
ADAM NEVILL
Bazı kapıların kapalı kalması gerekir...
DAİRE
16
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 953
Bestseller Roman: 409

DAİRE 16
ADAM NEVILL
Özgün Adı: Apartment 16

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ömer Çiftci
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

3. Baskı: İstanbul, Mayıs 2015
ISBN: 978-605-343-413-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Adam Nevill, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Macmillan Publishers Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ADAM NEVILL

DAİRE 16

İngilizceden Çeviren:
CEM DEMİRKAN

PEGASUS YAYINLARI

Ramsey Campbell, Peter Crowther ve John Jarrold'a

TEŞEKKÜR

Daire 16'yı ve Felix Hessen'in yaşamını oluşturmamda bana esin kaynağı olan kitaplar şunlar oldu: *Wyndham Lewis* (Richard Humphries), *The Bone Beneath the Pulp: Drawings of Wyndham Lewis* (ed. Jacky Klein), *Francis Bacon and the Loss of Self* (Ernst van Alphen), *Francis Bacon: Taking Reality by Surprise* (Christophe Domino), *Interviews with Francis Bacon* (David Sylvester), *Grosz* (Ivo Kranzfelder), *Diana Mosley* (Anne de Courcy).

Bana olan inancı, özenli okumaları ve notları nedeniyle Julie Crisp'e, bir sonraki adımda bana çans tanıdığı için yayıncım John Jarrold'a çok teşekkür ederim. Ayrıca Ramsey Campbell'a ve kitaplarımı ilk kez yayımlayan PS Publishing'den Peter Crowther'a da minnettarım.

Değerli zamanlarını ve eleştirilerini benden esirgemeyen okuyucularım Anne Parry, James Marriott ve Clive Nevill'e de çok şey borçluyum. Onlara da ayrıca teşekkür ediyorum.

Son olarak, bana "eski usul" yazarlığımı sürdürmeme elverişli konaklama yerleri sağlayan Knightsbridge, Mayfair ve Marylebone'daki eski büyük apartmanlara da teşekkürü borç bilirim. 2000 ve 2004 yılları arasında beni ağırlayan bu mekânlardan hiç kurtulamayacağımı sanmıştım.

Resimlerimin, tıpkı bir salyangozun arkasında bıraktığı iz gibi, arkasında insan varoluşu ve geçmiş olayların hatırasına dair iz bırakan birinin içlerinden geçip gitmiş gibi görünmesini istiyorum.

Francis Bacon, 1909-1992

GİRİŞ

Seth gürültüyü duyduğunda durdu ve sanki daire on altının, altın gibi parlayan cilalı meşeden yapılma kapısının ardını görebilecekmiş gibi baktı. Tam dokuzuncu katın merdivenlerinden inip sahanlığı geçiyordu ki gürültüler kulağına gelmeye başladı. Tıpkı son üç gecedir üst üste saat ikideki apartman nöbetinde olduğu gibi.

İrkilerek uyuşukluğunu üzerinden attı ve hemen kapıdan bir adım geri çekildi. İnce uzun bedeninin karşı duvara düşen gölgesi, bir desteğe tutunmak istermiş gibi kollarını açtı. Gördüğü şey karşısında irkildi. "Ha siktir."

Barrington House'un bu bölümüne hiç ısınamamıştı, ama bunun nedenini kendisi de bilmiyordu. Belki çok karanlık olduğu içindi. Belki de ışıklar doğru yerlere konmamıştı. Baş kapıcı ışıklarda hiçbir sorun olmadığını söylüyordu, ama birisi merdivenlerden yukarı çıkarken önüne çeşitli şekillerde gölgeler düşüyordu. Merdivenin köşesinden henüz kendilerini göstermeyenlere ait sivri ve oynaşan uzuvların habercisi olan gölgeler, kimi zaman Seth'i yaklaşan kararlı adımların ve sürtünen kumaşın sesini duyduğuna bile ikna edebilirdi. Ama sonra kimse ortaya çıkmaz, köşeyi döndüğünde orada kendisini bekleyen kimse olmazdı.

Ama daire on altıdan gelen gürültü, binadaki her türlü gölgeden çok daha tedirgin ediciydi. Bunun nedeni, Londra'nın bu müstesna bölgesinde, sabahın erken saatlerinde bu sesi bastırabilecek başka bir

şeyin bulunmamasıydı. Barrington House'un dışında, Knightsbridge Yolu'nun arkasındaki kalabalık mahallelerde genelde çıt çıkmazdı. Arada bir, ön taraftan geçen bir araba Lowndes Meydanı'nı dolaşır giderdi. İçeride ise gece bekçisi, kara yüzlerini inatçı camlara dayamış sinekler gibi vızıldayan elektrik lambalarının farkına varırdı. Ama mahalle sakinleri saat birden beşe kadar uyurdu. Evlerden de beklenmedik bir ses gelmezdi.

Ve daire on altı boştu. Baş kapıcı ona bu dairenin beş altı yıldır boş olduğunu söylemişti. Fakat üst üste dört gecedir Seth'in dikkati ister istemez oraya yöneliyordu. Kapıya içeriden vuruluyormuş gibi gelen ses yüzünden oluyordu bu. Önceden eski bir binada olmasını normal karşıladığı bu sese önem vermemişti. Bina yüz yıldır ayaktaydı. Belki bir boru filan gevşemişti. Ama bu gece durmadan devam ediyordu. Her zamankinden daha gürültülüydü. Sanki... kararlıydı. Bir derece daha artmıştı. Sanki onu beklemiş, vücut ısılarının düştüğü ve çoğu insanın öldüğü bu saate, onun her zamanki gibi merdivenlerden geçtiği zamana denk gelmişti. Gece bekçisinin para karşılığında bir saat boyunca dokuz katın merdivenleri ve sahanlığında devriye gezdiği bir saatti. Ama ses daha önce bu kadar yükselmemişti.

Mermer zemin üzerinde takırdayan mobilyanın sesleri duyuldu, sanki dairenin giriş salonunda bir sandalye ya da küçük bir masa bir kenara atılmıştı. Belki devrilmiş, hatta kırılmıştı. Barrington House gibi saygın bir mekânda duyulacak türden sesler değildi bunlar.

Endişeli bir halde, sanki açılmasını beklermiş gibi, kapıya bakmaya devam etti. Gözlerini pirinçten yapılma on altı rakamına dikmişti. Pirinç levha öyle parlatılmıştı ki beyaz altın gibi duruyordu. Gözlerini kırpmaya bile cesaret edemedi. Kim bilir, belki o anda açılır ve gürültünün kaynağını kendisine gösterirdi? Tahammül edemeyeceği bir görüntüyle karşılaşması mümkündü. Gerektiğinde bacaklarında kendisini sekiz kat aşağı taşıyacak gücün olup olmadığını merak etti. Belki de bir şey kendisini takip ederken.

Bu düşünceyi kafasından attı. Ani korkusu, yerini hafif bir utanca bıraktı. Çocuk değildi, otuz bir yaşında bir adamdı. Bir seksen iki boyundaydı ve maaşlı bir güvenlik görevlisiydi. Bu görevi kabul ettiğinde ortalıkta dolaşıp etrafına güven verici görünmekten fazla bir şey yapacağını hiç düşünmemişti. Ama bu şeyin araştırılması gerekiyordu.

Deli gibi çarpan kalbinin sesini duymamaya gayret eden Seth, kapıya doğru eğildi ve kulağı kapıdaki zarf kapağına birkaç santimetre mesafede olacak şekilde durup dinledi. Sessizlik.

Parmakları posta kutusuna doğru yaklaştı. Eğer diz çöker ve pirinç zarf kapağını içe doğru iterse sahanlıktan gelecek ışık kapının diğer tarafındaki koridorun bir bölümünü aydınlatabilirdi.

Ama ya karşısında birini bulursa ne olacaktı?

Eli durdu, sonra geri çekildi.

On altıya kimsenin girmesine izin verilmezdi, altı ay önce işe yeni başlığında bu kural baş kapıcı tarafından kendisine sıkı sıkı tembih edilmişti. Knightsbridge'deki kapıcılı apartmanlar için bu tür yasaklar tuhaf sayılmazdı. Sıradan birisi piyangodan ikramiye kazandığında bile Barrington House'da kolay kolay oturamazdı. Üç yatak odalı daireler en az bir milyon sterline satılırdı ve yıllık aidatları on bir bin sterlin civarında olurdu. Pek çok apartman sakini dairelerini antikalarla döşemişti; kimileri ise savaş suçluları gibi mahremiyetlerini muhafaza eder, evraklarını çöpe atmadan önce parçalarlardı. Aynı giriş yasağı binadaki beş daire için daha geçerliydi. Fakat devriyeleri sırasında Seth herhangi birinden en ufak bir sesin geldiğini duymamıştı.

Belki de birinin o dairede kalmasına müsaade edilmişti ve gündüz kapıcılarından biri de dalgınlıkla bu durumu deftere kaydetmeyi unutmuştu. Bu pek mümkün değildi, çünkü iki gündüz kapıcısı da –Piotr ve Jorge– kendilerine gece vakti olan bu garip durumlardan bahsettiği zaman şüpheyle kaşlarını çatmışlardı. Bu durumda geriye sadece bir makul açıklama kalıyordu: biri dışarıdan gizlice girmiş olmalıydı.

Eğer öyleyse bu yabancının binanın dışından merdiven dayayarak çıkması gerekirdi. Seth, son on dakika içerisinde binanın dışında devriye gezmiş ve merdivene benzer bir şey görmemişti. Baş kapıcı Stephen'ı gidip uyandırabilir ve ondan kapıyı açmasını isteyebilirdi. Ama onu gecenin bu saatinde rahatsız etme fikri pek hoşuna gitmedi. Barrington House'da geçici olarak kalan veya orada yaşayan kırk tane milyonerin kapris ve talepleriyle ilgilenmesinin yanında baş kapıcının yatalak bir karısı vardı. Kapıcılık görevlerinden arta kalan zamanının büyük bölümünde onunla ilgilendiğinden günün sonunda bitkin düşerdi.

Bir dizinin üstüne çöken Seth zarf kapağını itip karanlığa baktı. Yüzüne çarpan soğuk rüzgârı tanıdık bir koku takip etti: kâfur ahşabın kokusu ona çocukken saklandığı büyük annesinin dolabını hatırlatmıştı. Viktorya döneminde inşa edilen üniversite kütüphaneleri ve müzelerde de benzer bir kokuya rastlamak mümkündü. Fakat onun haricinde dairenin yakın zamanda kullanıldığına dair bir işaret yoktu.

Başının ve omuzlarının üzerinden geçen loş ışık, dairenin giriş salonunun küçük bir bölümünü aydınlattı. Duvara dayalı telefon sehpasının karanlık siluetini, sağda belli belirsiz görünen kapı eşiğini ve siyah beyaz mermerden birkaç metrekarelik zemini seçebiliyordu. Geri kalan yerler ise gölgeli veya zifiri karanlıktı.

Daha iyi görebilmek için kuruyan gözlerini ovuşturdu ve daha çok şey görmeye gayret etti. Bir şey göremedi. Fakat duyduklarıyla tüyleri diken diken oldu.

Gözlerini kısmış karanlığa bakarken koridorun diğer ucunda ağır bir şeyin çekildiğini duyabiliyordu. Sanki oldukça ağır bir şey çarşafa sarılmış veya bir kilimin üzerine konmuş halde çekilerek kapının hemen önündeki ışığın aydınlattığı küçük bölgeden uzaklaştırılıyordu. Sesler dairenin derinliklerine doğru uzaklaşmaya devam edip azaldı ve sonra tümden kesildi.

Seth bir an seslenerek bu karanlığa meydan okumayı aklından geçirdi ama ağzını açacak cesareti kendinde bulamadı. Karanlığın diğer ucundan birinin kendisini izlediği hissine kapıldı. Bu ani farkındalık ve savunmasızlık hissiyle kapağı kapatıp ayağa kalkmak ve uzaklaşmak istedi.

Tereddütteydi. Doğru dürüst düşünemiyordu. Yorgundu. Zayıf, beceriksiz, şaşkın, hatta paranoyak olmasına neden olacak kadar yorgundu. Hep gece çalışmaktan. Otuz bir yaşındaydı ama çalıştığı vardiyalar yüzünden kendisini seksen bir yaşında hissediyordu. Gece çalışanlarda sık görülen uyku yoksunluğu belirtilerini gösteriyordu. Ama hayatı boyunca hiç halüsinasyon görmemişti. Henüz gaipten sesler duyacak kadar yorgun olduğunu da sanmıyordu. Daire on altıda birisi vardı.

"Tanrım.

Bir kapı açıldı. İçeride. O göremediği karanlık kısımda. Koridorun ortasında bir yerlerde olmalıydı. Önce küçük bir sesle aralanmış, sonra gürültülü bir gıcırdamayla ardına kadar açılarak duvara çarpmıştı.

Kımıldamadı, gözlerini dahi kırpmadı. Sadece bakakaldı ve karanlıktan çıkıp gelecek şeyi bekledi.

Ama bekleyiş ve sessizlikten başka bir şey yoktu.

Ama korkunun verdiği duyarlılığa ve uyanıklığa sahip biri için tam bir sessizlik değildi bu. Seth bir şeyler duymaya başladı. Belli belirsizdi ama yaklaşıyordu, sanki yüzüne doğru geliyordu.

Dairenin karanlık iç kısmından yükseliyordu ses. Büyük deniz kabuklularının içinde duyduğundan çok da farklı olmayan bir sesti. Uzaklarda esen bir rüzgârı andırıyordu. Koridorun diğer ucuyla arasında olan mesafe zihninde giderek büyüdü. Ta orada. Hiçbir şey göremediği yerde.

Çökerek karanlığa doğru baktığı yerde esinti arttı. Beraberinde bir şey daha taşıyordu. Uzaklardan gelen, zayıf ama yine de açıkça

duyulabilen bir ses. Sanki kilometrelerce ötede daireler çiziyormuş gibi gelen bir ses. Hayır, birden fazlaydı. Ama çığlıklar öyle uzaktı ki tek kelime bile anlaşılmıyordu. Yüzünü kapıdan daha da geri çekti, zihni bu duruma bir açıklama getirebilmek için çırpınıyordu. Acaba bir yerlerde bir pencere mi açık kalmıştı? Bir radyonun mırıltısı mıydı bu, yoksa sesi kısık bir televizyondan mı geliyordu? Mümkün değildi. Daire boştu.

Rüzgâr yaklaştıkça sesler daha da arttı. Havanın hareketi içerisinde üstünlüğü ele geçiriyor gibiydiler. Ne oldukları belli olmasa da belirgin bir tonları vardı. Seth'in yüreğini endişeyle, hatta korkuyla dolduruyorlardı.

Bunlar dehşete düşenlerin feryatlarıydı. Biri çığlık atıyordu. Bir kadın mı? Hayır, mümkün değil. Yaklaştıkça bir hayvan sesini andırmaya başladı ve Seth'in aklına bir zamanlar hayvanat bahçesinde gördüğü, siyah diş etlerini ve uzun sarı dişlerini örten kırmızı dudaklarıyla uluyan babunlar geldi.

Çığlık esip geçti ve yerini iniltiler almaya başladı, her biri diğerinden daha çaresiz ama soğuk rüzgârda öne çıkabilmek için birbiriyle yarışan iniltiler. Panik içindeki histerik bir ses hızla yaklaştı, diğer tüm sesleri sanki büyük bir dalgayla silip süpürüyormuş gibi gölgede bırakarak devam etti. Artık bu yeni sesin söyledikleri neredeyse duyulabiliyordu.

Bıraktığı zarf kapağı hızla kapandı ve her yer yeniden ani ve derin bir sessizliğe gömüldü.

Ayağa kalktı, geri çekilip kendini toparlamaya çalıştı. Kalbi deli gibi çarparken kazağının koluyla alnında biriken teri sildi ve ağzının toz yutmuş gibi kupkuru olduğunu fark etti.

Bir an önce bu binadan çıkıp gitmek istiyordu. Eve gitmek ve yatmak. Bu garip duygudan ve uykusuzluğuna eşlik eden tahayyüllerden kurtulmak. Hepsinin hayal gücünün eseri olduğuna şüphe yoktu.

Halıyla kaplı merdivenleri ikişer ikişer inerek batı kanadından zemin kattaki girişe geldi. Hızla masanın yanından geçip binanın ön kapısından dışarı çıktı. Kaldırımda durdu ve başını kaldırıp baktı, gözleri sekizinci kata varana kadar beyaz taşlı balkonları saydı.

Pencerelerin tümü kapalıydı, ne açık ne de aralık olan vardı, tümünün beyaz çerçeveleri sıkı sıkıya kapatılmıştı ve daire on altının içindeki kalın perdelerin de kapalı olduğu görülüyordu. Londra'ya ve tüm dünyaya gece gündüz kapalıydılar.

Ama saçlarının altındaki alnı gerildi, çünkü hâlâ üzerinden ve hatta kafasının içinden gelen belli belirsiz ve uzak rüzgârı, o tarif edilemez seslerin haykırışlarını duyabiliyordu. Sanki onları da beraberinde aşağı getirmişti.

BİR

Apryl, havaalanından doğruca mirasına gitti. Gideceği yeri bulması da çok kolaydı. Heathrow'dan Piccadilly Hattı[1] ile Knightsbridge adlı istasyona gidecekti. Aceleci kalabalığın arasından sırt çantasıyla beton merdivenleri çabucak çıkıp kendini kaldırıma attı. O kadar uzun süre metroda kalmıştı ki ışık gözleri kamaştırdı. Ama eğer harita doğruysa burası Knightsbridge Yolu'ydu. Kalabalığın arasına daldı.

Arkadan itildi ve sert bir dirsek darbesiyle yana savruldu, bu garip şehre uyum sağlamanın kolay olmadığını hemen anlamıştı. Kendini küçük ve oraya ait değilmiş gibi hissetti. Bu onu hem utandırıyor hem de öfkelendiriyordu.

Dar kaldırım boyunca devam etti ve bir dükkânın kapı eşiğine sığındı. Diz eklemleri kaskatıydı; vücudu, deri ceketi ve pamuklu gömleğinin altında terlemişti. Birkaç saniye soluklanıp önünde dört bir yana akan insan trafiğini izledi. Arka planda ise sisin içinde kaybolan bir manzara resmi gibi duran Hyde Park bulunuyordu.

Çevresindeki bir binaya, yüze veya mağaza vitrinine dikkatini vermesi zordu, çünkü Londra her durağan yapının etrafında sürekli hareket halindeydi. Binlerce insan caddelerde aşağı yukarı yürüyor; kırmızı bir otobüs, beyaz bir minibüs, bir kamyon veya araba bir an hızını kezse derhal karşı tarafa fırlıyorlardı. Aynı anda her şeye bakmak, her şeyi öğrenmek ve onların arasında kendi yerini bilmek

1 Londra metrosunun bir hattı. (yay. n.)

istedi ama bir an bile durmayan işlek caddenin karşı konulmaz enerjisi düşünme yetisini uyuşturarak gözlerini kısmasına neden olmuştu. Sanki beyni çoktan pes etmişti ve uyumayı düşünmeye başlamıştı.

Sekiz saat önce New York'tan yola çıktığından beri en az yüz kez bakmış olduğu el kitabındaki haritada Barrington House'a giden en kestirme yolu bulmaya çalıştı. Tek yapması gereken Sloane Caddesi'nden yürüyüp sola, Lowndes Meydanı'na dönmekti. Taksiyle bile metroyla geldiğinden daha uygun bir yere gelemezdi. Büyük teyzesinin binası meydanda bir yerdeydi. Sonrası ise doğru kapıyı bulana kadar kapı numaralarını takip etmeye kalıyordu. Güzel ve içini rahatlatan bir işaretti bu; yol işaretlerini okuyup hangi sokaktan gideceğini bulmaya çalışmak gerçekten de çok can sıkıcı olabilirdi.

Ama en kısa sürede dinlenmesi gerekiyordu. Londra'yı ziyaret etme ve büyük teyzesi Lillian'ın kendisine miras bıraktığı şeyin ne olduğunu görecek olma düşüncesiyle birlikte annesi de bir haftadır uykularını bölüyordu, uçakta da hiç uyuyamamıştı. Ama böyle bir yerde insan nasıl dinlenebilirdi ki?

İstasyondan Lowndes Meydanı'na yaptığı kısa yürüyüş büyük teyzesi Lillian'ın fakir olmadığı yönündeki tahminlerini doğruladı. Haritada buranın Buckingham Sarayı'na, elçiliklerin bulunduğu Belgravia'ya ve adını buraya gelmeden önce duyduğu bir mağaza olan Harrods'a yakın olduğunu görmesi, büyük teyzesinin son altmış yılını bir gecekondu muhitinde geçirmediğini fark etmesini sağlamıştı. Ama bu bilgi bile onu Knightsbridge'i ilk gördüğü an için hazırlamaya yeterli değildi: uzun pencereli ve siyah korkuluklu yüksek, beyaz binalar; kaldırım kenarlarını işgal eden sayısız lüks araba, kendi sırt çantasının bok çuvalı gibi görünmesine neden olan pahalı çantalarıyla ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla ortalıkta dolaşan sahte aksanlı, zayıf ve sarışın İngiliz kızları. Deri ceketi, sıvanmış kolları, Converse ayakkabıları ve Bettie Page tarzı siyah saçlarıyla kendisini başını öne eğmeye mecbur

eden bir gerginlik ve bulunduğu ortamdan bu denli farklı olmanın verdiği bir utanma hissetti.

Neyse ki Lowndes Meydanı'nda onun bu halini görecek pek fazla kişi yoktu. Gümüş rengi bir Mercedes'e oturmuş birkaç Arap kadın ve kulağına sıkı sıkıya bastırdığı telefonda öfkeli bir şekilde konuşan uzun ve sarışın bir Rus kızı vardı sadece. Knightsbridge Yolu'nda atlattığı badirelerin ardından meydanın bu zarafeti ona huzur veriyordu. Parmaklıkların arasından kısa ağaçları ve boş çiçek tarhları görülebilen uzun ve oval parkın çevresinde apartman ve evlerden oluşan derli toplu ve zarif görünümlü bir dikdörtgen vardı. Malikânelerin oluşturduğu bu rahat uyum, havayı durgunlaştırıp dışarıdan gelen sesleri önlüyordu.

"Daha neler." O ve annesi buradaki bir evin sahibi mi olmuşlardı? En azından onu büyük bir meblağ karşılığında satana kadar öyleydi. Bu düşüncenin aklına gelmesiyle rahatsızlık duyması bir oldu. Burada yaşamak istemişti. Büyük teyzesi altmış yılını burada geçirmişti ve Apryl şu anda bunun nedenini görebiliyordu. Klasik, kusursuz ve insanda çok uzun bir geçmişe sahip olduğu izlenimini uyandıran bir mekândı. Her kapının ardında duran nazik ama kayıtsız uşakların yüzlerini hayal etti. Burada aristokratlar yaşıyor olmalıydı. Ve diplomatlar. Ve milyarderler. Kendisi ve annesi gibi olmayan kişiler. "Annem görse hayatta inanmaz," dedi yüksek sesle.

Büyük teyzesi Lillian'ın sadece çocukluk fotoğrafını görmüştü. Ablası –Apryl'ın büyükannesi– Marilyn'in üzerindekiyle aynı olan garip, beyaz bir elbise giymişti. Resimde Lillian ablasının elini tutuyordu. New Jersey'deki evlerinin bahçesinde somurtkan yüzleriyle yan yana durmuşlardı. Fakat Lillian ve Marilyn bir daha birbirlerine hiç o kadar yakın olamamışlardı. Lillian savaş sırasında ABD ordusu için sekreter olarak çalışmak üzere Londra'ya taşınmıştı. Orada bir İngiliz pilotla tanışmış, evlenmiş ve bir daha da evine dönmemişti.

Lillian ve büyükanne Marilyn birbirlerine mektup veya kart gönderiyor olmalıydılar, çünkü Lillian Apryl'ın doğduğundan haberdardı. Küçükken Lillian ona doğum günlerinde tebrik kartları gönderirdi. İçinde güzel İngiliz paraları olurdu. Sterlin. Üzerinde krallar, dükler, savaşlar ve kim bilir daha neler olan renkli kâğıtlardı onlar. Üstelik onları ışığa tuttuğu zaman gördüğü filigranlar ona sihirliymiş gibi gelirdi. Onları kendisine çok sıradan görünen dolarlara çevirmek değil de saklamak isterdi. Sırf o paralar yüzünden İngiltere'ye gitmeyi hayal etmiş ve nihayet bu hayali gerçek olmuştu.

Ama Lillian'dan uzun bir süre haber alamamışlardı. Apryl on yaşına gelmeden yılbaşı kartlarının bile arkası kesilmişti. Annesi onu yetiştirmekle fazlasıyla meşgul olduğundan bu durumun nedenini öğrenmeye kalkışmamıştı. Büyükannesi Marilyn öldüğünde annesi Barrington House'daki Lillian'a mektup gönderdi ama cevap alamadı. O nedenle onun da –İngiltere'de, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir hayat sürdükten sonra– ölmüş olduğunu düşündüler. Böylece ailenin o kuşağıyla olan zayıf bağları da kopmuş oldu.

Ta ki iki ay öncesine, bir avukatın "Lillian Archer'ın hazin sonunu" hayatta kalan son akrabalarına bildirmek için bir mektup yazmasına kadar. Apryl ve annesi hâlâ şaşkınlardı. Sekiz hafta önce gerçekleşen bu ölüm onlara Londra'da bir daire kazandırmıştı. Hem de Knigthsbridge'de. Şu anda hemen yanında, Barrington House'un önünde duruyordu: büyük, beyaz bir bina kare şeklindeki temelinin üstünde tüm heybetiyle yükseliyordu. Beyaz taşların asalet kattığı katlar, pencere pervazlarındaki narin *art deco* süslemeleriyle daha da güçlenen klasik bir havaya sahipti. Uzun pencerelerden yine binayla uyumlu olan gri perdelerden başka bir şey görünmüyordu. Öyle intizamlı ve görkemli bir yerdi ki büyük, pirinç çerçeveli cam kapıları, çiçek saksıları ve mermer merdivenlerinin her iki yanına dizilmiş bezemeli sütunlarıyla binanın büyük girişinden geçerken ürkmeden edemedi. "İnanılır gibi değil."

Ön kapıların tertemiz camları üzerindeki yansımasının ardında, sonunda büyük bir resepsiyon masası olan uzun ve halılarla kaplı bir koridor görebiliyordu. Bu masanın arkasında ise düzgün saç kesimleri ve gümüş rengi yelekleri olan iki adam seçebilmişti. "Hadi be."

Kendi haline güldü. Kendini gülünç hissediyordu, sıradan hayatı sanki bir anda sinematik bir hayal dünyasına dönüşmüştü. Adresi kontrol etmek için avukattan gelen evrakları çıkardı: bir mektup, bir kontrat ve anahtarları alması için gereken tapu senedi.

Hiç şüphe yok. Aradığı yer burasıydı. Onların yeri.

İKİ

Yine oradaydı, caddenin karşısından Seth'i izliyordu. Bu kez park etmiş iki aracın arasındaki kaldırım taşının üstünde duruyordu. Daha önce üç kez göründüğünde yaptığı gibi bir dükkânın kapı eşiğine sinmiş değildi veya bir ara sokağın başından gizli gizli bakmıyordu.

Bu kez her zamankinden daha yakındı ve kendinden daha emin olduğu açıktı. Yağan yağmura aldırmadan sadece bakıyordu. Ona bakıyordu.

O şey.

Seth onun bir erkek çocuğu olduğunu düşündü ama emin olamadı. Yüzü eskisi gibi kirli parkasının başlığı içinde gizlenmiş olmasa da ortada görünen bir yüz yoktu. O zaman bir çocuk olmalıydı, anne babası olan her çocuğun şu saatte olması gerektiği yer olan okula gitmek yerine ortalıkta dolaşmayı tercih etmişti. Okul, Seth'in bir üst katındaki odada yaşadığı Green Man adlı barın hemen karşısında bulunuyordu.

Kim bilir, belki de çocuk bardaki annesini veya babasını bekliyordu? Ama sokaktaki kişi tüm dikkatini Seth'e yöneltmişti, sanki onu bekliyordu. Son üç gün üst üste, öğleden sonra işten çıktığında onu Essex Yolu'nun aynı yerinde görmüştü.

Çok tuhaf bir çocuktu: tepeden tırnağa soluk yeşil bir parka giyiyordu. Yoksa gri miydi? Karanlık arka plandan ya da kızarmış tavuk satan dükkânın kirli kırmızı tabelasının altındaki rutubetli

gümüşi havadan kumaşın rengini anlamak imkânsızdı. Ama o eski parkalardandı. Yıllardır bunlardan giyen birini görmemişti. Hâlâ üretildiklerini bile bilmiyordu.

Koyu renk pantolonu da ilginçti. Bugünlerde çoğu çocuğun giydiği gibi bol kesim kot veya eşofman altı değil de pantolon giymişti. Okul pantolonu gibiydi. Üstüne olmamıştı, çok uzundu. Sanki fakir bir ailede yaşıyordu ve abisinden kalan pantolonu giymişti. Siyah ayakkabılarının kısa ve küt topukları vardı. Böyle bir şeyi de ilkokuldan, yani yetmişlerden beri görmemişti.

Genelde Londra'da yürürken insanları dikkate almaya çaba harcar, özellikle yolun bu kısmında bir gençle göz göze gelmemek için son derece çaba sarf ederdi. Çoğu içki içiyordu ve onlardan birine dik dik bakmanın nasıl sonuçlanabileceğini Seth gayet iyi biliyordu. Bu bölge onlar gibi gençlerle doluydu. Çok erken yaşta gençliğin imtiyazlarına sahip olmuşlar ve gençliğin saflığını yok edecek kadar uzun bir süre yetişkin rolü oynamışlardı. Ama bu gördüğü farklıydı. Zayıflığı ve yalnızlığı ile diğerlerinden ayrılıyordu. Ona kendi gençliğini hatırlatmış ve acınası haliyle ister istemez onun dikkatini çekmişti. Çocukluğuna dair hatıralarının tümü acı vericiydi. Tüm çocukluk anıları serserilerin –hâlâ aklından çıkmayan– zulümlerinin ve yirmi yıl önce anne babasının boşanmasıyla yaşadığı ani üzüntünün izlerini taşıyordu.

Ama Seth'i asıl şaşırtan, kendisini izleyen bu tuhaf çocuğu gördükten sonra hissettiği garip ve beklenmedik duygular olmuştu. Sadece varlığının yansıttığı güç bile onun hafif bir şok ve geçici bir şaşkınlıkla tepki vermesine neden olmuştu. Sanki aniden bir ses kendisine hitap etmeye başlamış ya da kalabalığın içerisinden hiç beklemediği bir el uzanarak onu bileğinden kavramış gibiydi. Tam olarak korkutucu sayılmazdı ama onu ürkütmek için yeterli olmuştu. Onu uyandırmak için. Ama bu manidarlık hissi zihninde tam olarak şekil almadan bu duygu geçip gidecekti. Çocuk da öyle. Fazla durmazdı. Sadece gözlendiğinden haberdar olmasına yetecek kadar.

Ama bugün öyle olmadı. Başlıklı çocuk kaldırımda beklemeye devam etti.

Gözlerini ovalayarak dikkatle ona bakan Seth, dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırıp bakışlarıyla onu rahatsız ederek gitmesini sağlayabileceğini umuyordu. Ama gitmedi. Kımıldamadı bile. Parkasıyla olduğu yerde durdu ve kenarı kürklü naylon başlığının karanlık oval açıklığından ona bakmaya devam etti. Aynı noktada o kadar uzun süre durmuştu ki artık caddenin demirbaşlarından biri zannedilebilirdi, yanından geçen insanların farkına varmadıkları bir heykel gibi. Zaten görünürde bu çocuğun varlığını fark eden başka kimse de yoktu.

Durum gittikçe rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı. Konuşma kaçınılmaz görünüyordu. Seth caddenin karşısındaki çocuğa nasıl seslenmesi gerektiğini düşünürken arkasındaki bar kapısı açıldı.

Barın içinden tedirgin edici sesler duydu. Biri, "Şerefsiz!" diye bağırdı ve bir sandalye şiddetle ahşap zemine çarptı, bilardo topları çarpıştı, geçici bir kahkaha patlaması yaşandı ve müzik kutusundan diğer sesleri bastırmak istermişçesine dingin bir aşk şarkısı yükselmeye başladı. Seth, yüzünü parlak turuncu renkteki kapıya döndü. Ama giren veya çıkan olmamıştı ve gürültü de ancak kapı kendi kendine kapanana kadar sürmüştü; her şey yavaş yavaş silikleşmiş ve sonunda barın sıcak ve gürültülü ortamı tekrar sokaktan soyutlanmıştı.

Tekrar yüzünü sokağa döndüğünde onun gitmiş olduğunu gördü. Yola çıktı, ıslak caddenin bir ucundan diğer ucuna baktı. Parkalı çocuktan iz yoktu.

Green Man bu eski sokakta ayakta kalmayı başarabilen son Viktorya tarzı binaydı. Ne yazık ki ayrı bir havası olan tuğla duvarları ve payandaları sokak seviyesindeki mezbelelik arasında kaybolup gitmişti. Barın Alman hava saldırılarını atlatan ve en son ne zaman silindiği bilinmeyen pis camlarından dışarı bakıldığında, içeriden yapıştırılmış posterlerden başka pek bir şey görülmüyordu. Gençliğinden beri hatırladığı bir Guinness reklamı vardı. Şimdi ise bira bardağının üze-

rindeki Guinness limoni bir yeşile dönmüştü, emilmiş meyan şekeri gibi. *Quiz Night* ve *Sky Football* gibi gelecek programların ilanları ise sadece camlar yağmurla ıslandığı zaman renkli ve parlak oluyordu.

Orada sadece bir yıl yaşamış olmasına rağmen Green Man'in kültürü ve müşterileri hakkında bir şeyler öğrenmişti. Müşterilerden bazıları bahisçiydi ve hipodromu terk etmiş olsalar da sahte izlenimi verecek kadar belirgin bir doğu yakası aksanıyla burada iş yürütmeye devam ediyorlardı. Sabahtan akşama kadar içerek ya da kumar makinesinde oynayarak kazandıklarını heba edenler de vardı. Kim olduğu bilinmeyen pek çok kişi de bu loş ortamda sadık muhafızlar gibi onlara eşlik ediyordu. Seth'in gözünde bu nihai alt kültürü kıyaslayabileceği başka bir örnek yoktu; kişisel trajediler, akıl hastalıkları ve alkolizmin neden olduğu farklı bir kitleyi temsil ediyordu buradakiler. Kendisinin de onlara katılması ne kadar sürecekti? Herhalde biraz daha vardı. Henüz onlardan biri olup olmadığından bile emin değildi.

Sadece birkaç saatlik uykunun ardından sabahın geç saatlerinde kalkmaktan bitap düşmüş halde –çünkü gece çalışmaktan biyolojik saati alt üst olmuştu– kendisine bakan çocuğun üzerinde kalan son etkilerini de silkeleyerek barın kapısına yaklaştı. Kira günü gelmişti: haftada 70 sterlin. Köpek pisliğinin üzerinden atlayarak bara girdi.

Gözü seğirdi, sanki başka birinin omuzları üzerinde taşınıyor gibiydi. Mekâna ait uçup giden anlık görüntüler geçiyordu önünden: sararmış gözlerden oluşan bir manzara, bira bardaklarının köpüklü kenarları, Lambert and Butler marka sigara paketleri, camın ardından görünen bir tilki yüzü, örümcek ağı bağlamış bir sıra şampanya şişesi, dumandan sararmış bir tavan, bilardo masası, ağzı açık bir köpek maması torbasının önünde duran uzun tüylü bir köpek, bir Arsenal tişörtü ve bir zamanlar güzel olan, hâlâ çekici ama kurnaz bakışlara sahip bir kadın. Birkaç surat dönüp ona baktı, sonra tekrar önüne döndü.

Seth o gün barda çalışan Quin'e başıyla selam verdi. Quin'in kafası zamanında baltayla yarılmış gibi duruyordu. Saçsız beyaz kafasından pembe alnına kadar uzanan yara izi hâlâ parlıyordu. Quin de gülümsemeden onu selamladı. Seth'in parasını almak için bara doğru eğildi.

"Bir çocuk var," dedi Seth.

Quin gözlerini kıstı ve bardağını dikti. "Ne?"

Müzik çok yüksekti ve yanakları salamura ete benzeyen birisi kare şeklindeki barın diğer ucunda bağırıp duruyordu.

"Dışarıda bir çocuk vardı. Buraya bakıyordu. Onu gördün mü?"

"Ha?"

"Çocuk diyorum. Yolun karşısında durmuş, bara bakıyordu. Acaba gördün mü diye sordum."

Quin, Seth'e sanki ağzından çıkan sözler çok uzun süredir şüphelendiği bir şeyi teyit etmiş gibi baktı. *Kafayı oynattı herhalde. Yukarıda tek başına durmaktan. Ne bir kız arkadaş ne bir gelen giden.* Omuz silken Quin, Seth'in ödediği kira parasını kasaya koymak için döndü.

Komik duruma düştüğünü hisseden Seth kapıya yöneldi ama biri yolunu kesti. "Pekâlâ, evlat." Bu Archie'ydi. Dundeeli Archie. Gerçi en az yirmi yıldır karısı ve beş çocuğunun yanına dönmemişti. Barın üstündeki dairelerin temizliği ve bakımından sorumluydu. Oysa Seth, binanın içindeki bakımsızlığın ve karmaşanın asıl nedeninin Archie olduğunu da biliyordu.

Ufak tefek, cılız bir ihtiyar olan Archie yürümekten çok süzülüyormuş gibi görünürdü. Ama hala Sakson miğferi şeklinde kesilmiş muhteşem beyaz saçlara sahipti. Kırışıklarla kaplı ve bıyıklı suratında babacan bir ifade vardı, kendisinden şefkat beklenecek biri gibi duruyordu. Archie, Seth'e her zaman "evlat" diye hitap ederdi ama bunun asıl nedeni adını hatırlamıyor olmasıydı.

"Sigaran var mı?" diye sordu Archie.

Seth başını salladı. "Evet." Seth ona dibinde tütün kırıntıları kalmış olan kırışık bir Old Holborn paketi uzattı.

Archie sırıttı. "Senin gibisi yok be evlat." Tek bir dişi vardı, Seth'in bir türlü gözünü alamadığı sağ alttaki bir ön diş. Gözlük camlarını plastik çerçevelerinin içinde tutan bantlar için de aynı şey geçerliydi. "Sigaram bitti. Salı günü paramı alacağım," dedi Archie elindeki sigaraya gülümseyerek.

"Dinle Archie. Barın dışında takılan bir çocuk gördün mü? Başlıklı bir parka giyen?"

Tütününü elde etmiş olan Archie'nin muhabbete olan ilgisi kaybolmuştu. Ayrıca sarhoş olduğundan tüm dikkatini sigara sarmaya vermesi gerekiyordu. Seth bardan çıkıp karanlık hole girdi. Anahtarını kilide soktu ve karanlık merdivenlerden barın üstündeki dairesine çıktı.

Merdivenin ilk basamaklarının süpürgeliği kan kırmızısına boyanmıştı. Duvardaki üzüm desenli beyaz duvar kâğıtları solmuş ve yer yer sökülmeye başlamıştı. Kimi yerlerde yırtılan büyük parçalar yere kadar inmişti.

İlk katın karanlık sahanlığında Seth ortak mutfaktan sızan ışık sayesinde yolunu görerek devam etti. Çamaşır makinesindeki ıslak biralı bezlerin kokusunu duyabiliyordu. İçinde fareler vardı ama – şimdilik– sıçan yoktu. Eski gaz sobası üzerinde jambon kızartılmış ve kızartma yağı soğumuştu. Yağın kokusu yeni çöplerinkiyle karışmaya başladığına göre anlaşılan Archie henüz çöpleri toplamamıştı.

Mutfağın karşısında banyo bulunuyordu. Kapının üst yarısı buzlu camla kaplıydı ama camın mahremiyet sağlayacak kadar mat olduğu söylenemezdi. Seth ışığı yakıp banyodaki duş başlığının tamir edilip edilmediğini görmek için içeri baktı. Tamir edilmemişti. "Siktir," dedi ve tamiratı kontrol etmekten ne zaman vazgeçeceğini düşündü. Otuz

bir yaşındaydı, güzel sanatlar alanında iki bölümden mezundu ama tüm vücudunu bir lavaboda yıkamak zorunda kalıyordu.

Odasına giden merdivenin ikinci bölümüne geldi. Korkuluklar, binadaki süpürgeliklerle aynı cinai renge boyanmıştı ama halının deseni ve rengi ikinci kata varana kadar üç kez değişiklik göstermişti. Bu katı hiç konuşmadığı diğer iki adamla paylaşıyordu. Ne doğal ne de yapay ışığın bulunduğu bu katta Seth bilinmeze doğru yürüdü.

"Siktir!" Dizini sert bir şeye çarptı. Sendeleyen Seth eliyle duvarı yoklamaya başladı ve sonunda, bir zamanlar güçlü bir yumruk yemiş olan, dağılmış plastikten düğmeyi bulmayı başardı. Tüm ışıklar süreliydi. Büyük daire şeklindeki düğmeye basmasıyla tavandan sarkan gölgesiz ampul ışık saçmaya başladı.

Kırmızı kapıları olan üç oda arasında uzanan koridor, duvara istif edilmiş mobilyalar yüzünden daha karanlık ve sıkışık görünüyordu. Her gün farkına vardığı bir yangın tehlikesiydi bu. Işık sönmeden önce odasına varmak için acele ederek dışarı atılmış bir yatağın parçalarını ezip geçti. Kapıya varana kadar koridor tekrar karanlığa gömülmüştü. Seth anahtarlarını ararken beş saniyelik daha aydınlık için tekrar düğmeye bastı. Odasının eşiğini geçerken karanlık tekrar gelerek arkasında bıraktığı her şeyi yuttu.

On iki ay önce, Seth'in Green Man'deki ilk gününde, ona odasını gösteren Archie olmuştu. Archie, yeni kiracıya uygun bir yer sağlamak kendi işi olsa da onun yanında uzun süre kalmamıştı. İki pencerede de tül yoktu ve sadece soldakinde kumaş bir perde bulunuyordu, Doktorların bekleme odalarında yıllarca varlığını sürdüren *Woman's Weekly* dergilerindeki kıyafetleri andıran renkteydi. Sağdaki sürme pencere çerçevesinde eğrilip yana yatmıştı.

"Eyvah," demişti Seth korku ve hayretle.

Ama Archie oralı bile olmamıştı.

Pencerenin karşısındaki odanın diğer ucunda bulunan çift kişilik yatak, Auschwitz esirlerinin giydiği pijamalardaki gibi mavi çizgileriyle ve toplu tecavüze alet olmuş izlenimi veren lekeleriyle ön plana çıkmayı başarıyordu. Mobilya olarak sadece iki tane zar zor ayakta duran gardırop ve yatağın arkasında küçük bir dolap vardı. Üzerinde taşıdığı bardak altı lekeleri ve makyaj izleriyle ortama güven veren kadınsı bir hava katıyordu.

Komodinin yanında sarı renkli ve üzerinde koyu damlacıklar olan bir radyatör bulunuyordu. Kurumuş kan damlaları. Lekeleri çıkarmayı bir türlü becerememişti ve bir keresinde Archie'ye bu odada kendisinden önce kimin yaşadığını sormuştu. Soru üzerine Archie kaşlarını kaldırarak konuştu, "Lassy. Güzel kız. Erkek arkadaşıyla sorunları vardı. Bütün gece kapışıyorlardı." Hikâye anlatmak Archie'nin hoşuna gitmeye başlamıştı. "Ondan önce çok tuhaf bir adam vardı. Senin gibi sessizdi. Ama polis geldi ve onu burada üvey kızıyla bastı. Ve kızın arkadaşıyla."

Tüm oda yıllarca garajda saklanmış eski halı gibi kokuyordu. Ama en azından rutubet yoktu.

Daha sonra odasıyla hemen hemen hiç ilgilenmemişti, sadece eşyalarını buraya taşımış ve halının üstündeki kırık cam parçalarını toplamıştı. Odanın harap hali her türlü gelişim hevesini daha başlamadan kırıyordu. Şu anda ise istiflenmiş eski dergiler ve pazar gazetelerinden oluşan yığın, odayı hem daha dökük hem de daha boş gösteriyordu. Çaresizlik onu buraya getirmişti; umutsuzluk onu burada tutuyordu.

Burada geçirdiği ilk gecede kendine acıma ve terk edilmişliğin karışımı olan bir duyguyla dolduğunu ve büyümesine izin verirse kendisini boğabilecek olan gizli dehşet hissini hatırladı. Ama kendi yaptığı ve hiç kimsenin istemediği yirmi tablo ile Londra'ya taşındığında bundan iyisine sahip olmayı bekleyemezdi. Güneşe bakan büyük

pencereleri sayesinde buranın iyi bir atölye olacağını söylemişti kendi kendine. Eski usul bir atölye.

Seth yatak odasının kapısını kapayıp kilitledi. Diğer kiracılar genelde sarhoş olur ve karanlık koridorlarda düşe kalka giderlerdi. O yüzden Seth kapıyı kilitlemeden kendisini bir türlü güvende hissedemezdi. Çantasını yatağın üstüne koydu ve çaydanlığın düğmesine bastı. Sonra tekrar kapattı ve buzdolabını açtı, iki gün önce aldığı dörtlü paketten geriye bir tane bira kutusu kaldığını hatırladı.

Yatağın kenarına oturdu ve odanın köşesine dizilmiş olan karton kutulara baktı. Tüm resim malzemeleri bu kutuların içindeydi ve kutular o köşede tozlanıyordu. Tablolar naylon poşetlerdeydi ve gardıroba yerleştirilmişti. Seth altı aydır tek bir şey çizmemişti. Merak ediyordu: acaba artık bu işlerden elini çekmiş miydi yoksa günün birinde tekrar başlar mıydı?

Seth bardakla uğraşmadan kutuyu kafasına dikti. Sandviç yapmayı düşündü ama bir kez oturmuştu ve tekrar kalkamayacak kadar yorgundu. Paltosu hâlâ sırtında olduğu halde yatak örtüsünün üzerine uzanıp soğuk içkisini yudumlamaya devam etti. Bu böyle devam edemezdi. Yarın yeni bir başlangıç yapacaktı. Bir sonraki adımını belirleyecekti.

Saatine baktı: dört. Beş buçukta işe gitmek için çıkması gerekiyordu. Biraz kestirirse toparlanacağına karar vererek kutuyu yere koydu, yana döndü ve sızlayan gözlerini kapadı. Sonra on bir yaşından beri içine kapatılmadığı bir yerin hayalini kurmaya başladı.

Hücrenin kapısı demir parmaklıklardan yapılmaydı ve koyu bir siyah boya ile boyanmıştı. Pencere yerine kapının her iki yanında birer kemer vardı. Bunlar da dikey parmaklıklarla kapatılmıştı. Hücreye başka bir giriş yoktu.

Dikdörtgen şeklindeki yapıyı oluşturan arka duvar, iki yan duvar ve tavan düz beyaz taştandı. Seth'in ayakları altındaki pürüzsüz mermer parkelerin olduğu zemin sert ve soğuktu. Burada hep tek ayak üstünde durur ve sürekli ayak değiştirirdi; tabanları morarmış ve hep öyle kalacakmış gibi gelirdi ona.

Bir buçuk metrekareden büyük olmayan hücrede hiçbir süsleme yoktu. Herhangi bir eşya da bulunmuyordu. Oturulacak hiçbir şey yoktu. Soğuktan sırtı sızlamaya başlamıştı ama yer de çıplak bedeniyle oturamayacağı kadar soğuktu.

Tavandan pirinç bir zincire bağlı bir lamba sarkıyordu. Kare şeklindeki camdan kutunun içinde bir ampul vardı ve at arabalarının yanlarında duran antika lambaları andırıyordu. Gece gündüz durmadan yanarak parlak sarı bir ışık saçardı. Orada ellerini cam kutuya dayayarak ısıtmaya çalışmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ama ne zaman elini uzatıp kutuya dokunsa onun da buz gibi olduğunu görürdü.

Kilitli kapıdan baktığında yaprak döken ağaçları görebiliyordu: nemli, sık ve yabani. Bitki örtüsü koyu yeşildi ve en yüksek ağaçların üzerinde uzanan gökyüzü alçak ve griydi. Hücrenin önündeki üç geniş basamak, binanın ön cephesinin etrafında geniş bir yay şeklinde uzanan ve ağaç sırasının önünde bulunan alandaki uzun çimlere iniyordu. Demir parmaklıların arasından soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Dünyası birkaç renge indirgenmişti.

Buradaydı, çünkü kendisinin buraya getirilip kapatılmasına izin vermişti. Tek bildiği buydu. Ayrıca ailesinin kendisini uzun zaman önce ziyaret ettiğini de hayal meyal hatırlayabiliyordu. Annesi ve babası birlikte gelmişlerdi; babası onun yüzünden hüsrana uğramış gibiydi, annesi ise endişeliydi ama belli etmemeye çalışıyordu. Bir keresinde de kız kardeşi ile kocası gelmişti. Basamakların dibinde durmuşlardı ve eniştesi kendisini daha iyi hissetmesi için onunla şakalaşmıştı. Seth canı yanana kadar yüzündeki acı gülümsemeyi korumaya de-

vam etmişti. Kız kardeşi çok az konuşmuştu ve ondan ürkmüş gibi görünüyordu, sanki artık kardeşini tanımıyordu.

Hepsine durumunun iyi olduğunu söylemişti, fakat hiçbirine bu garip taş hücrede kapalı kalmanın nasıl bir duygu olduğunu anlatmayı beceememişti. Kendisine bile açıklayamıyordu bunu. Ailesi gözden kaybolduktan sonra boğazı düğümlendi.

Şaşkındı, hafızası zayıftı. Bu taş hücrede ne zamandır bulunduğuna veya en başta böyle bir yere neden tıkıldığına dair bir fikri yoktu, ama sonsuza dek burada kalacağını biliyordu; hep üşüyerek, hep aç kalarak, hiç oturamadan, devamlı bir ayaktan diğerine geçerek ve içi içini yiyerek.

ÜÇ

Titanic veya *Lusitania* gibi lüks bir transatlantiğe binmişti sanki. Barrington House, iki savaş arası dönemde, açık denizlerde geçecek bir film için hazırlanmış, bakır ve sepya tonlu fotoğrafları andıran bir set gibiydi.

Kız şaşkın bir halde baş kapıcı Stephen'in peşinden resepsiyonu geçip doğu kanadına doğru devam etti. İpek duvar kâğıtlarıyla kaplanmış, desenli lambaların ışığıyla altınımsı bir kahverengiye bürünmüş ve buram buram gelenek kokan koridorlar boyunca yürüdü. Burası ne tam olarak kiliseyi andırıyordu ne de çok yabancı bir yerdi: ahşap ve metal cilası, taze çiçekler ve yeterince havalandırılmayan, kıymetli ve korunan eşyalara ait o hoş kokuyla halka açılmayan eski ve mahrem bir müze gibiydi.

Stephen ona yol gösterirken bir yandan da anlatıyordu. "İki blokta toplam kırk dairemiz ve ortada dairelerin arka cepheden ışık almasını sağlayan kapalı bir bahçemiz var. Başta biraz karışık gelebilir. Ama dışından yol geçen büyük bir L şekli gibi düşünürseniz çok geçmeden kavrarsınız. Binanın altında yirmi park yerimiz var, ama ne yazık ki teyzenizin dairesine ait bir park alanı bulunmuyor."

"Fark etmez, arabam yok zaten. Hem metroya binmenin modası da henüz geçmiş değil."

Baş kapıcı gülümsedi. "Haklısınız, hanımefendi. Haklısınız."

"Apryl. Bana Apryl deyin. Yoksa kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum."

"Belki de o kadar uzun yaşarsınız. Teyzeniz öldüğünde seksen dört yaşındaydı."

"Büyük teyzem. O benim büyükannemin kardeşiydi."

"Yine de iyi yaşamış." Durdu ve omuzunun üzerinden baktı. "Bu arada, başınız sağ olsun... Apryl."

"Teşekkürler. Ama onu hiç görmedim. Yine de insan üzülüyor tabii. Büyük teyzem, ailemin o kuşağının son temsilcisiydi. Hayatta olduğunu bile bilmiyorduk. Ya da bunun gibi... Yani böyle bir yere sahip olduğunu da bilmiyorduk. Muhteşem bir yer burası. Biz zengin değiliz. Buranın aidatını bile ödeyemeyiz. Yılda ne kadar kazandığımı bilseniz burada uzun süre kalamayacağımı da anlardınız."

Herhalde burayı sattıklarında Apryl ve annesi ya uzun bir süre ya da hiç çalışmak zorunda kalmayacaklardı. Zengin olacaklardı. Kendileriyle ilgili olarak düşündüğünde bu kelime saçma, hatta gülünç geliyordu ona. Ama miras üzerinde hak iddia edebilecek başka kimse yoktu. Lillian çocuk sahibi olmadan ölmüştü ve Apryl'ın annesi de tıpkı Apryl gibi tek çocuktu. Soylarının son temsilcileriydiler. Apryl yirmi sekiz yaşındaydı ve elini çabuk tutmazsa Beckford ailesi onunla birlikte mazi olacaktı. Son kız kurusu.

"Tüm bunlar masal gibi. Anneme burayı anlattığımda kesin yüreğine inecek kadının. Yani siz görevlileri ve diğer her şeyi. Ama sanırım buna alışabilirim."

Stephen, kibar ama soğuk bir gülümsemeyle başını salladı. Bitkin görünüyordu, ama aynı zamanda kafasını kurcalayan bir şey var gibiydi. Kızın gömleğinin kolundan görünen dövmeler de değildi bunun nedeni. Asansörün aynasındaki yansımaları çizgi roman sayfalarını andırıyordu.

"Demek Lillian teyzenizi hiç tanımadınız?" diye sordu adam ihtiyatla, sanki ona söylemesi gereken nahoş bir şey öncesinde nabzını yoklamaya çalışıyordu.

"Hayır. Annem onu biraz hatırlıyor ama pek iyi değil. Lillian, büyükannem Marilyn'le de pek yakın değilmiş. Savaş sırasında her biri kendi yolunu çizmiş. Tek çocuk olduğum için bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bir kız kardeşim olsun isterdim. Biz Lillian'ın yıllar önce öldüğünü zannediyorduk. Yani büyükannem on beş yıl önce öldü. Annem de beni büyütmekle meşgul olduğundan Lillian ile ilgilenemedi. Bayağı uğraştırmışım onu anlaşılan." Boş konuştuğunun farkındaydı ama bunu umursamayacak kadar da heyecanlıydı.

Stephen alt dudağını ısırarak iç çekti. "Apryl, teyzeniz korkarım ki pek iyi durumda değildi. Çok içten, çok kibar bir kadındı. Bunu sadece ben söylemiyorum. Buradaki herkes onu çok severdi. Ama yaşlıydı ve akıl sağlığı da uzun zamandır pek yerinde değildi. Sadece burada çalıştığım on yıldan bahsetmiyorum, benden öncekiler de aynı şeyi söylüyorlardı. Birkaç yıl önce ona dışarıdan yemek getirtmeye başladık. Bir de her hafta bir bakıcı kendisini ziyaret ediyordu. İdare onun çeklerini bozdurup faturalarını onun adına öderdi."

"Haberim yoktu. Bizim korkunç insanlar olduğumuzu düşünmüştür herkes."

"Öyle bir şey demek istemedim. Şehrin bu kesiminde böyle durumlar sıkça yaşanır. İnsanlar akrabalarından uzaklaşırlar. Bağları kopar. Bunun nedeni paradır. Fakat Lillian'ın akıl sağlığı gitgide bozuluyordu. Ölmeden önceki son birkaç yılda iyice kötüye gitmişti. Aslında burada kalmaması gerekiyordu. Ama burası onun eviydi ve bizler de –tüm kapıcı ve temizlikçiler– burada kalabilmesi için elimizden geleni yaptık."

"Çok düşüncelisiniz."

"Pek bir şey yapmış sayılmayız. Sadece süt, ekmek ve diğer bazı ihtiyaçlarını alıyorduk. Ona yardımcı olabilmek için elimizden geleni yaptık. Fakat her an düşebileceğinden" –boğazını temizlemek için durdu– "veya kaybolabileceğinden endişe ediyorduk."

"Hiç dostu yok muydu?"

"Hiç görmedim. Burada olduğum müddetçe tek kişi gelmedi. Gördüğünüz üzere..." durdu ve çenesini sıvazladı. "Çok sıradışı biriydi. En kibar şekilde böyle söyleyebilirim. Saygısızlık etmek istemem." Bunu söylerken rahatsız olmuşa benziyordu. Sesi bile alçalmıştı. Aslında *deli* demek istemişti.

Fakat kız büyük teyzesinden kendisine ve annesine kalan Londra'daki bu mülkle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Satıldığı zaman yaşlı kadını son demlerinde rahat ettiren kişileri de bir şekilde ödüllendirmek niyetindeydi. Annesinin buna itirazı olmazdı. O da suçluluk duyuyordu. Tıpkı şu an Apryl'ın duyduğu gibi. Aslında ikisinin de böyle hissetmesine gerek yoktu. Kasıtlı bir ihmalkârlık yoktu ortada. Lillian, dünyanın öbür ucunda yaşayan uzak bir akrabaydı.

"Kocasını, Reginald'ı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Apryl. "Yanılmıyorsam savaşta pilotmuş."

Stephen başını çevirdi; soluk mavi gözleri, maun panel ve pirinç süslemelerin üzerine gölgeleri düşen soluk asansör ışıklarını incelermiş gibi aşağı yukarı hareket etti. "Hmm, hayır. Ben gelmeden önce vefat etmiş. Ama ölümünün hanımefendiyi fazlasıyla etkilediğini tahmin ediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Tam o sırada asansör bir vınlamanın ardından gelen dan sesiyle durdu. Kapılar iki yana açıldı ve Stephen sabırsızlıkla dışarı adım attı.

Kız da onun peşinden sahanlığa çıktı. Yerler koyu yeşil halı döşeliydi ve duvarlar alt kattaki koridorlarla aynı tarzda dekore edilmişti. Asansörün karşısında bir radyatör vardı, Viktorya tarzı bir mezarı

andıran işlemeli bir kutunun içindeydi. Üzerinde geniş, yaldızlı çerçeveli bir ayna duruyordu ve asansör boşluğunun her iki yanından inen ve çıkan merdivenler vardı. Merdivenin duvarlarında eski çerçevelerin izleri görülebiliyordu. Her sahanlıkta üzerinde pirinç bir rakam olan bir ahşap kapı bulunuyordu.

"İşte geldik. Otuz dokuz numara. En üstte. Maalesef bu üst katlarda ısıtma pek iyi değildir, o nedenle hatırladığım kadarıyla Lillian'ın kullandığı yegâne odalar olan yatak odası ve mutfağa seyyar radyatörler yerleştirdim. İleride onları geri almam gerekecek."

"Tabii." Apryl doğru anahtarı bulmak için uğraşan Stephen'ın temiz, kır saçlı başına arkadan baktı. Gri yeleğinin altındaki geniş omuzlarını görebiliyordu. Eski asker olduğu her halinden belliydi; herhalde bina sakinlerinin sevdiği türden bir otorite figürüydü. Büyük teyzesi, Stephen varken kendisini güvende hissediyor olmalıydı.

"Korkarım içerisi epey dağınık. Hanımefendi hizmetçi istemez, hiçbir şeyin yerinden oynatılmasına izin vermezdi. Altmış yıl boyunca tek bir şeyi bile attığını zannetmiyorum. Neyse, işte anahtarlar. Aşağıdaki kasada yedekleri var, acil durumlar için standart bir önlem olarak. Şimdi gitmem gerekiyor. Müteahhitler gelip çatıdaki uydu antenine bakacaklar. Bir ihtiyacınız olursa resepsiyonu arayabilirsiniz. Altı buçuğa kadar Piotr orada olacak, sonra da gece görevlisi Seth gelecek. Ben hemen hemen her gün, sürekli buradayım. Resepsiyonu mutfaktaki telefondan arayabilirsiniz. Ahizeyi kaldırmanız yeterli, doğrudan resepsiyona bağlanır."

Stephen kızın gözlerinin içine baktı. Dairede yalnız kalmak istemediğini sezebiliyordu. "Ne yazık ki burayla sizin ilgilenmeniz gerekecek, Apryl. Yıllardır temizlenmedi. Banyosu hiç değişmeden kalan tek daire de budur. Eğer satacaksanız çok tadilat yapmanız gerekecek. Hak ettiği fiyata satılabilmesi için baştan aşağı bir restorasyon gerekebilir." Stephen onu açık kapının önünde bırakıp merdivenden aşağı indi.

Dairenin perdeleri kapalı olmalıydı, çünkü Stephen kapıdan içeri uzanıp ışıkları yakmış olduğu halde adeta eski bir çağdan kalma perişan ve darmadağın bir koridordan başka bir şey görünür hale gelmemişti.

İçeri girme fikri orta kendisini savunmasız ve suçlu hissettiriyordu, sanki daireye izinsiz giriyordu. Ayrıca uzun yılların bıraktığı hava sadece odanın içinde kalmıyordu. Dışarıdaki sahanlık bile eski kokuyordu. Gerçekten eski. Jersey'deki büyükannesinin kırklı yıllardan beri hiç değiştirmediği yatak odası gibi. Ama bu koku bin kat daha güçlüydü. Pencereler hiç açılmamış gibiydi ve içerideki her şey çok eskiden kalma, tozlu ve solgundu. Mazi buraya yerleşmişti ve gitmeye niyeti yoktu. Dürüst olması gerekirse başta duyduğu heyecan geçmişti. Karanlık merdivenler ve loş koridorlar... Geçmişe yapılan bir yolculuk gibi. Belki de buranın sakinleri böylesinden hoşlanıyordu. Geleneksel havayı seviyorlardı.

Başını kapıdan içeri uzattı ve bir an teyzesine seslenmek gibi aptalca bir arzu duydu. Çünkü, her nedense, daire boş değilmiş gibi hissediyordu.

Baş kapıcının dedikleri doğruydu: Lillian tam bir münzeviydi. Koridor eski gazeteler, dergiler ve parlak yanları şişmiş naylon torbalarla doluydu. Apryl en yakındaki torbalardan birinin içine baktı. İçi mektup zarflarıyla, aynı zamanda modern dünyaya ait ve burada yeri olmayan –ama her nedense saklanmış ve burada hapsolmuş– renkli şeylerle doluydu.

Çizmelerinin altındaki halı hışırdıyordu. Koridoru aydınlatan ve cam kutusunun içi ölü güvelerle dolu olan loş ışıkta bile halının ne kadar yıprandığını görmek mümkündü. Bir zamanların kırmızı ve yeşil renkli karmaşık desenlerin orta kısmı şimdi çoğunlukla saman rengindeydi. Teyzesinin ayakları buraları aşındırmıştı.

Uzun koridorda bulunan mobilyaların antika olduğuna şüphe yoktu. Koyu renkli ve parlak ahşap bacaklar sararmış gazete kâğıdı yığınları arasından görünüyordu. Sandalyelerdeki nakışlı minderlerin çoğu yırtık telefon rehberi sayfaları altında gizlenmişti. Başka bir yerde ise oyulmuş ahşaplar, sedef kakmalar ve girift desenli buzlu camlar çöp yığınlarının arasından, bulundukları ortamdan utanç duyar gibi, başlarını uzatıyorlardı. Apryl tarihçi değildi, ama o bile kırklı yıllardan sonra buradakilere benzer dolap, saat ve sandalyelerin yapılmadığını biliyordu. Üstelik bu çöpler ve duvarlardaki lekeler olmasa daire daha şık görünebilirdi. Belki de görünmezdi.

Bir zamanlar krem rengi ipekten olan ve üzerinde dikey çizgiler bulunan duvar kâğıdı, şimdi sararmış ve kirli eteklikler civarında ve süpürgelikler üzerinde rutubetin kurumasıyla oluşan kahverengi lekeler yüzünden renksizleşmişti. Parmak uçlarıyla hissettiği duvar, doldurulmuş bir hayvanın yıpranmış kürkünü andırıyordu.

Mutfakta yırtık sarı bir muşamba ve antika emaye aletlerden bir öbek vardı. Duvarlara tutturulmuş koyu ahşap dolaplar bir zamanlar düğün çiçeği rengine boyanmış olsa da artık fildişi rengine dönmüştü. Ocağın üstündeki gaz düğmeleri kuru ve tozluydu. Derin lavabo da kupkuruydu. Sadece mutfak masasının yüzeyinden masanın kullanıldığı anlaşılıyordu. Ekmek tahtasının üzerinde bıçak izleri ve ekmek kırıntıları vardı. Ekose kumaşla kaplı bir minderi olan tek bir sandalye masanın altına itilmişti.

Büyük teyzesinin münzevi yaşam tarzına ait delillerin böyle bir anda önüne serilmesi onu hüzünlendirmişti. Ama son darbeyi indirip boğazının düğümlenmesine neden olan şey, masanın üstündeki limonlu kurabiye paketinin yanında, üzerinde Britanya Adaları'nın kuşlarını betimleyen motifler bulunan bir tepsinin üzerinde duran gümüş çaydanlığı görmesi oldu. Ağlayacak gibiydi.

Çaydanlığın yanında bir porselen fincan, bir süzgeç, bir şekerlik ve bir çay kutusu bulunuyordu. Fincanın altın renkli sapı pürüzlüydü,

setin son parçası olmalıydı. Belki de Reginald'la evlendiği zaman gelen bir düğün hediyesiydi. Apryl sapa dokundu ama bu narin eşyayı kaldıracak gücü kendinde bulamadı. Bu Lillian'ın fincanıydı; bundan çay içmişti. Bu mutfakta, tek başına, sallanan kapaklı bir çöp kutusunun yanındaki bu küçük masada, dört bir yanı bu dünyanın neredeyse bir asrına ait hatıralarla kuşatılmıştı. Apryl ağlamamak için burnunu çekti. Florida'da zenginlerin neden kendilerini emekli köylerine kapattıklarını ve üzerlerinde polo gömlekleriyle golf arabalarına binip dolaştıklarını anlayabiliyordu. İnsanın sonu böyle olacaksa farklı olmanın ne anlamı vardı?

Gözlerini sildi. "Gelip bizimle yaşayabilirdin."

Duvardaki dolapların içinde tabak takımları buldu. Üç porselen yemek takımı vardı, hepsi eksik ve birbirine girmiş haldeydi. Dolaplarda eski tencere ve tavalar da vardı. Tencereler –içinde kurumuş süt izleri olan biri hariç– yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu. Üç çorba konservesi ve birkaç tatlı kurabiye paketi dışında yiyecek hiçbir şey yoktu. Buzdolabında, içinde topaklanmış süt olan plastik bir şişe gördü. Büyük teyzesi çay, kurabiye ve çorba ile seksen dört yaşına kadar gelmeyi başarmıştı.

Stephen, Lillian öldüğünden beri hiçbir şeye el sürülmediğini söylemişti. Nasıl ölmüştü? Burada mı?

Apryl sırt çantasını omzundan çıkarıp mutfak masasının üstüne koydu. Bir yabancının evine gizlice girmiş olduğu hissini bir türlü içinden atamıyordu. Geceyi burada geçirme fikrinden şimdiden ürkmeye başlamıştı. Temiz çarşaf var mıydı? Teyzesi yatakta mı ölmüştü? Birden Stephen'ı arayıp yukarı çağırmak ve olan biten her şeyi öğrenene kadar onu bir yere bırakmamak istedi.

İradesini kullanarak sakinleşmeyi başardı. Yorgundu, heyecanlıydı, sinirleri gerilmişti; böyle bir durumla karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Bunun büyük bir fırsat olduğunu unutmamalıydı. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen ve hayatını kökten değiştirecek bir fırsat.

Ama oturma odasının kapısını açtığında kararlılığı bir kez daha uçup gitti. İçeri iki adımdan fazla giremedi. Stephen neden ona çiçeklerden bahsetmemişti? Tüm bu ölü çiçeklerden. Halının üzerini örten kuru dal ve yapraklardan oluşan yığın neredeyse Lowndes Meydanı'na tepeden bakan pencereye kadar yükseliyordu. Ona eski mezarlardaki çiçekleri hatırlatıyordu, sararıp solmaya ve çürümeye terk edilmiş. Bu kadar çok kurumuş dal ve ölü çiçeği kahverengiye çalan loş ışıkta görünce tüyleri diken diken oldu. Bu olay yıllardır devam ediyor olmalıydı. Bu yığın zaman içerisinde, öbek öbek oluşmuştu. Ve bütün güllerin rengi, tepelerinde kalmış birkaç taç yaprağa bakılırsa, şarap gibi koyuydu. Onların ardında, altın rengi kenarları kıvrımlı olan gri perdeler kapalıydı.

Çiçekleri ve duvardaki resimleri daha iyi görebilmek için ana lambayı yaktı, ama oda hâlâ yeterince aydınlanmadığından perdeleri de açmaya karar verdi. Ama çiçeklerin üzerinden uzanıp açmaya çalıştığı zaman perdelerin birbirine dikilmiş olduğunu gördü. Hemen pencereden uzaklaştı ve perdeleri ortasından birbirine bağlayan gayet düzgün ve kırmızı renkli dikişlere baktı.

"Bu da ne böyle?"

Yalnız ve delirmiş olan Lillian Teyze, perdeleri birbirine dikerek kapatmış, sonra da önlerine odanın yarısını kaplayan çiçek ölülerini yığmıştı. Arkasını döndü. Odada mobilya yoktu. Zemin tozla kaplıydı ama duvarların buluştuğu köşelerde örümcek ağı olmadığından hâlâ fotoğrafları görebilmek mümkündü. Duvarlar, antika çerçeveleri bel hizasından tavana kadar yükselen siyah beyaz fotoğraflarla kaplıydı. Fotoğrafların hepsinde aynı çift vardı. Her birinde.

Douglas Fairbanks Junior gibi yakışıklı, ince bıyıklı ve saçı ortadan ikiye ayrılmış olan büyük eniştesi Reginald'ı bu sayede hayatında ilk kez görmüş oldu.

Koyu renkli gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Gülümsüyordu da. Sırf ona bakmak bile Apryl'ın yüzünü güldürdü. Reginald hep takım

ve kravat ya da açık yaka beyaz gömlek ve pantolon giyiyordu. Bir fotoğrafta, hasırdan bir sandalyede otururken ayak ucunda bir terrier duruyordu. Güçlü sol elinde çoğunlukla bir pipo görülüyordu. Lillian'ın kocası: hep gururla yanında ve yakınında durmuş olduğu, ya koluna girdiği ya da arkasında durarak elini omuzuna koyduğu bir adam. Onu asla bırakmayacak gibi görünüyordu. Sanki o adamı o kadar çok seviyordu ki onsuz aklını kaçırırdı.

Lillian güzel bir kadındı. Kırklı yılların film yıldızları gibi iri kahverengi gözleri ve bugünlerde nadiren görülen belirgin kemik yapısı vardı. Üzerinde hep dizlerine kadar inen bir kokteyl elbisesi ya da cilalı ayakkabılarının beyaz uçlarını süpüren bir balo kıyafeti bulunuyordu. Ama Apryl'ı en çok etkileyen birbirlerine bakışlarıydı. Bakışlarında yalan yoktu. Lillian'ın altmış yıl boyunca içinde yaşadığı ve hayaller gördüğü bu hüzünlü, iç karartıcı ve küf tutmuş mekân birdenbire daha çok anlam kazandı. Burada bir zamanlar asla ayrılmaması gereken iki insan yaşamıştı. Ve mekânı yas havası sarmıştı, çünkü içinde yaşayan dul kadının yüreği parçalanmıştı. Bu kadın belki de asla dinmeyen bir acı yüzünden aklını yitirmişti. İnsanlar hâlâ böyle acılar yaşayabiliyor muydu?

Apryl, Reginald'ın kırklı yaşlarının sonlarında öldüğünü biliyordu. Savaşta Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde görev yapıp bir sürü tehlike atlattıktan sonra bu güleryüzlü, yakışıklı, aynı zamanda genç ve güzel bir eşe sahip olan adam birdenbire hayata veda etmişti. Detayları bilmiyordu ama annesinin büyükannesinden öğrendiğine göre adam savaştan sonra ölmüştü. Bildikleri bundan ibaretti. Bir yaşlı kadından diğerine ve daha sonra kendisine aktarılan sözlü tarih kırıntıları. Fakat Lillian'ın hayatına dair pek çok kesit bu duvarda varlığını sürdürmüş, koridordaki paketlerin ve Apryl'ın üç yatak odası ve bir yemek odasında bulabileceği şeylerin içine tıkılmıştı. Stephen binanın altındaki bir depodan da bahsetmemiş miydi?

İki hafta içinde daireyi satmayı ve Lillian'ın eşyalarını elden çıkarmayı düşünmüştü. Ama artık öyle düşünmüyordu. Burada kalmak, büyük teyzesi ve eniştesi ile ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Bir şeyleri incelemek, düşünmek, toplamak ve korumak istiyordu. Burada bulunan şeyler çöp değildi. Hepsinin Lillian için değeri vardı. Hepsinin.

Mektuplar da olmalıydı. Belki de bir günlük. Burada bir yandan emlakçılarla görüşüp hukuki işleri hallederken bir yandan da bir arkeolog gibi titizlikle çalışması gerekecekti. Eğer elini çabuk tutarsa Londra'yı gezme fırsatı bile olurdu. Ama Lillian her şeyden önce gelmeliydi. Bunun için elinde ne varsa harcayıp memleketindeki işini bırakması gerekse de fark etmezdi. Büyük teyzesi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenecekti.

DÖRT

Seth, üzerinde üniforması ve elinde bir bardak çayıyla görevli odasından çıktığında Piotr'un hurda arabasının bulunduğu bodrum garajına inmiş olduğunu umuyordu. Oysa Piotr ter lekeli polyester gömleğinin üstüne kırmızı parkasını çekmiş, resepsiyonda onu bekliyordu. Sırıtarak görev defterini havaya kaldırdı. "Oo, Seth yine hayaletleri görmüş! Defteri okuyunca gülmekten kırıldık hepimiz. Belki gece viskiyi içince hayal görüyordur, ha?" Gözlerini devirdi ve eliyle bir bardağı kafasına dikiyormuş gibi yaptı.

"Bir şey gördüğümü söylemedim. Bir terslik olduğunu bildirdim. Bir gürültü. On altıda birisi vardı. Duydum."

Ama Piotr dinlemiyordu. "Geceleri pirinçleri parlatman lazım. Stephen'a diyorum ama dinlemiyor. İş yaparsan hayaletleri görmeye de zamanın olmaz." Kapı, Piotr'un hışırdayan parkası ile güleç yüzünün üstüne kapandı.

Bu kez ne duyarsa duysun rapor etmeyecekti. Boş verecekti. Görevini yapmıştı; artık bir şey çalınırsa kimse onu sorumlu tutamazdı.

Sandalyeye yığıldı ve o gün öğleden sonra gördüğü rüyayı tekrar düşündü. Rüya onu geçmişe götürmüş, ama bir yandan da huzursuz etmişti. Çocukken kâbuslarında sık sık o hücreyi görürdü. Çığlık atmaya çalışır, sesi çıkmazdı. Sanki kendi iradesi dışında o hücrenin içine itilmişti. Babası gittikten sonra başlamıştı. Tekrar tekrar rüyalarında o garip taş hücreyi görüyordu. Bir keresinde ninesiyle birlikte,

büyükbabasının gömülü olduğu bakımsız bir mezarlığın kenarından geçerken gördüğü gerçek bir anıt mezarın aynısıydı bu. Tüm çiçekler ölmüştü ve taşların üzerindeki insan isimleri silinmişti. Bu onu dehşete düşürmüştü. Anne ve babasının da bir gün ölüp kendisini terk edebileceğini kabullenememiş ve sonunda kendisini bu taş hücre veya anıt mezarlardan birinin içinde bulmaya başlamıştı. Kendisinin de ölecek olmasını kabullenemiyordu. Ninesi gülerek şöyle demişti, "Daha çok vaktin var, Seth." Ama içinde ışık olmayan soğuk mermer mezar, kilitli kapı ve parmaklıklı pencereler bir türlü yakasını bırakmadı. Oraya konulduğunu hayal ediyordu. Orada ölü olduğunu. Ya da o küçük kapının diğer tarafında durup kendisini göremeyen anne ve babası için gözyaşı döktüğünü. Onların mezar taşları arasında yürüyerek gözden kaybolduğunu. Onları net bir şekilde görüyordu, beyaz Allegro arabayı çalıştırıyorlar ve onu mezarlık kapısının arkasında hıçkırıklar ve gözyaşları içinde bırakıp gidiyorlardı.

Silkelendi. Şu anda bile bunları hatırlamak onu rahatsız ediyordu. Çocukken o mezarın korkusu içini öyle bir sıkardı ki nefes bile alamazdı.

Annesini aramalıydı. Babasını. Kız kardeşini. Rüya onu buna zorluyordu. Onlardan biriyle en son ne zaman konuştuğunu hatırlamıyordu bile. Her şeyle bağını koparmıştı.

Seth iç çekti ve aklını başka bir şeye verebilmek için görev defterine baktı. Kırk daireden sadece yirmisi doluydu. Geçen haftaki dört vardiyasında olduğu gibi.

Çatı katındaki dairelerin çoğu ya aşırı zenginler için tatil evi olarak ya da şehirde çalışanlar için şirketler tarafından kullanılırdı. Dairelerin bazılarında sorun çıkaran daimi kiracılar otursa da geceleri pek rahatsız edilmezdi. Gerçi doğu kanadındaki otuz dokuz numaralı dairenin dolduğu dikkatinden kaçmamıştı. Biri taşınmıştı. Yaşlı kadın Lillian ölmüştü. Birkaç ay önce, bir takside herhalde. Stephen bunu ertesi gün kendisine söylemişti ama Seth kadına vardiyaları sırasında bir kez bile rastlamamıştı. Geceleri hiç dışarı çıkmazdı. Yeni kiracının

adı Apryl Beckford olarak geçiyordu. Seth, onun nasıl göründüğünü merak etti.

Çayının kalanını da bitirdikten sonra iki kanadın kesiştiği noktada bulunan süslü bahçeye geldi. Fıskiyenin sesini dinlerken bir sigara sardı ve tüttürmeye başladı. Rüyanın izleri silinmeye başlarken kendisini tekrar işe dönecek kadar rahatlamış hissetti. Çok az iş vardı, yalnızca arada bir devriyeye çıkacak ve birkaç misafirin kaydını yapacaktı. Böylesi Green Man'deki hayattan hem daha az sinir bozucuydu hem de daha rahattı. Bir keresinde Barrington House, daha kendisi bu işe başlamadan önce, zamanında burada yaşamış olan bir futbolcu vesilesiyle *Hello!* dergisine bile konu olmuştu. Bir sanatçı için ideal, alışıldık bir iş olduğunu düşünmüştü, ama resepsiyondaki deri sandalyede oturmaya başlar başlamaz çizim yapmayı bırakmıştı. Artık unutmak ve unutulmak için kendisini oraya yerleştirdiğinden şüpheleniyordu; mümkün olan en rahat şekilde hayatın akışının dışında kalabilmek için. Bu düşünce artık canını sıkmıyordu.

Çeşmenin yanında sigarasını bitirdikten sonra sandalyeye dönüp esnemeye başladı. Bu gece de huzur yoktu. Arap gençler spor arabalarıyla Lowndes Meydanı'nı turluyorlardı. Saatine baktı. Sabah işi devredip derin bir uykuya dalmasına daha on saat vardı. Rüyasız bir komayı tercih ederdi.

Evening Standard'daki televizyon programlarına bakarken aniden dahili telefonun çalmasıyla irkildi. Pirinç panel üzerinde kırk numaralı daire levhasının yanındaki kırmızı ışığın yandığını görebiliyordu.

"Ne halt istiyorsun?" diye söylendi kendi kendine. Arayan Bay Glock'tu. Orta yaşlı, İsviçreli bir *playboy* ve Seth'in hayatı boyunca tanıdığı en kaba insandı. Panel hoparlöründen yükselen sağır edici sesi kesmek için ahizeyi kaldırdı. "Ben Seth."

"Heathrow'a bir taksi lazım bana. Çabuk ol." Bay Glock telefonu kapattı.

Zenginlerin ne kadar nahoş tipler olduklarına dair köklü ön yargısını bu adam kadar güçlendiren bir kişi daha yoktu. Binada çalışmaya yeni başladığında kiracılar ve onların akıl almaz zenginlikleri gözünü korkutmuştu, sanki onların varlıkları bile kravatındaki lekeyi, ayakkabısındaki çizikleri ve özgeçmişindeki boşlukları daha görünür kılmaya yetiyordu. Kendisini onların yanında fazlasıyla ezik hissetmişti. Fakat altı ay boyunca onların kokuşmuş çöplerini taşıyıp masasının önünde sayısız kendini beğenmişlik gösterisine şahit olduktan ve bunlara yapmacık aksanlar ve aşırı müsriflikler de eklendikten sonra hayranlığı zaman içerisinde yerini gücenmeye bırakmıştı. Onlara artık hemen hemen hiç saygı duymuyordu. Özellikle de Glock'a. Burada çalışırken Seth paranın en berbat insanları seçtiğini kesin olarak anlamıştı.

Asansörle dördüncü kata, Glock'un çöplerinin kendisini beklediği yere çıktı. Yukarı çıkarken yüzünü kâğıt havluyla sildi. Havlunun sert kâğıdı alnının ve yanağının sıcak ve narin derisini tahriş etti. Sinemada üzerine doğru hapşıran Asyalı adamı hatırladı ve bir yabancıdan tropik bir hastalık kapmış olup olmayabileceğini merak etti. Boynunu ovaladı, boğazında gıdıklanma hissetmeye başlamıştı. Sonra on altı numaralı dairenin posta kutusundan bakarken içine çektiği soğuk havayı hatırladı ve yüzünü buruşturdu. Yuttuğu tozun tadı hâlâ ağzına geliyor gibiydi.

Glock ve çantalarının işini hallettikten sonra Seth bir sigara daha sardı ve kaldırımdan uzaklaşıp meydana doğru giden taksiyi izledi. Artık vardiyası boyunca sandalyesinden kalkmayacağını söyledi kendi kendine. Berbat hissediyordu. Boğazındaki gıdıklanma başka bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Ceketinin altındaki gömleği sırtına yapışmaya başladı.

Fakat masasının ardındaki dinlenmesi kısa sürdü. Bu kez bir şeyler isteyen kişi Bayan Shafer'dı, sakat bir Amerikalı borsacının yaşlı karısı. Daire on ikide oturuyorlardı.

Binanın ön kapısında duran kadın zili çalmaya başladı. Seth'in masasının arkasından gelen ve susmak bilmeyen zil sesi kadının keyifsizliğini yansıtır gibiydi. Kadın her zamankinden garip görünüyordu, saçı gelişigüzel bir şekilde bir eşarbın içinde toplanmış ve kimi saç telleri de yüzüne düşmüştü. Bandanalı bir Cadılar Bayramı kostümü gibi. Tiksintiyle irkildi. Bir kadın kendini nasıl böyle salardı? Hem de bu kadar çok parası varken...

Seth masanın arkasındaki otomatiğe basarak onu içeri aldı. Kadın küt bacakları ve çatık kaşlarıyla resepsiyonda yürümeye başladı. "Ne lüzumu var..." Uzun bir ara verdi. "İşimiz var bununla!" kapıyı işaret etti. Seth'in yüzü buruştu. Kadının histerisine ve aniden artan öfkesine alışık olsa da bu kadın her seferinde onu ürkütmeyi başarırdı. Delinin tekiydi. Ancak kibar tavırları ve teskin edici ses tonuyla baş kapıcı bu kadını idare edebilirdi.

Kadın kısa ve titrek adımlarla masaya doğru yürümeye başladı. "Hiç zahmet etme!" diye bağırdı. Kollarından birini bir dinozoru andırırcasına havada çırptı, iri gövdesi öne eğildi, güdük kolları öne fırladı. Bayan Shafer, geldiğinde görevlilerin hemen kapıya koşmalarını ve kraliyet ailesinden birini karşılar gibi kapıyı açık tutmalarını bekliyordu. Sonra asansörden dairenin kapısına kadar ona eşlik edilmeliydi. Kadını buna alıştıran, bahşiş peşinde koşan Piotr olmuştu, ama Seth bu maskaralığın bir parçası olmayı kabul etmemişti. Böyle zamanlarda, görevlilerin gözleri önünde zayıf ve engelli kocasına zulmeden, kafayı üşütmüş ve zengin bir zorbanın gönlünü hoş etme seviyesine inmesinden başka bir işe yaramamış ve ziyan olmuş eğitimi aklına gelirdi. Güzel sanatlar fakültesinde dört yıl ve ardından yüksek lisans.

Bay Shafer dairesinden nadiren çıkardı. Bu nadir anlarda da cazgır karısı hep yanında olurdu. İplerinin çoğu kesilmiş gibi ayakta güçlükle durabilen ve tahtadan kol ve bacakları olan bir kuklaya benzerdi. Karısı adamı koca gömleğinden tutarak çekiştirir ve sürekli azarlardı.

Adamsa o sırada tüm dikkatini ve enerjisini adım atabilmek için harcıyor olurdu. Shaferların ikisi de leş gibi ter kokardı.

Seth sandalyesinin önünde durarak, "İyi akşamlar," dedi. Neredeyse kendisi bile duymayacak kadar alçak sesle söyledi bunu.

Kadın tekrar hiddetle kollarını çırptı ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Stephen'i bul bana! Derhal Stephen'ı ara!"

Ancak arkasındaki asansör kapısı açıldığında bağırmayı kesti. Bu ses onu bir an için şaşırttı, sonra asansörün içine girdi. Kadından yükselen son ses Seth'in anlam veremediği tiz bir çığlık oldu. Stephen'ı rahatsız etmek gibi bir niyeti yoktu; dairesine varana kadar zaten öfkesi geçmiş olacaktı.

Ama o gece huzur yoktu. Binadaki tüm gıcıklar sanki ona iş çıkarmak için anlaşmışlardı. Saat dokuza kadar, Bayan Pzalis yirmi iki numaralı daireden üç kez aşağıyı arayıp televizyonla ilgili şikâyette bulunmuştu. Beş numaralı dairedeki Bayan Benedetti de aynı şeyi yapmıştı. Deftere not aldı, ama zaten son vardiyasından bu yana uydu tamircileri iki kez çatıya çıkmışlardı. Saat on otuzda on dokuz numaradaki Bayan Singh batı kanadından gelen dumandan şikâyetçi olmuş ve gidip bakmasına fırsat kalmadan on sekiz numaradaki Bayan Roth da aynı şikâyetle aşağıyı aramıştı. Yangın ve duman alarmlarından ses yoktu ama yine de gidip bakması gerekiyordu.

Eğer Singh ve Roth kokuyu alabiliyorlarsa o zaman koku on altı numaranın oradaydı. Vardiyası boyunca yapması gereken üç devriye sırasında bilhassa uzak durmaya çalıştığı yerde.

"Orospu." Asansörle dokuzuncu kata çıktı.

Asansörden çıkıp sahanlıkta durduğunda koku onun da burnuna geldi: yanmış et, yanık kumaş ve kükürdü andıran bir şey. Ama duman yoktu, kapılar soğuk ve çöp kutuları boştu. Eski bir kokuydu, fakat bir yangın yerinden arta kalan enkazlardan yükselen nahoş ve zehirli

bir kokuyu andırıyordu. En yoğun olduğu yer on dokuz numaralı kapının oralardı. Yaşlı Bayan Roth'un dairesi.

Etrafına bakındı ve üst katları neden sevmediğini bir kez daha hatırladı. Aslında binanın hiçbir yerini sevmiyordu. Nispeten aydınlık olan yaz gecelerinde, batan güneş içerideki elektrik ışıklarını takviye ederken bile mekân ona loş gelirdi. Eski kahverengi ahşap, iç bayan pirinçler ve kalın yeşil halı bütün ışığı emiyordu sanki, özellikle de merdivenlerde. Merdivenler ona eski evlerin sürekli karanlık olan bölümlerini hatırlatıyordu. Ama merdiven ve koridorlardaki insan trafiği eksikliğine rağmen mekân aktif bir enerjiye sahipti. Ortamda yoğun ve telaşlı bir hava vardı, sanki geçmiş zamanın hareketliliği aynı yere hapsolmuştu ve çıkıp gidemiyordu.

Aceleyle ve nefes nefese sekizinci kata indi. Sahanlıktan hızla geçmeye ve on altı numaralı dairenin içinden nasıl bir koku veya çarpma ve sürtünme sesi gelirse gelsin durmamaya karar verdi. Ama planladığı gibi olmadı.

Merdivenleri ikişer ikişer inip sahanlığa daldığında az daha birine çarpıyordu. Beyaz giymiş ve iki büklüm duran birisi. On altı numaralı dairenin bir metre kadar yakınında duruyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Seth nefesi kesilmişçesine. Kafasındaki saçların dimdik olduğunu hissetti.

Çarptığı kişi dönüp ona baktı. Bir an için onun buruşuk yüzünü ve kıvırcık beyaz saçlarını tanımadı. Ama sonra kafasına dank etti. Korkusu geçerek yerini büyük bir rahatlama duygusuna bıraktı. Karşısındaki Bayan Roth'tu. Ama üzerinde geceliği vardı ve yalnızdı, bir derdi olduğu da belliydi.

"Geri geldi," dedi kadın ağlamaklı bir şekilde. Cılız kolları ve artritli elleri titredi. İnce ve ipeksi geceliğinden çıkık omuz kemikleri ve leğen kemiği görülebiliyordu. Aşırı sıska bacakları damarlarla kaplıydı ve eteğinin altından dışarı fırlamışlardı. Yalın ayaktı.

"Benim için geri döndü."

Doksan iki yaşındaydı. Seth onun bu bacaklarla merdivenlerden inebilmesine hayret etti. Bayan Roth yatağından neredeyse hiç çıkmazdı, sadece haftada iki kez Filipinli hizmetçisi Imee ve iki bastonunun yardımıyla öğle yemeği için dışarı çıkardı.

Seth kımıldamadan durup ona baktı. Yutkunmaya çalıştıysa da çok zorlandı.

Kadın biçimsiz eliyle daire on altının kapısını işaret etti. "Kapıyı aç. Kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Adam başını iki yana salladı. "Yapamam, Bayan Roth. Müsaadenizle sizi yatağınıza geri götüreyim."

Sinirlenen kadın el görevini gören cılız kemik ve ince deri karışımını salladı. "Yatağa dönmek istemiyorum!"

Uyurgezer değildi. Yaşına rağmen Bayan Roth'un aklının gidip geldiği de hiç görülmemişti. Aslında hiç değişmeden kaba ve nahoş kalma konusunda büyük bir başarı göstermişti. Geceleri Seth'i nadiren rahatsız etse de gündüz personeline çektirdikleri efsane olmuştu. Baş kapıcı bile ondan yaka silkerdi.

"Lütfen hanımefendi. Burada olmamanız gerekiyor."

Bu sözlerin ağzından çıkmasıyla yaptığı hatayı anladı. Kadının yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Seth'e döndü; kanca gibi kıvırdığı parmağını, ikinci eklemin boğumuyla gözlerini işaret edecek şekilde onun yüzüne doğrulttu. "Bu ne cüret!" Kadının başının üzerindeki küçük ve şeffaf demetlerden oluşan kusursuz hale kabardı ve dağıldı. Birkaç saç teli kulaklarından aşağı düştü. Geriye kalanların arasından Seth kadının soluk kafa derisini ve rengini bozan karaciğer lekelerini görebiliyordu. Boynu inceydi ve eti gevşek bir deri gibi köprücük kemiklerinden sarkıyordu. Ona bir kuşu andırıyordu. Koca gagalı, vahşi bakışlı, yolunmuş derisinde birkaç tüyü kalmış olan bir kuşu.

"Geri döndü diyorum sana! Onu duydum. Güldüğünü duydum."

Genelde onun konumunda olan biri üzerinde geceliği olan doksan iki yaşında bir kadından bu sözleri duyduğunda ya güler ya da gergin bir şekilde tebessüm ederdi ama kadının kararlı yüzünde ve öfke dolu çapaklı gözlerinde Seth'i huzursuz eden bir şeyler vardı. Özellikle kendisinin de o kapının diğer tarafından duyduğu şeyleri dikkate aldığında.

Seth cüretkâr bir hareket yaptı. Bayan Roth'un yakınında durup şefkatle başını salladı. "Biliyorum. Bir süredir o sesleri ben de duyuyorum. Peki, nedeni ne?"

"Ne! Yüksek sesle konuş. Saçmalama. Ne diyorsun?"

Adam başıyla kapıyı işaret etti. "Orada. Gece vakti. Sesler duydum. Raporuma da yazdım. Çarpma sesi. Koridordan geldi. Eşyalar filan devrildi. Bunun gibi şeyler."

Bayan Roth'un sivri suratı bembeyaz oldu. Cılız uzuvlarındaki titreme sarsıntıya dönüştü. Seth, kadının düşeceğini zannetti ve onu dirseğinden tutmak için yaklaştı. Kadın destek almak için ona tutundu ve başını öne eğdi.

"Hayır," diye fısıldadı. Ardından tekrar "hayır," dedi, ama bu kez kendi kendine. Başını kaldırıp korkmuş bir çocuk gibi adama baktı. "Beni eve götür. Imee'yi istiyorum. Imee'yi bul. Imee nerede? Imee'yi istiyorum."

Kadının bu çaresizliği karşısında gerilen ve tedirgin olan Seth, kadını yavaş yavaş asansörün kapısına doğru getirdi ve cilalı pirinç plakanın üzerindeki düğmeye basarak zemin kattaki asansörü çağırdı. Beklerken gömleğinin bir kez daha terden sırılsıklam olduğunu fark etti.

Gıcırdayan kabloların ağır ama gösterişli asansörü zeminden o kata getirmesi sanki bir asır sürdü. O süre zarfında tedirginliği had safhaya çıkmış olan Seth, Bayan Roth'u Imee ve yatakla ilgili sözler söylerek rahatlatmaya çalıştı. Ama sonunda kadın elini sallayarak, "Kapa çeneni, sus artık," dedi.

Kapıyı açıp asansöre bindirdiği kadın gözlerini sıkıca kapadı ve her zamankinden daha halsiz ve iki büklüm göründü. Kendisine çok acı veren bir şeyi hatırlamak zorunda kalmış gibiydi. Onu kahreden bir şeyi. Yaşlı ve narin bedenindeki ruhundan geriye kalanları da mahveden bir şey.

Dokuzuncu kattaki dairesinin kapısı hâlâ açıktı ve Seth zili çaldığında Imee hemen uzun koridorun sonundaki küçük odasından koşarak geldi. Kadının iffetini kapıcıdan korumak istermiş gibi mavi geceliğinin önünü tutup çekerek Bayan Roth'u adamdan uzaklaştırdı ve durumu açıklamaya çalışan adamın suratına kapıyı kapamadan önce ona ters ters baktı. Bayan Roth, Imee'yi gördüğü anda hıçkırıp ağlamaya başlamıştı.

"Sürtük," diye mırıldandı Seth kapalı kapıya. Asansörle zemin kata indi. Orada huzursuz bir halde Bayan Roth un on altı numaralı daire hakkında söylediği şeyleri düşünmeye başladı.

BEŞ

"Anne, hiçbir şeyi atmamış. Hiçbir şeyi. Şaka yapmıyorum. Odasındaki elbiseleri bir görsen şaşarsın. Yüzlerce elbise, takım, palto falan var. Kendini kırklı yıllarda hissediyorsun. Hepsi duruyor. Moda müzesi gibi bir şey. Koca bir müze miras kalmış bize. Lillian koleksiyonu. Kıyafetlerin bazıları da çok güzel." Apryl cep telefonunu kulağına dayamış, büyük teyzesinin yatak odasında aşağı yukarı yürüyordu.

Ama ne kadar anlatsa da büyük teyzesinin dairesinde neler keşfettiğini annesinin anlayamayacağını biliyordu. Kendi gözleriyle görmediği sürece anlayamazdı. Uçak korkusu nedeniyle de hiçbir zaman göremeyecekti. Apryl, acizlik hissiyle annesine keşfettiği şeyleri anlatmaya ve dairenin atmosferini ona olduğu gibi aktarmaya çalışıyordu: solgun ihtişamı, hep var olan kayıp hissini, yaşlı kadının dış dünyadan korunabilmek için geliştirdiği karmaşık savunmayı ve uzun zamandır korunan mabetler, törenler ve alışkanlıklarla boş odalarda hâlâ izleri görülebilen ama artık sadece kafa karıştıran rahatsız bir iç yaşamın sırlarını.

Odalardan ikisi, koridorun solundaki ve sağındaki iki küçük yatak odası, çer çöple dolup taşıyordu. İki odada da üzeri tozla kaplı kuştüyü yorganlarla örtülü birer yatak vardı. Yatakların kenarlarına, içlerinde süs eşyaları bulunan karton kutular ve eski valizler dizilmişti.

Bunlarla ne yapacağını hâlâ bilemiyordu. Bir envanter çıkarmak haftalar, belki de aylar sürerdi.

En azından iki büyük gardırobu ve bir elbise çekmecesi olan Lillian'ın yatak odası dağınık değildi. Ayrıca büyük bir yatak ve anahtarlarını hâlâ bulamadığı üç çekmeceli bir dolap daha vardı ve Apryl bu çekmecelerin içinde Lillian'ın evraklarının olduğunu tahmin ediyordu. Hayatında komodinin üzerindeki kadar parfüm şişesini bir arada görmemişti. Parfüm firmaları artık böyle şişeler ya da krem ve makyaj malzemeleri için porselen kavanozlar üretmiyordu. Çoğunun içindekiler, uzak bir gezegenden gelme toprak örneği gibi kuruyup çatlamıştı.

"Anne, elbiseleri oraya getirmek istiyorum. Sanırım hepsi bana uyuyor. Acaba saçmalıyor muyum? İki kürk paltoyu ve üç şapkayı denedim, sanki benim için yapılmışlar."

"*Tatlım, nereye koyacağız o kadar şeyi? Senin küçücük odana mı? Burada boş odamız olmadığını sen de biliyorsun. Öyle şeylere yetecek paramız yok bizim. Üstelik bir de işten çıkmaktan bahsediyorsun. Kaygılanıyorum.*"

"Kaygılanma, anne. Yakında hiç para sıkıntısı çekmeyeceğiz."

"*Eğer böyle devam edersen çekeceğiz. Gerçekçi olmalısın tatlım. Dairenin satılması çok zaman alabilir.*"

"Taşıma ücretlerini kendi paramla öderim. Ama Lillian'ın eşyalarından saklamak istediklerimin önce sana gelip sonra bodruma inmesi gerekecek."

"*Tatlım, bu bir servete mal olur. Buraya getiremezsin. Onları İngiltere'de satman gerek.*"

"Hayır. Dikkatli olacağım. Daire satılana kadar burada kalıp gereken her şeyi halledebilirim. Mobilyaların hepsinin satılması gerek. Antikadan anlamadığım için onlara fiyat biçecek bir uzman bulmam gerekecek. Ama gerçekten özel olan şeyleri tutmak istiyorum. Anne, öyle güzeller ki... Sadece elbiseler, fotoğraflar ve birkaç şey daha."

"Tatlım ne diyeceğimi bilmiyorum. Tek yapman gereken iki hafta içerisinde daireyi boşaltıp satmaktı. Şimdiyse akıl almaz şeylerden bahsediyorsun."

"Anne, bu bizim geçmişimiz. Onu görmezden gelemeyiz. Lillian ve Reginald'ın fotoğrafları öyle etkileyici, öyle muhteşem ki. Film yıldızları gibiler. Gördüğünde inanamayacaksın. O duvarlarda bizim ailemizden biri duruyor. Zevk ve tarz sahibi, klas bir kadın. Şimdiden rol modelim oldu. O tarzı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Fakat annesi sıkılmışa benziyordu; onu böyle telaşlandırmamalıydı. Tek kızının okyanus ötesinde olması yetmiyormuş gibi bir de New Jersey'deki müstakil evine yeni veya yabancı bir şeyin girmesiyle iyice huzursuz olacaktı. Bunları annesine yavaş yavaş anlatması gerekirdi ama Apryl heyecanını kontrol edemiyordu.

St. Mark's Meydanı'nda eski ve alternatif kıyafetler sattığı New York'taki retro tasarımlarında, uzun zamandır kırklar ve ellilerden ilham almıştı. Üstelik son beş yılda karın tokluğuna çalıştığı işler yüzünden ne doğru dürüst bir özgeçmişi, ne evi ne de yaşam standardı kalmıştı. Ama bu eşyalar eBay'de dünya para ederdi. Gerçi hepsini satmaya niyetli değildi; bu kıyafetlerin çoğunu geri döndüğünde şehir merkezi ve Village'daki retro kulüplerde giymeyi planlıyordu. Ona kalan bir mirastı bu; zamanında aynı kıyafetleri teyzesi giymişti.

Elbiselerin tümü itinayla hazırlanmıştı; katlanmış halde altı tane tertemiz ipek ve tafta balo kıyafeti, yirmi yirmi beş tane kaşmir ve yün takım ve en az onların iki katı kadar vücuda oturan siyah ve krem rengi elbise bulmuştu. Büyük teyzesi bunları altmışlarda giyiyor olmalıydı, belki de inci bir gerdanlıkla birlikte. Taklit mücevherleri bulduğunda ise sevinçten çığlık attı: üç kutu dolusu rengârenk broş, kolye ve küpe hep bir aradaydı.

Bu klasik kıyafetlerin üretimi yetmişlerin başlarında durmuştu. Büyük teyzesinin bazı kuşak ve korselerinin geçmişi de belki kırklı yıllara kadar uzanıyordu. Uzun zamandır bu tip kıyafetlere dükkan-

larda veya garaj satışlarında rastlamanın hayalini kurmuş, fabrika kapanışlarında ve hayır kurumlarının satışlarında onları aramaktan hiç vazgeçmemişti. Büyük teyzesinin dairesinde sıfırdan bir iş kurmaya veya bir müzayede salonunu doldurmaya yetecek kadar eşya vardı. Dolabın üst çekmecesinde ambalajı hiç açılmamış ve Mink ve Cocktail Kitty gibi isimleri olan en az otuz paket naylon çorap duruyordu. Eski iç çamaşırlardan bazıları hâlâ düz karton kutuların içindeki kâğıt tabakalarında duruyorlardı, üretim bilgileri dikkat çekici bir tarzda kapaklarına işlenmişti.

Lillian kıyafetlerinin hiçbirini atamamıştı. Yıllar ve tarzlar değiştikçe, altmışlı yılların başında yeni bir şeyler almayı bıraktığı döneme kadar, almış olduğu her şeyi koruyup saklamış gibi görünüyordu. Bu döneme ait hiçbir elbisesi yoktu. Demek ki ölene kadar bu eski, klasik kıyafetleri giymişti. Eğer öyle yaptıysa ikisi birbirlerine şaşırtıcı derecede benziyorlardı; Apryl da ellilerde yapılmış gibi görünmeyen bir şeyi pek giymezdi.

Sadece ayakkabı koleksiyonu onu hayal kırıklığına uğrattı. Bir çift Küba topuklu kadife ayakkabı ve gümüş renkli sandalet haricinde Lillian'ın tüm ayakkabıları dökülüyordu. Topukları tahtasına kadar aşınmış, derileri kopmuş veya çizilmişti, hiçbiri işe yaramazdı. Sanki büyük teyzesi uzun yollar yürümüş ama ayakkabılarını yenileme konusunda pek yol almamıştı.

"Anne, merak etme. Her şey yoluna girecek. Sorun çıkmayacak. Sadece çok yorgunum. Beş buçuktan beri ayaktayım. Tüm bunlar çok heyecan verici ve üzücü, bilemiyorum. Büyük teyzem Lillian'ın burada yaşamış olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyorum. Knigthsbridge, Park Avenue gibi bir yer. Onun bankadaki parasıyla ve dairenin satışından kazandığımızla zengin olacağız anne. Duydun mu? Zengin."

"*Daha orası kesin değil tatlım. Tadilat gerektiğini söylemiştin.*"

"Anne burası birinci sınıf gayrimenkul. Böyle yerleri anında kaparlar. Bu haliyle bile. Burası en üst kat, anne." Kapı zilinin, sanki demir

çanın içindeki küçük çekiç çıldırmış gibi çaldığını duydu. "Anne, biri geldi. Kapatmam gerek, zaten cep telefonumun da şarjı bitiyordu."

"Cep telefonu mu? Niye cepten arıyorsun? Dünyanın parası tutar."

"Seni seviyorum anne. Gitmem gerek. Daha fazla şey öğrenince ararım seni." Apryl telefondan bir öpücük gönderdi ve mutfaktan kapıya koşup baş kapıcıyı içeri aldı.

"Nasıl biri olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum. Özellikle de son zamanlarında. Yani bunca şey bırakmış. Burada..." *aydınlatılacak çok şey var* demek istedi. Lillian'ı tanıdıktan sonra her şeyi gözden çıkarıp satması zorlaşmıştı. Sanki ölü kadın hâlâ bir şekilde varlığını sürdürmek istiyordu.

Apryl baş kapıcıyla birlikte mutfakta otururken iç çekti.

"Seni fazla tutmayacağıma söz veriyorum, ben de çok yorgunum. Öyle bitik haldeyim ki halüsinasyon görmeye başladım. Belki de soru sormaya başlamak için uygun bir zaman değil, fakat... Bazı şeyler tüylerimi ürpertiyor." Sesinin titremesini önleyemiyordu. Öksürdü ve çayından bir yudum aldı; genelde kahve içerdi ama Lillian'ın hiç kahvesi kalmamıştı.

Mesaisi bitmiş olan Stephen kravatını gevşetti ama saat onu geçmiş olmasına rağmen üniforması olan beyaz pamuklu gömleği ve gri pantolonu hâlâ üzerindeydi, bu da çalıştığı binanın dışında pek hayatının olmadığını gösteriyordu. Apryl, bir misafirin ağırlanması için müsait tek oda olan mutfaktaki masada otururken adam da tezgâha yaslanmıştı ve elinde kızın kendisi için hazırlanmış olduğu çay bardağını tutuyordu.

Stephen başını salladı. "Aklını kurcalayan çok şey olmalı. Lillian'ı hiç tanımadığın için bu durumun sana daha kolay geleceğini düşünmüştüm. Ama onu tanımıyor olmanın da üzerinde farklı etkileri olduğuna şüphe yok. Burayı elden çıkarmadan önce onu tanımak istiyorsun."

"Her şey çok fazla geliyor. Daha şimdiden bana kendimi hatırlatan çok şey gördüm. Bilmiyorum, söylediklerim bir şey ifade ediyor mu?"

Stephen gülümsedi, sanki bir itirafta bulunmak üzereydi. "Ediyor. Benzerliği ben de görür görmez fark ettim. Gözlerinizde. Ama bu garip. Genelde buranın sakinleri akrabalarından çok bize yakındırlar."

"Herhalde kimse siz görevlileri düşünmüyor."

"Dert değil, canım. Bu iş için para alıyoruz. Ama insanların evinde uzun süre çalıştığınız zaman ister istemez hayatlarının bir parçası oluyorsunuz. Aile gibi."

"Lillian'ı severdiniz, değil mi?"

"Evet. Gündüz görevlileri severdi. Ama gececilerin onu gördüğünü zannetmiyorum. Bir kez bile."

"Neden?"

Stephen omuz silkti. "Hava kararmadan çok önce evinde olmaya özen gösterirdi." Apryl'ın şaşırdığını görünce durumu açıklamaya girişti. "Burada on iki saatlik vardiyalar halinde çalışınca böyle oluyor. Özellikle baktığımızdan değil, ama bazı şeyleri ister istemez fark ediyor insan. Hem işimiz gereği gözümüzü açık tutmamız gerekiyor." Kızı anlatacağı şeye hazırlıyordu. Apryl onun son derece görgülü, işinin ehli bir adam olduğunu, zamansız veya boş konuşmadığını görebiliyordu. Belki de bu, işyeri kurallarına aykırıydı. Ama Apryl şu anda çok yorgundu ve adamın doğrudan konuya girmesini tercih ederdi. Eğer Lillian'ın hiç arkadaşı ya da misafiri olmadıysa o zaman Barrington House'daki kişilerle sohbet ediyor olmalıydı. Anlaşılan Lillian'ın kapıcılardan başka kimsesi kalmamıştı. Ve sadece onlar tarafından hatırlanan bir hayatın düşüncesi Apryl'ın yeniden suratını asmasına neden oldu.

Stephen'a bakıp bitkin halde gülümsedi. "Lütfen, Stephen. Dürüst olabilirsin. Uyumadan önce az da olsa bir şeyler öğrenmem gerek. Meraktan ölüyorum."

Adam başını salladı. Ayaklarına baktı. Diliyle diş etlerini yaladı. "Daha önce de söylediğim gibi çok sıradışı biriydi."

"Ama ne yönden sıradışı? Yani yüksek sesle kendi kendine mi konuşurdu yoksa..

"Evet. Konuşurdu. Ömrünün yarısını kendi dünyasında geçirmişti. Kafasının içinde. Ve o dünyada olduğu sırada hiç halinden memnun görünmezdi."

Apryl'ın ağzı açık kaldı.

"Ama bilincinin tümüyle yerinde olduğu zamanlar da olurdu. Son derece kibar bir insandı. Teyzen çok kaliteli, kendisini yetiştirmiş biriydi. Gerçi onu günde sadece bir kez, dışarı çıktığı zaman görürdük. Her gün bir kez. Saat tam on bir de. Ama..."

"Devam et."

Stephen'ın yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Bugünlerde o tür şapkalar giyen kadınlardan pek kalmadı. Tüllü. Ama Lillian o şapkalardan giymeden asla dışarı çıkmazdı. Eldivenleri olmadan da. Bir de hep siyah giyerdi, yas tutar gibi. Muhitte tanınan biriydi. Civardaki herkes onu tanırdı ve onunla ilgilenirdi. Bölgenin sakinleri, esnaf, taksi şoförleri onu şaşkın halde ortalıkta dolanırken buldukları zaman alıp evine geri getirirlerdi."

"Ne demek şaşkın halde?"

Stephen omuz silkti. "Lillian buradan çıkarken sapasağlam olurdu. Ama sonra aklı karışır ve birinin onu geri getirmesi gerekirdi. Çoğu zaman binayı gördüğünde kendine gelirdi. Sonunda boşta oldukları zaman kapıcılardan birini her evden çıktığında onu takip etmesi için göndermeye başladım. Bazen ben de giderdim. Çok uzağa gitmezdi ama aynı yolu iki kez takip ettiğini de görmedim. Hep farklı bir yoldan giderdi."

"Çok fena."

Stephen yüzünde çaresiz bir ifadeyle omuz silkti. "Elden ne gelir? Biz hemşire filan değiliz ki."

"Acaba kafasının içinde neler olup bitiyordu?"

"Dışarı çıkmadan önce hep şöyle derdi, 'Hoşça kal Stephen. Eğer seni tekrar göremezsem kendine dikkat et.' Ve yanına hep aynı çantayı alırdı. Küçük bir kutu ve siyah bir şemsiye, sanki seyahate çıkıyormuş gibi. Ama her seferinde birkaç saat sonra geri dönerdi. En çok günün birinde kaybolup gideceğinden korkuyorduk. Taksi şoförlerinden bazıları onu gördüğünde durur, 'Atla Lil, seni eve bırakayım,' derlerdi. Eğer hazırsa araca biner ve, 'Bugün daha uzağa gidemem. Bu günlük bu kadar. Ama yarın tekrar deneyeceğim,' derdi." Her seferinde aynı şey olurdu, hiç şaşmadan. Hep aynı şeyi söylerdi. Hepsi de onu geri getirirdi. Bir açıdan insanların hâlâ böyle bir dayanışma hissine sahip olduğunu görmek içimi rahatlatırdı. Hepsi teyzen Lillian'ı tanırdı.

"Ya çiçekler? O odada binlerce çiçek var."

Stephen omuz silkti. "Ne için olduklarını ya da neden biriktirdiğini bana hiç söylemedi. Ama hatırladığım kadarıyla eve hep çiçekle gelirdi. Her seferinde güllerle. İki kez onları Mayfair'deki Chesterfield House'un bahçesinden koparırken yakalandı. Neyse ki oranın baş kapıcısını tanıdığım için bir sorun çıkmadı. Ama çıkabilirdi de. Kimi zaman çöp tenekelerinden çiçek alırdı, kimi zaman da çiçekçilerden alır ve parasını vermeyi unuturdu."

"Peki, nasıl öldü? Ölüm belgesinde kalp yetmezliği yazıyor."

Stephen ağzını sildi. Kızın gözlerine bakmakta zorlanıyordu. İki kez denedi ama beceremedi.

"Lütfen, Stephen. Söyle."

"Bir taksinin arka koltuğunda öldü, Apryl. Anlaşılan bayağı bir korkmuş. Yürüyüşlerinden birisi sırasında. Onu önce bir taksi şoförü görmüş. Çok üzüntülü bir haldeymiş. Marble Arch'a kadar gitmiş. Gittiği en uzak nokta, o yaştaki bir kadın için de gerçekten uzun bir

mesafe. Ama o gün farklıymış. Diğer zamanlarda birisi onu bulduğunda kendi kendine konuşuyor, şemsiyesi ve elindeki kutuyla hayali bir şeylere vuruyor olurdu. Bunda bir gariplik yoktu. Hepimiz buna alışmıştık. Olmayan biriyle ciddi bir münakaşaya tutuşmuş halde bulunurdu. Genelde bu durum geri dönmeye hazır hale gelmeden hemen önce olurdu. Ya da birisi tarafından geri getirilmeden önce. Ama vefat ettiği günün sabahı, şoför çok hasta göründüğünü söylemişti. Perişan haldeymiş. Parktaki korkuluklara dayanmış. Rengi solmuş ve yere yığılmak üzereymiş. Bir şeye o kadar sinirlenmiş ki bu yüzden tüm gücünü tüketmiş. Sürücü durmuş ve onun taksiye binmesine yardım etmiş. Ama her zaman yaptığının aksine bu kez transtan çıkmayı başaramamış. Şokta gibiymiş. Nerede olduğundan, nereye gittiğinden haberi yokmuş. Sürücü kenara çekip bizi aradı ve ambulans çağırmamızı istedi. Ama buraya gelirken yolda ölmüş. Bana kalp krizi gibi geldi. İşin garibi... Aslında ölmeden hemen önce transtan çıkmış. Taksi meydana girerken. Sürücü onu aynadan görmüş. Üzgünmüş. Hem de çok üzgünmüş son nefesinde. Korkmuş olduğu da söylenebilir. Bir şeyden. Yanında biri oturuyormuş gibi."

Apryl çay bardağının içine baktı. Uzun ve sinir bozucu bir sessizliğin ardından konuştu. "Bir huzurevinde kalması daha iyi olmaz mıydı?"

"Evet, muhtemelen. Zamanında bir hizmetçisi vardı ve o buradayken Lillian'ın bir şeyi yoktu. O zamanlar aklı başındaydı ve kendi başının çaresine bakabiliyordu. Yaşına göre çok güçlü bir kadındı. Sadece dışarı çıktığı zaman, yani binayı terk ettiğinde... Nasıl diyeyim, ona bir şeyler olurdu."

Lillian'ın bir hastalığı olabilirdi. Alzheimer, bunama. Keşke Apryl'ın ve annesinin haberleri olsaydı. "Zavallı Lillian Teyze," dedi Apryl.

Ama Stephen dinliyor gibi görünmüyordu. Aklında başka bir şey vardı. "Ama o gün en garip olan şey," dedi birdenbire, "çantasıydı." Baş kapıcı kaşlarını çatarak kendi ayakkabılarına baktı. "İçinde bir

uçak bileti vardı. New York'a. Bir de elli yıl önce süresi dolmuş bir pasaport. Anlaşılan bizden temelli ayrılmaya hazırlanıyormuş."

Stephen gittikten sonra Apryl, Motcomb Caddesi'nden aldığı pesto sosuyla makarnadan biraz yedi ve banyo yaptı. Banyoda duş olmadığı gibi duş başlığı takılabilecek bir yer de yoktu. O da küvetin yanındaki küçük minderli tabureye oturdu ve büyük bir gürültüyle yıpranmış emayeye akan suyu izledi. Banyonun rengi kaçmış ve yamalı duvarlarının arkasından bolca tangırtı ve su şapırtısı duyuldu. Küvetin dolmasını beklerken banyodan çıkıp beraberinde getirdiği elbiselerden bazılarını valizden çıkardı ve makyaj çantasını Lillian'ın yatak odasındaki şifonyerin üstüne koydu.

Kendini yapacak bir iş arar halde bulmuştu. Zihnini bu dairede tek başına uyuyacağı gerçeğinden ve büyük teyzesinin geceleri vaktini nasıl geçirdiği düşüncesinden uzak tutabilmek için bir yol aradı. Diğer iki oda uzun süreden beridir sadece depo olarak kullanılmıştı ve Lillian'ın bir şeyler bıraktığı zamanlar dışında oralara girdiği bile şüpheliydi. Oturma odası ise pencere önündeki ölü çiçeklerin üzerini taze çiçeklerle örtme amacı dışında hiç kullanılmamıştı. O oda teyzesi için kutsaldı. Yemek odasındaki mobilyaların üzeri bir parmak tozla kaplıydı. Dairede televizyon, hatta çalışan bir radyo bile yoktu. Bakalit gövdeli bozuk bir radyo bulmuştu, gazeteye sarılmış ve diğer kutular arasına sıkıştırılmıştı. O radyonun ve yatak odasındaki –hiçbiri yakın tarihli olmayan– birkaç kitabın dışında büyük teyzesinin geceleri tek başına zaman geçirmek için kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Kendi kendine konuşmasına şaşmamak gerekirdi; Apryl buraya geleli daha bir gün olmuştu ama o da neredeyse kendi kendine konuşacaktı.

Gözlerinin üç kez kapandığı ve su soğuyana kadar uyuklamaya devam ettiği banyonun ardından yatak odasına gidip kapıyı kapadı. Yorganın altındaki keten yatak çarşafı temiz görünüyordu ama yine de onların üzerine yatmak içine sinmedi. Dolabın üst kısmında bir-

kaç battaniye buldu ve onları çarşafların üzerine örterek geçici bir çözüm buldu.

Gece lambasını kapattığında odayı örten karanlık onu biraz ürpertti; yatmadan önce biraz durdu. Ama kendisini bu anlamsız korkuya son vermeye zorladı; bunlarla uğraşamayacak kadar yorgundu. Temiz iç çamaşırları ve Social Distortion[2] tişörtüyle, yabancı yerlerde hep yaptığı gibi, yüzü kapıya dönük halde ve cenin şeklinde kıvrılarak yattı.

Yatarken arada bir dışarıdan, Lowndes Caddesi'nden geçen arabaların uğultularını dinledi. Yavaşlayan düşüncelerini, daireyi ve üzerlerine karanlığın ve sessizliğin çöktüğü tuhaf ve tıkırtılı odaları dinlemekten ziyade dışarıya, Londra'yı dinlemeye yöneltti.

Dizlerini karnına doğru biraz daha çekti, ellerini birbirine kenetledi ve çocukken hep yaptığı gibi sıcak bacaklarının arasına sıkıştırdı. Anında derin bir uykuyu dalacağını fark etti. Saatlerce, tüm gece boyunca sürecek bir uyku. Dalıp gitti. Nihayet zihni yatışmıştı. Ama kapalı gözlerinin ardındaki oda için aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

Yerden, kapıdan yatağın dibine doğru gelen hışırtıları ve belli belirsiz ayak seslerini dikkate almadı. Bu onun oda arkadaşı Tony'ydi. Sanki odada unuttuğu bir şeyi almak için geri dönmüş gibi hızlı hızlı yürüyordu. Gözlerini açamayacak kadar bitkin, bilinci olup bitenlerden çok uzak ve zayıf bir haldeydi. Tony'nin çok geçmeden gideceğini biliyordu. Gitti.

Peki şimdi yatağın ucunda durup üzerine eğilmiş halde ne istiyordu? Ayaklarının üzerinden uzanan uzun birinin varlığını, yatağın ucuna konan bir dizin oluşturduğu çukuru hissetti.

Panik içinde uyandı, alnı ter içindeydi. Şaşkın halde karanlığa baktı. Dik oturdu. "Ne istiyorsun?" dedi. Cevap gelmedi ve birkaç saniye için nerede olduğunu veya buraya nasıl geldiğini çıkaramadı.

2 Amerikalı bir punk rock grubu. (yay. n.)

Ta ki hafızası ona gerekli birkaç detayı sağlayana kadar. Ortalıkta oda arkadaşı Tony yoktu. Londra'daydı. Yeni dairesinde. Lillian'ınkinde. Öyleyse kim?..

Lambayı bulabilmek için bir elini komodinin üstünde vurarak dolaştırdı. Lambayı buldu. Yoklayarak düğmesini aradı. Sızlandı. Dizlerinin üstünde durdu, karanlıkta bu kadar yakınında duran kişi karşısında kendisini çok savunmasız hissetmişti. Parmakları hantal düğmenin olduğu seramik aparatı buldu ve düğmeye bastı. Lambanın ağır altlığı komodinin üstünde sarsıldı. Aniden kahverengine çalan oda ışığa boğuldu.

Kimse yoktu. Odada yalnızdı.

Tüm kas ve eklemleri bir anda gevşedi. Sanki merdivenleri koşarak çıkmış gibi derin bir nefes aldı. Perdeler rüzgârdan dalgalanıyor veya döşeme tahtaları gıcırdıyor olmalıydı. Alışılmadık eski binalarda genelde olduğu gibi.

Başını ellerinin arasına aldı. Hissettiği şokun etkisi geçerek yerini ahmaklığın utancına bıraktı.

Ama böyle güçlü bir yalnızlık deneyimi ve haneye tecavüz korkusu onu öyle sarsmıştı ki uykusuna gece lambasını açık bırakarak devam etmeye karar verdi. *Şeytan* filmini izlediğinden beri ilk kez böyle bir şey yapıyordu.

ALTI

Gece yarısından bir süre sonra binanın sakinleri Seth'i rahatsız etmeyi bıraktı. Batı bloğunun üst katlarındaki kükürt ve yanık kokusu ise yaptığı üçüncü inceleme sırasında, kokunun kaynağını çöp depolama yerinde ararken kaybolup gitti. Ama dikkatini *Evening Standard*'a vermesini önleyen atalet, masasının başına geçince daha da arttı. Çok geçmeden birkaç dakika arayla başı öne düşmeye başladı. Bu alışık olduğu bir şey değildi; genelde gece ikiden önce bu kadar uykusu gelmezdi. Vücudundaki virüs sadece ateşle ve boğazındaki gıcıkla yetinmeyecekti anlaşılan.

Birkaç dakika kestirmeye karar verdi. Ardından dinlenmiş şekilde kalkacak ve gözlerini açık tutabilecekti, en azından birkaç saat daha.

Derin bir uykuya daldı.

Sanki birkaç saniyeliğine dalmıştı ki yakınından gelen bir hışırtı ve göz kapaklarının üstüne düşen bir gölge onu uyandırdı.

Seth dik oturdu, kulak kesildi.

Resepsiyonda kimse yoktu.

Titredi ve tekrar rahatça sandalyesine yaslandı.

Tekrar uyudu.

Ama çok geçmeden uyandı. Bu sefer masanın karşısındaki cama birinin suratını dayadığından emindi. Ama gözlerini aniden açıp sandalyesinden öne fırlayarak boğazını temizlediğinde tek gördüğü,

karanlık camdan kendisine bakan yansıması oldu: kara gözlü, ciddi ve cılız bir surat.

Tedirgin bir halde alt kata inip iki sigara ve bir bardak kahve içti. Ama uyanık kalmak için elinden geleni yapmasına rağmen resepsiyon masasının başındaki sandalyesine döndükten kısa bir süre sonra başı yine öne düşmeye başladı. Yana kayıp tekrar derin bir uykuya daldı.

Bir kez daha kulağının dibinde kumaş hışırtısı duyana kadar uykusu devam etti. Ardından birinin sesini duydu. Biri, "Seth," dedi. Sonra bir kez daha, "Seth."

Kalbi deli gibi çarparak aniden olduğu yerde doğruldu ve etrafına baktı. Ayağa fırladı, üzerinde geceliğiyle apartman sakinlerinden birini masanın üzerine eğilmiş halde bulmayı beklediğinden çoktan bir özür mırıldanmaya başlamıştı bile. Ama ortalıkta kimseler yoktu. Hayal görmüştü. Ama nasıl? Seslenen ağız kulağının hemen dibindeydi; konuşanın serin nefesini bile hissettiğinden emindi.

Resepsiyondaki beyaz elektrik lambalarının ışıkları gözlerini kamaştırdı.

Tedirginliği geçmemiş halde tekrar yerine oturdu ve televizyonu açtı. İki eliyle yüzünü kapattı ve kendine gelmeye çalıştı. Ama sanki bir seçme şansı yoktu veya zihninin uyku isteğini kontrol edemiyordu. Ya da onunla beraber gelen rüyayı.

Ahşabın kenarından ufak tefek biri belirdi. Gri bir palto giyiyordu ve başlığıyla yüzünü örtmüştü, kendisini taş hücrede kapalı tutan kapının soğuk parmaklıklarını iki eliyle kavramış olan Seth'i izliyordu.

Ağırlığını diğer bacağına veren Seth yutkundu ve içinden bu kişinin kaybolmamasını ya da geçip gitmemesini diledi.

Gülümsemeye çalıştığında yüz kaslarını kontrol edemediğini fark etti; ağlamak üzereymiş gibi görünüyor olmalıydı. Gülmeye çalışmaktan vazgeçti ve el salladı. Başlıklı kişi onu pek dikkate almadığı için

mahcup oldu, elini yana indirdi ve bir köşeye çöküp bir daha kimseyi rahatsız etmemeyi düşündü. Zaten o yüzden buradaydı.

Paltolu figür ağaçların arasından öne çıktı. Yavaşça uzun çimenlerin arasından, koyu renkli ve nemli ısırgan otu öbeklerine dokunmamaya özen göstererek, taş basamaklara kadar yürüdü. Basamakların üstündeki vazolarda kuru ve kahverengi saplar duruyordu. Çocuk ona baktı. Seth başlığın içinde bir yüz göremiyordu.

"Adın ne?" diye sordu çocuk.

"Seth."

"Neden buradasın?"

Seth başını öne eğdi. Yutkunmak için durdu, sonra başını kaldırdı ve omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Korktun ve delirdin. Tıpkı benim gibi. Asırlarca burada kalacaksın. Sonra çok daha kötü bir yerde."

Taş hapishanenin içindeki Seth midesinde soğuk bir şeylerin kımıldandığını hissetti. Tüyleri diken diken oldu ve bakışları titredi. Nefes almakta zorlanıyordu.

"Ödün patlıyor, değil mi?" diye sordu çocuk.

Gözyaşlarından yüzü yanan Seth kapının demirlerini öyle sıkı kavradı ki elleri hissizleşti. Ellerinin moraracağını bildiği halde sıkmaya devam etti. "Çok geç," dedi dağılan cılız bir sesle.

"Değil," dedi şapkalı çocuk mağrur bir edayla. "Seni dışarı çıkarabilirim."

"Ama başımız belaya girer," diye cevap verdi Seth, bunu söylediği için kendinden nefret ederek.

"Kimin umurunda? Zaten kimsenin seni düşündüğü yok. Artık bitti. Unutuldun."

Seth *hayır* demek istedi ama şapkalı çocuğun doğruyu söylediğini biliyordu.

"Dışarı çıkmak istiyor musun?" diye sordu çocuk, paltosundaki derin bir cebi yokladı.

Ağlamamak için burnunu çeken Seth başını öne doğru salladı.

Çocuk paltosunun cebinden kocaman bir demir anahtar çıkardı. Ama Seth anahtara pek bakmadı; gözlerini çocuğun elinden alamıyordu. Mor ve sarı renklerdeydi ve sadece görüntüsü bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Derisi erimiş ve yeniden katılaşmıştı. Parmaklarının bazıları birbirine yapışmıştı.

Çarpık parmakları anahtarın kelebek biçimli sapını kavradı ve onu kapının kilidine sokup çevirdi. Mekanizma iniltiye benzer bir ses çıkardı ve parmaklıklı kapı açıldı.

Çıplak ayaklarını hücrenin mermer zemini üzerinde hareket ettirmeye korkan Seth, bir süre daha titreyerek içeride bekledi. Çocuk merdivenlerin ucuna kadar indi ve başını kaldırıp Seth'e baktı. Ellerini tekrar paltosunun cebine koydu ve her zamanki duruşunu aldı: rahat ama beklentili.

Ormanın üzerindeki gökyüzü kararmıştı. Ya gece çöküyordu ya da bulutlar ağaç tepelerine yaklaşmıştı.

Başlıklı çocuk, omzunun üzerinden ormana bakmaya başladı. Seth içgüdüsel olarak acele edip harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Kalacak mıydı yoksa gidecek miydi? Sanki hücrenin dışındaki dünyada daha büyük bir kapı açılmıştı ve eğer elini çabuk tutmazsa kapanıp onu tekrar içeride bırakacaktı. Üstelik aynı yerde uzun süre durursa dikkat çekmeye de başlardı. Her an ağaçların arasındaki biri tarafından görülebileceklerine dair bir his vardı içinde.

Seth uzun süredir kullanmadığı için zayıflamış bacaklarıyla kapıdan çıkıp çimlerin üzerine geldi. Bacakları ona buzdolabının içinde unutulup pörsüyen sebzeleri hatırlatıyordu. Çimlerin üzerinde durdu ve taşın üstünde durmaya alışmış olan ayaklarının altında çimlerin neden olduğu farklı duygunun, çıplak derisine çarpan rüzgârın ve

ormanın yoğun ve geçici yeşilliğine giden yolun görüntüsünün neden olduğu heyecanın tadını çıkardı.

Başlıklı çocuk ağaçlara doğru yürüdü. Seth de tedirgin bir şekilde onu takip etti.

Ormanın kıyısına varınca omzunun üzerinden odaya ve onun küçük sarı ışığına son bir kez baktı. Yolda ilerledikçe çocuk durup kendisine bakan Seth'i kendisini takip etmesi için teşvik etti, sonunda rutubetli ormanın içindeki yolun üzerinde yan yana durdular.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu başlıklı çocuğa.

"Buradan uzağa."

Seth yutkundu ve paniğin tadını aldı.

"Eğer geri dönersen seni bir daha dışarı çıkaramayız. Burada kalırsın. Bu her zaman olur. Kısılıp kalmış bir sürü insan var. Onları hep görüyorum. Nasıl kaçacaklarını bilemiyorlar."

"Nasıl yani?"

"Çok azınız hâlâ hayatta, Seth. Kalanlarınız ise hep burada. Öldüğünde sen de buraya geri geleceksin. Uzun süreliğine." Başlıklı çocuk başıyla mermer kafesi işaret etti. "Olan budur işte. Karanlığa düştüğünde hiçbir şey göremezsin. Fazla bir şey de hatırlayamazsın. O zaman gece vakti denizdeymiş gibi olursun. Üşürsün ve boğulacak gibi olursun. Yardıma gelen kimse de olmaz."

Gerilen Seth ileri geri volta atmaya başladı.

"Ben senin dostunum, Seth," dedi çocuk daha kararlı ve olgun bir üslupla. "Geldiğimiz için şanslısın. Bize güvenebilirsin."

"Biliyorum. Biliyorum. Teşekkürler. Gerçekten çok teşekkür ederim." Seth daha iyi ve minnettar, ama bir yandan da tuhaf hissediyordu. Sormak istediği bir sürü soru vardı ama kendisini odadan çıkaran yeni arkadaşının canını sıkmak istemiyordu. "Kim?.. Yani nedir senin *biz* ve *onlar* dediklerin?"

Başlıklı çocuk hiç duymamış gibi yol boyunca hücreden uzaklaşmaya devam etti. Üzerlerine sarkan dallar ve nemli çalılar paltosunun naylonuna sürtünüyordu. Seth onu takip etti ve sonra daha da hızlandılar. Sonunda hücreden o kadar uzaklaştılar ki Seth orayı bir daha bulup bulamayacağını merak etti. Çiğ taneleriyle ıslanmıştı ve ısırgan otları bacaklarına batıyordu.

"Korkma Seth. Başta garip gelir. Başlangıçta her şey garip gelir. Zamanla alışırsın. Sıkıştığımda ben on yaşındaydım. Bir çocuk parkının yanındaki beton boruya sıkışmıştım."

"Sahi mi? Boruya mı?"

"Bir daha da havai fişeklere elimi sürmedim." Başlıklı çocuk yavaşladı. Elini cebinden çıkardı ve çocuğun paltosunun uzun kolu parmaklarını örtmeden önce Seth bir anlığına şekli değişmiş bir eklem ve mor bir et parçası gördü. "O yerden çıktığına göre artık her şeyi olduğu gibi göreceksin, Seth. Senin ve benim gibi insanlar kapatıldıkları yerlerin dışına çıkmayı başarabilirlerse her şeyi görürler. Sonra da yapmamız gereken şeyi yaparız."

"Sahi mi?"

"Evet. Sen de gördüğün şeyin resmini yapacaksın. Nasıl yapacağını sana gösterecekler. Muhteşem olacaksın. En iyisi. Bana öyle söylediler. Daha sonra bizim için de bir şeyler yapacaksın."

"Evet!" dedi Seth, birden heyecanlanarak. Ama ne yapması gerektiğinden pek emin değildi.

"Başta çok korkunç olacak. Ama geri dönmeyi hiç istemeyeceksin. Ben borudan çıkarıldıktan sonra bir kez bile dönmek istemedim."

Seth başını salladı, hücrenin dışında hissettiği bu farklı özgürlük duygusu hoşuna gitmişti. Evet, şimdi gerçekten bir fark vardı; tam olarak tarif edemediği gerçek bir özgürlük. Henüz şekil almamıştı ama bu yeni mevcudiyeti onun zevkten titremesine neden olmuştu. Bekleyerek hayatının büyük bölümünü geçirdiği, sonra da unuttuğu

bir şeydi bu. Bir şey hakkında en son ne zaman bu kadar büyük bir şevk duyduğunu hatırlamıyordu bile.

Çok geçmeden etraflarını saran orman seyrelmeye başladı. Hava gittikçe soğudu ve gökyüzünün rengi açık griye döndü. "Bu benim marifetim," dedi başlıklı çocuk. "Sana nerede sıkıştığımı göstermek istedim. Çoğu kişi öldüğü zaman bir yere gider, sana söylediğim gibi. Ve dışarı çıkamazlar. O yerler tümüyle karanlığa gömülene dek. Karanlıkta kalmayı kesinlikle istemezsin, dostum. Asla. Ben gördüm. Her şeyin sonudur o. Ama biz sana oradakilerin arasında nasıl dolaşacağını göstereceğiz. Onlar mahvoldu. Sen de öyle olmak zorunda değilsin."

Ormandan geniş ve boş bir düzlüğe çıktılar. Ayaklarına yapışıp yürümelerini zorlaştıran çamurun içinde birkaç bitki hayatta kalabilmek için çırpınıyordu. Uzakta, sol taraflarında, Seth çatılarında plastik levhalar ve dağılmış polietilen pencereleri olan bir sürü kulübe görebiliyordu. Kulübelerin arasında yabancı otların sardığı bahçeler bulunuyordu. Tam karşılarında ise bir çocuk parkı vardı.

Oraya doğru yürüdüler. Her birkaç metrede bir kurumuş köpek pisliği ve kırık şişelere ait cam parçaları gördüler. Başlıklı çocuk üzerlerinden atlayıp mırıldanmaya başladı. Olayların gidişatından hoşnut gibiydi.

Çocuk parkında bir kaydırak; demir gövdeli, dört zincirli ve plastik oturaklı bir salıncak ve üzerine tahtalar konmuş paslı metal levhalardan yapılma bir atlıkarınca vardı. Betondan bir kareye sıkıca tutturulmuştu. Hepsinin üzerindeki parlak boyalar altlarındaki kahverengiye çalan metalin üzerine akmış, bir sürü küçük elin dokunuşuyla yağlanmıştı. Cam kırıkları ve salyangozlarla dolu büyük bir kum havuzu vardı. Dağılmış bir oyuncak bebeğin bir parçası, bir su birikintisinin içinde duruyordu. Kafası çatlamıştı. Seth, bebeğin kıvırcık sarı saçlarının arasındaki kara deliği görebiliyordu. Yara gerçek gibiydi. Bebeğin bir gözü de yoktu. Onun bu hali Seth'i rahatsız etti. Oyuncak bebeğin yanında bir porno dergisine ait birkaç sayfa duruyordu. Onlara bakan

Seth, bacakları açık ve bir parmağını iri, pembe dudaklarının arasına koymuş bir kadın resmi gördü.

"Tam bir bok çukuru, değil mi?"

Seth başını salladı ve çocuğu takip ederek parktan çıktı. Bulutlara kadar yükselen ve ancak gözlerini kısarak bakabildiği iki büyük kulenin yanına geldi. Işık yoktu ve kuleler terk edilmiş gibi görünüyordu. Duvarlar bir çocuk boyunun hizasına kadar yazılarla kaplıydı ve iki binanın arasından geçen yol çöplerle doluydu.

Seth ayağının dibindeki şeylere baktı: gevrek paketleri, üzerindeki yazıları silinmiş konserve ve içecek kutuları, bir araba lastiği, araba motoruna ait bir parça, parçalanmış bir televizyon ve –yağmurda defalarca ıslanıp kurumuş ve uzun dokunaçları olan bu kırışık şeyin ne olduğunu anlaması biraz zaman almıştı– bir çift külotlu çorap. Çocukların pembe, sarı ve mavi renkli tebeşirlerle çizilmiş ve kaldırım taşlarına da bulaşmış karalamalarından kalanlar. Yağmur bu izleri silememişti. Üstelik daha yeni yağmış olmalıydı. Tüm beton ıslaktı ve kaldırım su birikintileri ile doluydu. Seth buranın her zaman nemli olduğunu düşündü. Titredi. Kollarını gövdesine sardı. Yazın bile berbat bir yer olurdu burası. Binaya yaklaştıkça idrar ve çamaşır suyu kokusu artmaya başladı.

İki devasa kulenin arasından geçerlerken duvarlar arasından esip gelen bir rüzgâr Seth'in soğuktan titremesine neden oldu. Başını kaldırıp baktığında binaların eğilmiş ve üstüne devrilmek üzere olduğunu gördü. Destek için bir elini çakıl taşlı duvara yasladı.

Ardından ucu bucağı olmayan, düz ve yalın araziyi ve arazinin dışkı ve camlar arasında yaşam savaşı veren çimlerini parçalara bölen bir derenin yanına geldiler.

Kıyılardaki çamurlar ve derenin yatağı parlak turuncu renkteydi ve mutfak lavabosunun altındaki deterjanların saklandığı yer gibi kokuyordu. Seth'in ayaklarının dibindeki durgun su, paslı boya tenekesi

ile çocukların bebeklerini gezdirmeleri için yapılmış olan kırık bebek arabasının arasından yoluna devam etti. Mor bez parçaları arabanın beyaz plastik iskeleti üzerinden sarkıyordu. Akarsuyun daha aşağısında Seth büyük ve gri bir kanalizasyon borusu görüyordu. Borunun ağız kısmının içine doğru beton turuncu lekelerle kaplıydı. Başlıklı çocuğa baktı. Çocuk hiç konuşmadan başını salladı. Tam da ölünecek yerdi.

Akarsuyu geçtiler. Görebildiği kadarıyla manzara hiç değişmiyordu: kullanılmayan arsalar, boş oyun parkları, çöp ve dümdüz arazide yükselen kuleler. Bu şekilde devam edip gidiyordu.

"Tuvaletler de var," dedi şapkalı çocuk dönüp Seth'e bakmadan. "Onları sana göstermedim. Bir de bazı dairelerin içinde insanlar buldum."

"Onlar da mı kısılmış?"

Çocuk başını salladı.

Seth irkildi. "Onları dışarı çıkaramıyor musun?"

Çocuk omuz silkti. Sonra da şöyle dedi, "Hayır. Onların işi bitmiş. Kafasındaki naylon poşeti çıkaramayan mongol bir çocuk buldum. Söylediğim hiçbir şeyi anlamıyordu. Bir de bir kazandan duman soluyan yaşlı bir kadın vardı. Bir hastalıktan ölüm döşeğinde yatıyordu. Bir de hiç hoşlanmadığım bir adam buldum. Bir gaz ateşinin yanındaki sandalyede oturuyordu ve benden pipisine bakmamı istedi."

"Gidelim mi? Üşüdüm," dedi Seth.

"Tamam. Sana eski yerimi göstermek istemiştim sadece."

"Teşekkürler."

"Çoğu kişi bu tür yerleri ancak sabah unutulan rüyalarda görür. Öldüklerinde ise artık çok geçtir. Geri gelir ve karanlığı beklerler."

Geldikleri yönde geri yürüdüler, ormana doğru. "Seni buradan kim çıkardı?" Seth'in o berbat yerden ayrılırken sorduğu son soru bu oldu.

"Bir adam," dedi şapkalı çocuk. "Bir sanatçı. Senin gibi. Ve senin tanıdığın bazı kişiler ona kötülük yapmışlar."

"Kim?"

"Sana yardım edecek. O senin dostun. Onunla tanışacaksın, Seth. Yakında. Ama önce senin bizim için bir sürü şey yapman gerekiyor."

Aniden uyanıp yerinde doğrulan Seth'in nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Etrafına bakınca tanıdık şeyler gördü: üzerinde dahili telefonun ve her dairenin hırsız ve yangın alarmlarının bağlı olduğu metal panelin bulunduğu ve kendisinin de oturduğu yarım daire şeklindeki masa, bir taşınabilir radyo, geniş resepsiyon alanının sarı duvarları, sahte çiçekler, bir sehpanın üzerine düzgün şekilde dizilmiş *Tatlers* ve *London* dergileri ve önünde yeşil sarı ışıklarla parlayan güvenlik kamerası ekranları. Gergindi, görevi sırasında uyuyakaldığı için birilerinin kendisine bağırmasını ya da en azından masasının başında dikilip onu kınamasını bekliyordu.

Ama kimsecikler yoktu. İki asansör boşluğu da metal sürgülü kapılarının arkasında sessizdi. Merdivenlerin dibindeki yangın çıkışları kapalıydı. Ön kapı kilitliydi. Hiç kimse resepsiyona gelip onun uyuduğunu görmemişti.

Saatine bakınca saatin neredeyse dörde geldiğini gördü. Üç saatten fazla uyumuştu. Aynı konumda ne kadar uzun süre kaldığı, belindeki ağrıdan anlaşılıyordu. Derin bir nefes aldı ve kravatını düzeltti. Başını yavaşça döndürünce kasları henüz ısınıp gevşememiş olduğundan boynunun kıtırdadığını duydu. Sonra da bacaklarını esnetti. Uyurken sandalyenin ön tarafından aşağı sarkık duran iki dizi de tutulmuştu.

Daha önce mesaide hiç böyle uyuyakalmamıştı. Saatlerce uyanmaması çok yeni, hiç beklenmedik bir şeydi. Ve o rüya. Rüyadan bazı parçalar hatırlıyordu; o yeri rüyasında daha önce gördüğünü bilecek kadar. Ormanın kenarındaki o taş hücre, anıt mezar. Ama farklılıklar vardı. İlk rüyasında başlıklı çocuk ve yanık eli yoktu.

Rüyadaki çocuk, barı izleyen çocuktu. Bilinçaltı, aynı figürü rüyasına sokmuştu. Şaşırtıcı bir berraklıkla Seth, bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu tekrar hatırlamıştı. Ve uyurken çaresizlikten ağladığını. Esnediğinde yanaklarındaki tuzlu gözyaşı izlerinin çatırdadığını. O kaçışın heyecanını, yeni bir arkadaşın verdiği teselliyi ve macera beklentisini tekrar yaşamak için neredeyse yeniden uykuya dalmak istiyordu.

Ama titremeye başladı ve güçlükle yutkundu. Boğazı ağrıyordu. Yüzü ateş gibiydi. Yere uzanmak ve ölmek istedi. Yerini terk etmeyen görev bilinci, onu ekranları kontrol etmeye zorladı. Ekranların üzerinden baktığında dışarıdaki siyah beyaz caddede, süs bahçelerinin arasındaki dar yollarda ya da bodrum garajında kimseyi göremedi.

Sonra durdu ve soluna baktı. Burnunu çekti. Ayağa kalktı. Hemen ceketinin kolunu ve sonra iki elini kokladı. Kokuyordu. Kükürt, belki barut veya yemek pişirilen ateşlerden gelen o kesif yağlı duman kokusu vardı üzerinde. Leş gibi kokuyordu. Masa, resepsiyon ve asansörlere kadar olan alan da aynı şekilde kokuyordu.

YEDİ

Aralanmış perdelerden sızabilmek için çırpınan günün ilk ışıkları altında Apryl'ın görebildiği kadarıyla odada ayna yoktu. O yüzden banyoya gitti ve panjurların arkasındaki pencere pervazlarına ve içinde yer bezi ve bir şişe dezenfektan olan küçük dolaba baktı. Orada da ayna bulamadı. Sonra beş dakika boyunca diğer iki yatak odasını dolanıp durdu. Ama bir tane bile ayna yoktu.

Büyük yatak odasına döndü ve kozmetik kutularının içinde el aynası olup olmadığına baktı. Yoktu. Ama şifonyerin arkasında, iki ahşap direk arasında boş bir bölüm buldu. Bir zamanlar orada oval bir ayna bulunduğundan emindi.

Merak edip tekrar banyoya gitti ve lavabonun üzerindeki duvarda dört küçük delik gördü. Delikler matkapla açılmıştı ve kahverengi dübeller hâlâ duruyordu. Bir zamanlar banyo dolabını yerinde tutan vidaların delikleri. Muhtemelen aynalı kapakları olan bir dolap.

Banyonun arkasındaki duvarda iki delik daha gözüne çarptı. Bu delikler daha genişti ve daha büyük bir aynayı taşıyabilecek uzun vidalar içindi. O ayna da sökülmüş olmalıydı. Oda yeni döşenmiş veya boyanmış olmadığına göre, ayna ve dolap buranın modernize edilmesi, mekânın boyayla veya parlak fayanslarla aydınlatılması için falan kaldırılmamıştı. Rutubet izleriyle dolu, sarıya çalan duvarların uzun zamandır değişmediği belliydi.

Apryl tekrar koridora çıktı ve diğer yatak odalarına uzanan uzun duvarlara baktı. Buraya ilk geldiğinde son derece tedirgin olduğundan yüzeylerine sadece üstünkörü bakıp geçmişti. Onu rahatsız eden, yerinden sökülmüş duvar kâğıtları ve lekeler olmuştu. Lillian bu kadar uzun zamandır böylesine rahatsız, böylesine aciz miydi? Büyükannesi Marilyn'nin aşırı titizliği ve düzenliliğini bilen, büyük teyzesini resimlerinde böylesine zarif ve şık kıyafetler içinde gören Apryl için bu gerçeği kabullenmek zordu.

Fakat dairenin duvarlarında herhangi bir süs eşyasının da bulunmadığını fark edince kayıp aynaların neden olduğu esrarın zihnindeki etkisi bir kat daha arttı. Koridorda ne bir resim çerçevesi ne de bir süs eşyası vardı. Mutfak ve üç yatak odası da benzer haldeydi. Bu durum önceki gün dikkatini çekmemişti. Şimdiyse koridorda ve dağınık yatak odalarında yığılı duran sararmış kâğıtlara daha dikkatle baktığında bir zamanlar resimleri, aynaları ve süs eşyalarını tutan vidaları ve çelik çerçeveleri görebiliyordu. Büyük teyzesi bir ara bunların hepsini indirip daireden dışarı çıkarmıştı. Depo olarak kullanılan iki yatak odasındaki kutu ve çantaları da incelediğinde, evde suluboya tablo, deniz manzarası, av hatırası, yağlı boya resim veya Lillian ve Reginald'ın evlerinin duvarlarını süslemek için kullandığı herhangi bir şeyin bulunmadığından da emin oldu.

Hepsi toplanmıştı. Sadece duvarlardan indirilmemiş, daireden de çıkarılmışlardı. Stephen, Lillian'ın istifçi olduğunu ve kendisinin baş kapıcı olarak görev yaptığı yıllar boyunca hiçbir şeyi atmadığını söylemişti. O zaman sökülen aynaların ve resimlerin gideceği tek yer olarak geriye bodrum kattaki depo kalıyordu. Kaşlarını çatan Apryl, ön kapının anahtarlarıyla aynı anahtarlıkta duran küçük siyah demir anahtarı kavradı.

"Ve Bayan Lillian hiçbir şeyi atmazdı," dedi Piotr. Çok terliyordu. Kıyafeti tahammül edilmez derecede dar, yüzü pembe ve nemliydi.

Onun bu görünüşü, Apryl'a, kırmızı eti zarından dışarı fışkıran sosisleri hatırlatmıştı. Mizah ve zekâdan yoksun zoraki bir coşkuyla durmadan konuşuyordu. Adamın genelde parayla ilgili olan ve cevaplarını bile beklemediği sayısız sorularıyla bunalırken Apryl'ın kibar gülümsemesi yüzünü acıtmaya başladı. "Kim bilir, belki de Bayan Lillian altınlarını buraya saklamıştır? Belki de kutulardan birinin içi para doludur. Öyleyse artık piyango biletine ihtiyacınız kalmaz, değil mi?"

Bodruma indiler. Görevlilerden bazıları buraya "kafesler" derdi. Milyonerlerin koyu renk halılardan, tik ağacından yapılma kapılardan, kalın perdeler ve mermer zeminlerden oluşan dünyalarının altındaki ölüler diyarına girmişlerdi. Yukarıdaki hizmet ettiği dünyanın lüksü ve sessizliği altında var olan bir yerdi burası.

Burada duvarlar boyalı ve çimentodandı, pürüzlü zemin yağ ve pislikle kaplıydı; tavanlardan teller ve kauçuk kaplı kablolar sarkıyordu. Afrikalı temizlikçiler kova ve deterjan kutularıyla ağır ağır hareket ediyorlardı, kömür renkli derileri ışığın altında mor renkte parlıyordu. Çelik kapıların üzerinde yüksek voltaj uyarıları bulunuyordu; hırıldayıp tüten büyük bir kazan Apryl'ın ince tabanlı Converse ayakkabılarının altındaki zemini hafifçe sarsıyordu. Bir de kafesler vardı. Bisikletler, kutular ve üzeri tozla örtülmüş, ne olduğu belirsiz eşyalarla dolu siyah tel örgülü odacıklardan oluşan bir labirent. Her daireye bir kafes. Kız, kafes açıldığında Piotr'un kendisini yalnız bırakacağını umuyordu.

"Ah, işte sizinki."

Bir sürü kutu ve üstü örtülü sandık vardı. Metal kapı açıldığında kafesin içinde ancak ayakta durulacak kadar bir yer olduğunu gördüler. "Teşekkürler, Piotr. Sonrasını ben hallederim."

"Ama şu kutuları almak için yardıma ihtiyacınız olmaz mı?"

"Ben hallederim, merak etme. Eğer yardıma ihtiyacım olursa gelip söylerim, teşekkürler." Tepesinde dikilmiş, dibinde duran, terli, sırıtan ve fırıl fırıl küçük gözleriyle arkasındaki eşyaları süzen adamı

başından defedebilmek için aynı şeyi üç kez söylemek zorunda kaldı. Adam nihayet alnındaki terleri silerek uzaklaşmaya başladığında Apryl bu yeni keşfin heyecanının çoktan uçup gittiğini fark etti. Bu kadar eşyaya bakmak bile onu yormaya yetmişti. Ev taşımak gibiydi, hatta yüz kat daha beterdi. Kanunen tüm bu eşyaların sahibi olsa da gerçekten öyleymiş gibi hissetmiyordu. Onları ne yapacağına ve içlerinden hangilerinin değerli olduğuna dair bir fikri de yoktu. İçinden bir ses ona her şeyi satıp sonra tatile çıkmasını söylüyordu.

Kenardan başlayarak kumaşları toplamaya girişti ve çok geçmeden kendisini eski perdeler, küflü çarşaflar, eski örtüler ve kutuların içindeki tenis raketleri, olta takımları, ekose battaniyeler, hasır bir piknik sepeti, iki eski çay seti, kararmış gümüş eşyalar ve altı çift Wellington çizmeden oluşan bir yığının arasında buldu. Tüm bunların arkasında ve altında ise kayıp olan aynalar vardı. Farklı boyut ve şekillerde sekiz taneydiler. Kahverengi kâğıtlara sarılmış, iple düzgün bir şekilde bağlanmış ve itinayla buraya yerleştirilmişlerdi.

Sonra çok eski ve çürümeye yüz tutmuş menteşeli ahşap kutuların içinde, bir zamanlar Lillian ve Reginald'ın duvarlarını süsleyen resimleri buldu. Deniz manzaraları ve çizgi Yunan figürleri, taşbasmaları ve Kraliyet Hava Kuvvetleri plaketleri. Bir de hepsinden büyük bir resim vardı. Apryl'ın, öğle saatlerinde midesi açlıktan kazınırken ve bir litrelik boş bir Evian şişesi ayaklarının dibinde yuvarlanırken, diğer hepsinin arkasında en son gördüğü resim. Resme bakıp bunun büyük teyzesi Lillian ile büyük eniştesi Reginald'ı en şaşaalı dönemlerinde gösteren, yetenekli eller tarafından yapılmış bir tablo olduğunu anladığında bütün sıkıntılarını unuttu. Onları ilk kez renkli olarak bir arada görüyordu. Apryl birkaç saniye gözlerini kırpmadan resme baktı.

Tam boy bir portreydi. Lillian'ın güzel, otoriter yüzü dikkat çekiyordu. Ebedi suretinin kısılıp kaldığı bu rezil mekânı umursamaz gibi bir hali vardı. Sarı saçları süslü bir tacın altında toplanmıştı ve alnı porselen gibi pürüzsüzdü. Kusursuz burnu, düzgün kaşlarının

ince kavisleri ve kıpkırmızı dudakları, tutsak edici güzelliğini tamamlıyordu. Bileklerine kadar olan saten eldivenleri ışıl ışıldı, kolyesi bir prensesin boynunda parlar gibiydi ve uzun beyaz elbisesi muhteşem hat ve kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Ama Apryl'ı asıl etkileyen buz mavisi gözleri olmuştu. Onlara bakmak bile canını yakıyordu, ama bakmamak da mümkün değildi. Gözleri merak ve zekâyla dolup taşıyordu. Ve ihtirasla. Ama hepsinden önemlisi savunmasızdılar. Hem de çok.

Sevgili kocasının ölümünün ardından Lillian'ın bu niteliklerinin çok geçmeden yerini deliliğe bırakacağını bilmek, resimlere acı anlamlar yüklemesine neden oluyordu. Sanki ressam, kadının olağanüstü zekâ ve güzelliğini bu nitelikleri tümüyle başka bir şeye dönüşmeden hemen önce ölümsüzleştirmişti. Bu dönüşüm, kadının bir taksinin arka koltuğunda hayret ve korku bir dolu bir halde son nefesini vermesiyle son bulmuştu.

Apryl, üniformanın içinde bundan daha yakışıklı görünen ve böyle bir güzelliğin yanı başında duran bir erkeğe hayatında rastladığını hatırlamıyordu. Gözlerindeki sevimlilik ve uzun koyu kirpikleri, erkeksi hatlara sahip bir çene ve çıkık elmacık kemikleri ile dengeleniyordu. Kırılıp kaynamış burnundaki hafif tümsek, güzelliğini azaltmak şöyle dursun bir düello yarası gibi ona karakter kazandırmıştı. Şakaklarında belirmeye başlayan beyazlıklara rağmen saçının büyük bir kısmı simsiyahtı.

Ellerini kavuşturmuşlardı. Parmakları kenetlenmişti. Aralarındaki samimiyet göze çarpıyordu. Bu resmî poza ters düşüyor gibi görünse de uygunsuz değildi. Ölümsüzleştikleri bu anda bile gizlemeyi başaramadıkları bir sadakat belirtisiydi.

Boğazı düğümlendi. "Üzgünüm," diye fısıldadı onlara bakarak. Şahsi eşyalarını böylesine didiklediği için üzgündü. Bir araya topladığı ve bir zamanlar çok sevdiği bu şeyleri satmayı düşündüğü için. Kendisini bir yabancı, bir hırsız gibi hissetti; kirli elleri, yanakları ve

gözlerinin önüne dökülmesin diye kırmızı eşarbının altında topladığı saçlarıyla küçük haşarı bir çocuk gibi.

Ama elinden ne gelirdi? Evi ve mobilyaları, farklı zamanlara ve dünyalara ait değerli eşyaların ve antikaların büyük bölümünü en yüksek fiyatı verene satacak, parayı Amerikan dolarına çevirecek ve New Jersey'deki hesaba yatıracaktı. Sonra bu para başka yatırımlarda kullanılarak annesinin hayalini kurduğu Florida'daki evi almasına yarayacak, Apryl'ın sonraki girişimlerine ve geleceğine kaynak sağlayacaktı.

Barrington House'un altında ve otuz dokuz numaranın ıssız odalarında biriktirilmiş olan –ve Lillian için anlaşılmaz bir önem taşıyan– diğer şeyler ise Afrikalı temizlikçiler tarafından taşınarak çöp konteynerlerine atılacaktı.

Ama bu tablo, zarif boy aynası veya Apryl'ın üzerinde deneyeceği kıyafetler satılacaklar arasında değildi. Onlar Amerika'ya gidecekti, böylece ailenin yoksul olan kolu bir zamanların aynı kanı paylaştığı mağrur ve güzel insanlarıyla gurur duyabilecekti.

Dışarıda gece erkenden, saat dört civarında, büyük ve karanlık bir okyanus gibi çökmüştü ve binanın pencerelerine yağmur damlaları vurmaya başlamıştı. İçerideki radyatör ve borular dokunulamayacak kadar sıcaktı ve soğuğu köşelerde ve Lillian'ın pencerelerinde tutuyordu. Apryl sıcak bir banyo ve baharatlı bir Lübnan yemeği ile kemiklerini ısıttı. Bir yandan da Lillian'ın elbiselerini giyme düşüncesi, annesinin makyaj malzemeleri ile oynamasına izin verilmiş bir kız çocuğu gibi heyecanlanmasına neden oluyordu. Şimdi sıra ona gelmişti. Gün boyu bodrumdaki eşyaları da satılmak veya atılmaktan kurtarmak için uğraştıktan sonra nihayet akşamını eski tarzlar ile doldurabilecekti. Bu ağırlığı olan mekânda Apryl ışık saçan küçük bir hayalet gibiydi ve kendisini çoktan geçip gitmiş olan günlere ve gecelere hazırlamak için geri gelmişti.

Saat ona gelene kadar koyu renkli takımları, kolsuz elbiseleri ve ışıl ışıl gece kıyafetlerini kürk paltolar, şapkalar ve gözlerini hiçbir göz farının gösteremeyeceği kadar gizemli gösteren tüllü şapkalarla birlikte denedi. Denediklerinin üstüne tam uyması şaşırtıcıydı. Küçük kalçası ve atletik gövdesine dar bir şekilde oturuyor ama onu rahatsız edecek kadar sıkmıyorlardı.

Yatağın üstünü özel dikim tüvit, yün, kaşmir, ipek, saten ve takırdayan ahşap askılarla doldurdu. Saçını, Lillian'ın porselen kavanozlarından aldığı tokalarla kırklı yılların tarzında bir topuz yaptı. Ardından güzel yüzünü ve kalkık burnunu kremledi, boyadı ve pudraladı. Sonra Lillian'ın kristal bir şişedeki kokusunu boynuna ve soluk bileklerine sıkmaktan kendini alamadı.

Apryl, kıyafetine göre –belki üzerine tam oturan kısa ceketli bir takım, belki şeffaf bir şal ve yerleri süpüren bir balo elbisesi– seçtiği Küba topuklu ayakkabılar veya parlak gümüş renkli sandaletlerle yürüyüp sekerken, parmak uçlarında dönerken ve kafesten çıkardığı oval aynanın önünde yapmacık bir pozla otururken yaşlı kadının yatak odasının donuk rengi onun siluetinin çevresinde kahverengi bir kasvet ağı örüyordu.

Baldırlarının kaslı kıvrımlarını örten büyük teyzesinin naylon çorapları hafif bir ışıkla parlıyordu. Örümcek ağı gibi incecik ama cam gibi kaygan olan bu çoraplar, bacaklarını Amerika'dayken alabileceği herhangi bir imitasyon üründen çok daha zarif gösteriyordu. Siyah dikişler, bacaklarının arkasından aşağı doğru uzanarak, yırtılmadan giyilmesi kolay olmayan bu çorapların topuk kısımlarındaki üçgenlerde birleşiyordu. İnsanların şık görünmek uğruna rahatsızlığa katlanabildiği zamanlardan kalma bir alışkanlıktı bu. Kan pıhtısı gibi kızıl tırnakları, isyankâr elmacık kemikleri ve içinde opera eldivenleri de olan bir çekmecede bulduğu takma kirpiklerle süslediği çocuksu gözleriyle döndü ve dans etti. Geçirdiği değişimle büyük teyzesi bir anda içinde ve etrafında hayat bulmuştu.

Giydiği şık elbiseler onu bambaşka yerlere götürmüştü. Zamanı, yığılan kutuları, antikacıları aramayı ya da ileriki günlerde uğraşmak zorunda kalacağı hukuki detayları umursamıyordu. Atmosferi ve hayallerini doldurup ruhunu hafifleten geçmişe ait tasvirler dışında her şeyi zihninden attı. Stephen'ın darmadağın haldeki şifonyerin üzerine astığı resimden büyük teyzesi ve eniştesi sessizce onu izliyordu.

Tüm bu heyecan... Olduğu yerde donakalana kadar devam etti. Durdu ve sessiz filmlerdeki genç kızları andırır şekilde şaşırırmış gibi bir hareket yaptı. Yansımasının arkasında gördüğü bir hareketle aynadaki yüzünde ani bir şok ifadesi belirdi.

Karanlığın içinden hızla fırlayan bir şey gördü. Zayıflığı ve tahminen bir yüzün bulunması gereken yerindeki kızılımsı görüntü dışında soyut bir şeydi.

Parlak aynada bir an için görünen bu şekil yüzünden hemen döndü ve saldırı bekleyen bir kedi gibi sindi.

Aynaya tekrar baktığında gördüğü tek şey loş ışıkta dağınık yatağın iki yanında duran gardıroplar oldu. Ve kendisi, taş kesilmiş ve yapayalnız.

Nefesi tekrar yerine geldi ve kendini toparladı. Dik durdu ve sıcak derisinin üzerinden buz parçaları eriyip dökülüyormuş gibi hissetti. Yutkunarak boğazındaki düğümü çözdü.

Bir şey yoktu. Lekeli lambaların yetersiz ışıkları, ortada hiçbir şey olmadığı halde sanki aynada bir şey varmış gibi görmesine neden olmuştu. Yine de hızla odadan çıkıp koridordan geçerek ön kapıya koştu, orada durup derin bir nefes aldı.

Uzun zamandan beridir sessiz ve dağınık olan bu yerde, birisi cılız uzuvları üzerine çökmüş halde, kırmızı bir şeyle sarmalanmış ve ancak kâbuslarda bulunabilecek bir suratla en başından beri saklanıyor muydu?

SEKİZ

Otobüsteki diğer üç yolcu onun kendi kendine konuştuğunun farkındaydı ve onun bu mırıltılarından rahatsız olmamış gibi yapıyorlardı. İç sesinin duyulur olduğunun farkına vararak mahcup olan Seth, mırıldanmayı kesip onun yerine otobüsün penceresinden bakmaya başladı, zihnini iç meselelerinden uzak tutmak için aklını dışarıdaki görüntüye verdi.

Kendisine ne oluyordu? Söylemesi zordu. Bundan önce nasıl biri olduğunu hatırlaması da zordu. İnsanlara normal gelen şeyler ona garip gelmeye başlamıştı. Yabancı. Acaba aydınlanıyor muydu yoksa aklını mı kaçırıyordu?

Bütün yüzünde yanma hissediyordu ve cildi çok hassastı. Herhangi bir hareket eklemlerinde sancılı bir gıcırtıya neden oluyordu. En ufak bir hareket girişiminde sanki tüm kasları bir tür asidin hücumuna uğruyordu. Zonklayan başındaki ağrı yüzünden gözlerini kısıyor, ışığın güçlü olduğu yerlerde tamamen kapatıyordu. Ve odasından ne kadar uzaklaşırsa kendisini o kadar kötü hissediyordu.

Caddede dilenciler oturmuştu, bacakları soğuk kaldırım üzerindeki kirli battaniyelerin altındaydı; en azından onların kurtulma, ikinci bir şansa sahip olma ihtimalleri vardı. Oysa kendisi tedavisiz bir hastalığa tutulmuştu ve bu hastalık onun hem ruhunu hem de bedenini kemiriyordu. İşte böyle hissediyordu. Uzun ve iç içe geçmiş

bir dizi hayal kırıklığı, bağımlılık, talihsiz seçimler ve iç gözlem dönemleri onu bu hale getirmişti.

Artık düşüncelerine engel olamıyordu. Düşünceleri iplerini koparmış ve yön değiştirerek durdurulamayan bir yangın gibi hiç beklenmedik bir anda tekrar ortaya çıkmıştı. Ve eski halinden geriye kalan son kırıntılar da ancak bu değişimi çaresizce gözlemlemek için varlığını sürdürmüş gibiydi.

Kendisine kızarak neden Green Man'den çıktığını anlamaya çalıştı. Ateşi yüzünden Barrington House'daki vardiyaları arasında birkaç saatten fazla dinlenememişti. Ve gün içerisinde ne zaman uyansa hasta ve terli vücudunun yatağını soğuk bir bataklığa çevirdiğini görmüştü, aynı zamanda odasının ince perdelerinden süzülen güneş ışıkları gözlerine vurunca inlemiş ve bağırarak yastığıyla yüzünü kapatmıştı. Isıdan dolayı battaniyesini açtığında hemen titremeye başlıyor ve nemli örtüyü yeniden sızlayan vücudunun üzerine çekmek zorunda kalıyordu. Sonunda öğleden sonra üçte su ve ağrı kesici içmek için kalkmak zorunda kalmıştı. Belki daha sonra bir görev bilinci avuntusuyla, iç burkan bir iş ahlakı parodisiyle, güç bela üstünü giyinmiş ve işe gitmek için odasından çıkmıştı.

Ama her şey bundan ibaret değildi. Aslında geri dönmeye mecbur hissediyordu kendisini. Sanki garip rüyaları ve Bayan Roth'la ilgili önemli bir meselenin sonuçlandırılması gerekiyordu. Belki de muhakeme gücü öyle zayıflamıştı ki ne yaptığının farkında değildi. Bu da mümkündü.

Otobüsten indikten sonra Hyde Park Corner'dan Lowndes Meydanı'na yürüdü. Alnı ter içindeydi ve gömleğiyle kazağının sırtı ıslanmıştı. Gözeneklerinden o kadar çok sıvı akıyordu ki paltosunun astarı bile binanın arka merdivenlerine varana kadar su içinde kalmıştı. Her adımda başı zonkluyor ve beli sızlıyordu. Nefesi hırıltılıydı, akciğerlerinde ağrı vardı ve hâlâ mide bulantısıyla sigara içmeye devam ediyordu.

"Ahh," dedi Piotr'u göründüğünde. Ellerini ateş gibi olan kulaklarının üzerine kapadı.

"Bugün ne olduğunu duysan inanmazsın. Çok büyük sorun çıkacak. Burada olması gerektiği halde Jorge dışarıda arabayla dolaşıyordu. O bu kadar uzun süre ortalıkla yokken ben binadan sorumlu olamam..."

Seth merdivene yöneldi ve görevli odasına doğru koştu. Başını ve içindeki hassas ve şişkin şeyi tutuyordu. Menenjit. Belki de beyninin dokuları iltihaplanmıştı ve kafatasının iç duvarına baskı yapıyordu. Piotr'un sesi onu merdivenden aşağı takip etti: "Bir de arabayla dolaştığı için para almış. Kontratımızda binanın dışında para kazanamayacağımız yazıyor. Haksızlık bu. Neden ona..."

Bu gece, yarım daire şeklindeki masanın başında ruhunu teslim edebilirdi. Belki de rüyalar yaklaşan komanın habercisiydi. Evet, yavaş yavaş beyni iflas ediyordu; varlığının bir anlamı olmadığını anlayana kadar kendini yavaş yavaş çözmüştü, şimdi de tabiat hiçbir işlevi olmayan bu canlıyı ortadan kaldıracaktı. Kıkırdadı ve burnunu çekti.

Seth görevli odasında pantolonunu ve çoraplarını çıkardı ve lavabonun altında vücudunu soğuk suyla yıkadı. Daha sonra kâğıt havlu kullanarak kollarının altını, boynunun çevresini ve sırtının bir bölümünü kuruladı. Üniformasını -gri polyester pantolon, sentetik beyaz gömlek, kazak, kravat ve mavi bir ceket- giyene kadar vücudu yine terden sırılsıklam olmuştu.

Işıkları kapatıp soğutucunun yanındaki küçük kanepeye uzandı. Parasetamol dolu sıcak limon suyu içti ve mesaisinin başlamasını bekledi.

Sonraki birkaç saat boyunca hastalığı yüzünden yer işgal etmekten başka bir şey yapamadı. Ateşten yanan yüzünü elleriyle kapayarak sandalyesinde ileri geri kıvranıp durdu. Resepsiyonun parlak ışıkları gözlerini acıtıyor ve tıslayan radyatörler bedenini tümden kurutmakla onu tehdit ediyordu. Paltosuna sarılmış halde bir bayılıp bir ayıldı.

Ama gece yarısından sonra Seth binanın ortak kullanım alanında bir şeylerin olduğunu fark etti. Sanki gece boyunca kendisi gibi içeri kilitlenmiş olan biri katlar arasında dolanıyor, merdivenlerde amaçsızca aşağı yukarı koşturuyor ve asansörü rastgele kullanıyordu. Tıpkı bir binaya girmeyi başarmış ve canı sıkılmış bir çocuğun yapacağı gibi.

Yarım saat sonra kendisine en yakın mesafede duyduğu en son gürültüyü kontrol etmek için güçlükle sandalyesinden kalktı: küçük ayakların ve sürtünen kumaşların çıkardığı sesler. Yarı uykulu halde duyduğu seslerin çoğu üst katlardan bir yerlerden geliyordu ve rahatsız edici olamayacak kadar uzaktı. Ama son sesler hemen resepsiyonun yakınından gelmiş ve batı bloğuna giden yangın çıkış kapısının açılıp kapanmasıyla sona ermişti.

Gürültüyü merdivenlere kadar takip eden Seth bir kata çıkıp sonra duran zayıf ayak sesleri işitti. Ne olduğuna bakmak için yukarı çıktı.

Batı kanadının birinci ve ikinci katındaki daireler boştu. Dairelerden biri satılıktı ve diğer dairelerin kiracıları da yurtdışındaydılar. O nedenle yukarıda o saatte hiç kimsenin bulunmaması gerekiyordu. Ama durum bunun aksini gösteriyordu.

Sesleri şöyle açıklamak da mümkündü: belki havalandırmadan rüzgâr esiyordu, belki üst katlardan bir hizmetçi veya hemşire –tanıdığı iki tane vardı– sigara içmek ya da cep telefonuyla konuşmak için dışarı çıkmıştı, belki de bina sakinlerinden biri tam aşağı inerken cüzdanını unuttuğunu hatırlamıştı ve geri dönüyordu.

Bir sonraki merdivenin dibindeki tavanda bulunan ışık titredi. Ama onun haricinde her şey gecenin bu vaktinde olması gerektiği gibiydi. Gerçekten de öyle miydi? Bir koku vardı. Yine. Zayıftı ama varlığı inkâr edilemez bir yoğunluktaydı. Seth kaynağını aramaya devam ettikçe de artıyordu. Koridorda yürüyüp koklamaya devam ederken bir kükürt izine denk geldi. Sanki birisi defalarca kibrit çakmayı denemiş ama becerememişti. Bir kamp ateşinin yanında durmuş birinin elbiselerinde olabilecek türden bir duman izi de vardı. Bir şey

daha: pişen bir şey kokuyordu. Evet, ızgarada pişen yağlı et kokuyordu sanki. Geçen gece daire on altının önünde aldığı kokuya benziyordu. "Bu da neyin nesi?"

Seth içerlerinde et pişiren birinin olup olmadığını anlamak için önünden geçtiği tüm kapıların zarf kapaklarını kokladı. Fakat koku sahanlıklarda fazlayken daire kapılarında yok gibiydi. Sanki oralardan geçen birisi arkasında kokusunu bırakmış gibiydi.

Yukarıdaki merdivenlerde ses yoktu ve daha yukarı çıkacak hali olmadığından tekrar zemin kata inip masasına oturdu. Yüzündeki acı verici basınç yüzünden gözlerini açık tutamayarak kapadı. Sonra derin bir uykuya daldı.

Saat bir buçuğu geçtiğinde gürültüler tekrar başladı. Sesler bu kez daha istikrarlıydı. Seth, oturduğu yerden, batı bloğundaki asansörün homurdanarak harekete geçtiğini duydu. Asansör, karanlık boşluktan üst kata doğru çıktı.

Yukarıdan çağrılmıştı. Seth masanın altındaki metal panele baktı. Rakamların arkasındaki kırmızı ışık, asansörün batı kanadının sekizinci katında durduğunu gösterene kadar devam etti. Bay ve Bayan Howard-Broderick, New York'taki dairelerine taşınmışlardı. Seth, on altıncı dairenin en az elli yıldır boş olduğunu biliyordu.

Oturduğu yerden ışıklı paneli izledi. Tek tek, sekizinci kattan zemin kata kadar. Yani kendi bulunduğu kata, beklemekte olduğu yere kadar.

Hidrolik bir tıslamayla asansör yavaşladı, sonra da bir dan sesiyle yerine oturdu. Kapısı açılmamıştı.

Seth, temkinli bir şekilde masanın başından kalktı ve resepsiyonda yürümeye başladı. Asansörün küçük penceresinden içeri baktı ve aynalı yan duvarından başka bir şey göremedi. Küçük cam pencereden

içeri bakarken kapının birden açılabileceği endişesiyle yana adım atıp kapının düğmesine bastı.

Asansör boştu. İçerideki aynadan kendisine bakan soluk yüzünden başka bir şey göremedi. Burnunu çekti ve yüzünü buruşturdu. Bir kez daha aynı duman ve yanık yağ kokusu burnuna gelmişti ve bu kez merdivendekinden daha beterdi.

Asansörün kapısını ve ardından gözlerini kapadı. Bu kısa heyecan onu yormuştu. Kötü kokuyla ya da arızalı asansörle uğraşacak halde değildi. Virüs tüm gücüyle geri dönmüştü ve Seth yerinden kalktığı zamanlarda kendisini ölecekmiş gibi hissediyordu. Güçlükle ayakta duruyordu. Korkuluklara tutunarak görevli odasına indi ve soğutucudan soğuk su içti.

Ama sorunlar yakasını bırakacak gibi değildi. Masaya dönüp deri koltuğuna yerleştiğinde dertlerinin daha yeni başladığının farkında değildi.

Saat ikide, o gece ikinci kez olmak üzere, batı kanadındaki asansör zemin kata gelip durdu. Ama bu sefer boş değildi.

Başı dönen ve gözleri yarı kapalı olan Seth ayağa kalktı ve dirsekleriyle masaya yaslandı. Başına dalgalar halinde vuran ağrıyla gözlerini kısarak baktığında asansörden bir sürü bacağı olan bir şeyin sürünerek çıktığını gördü. O şey ancak masasının yanına geldiğinde çökmüş yüzünün Bayan Shafer'a ait olduğunu anlayabildi.

İpek kimonoyla örtülü koca vücudu halının üzerinde beklenmedik bir hızla hareket ediyordu. Bir torbayı andıran kafası omuzlarını örtüyordu. Eşarplarla gelişigüzel bağlanıp tutturulmuş saçları hâlâ ıslaktı. Birkaç tokanın gevşediği yerden alnı ve şakaklarının üzerine düşmüş olan saç telleri parlıyordu. "Bir işin düzgün yapılması için size kaç kez söylememiz gerekecek?" Sesi neredeyse çığlık şiddetindeydi.

"Devamlı çatıya çıkıyorlar ama hâlâ doğru dürüst bir görüntü yok. Bu adamlar işlerini bilmiyorlar mı?"

Daha önce de bu konuda şikâyetçi olmuştu. Halı üzerinde geçtiği yerler boyunca ıslak bir iz bırakmıştı. Naylon poşetin içinde unutulup bozulmuş bir et parçası gibi kokuyordu.

"Kocam," dedi, kokuya dayanabilmek için elini ağzının üstüne koyan Seth'e, "çok önemli bir adamdır. Ekonomi haberlerini izlemesi gerek. Bütün gece boş oturamaz." Küçük bir ön bacağı havada sallayarak sözlerini vurguladı. "Derhal Stephen'ı görmek istiyorum!" Seth masanın kenarından geri çekildi.

Kafasını yağlı boynunun üstünde döndüren kadın feryat etti, "Peki sen kimsin?" Kadın resepsiyonun girişinde durmuş Seth'i izleyen başlıklı çocuğa sesleniyordu.

"Sana söylemiştim, değil mi? Her şeyi olduğu haliyle görmeye başlayacaksın, demiştim," dedi çocuk Seth'e. Duymazdan geldiği Bayan Shafer baş kapıcıya seslenerek resepsiyon alanı boyunca geldiği yönde gitti ve sonunda yuvarlak vücudu asansörün içinde gözden kayboldu. Seth tekrar ön kapıya baktığında başlıklı çocuğun gitmiş olduğunu gördü. Giriş yine bomboştu ve duvar ışıklarının uğultusu dışında çıt çıkmıyordu. Bir de yanık et kokusu vardı.

Seth masanın arkasından öne çıktı. Halıda Bayan Shafer'ın bıraktığı izi görmek istemişti ama bir şey yoktu. Neredeyse ağlayacaktı. Tekrar sandalyesine oturduğunda güvenlik ekranları gözüne daha büyük göründü, üzerine gelmeye başlayıp onu köşeye sıkıştırıncaya kadar da durmadı. Sonra binanın ön kapısı birden uzaklaştı; sanki kapıya teleskobun ters tarafıyla bakıyordu.

Seth gözlerini kapattı ve paltosunu, nefesinin sıcaklığını yüzünde hissedecek kadar başına çekti. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra masanın arkasındaki yere oturdu ve paltonun altında iki büklüm oldu.

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi yaşlıca bir ses. "Lütfen benimle gel." Seth'i uyandıran Bay Shafer'dı. Ama onu daha önce gördüğünden çok farklıydı.

Çıplak olan Bay Shafer uzun ve sıska bacaklarıyla masanın yanına geldi. Ayak tırnaklarının hepsi sarı ve çatlaktı. Uzuvları pörsümüştü ve kaburgaları gövdesinin ince ve maviye çalan derisini zorluyordu. Kanca şeklindeki burnu ve tıraşsız gri kafası cılız boynunun taşıyamayacağı kadar büyüktü. Seth boş leğen kemiğinin altındaki ufacık penisini ve kurumuş testislerini gördü ve başını çevirdi. Bu kadar zayıflamış olan birinin hâlâ hayatta olması mümkün değildi.

"Lütfen yukarı gelir misin?" dedi Bay Shafer kibarca. Bu ses tonu genelde karısının kabalığının panzehiri olarak görev yapardı.

İçgüdüsel olarak itaat eden Seth ayağa kalktı ve masanın etrafından dönüp yanında küçücük kalan ufalmış ihtiyar adamın yanına geldi. Bay Shafer, bir çocuk gibi Seth'in bileğini uzun parmaklarıyla kavradı. Tutuşunda hiç kuvvet yoktu.

Seth yavaşça, sanki Bay Shafer bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi, onu asansörün yanına getirdi ve ihtiyar adamın sırtı ve omuzlarındaki kocaman kambura baktı. Gergin derisinin altındaki kıkırdak ve koyu damarlardan oluşan ağ, bir tepecik halini almıştı. Midesi bulanan Seth, yine de ona dokunmak ve sert olup olmadığını anlamak için bir dürtü hissetti içinde.

"Sorun ne?" diye sordu. Sonra resepsiyona Bay Shafer'ın çıplak, karısının ise korkunç bir örümcek şeklinde gelmiş olduğunu düşünerek böyle bir soru sorduğu için kendisini aptal gibi hissetti. Fakat Bay Shafer'in mırıltıları arasından anlayabildiği kadarıyla bir şey için "doğru zaman" gelmişti.

Shaferların altıncı kattaki dairesine girmeleriyle birlikte Seth ağzını ve burnunu ceketinin koluyla örttü. Ama bunun kokuyu engellemede pek bir yararı olmadı. Dikdörtgen şeklindeki daire boyunca uzanan

koridorda binlerce torba üst üste yığılmıştı. Her bir torbanın üzerine yapıştırılmış olan sarı etikette "Tıbbi Atık" yazıyordu.

Koridora açılan kapıların tümü ardına kadar açıktı. Her odaya kahverengimsi bir loşluk hâkimdi, sanki koku görünür olmaya başlamıştı. Odaların hepsi naylon torbalar, gazete ve dergi yığınları, içlerinde kurumuş yiyecekler olan tabaklar ve kırışık elbiselerle doluydu. Sanki dairedeki uzun ve sefil ikametleri boyunca hiçbir şey çöpe atılmamıştı. Ayağının altındaki halı nemliydi ve beyaza çalan lekelerle kaplıydı.

Hemşireden iz yoktu. "Karınız nerede?" diye sordu Seth gergin bir fısıltıyla.

Bay Shafer cılız kolunu kaldırdı ve ileriyi, koridorun sonundaki oturma odasını işaret etti.

"Hemşireniz?" diye tekrarladı, sesinin tonunu kontrol etmek için çırpınıyordu. "Hemşireniz vardı."

"Bir işe yaramıyordu," dedi Bay Shafer ve uysal gözlerini kırptı. "Senin yardımın yeterli olur."

"Ne yapabilirim? Yine televizyon meselesi mi?"

Bay Shafer kır saçlı başını sallayarak sözünü kesti. "O sorun değil." Sesinde Seth'in hoşuna gitmeyen bir değişiklik oldu; sesinde yaltaklanan bir ton ve yüzünde muzip bir gülümseme belirmişti. Loş oturma odasına yaklaşırlarken ihtiyar Shafer sanki seksi bir şekilde iç çekmeye başlamış, hızını da kafası Seth'in omuzunun yanında yukarı aşağı sallanacak kadar artırmıştı. Kemikli parmaklarıyla Seth'in kolunu daha sıkı kavrıyordu.

Oturma odasının girişinde Seth adamın hasta olabileceğini düşündü. Odanın diğer ucundaki Bayan Shafer'ı görebiliyordu. Dizlerinin üstüne çökmüş, başını öne eğmiş ve kocaman sırtını onlara dönmüştü. Kirli kıyafeti hâlâ üzerinde olan kadın, içeri girdiklerinde yüzünü onlara döndü ve geniş kalçalarını yukarı kaldırdı. Bu hafif hareketle ortaya çıkan iğrenç bir koku doğruca Seth'in boğazından aşağı indi.

Bay Shafer, Seth'in kolunu bıraktı ve heyecanla oturma odasının zemininde yürümeye başladı. Hantal yürüyüşü, bir mahzenmezarda ilk adımlarını atan bir çocuk iskeletini andırıyordu; bir bacağı diğerinden daha kısa olan bir çocuk.

Bayan Shafer dikkatle Seth'e baktı; küçük kızıl gözleri hem hüsrana uğradığını gösteriyordu hem de beklentiliydi. "Bu zavallı adamın ilaçlarını almasına yardım eder misin?"

Bay Shafer, bir kuşunkileri andıran cılız bacaklarıyla yan tarafında Çince bir şeyler yazan ve gümrükten geçtiğini gösteren büyük bir damganın bulunduğu karton bir kutunun yanına sıçradı. İncecik parmaklarıyla kutunun içinden plastik bir hortum ve enjekte edecek kişinin içine parmaklarını sokacağı metal halkaları bulunan eski bir enjektör çıkardı. Onları kirli olan zemine bırakıp ikinci kutuya geçti. Polistiren kaplama malzemesi, kutunun kenarından aşağı dökülüp adamın çarpık ayaklarının etrafına saçıldı. Adam kutunun içinden bir kavanoz çekmeye çalıştı ama eşyanın ağırlığı onu aşağı çekti.

"Yardım et ona!" diye bağırdı Bayan Shafer.

Seth şaşkınlık içindeki trans halinden çıkıp Bay Shafer'ın yardımına koştu. Cam kavanozu yaşlı adamdan aldı. Kavanoz tozluydu ve sarı bir sıvıyla doluydu. Seth, kavanozun içinde serumda korunmuş ve cama yapışan böbrek renginde yumuşak bir şey gördü. Gördüğü şey hareket edip küçük siyah gözünü açtığında Seth kavanozu elinden düşürdü.

"Dikkat et!" diye bağırdı Bayan Shafer. Kocası hemen diz çöküp Seth'in ayaklarının dibindeki cam kavanozu eşelemeye başladı. Lastik bir turnike erimiş haldeki bacaklarından birine bağlanmıştı bile.

"Tedavinin ne kadar masraflı olduğunu hayal bile edemezsin. Elimizde fazla para da kalmadı. Aptal mısın sen? Hiçbir şeyi düzgün yapamaz mısın?" diye sordu Bayan Shafer, sesi sinirden titriyordu. "Sana para ödüyoruz. Fazla bir şey de istemiyoruz."

Bay Shafer bacaklarının arasında kavanozla yere oturdu. Aceleyle şırınganın ucuyla metal kapağa vurdu. Kafası bir tür rahatsızlıktan titremeye başladı. Ya gülümsüyordu ya da ağlamak üzereydi.

Kavanozun içindeki küçük yaratık savunma amaçlı olduğu anlaşılan kasılmalarla hareket etmeye başladı. Ama buğulu camın arkasındaki bu hareketlilik Bay Shafer'ı daha da heyecanlandırmış ve kapağa daha büyük bir şevkle vurmasına neden olmuştu. Çenesinden aşağı akmaya başlayan salyaları, harcadığı enerjinin etkisiyle bir sarkaç gibi sallanmaya başladı. Bu beceriksiz saldırısıyla kapakta nihayet bir delik açmayı başardığında kavanozun içinde bir şeyin tısladığını duydu. Kaçan havanın sesi olabilirdi ama Seth bunun cılız bir çığlık olduğunu düşündü.

"Hiç çaren yok," dedi Bayan Shafer, Seth'e, hiddetli bir ses tonuyla.

Bay Shafer sonunda şırınganın iğnesini kavanozun içine daldırdığında Seth geri adım atıp elini ağzının üstüne koydu. Metal kapaktan sarı bir sıvı püskürdü ve kavanozun kenarından aşağı aktı. Seth az sonra çıkan sesin yaşlı adamdan gelen ani bir heyecan hırıltısı olduğuna inanmak istedi, ama bunun aslında kavanozun içindeki şeyin acı dolu iniltisi olduğunu biliyordu.

Bu sıvı her neyse Bay Shafer onu şırıngaya çekip hemen kasığına enjekte etti. Seth başını çevirdi.

"Faydası oldu mu, tatlım?" diye seslendi Bayan Shafer kocasına. "İşe yaradı mı?" Sonra Seth'e bakıp ekledi, "Erkek sipariş ettik. Genelde bizi kız göndererek kandırıyorlar. Ama bu seferkiler kesin erkek."

"Sanırım daha iyi," diye mırıldandı Bay Shafer. Ama hemen ardından şaşkın ve kararsız göründü.

Bayan Shafer'ın duymak istediği cevap bu değildi. Yüzünün rengi değişti ve koca vücudu kimonosunun altında sarsılmaya başladı. "Sana markaları değiştirmeyelim demiştim." Sonra da öfke dolu yüzüyle sanki bu tartışmada ondan destek istermiş gibi Seth'e döndü. "Beni

dinlemedi. Bu süprüntülere bir servet yatırdı. Ta Çin'den geldiler. Romanya daha yakındı ve onların gönderdiklerinden hiç değilse bir sonuç alıyorduk!"

Bay Shafer keyifsiz ve her zamankinden daha yorgun görünüyordu. "Son firmayı gözüm tutmadı. Demiştim sana. Üçkâğıtçılar."

"Herkes üçkâğıtçı!" diye bağırdı kadın. "Ya şimdi benim halim ne olacak? Aylardır beklediğimi biliyorsun."

Bay Shafer kafasını kaldırdı ve Seth'e sırıttı. "O yapabilir."

Bu söz karısını sakinleştirmişe benziyordu. "Orada dikilip durma," dedi kadın Seth'e.

"Ne?" dedi Seth.

Bay Shafer başını iki yana salladı. "Bir salak daha. Pek zeki biri sayılmaz, değil mi?"

"Aşağıdaki masaya bir maymunu oturtsaydık daha iyiydi," diye ekledi kadın. İkisi birlikte kahkaha atıp uzun zamandır ilk kez aynı fikirde olmanın keyfini çıkardılar.

Bay Shafer ayağa kalktı ve Seth'in eline para koydu. "Al. Bu yardımcı olur." Seth avucunu açtı. Avucunda on peni duruyordu.

"Görüyorsun," dedi Bayan Shafer. "Karşılığı bu işte. Nereden bilebilirdim ki? Bu önceden parasını ödediğimiz bir hizmet. Bahşiş beklemeye hakkın yok."

Seth, Bay Shafer'den uzaklaşmaya çalıştı. "Ne yapıyorsunuz?" Yaşlı adamın elleri bir anda Seth'in kemerini kurcalamaya başladı.

"Lütfen. Hayır. İstemiyorum."

"Çok şey istemiyoruz. Sence Stephen bunu duysa hoşuna gider mi?" dedi Bayan Shafer durduğu köşeden.

Seth, Bay Shafer'in azimli parmaklarını kasığından uzaklaştırdı. Ardından Bayan Shafer'ın yaptığı şey dikkatini çekti ve bir adım geri gitti. "Ah, Tanrım, hayır." Köşede duran kadın karnını yukarı kaldırdı ve kimonosunu baştan çıkarıcılığın bir parodisi gibi yavaşça yukarı

çekmeye başladı. Seth ortaya çıkan şeye güçlükle bakabildi ve gri dudaklı, içi pembe, kıllı bir öbeğin ortasında açılan nemli bir yarık gördü.

"Evet?" diye bağırdı kadın ona.

"Dikkatli ol Seth," dedi bir ses arkasından ona.

Başlıklı çocuk oturma odasının kapısında duruyordu.

"O da kim?" diye bağırdı Bayan Shafer, koca eteğini aşağı indirerek yarığını kapattı.

"Bu da ne demek böyle?" diye sordu Bay Shafer, Seth'e. Gözlerini kısıp yüzünü buruşturmuştu.

"Ama ne yapabilirim ki?" diye sordu Seth, başlıklı çocuğa. Sesi titriyordu ve çenesi titremeye başlamıştı.

"Bunu yapman gerek. Hak ettiler."

"Stephen'ı ara!" diye hırladı Bayan Shafer kocasına.

"Benim de niyetim oydu," dedi kocası ve medikal kataloglardan oluşan bir yığının tepesindeki telefona doğru gitti.

"Nasıl?" diye sordu Seth başlıklı çocuğa. Kendini bu kadar işe yaramaz ve aciz hissetmemişti. "Yapamam."

"Mecbursun. Bunu çoktandır hak etmişlerdi. Biliyorlar."

Seth dişlerini sıktı ve öfkenin rahatlatıcı sıcaklığının panik ve korkunun yerini aldığını hissetti. Çok geçmeden büyük bir güç bütün uzuvlarında dolaştı. Bayan Shafer bu değişimi hissetti. "Acele et, hayatım," dedi kocasına. "Sanırım değişmeye başladı."

Yaşlı adam ahizenin ağırlığı altında inledi. Gözlerini kısarak rakamlara baktı ve parmaklarından birini tuşların üzerinde tuttu. Seth ona doğru yürüdü ve telefonu tuttu. Yaşlı adam direndi. "Bu ne cüret?" dedi. Ardından, "Bırak yoksa pişman olursun," diye ekledi. Seth onu iterek uzaklaştırdı.

Adam kirli halıya yığıldı ve sızlanmaya başladı. Telefon da onun ardından düşerek şekilsiz ve gergin derili kafasına çarpıp kafatasını çatlattı.

"İşte yaptın!" diye bağırdı Bayan Shafer, çığlık atmaya başlamadan önce. Gürültü korkunç ve sağır ediciydi.

Seth başlıklı çocuğa baktı. Çocuk başını öne doğru salladı.

Bir karton kutu yığınının arkasında duran pirinç lambanın gövdesini tutan Seth, onu tüm gücüyle çekip yerden ve duvardan söktü. Elektrik kablosu koptu ve fiş prizde takılı kaldı. Seth, Bayan Shafer'in iri cüssesinin titremekte olduğu köşeye yürüdü. Kadın çığlık atmayı kesip ona, "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu.

"Umarım öyledir," dedi ve lambanın altlığını kadının yukarı bakan suratına indirdi.

"Ah," dedi kadın, ceviz ağacı ve demirden yapılma antika eşya ufacık yüzüne çarptığında. Sonra dik oturdu ve saygınlığını geri kazanmaya çalıştı. Alnındaki kana bulanmış bir tutam saçı çekti ve ruj sürecekmiş gibi dudaklarını ileri uzattı.

Seth ona lambayla ikinci kez ve daha sert vurdu. Bu ikinci darbede, bir balta kullanır gibi tüm sırtının ve iki kolunun gücünü kullanmıştı.

"İşte bu," dedi başlıklı çocuk arkadan. Sesi, kırılan kafatasının sesine karıştı.

Seth dizlerinin üstüne çöküp ağlamamak için kahkahalarla gülmeye başladı. Bayan Shafer artık konuşmuyor olsa da dudakları hâlâ kımıldıyordu. Lambayı tekrar tekrar onun suratına indirdi, kimonosunun altındaki iri cüssesinin titremesine bir son vermeyi umuyordu. Pek duracakmış gibi görünmediğinden lambanın alt kısmını bu sefer kadının karnına indirdi. Şişkin karnına indirdiği ikinci darbeden sonra kimononun altında bir şeyin yırtıldığını duydu ve kadının tüm vücudu yumuşayıp rahatladı.

"Karım. Karım. Karım," diye cılız bir sesle haykırdı Bay Shafer. Yerde çaresiz ve perişan bir halde yatıyordu.

"Onun için üzülme," dedi başlıklı çocuk Seth'e. "Sonunda hepsi kendisi için üzülür ama bunu hak etmişlerdi."

Seth başını sallayarak ona hak verdi ve halının üzerinden geçerek Bay Shafer'ın işini bitirmeye gitti. Ayağının altında bir şey şapırdadı. Bayan Shafer'in kimonosunun altından sızan sıvıydı bu.

"Bir başladın mı sonrası çok zor değilmiş," dedi Seth hayretle başlıklı çocuğa. "Bir kez gözün döndü mü her şeyi hallediyorsun."

"Çok doğru."

"Ama beni en çok şaşırtan, onların bir hiç olmaları oldu. Nihayetinde hiçbir anlamları yokmuş."

Başlıklı çocuk heyecanla başını salladı.

Seth lambayı Bay Shafer'ın gövdesinin ortasına indirdi. Devasa bir metal ayak, bir ormanın zeminindeki kuru dalları ezmiş gibi oldu.

"Bu akşam görmen gereken bir şey daha var, Seth. Benden onu sana göstermem istendi," dedi şapkalı çocuk.

'Hayır, lütfen. Burada olmaz." Seth daire on altının önünde duruyordu. Tik ağacından kaplama altın gibi parlıyordu ve kalın kapının altından sızan kırmızımsı ışık sahanlıktaki yeşil halının üzerine yayılmıştı. Dairenin içinden yükselen ve tüm vücudunu panikle kaplayan bir yolculuk isteği hissetti. Onunla birlikte daha önce duyduğu ama bir anlam veremediği sesler de gelmeye başladı. Konuşma sesleri. Ortalıkta dolanıyordu. Dönüyor, fakat bir kayıt gibi tersten gidiyordu. Uzaktaki bir evde ağlayan, bir kış günü öğleden sonra duyulan bir çocuk sesi gibi zayıftı, kara bulutların içinde ölen güneş gibi. Umutsuz. Ve sesler hızla çok daha büyük bir koroya dönüştü. Dairenin içinde ama başka bir yerde. Seth'in üzerinde.

Vücudu korkudan kaskatı kesilmişti, uzaklaşmaya çalıştı ama kapı daha da yaklaştı.

"Buna mecbursun," dedi başlıklı çocuk. "Sana diğer hepsini göstermek istiyor, orada kalıp çıkamayanları. Hepsi bekliyor. Orayı sadece senin için açtı, dostum."

Onu sırtından iten ve öne doğru devirecek gibi olan yoğun havaya karşı kolları ve bacaklarıyla mücadele eden Seth, direnmeye çalıştı. İçinden bir ses ona eğer bu mekânın eşiğini geçerse korkunç şeylerin olacağını söylüyordu. Yüreğine inecek bir şeyle yüz yüze gelmek zorunda kalabilirdi.

Bir anda kendilerini, Seth'in açıldığını hiç görmediği kapının diğer tarafında, kırmızı bir koridorda dururken buldular. Yan yana. O ve yanık et, barut ve karton kokan çocuk. Burun deliklerini dolduran bu kokular boğazından aşağı devam etti. Koku nefes almasını zorlaştırırken konuşan kalabalığın daireler çizen sesi, dehşet dolu bir oyun parkı gibi giderek yaklaşıyordu. Sesler, kırmızımsı koridorun diğer ucundan geliyordu. Sanki o kalın kapıların arkasındaki odalardan birinde pek çok kişinin yakalanıp içine çekildiği, döndürülerek çığlık atamayacak kadar sersemlemiş hale getirildiği şiddetli bir hava girdabı vardı.

Eğer yanlış kapıyı açarsa çok aşağılara düşeceğine dair bir duygu kapladı içini. Büyük bir hızla o sesin içine doğru düşebilirdi.

Çocuk arkasında durdu. "Haydi, Seth."

Başlıklı varlık Seth'i öne itti. Bacakları uyuşmuştu ve ayaklarının çevresi iğnelerle doluydu. Ağzını açıp nefes almaya çalıştı. Ama siyah beyaz mermerin üstünde yürüyerek koridorun sonuna doğru devam etti. Kırmızıya çalan halıları aydınlatamayacak kadar sönük olan cam lambaların altından yürüyordu. Lambaların saçtığı sarı ışıklar yeterli olmadığından tavan da görünmüyordu. Yaldızlı çerçevelerin içindeki resimlerin çevresi koyu kırmızıydı. Ağır ve altın renkli çerçeveler, ötelerinde varlığın donduğu ama boşluğun hâlâ hareket ettiği pencere pervazları gibiydi.

Boşluk. Bakışlarını yutuyordu. Yüzünün kalanını geride bırakarak bakışlarını ondan alıyor, resimlerin yalın karanlığına doğru çekiyordu. Onu hem üşüten hem de sanki içine düşebileceği bir yükseklikten korkutan bir yokluğun resimleriydi bunlar.

Ama bu çerçevelerden birinin içindeki karanlığa uzun süre bakarsa bir şeyler görünmeye başlıyordu. Belli belirsizdiler; hareketsiz, ışıksız ve unutulmuş sulardan solgun balıklar gibi çıkıyorlardı.

Orada burada hızla hareket eden şeyler gördüğünü düşünmeye başladı. Bir anda görünen gri bir kemik. Bir omuzun üzerinden bakan bulanık bir yüz. Sarı ve konuşan dişler. Sonra hepsi kayboldu. Yoksa renkler döngüsü içinde her türlü şekil algısını bozan soluk ışığın bir oyunu muydu bu?

Fakat en büyük dikdörtgen çerçevenin yanından geçerken resim çerçevesinden içeri doğru inen ıslak tuğla duvarlı bir tünel gördüğüne emindi. Ve bu tünelin içinde solgun bir siluet döndü ve uzaklaşmaya başladı. Ama geri geri.

Resim çerçevelerindeki büyük ve karanlık arka planların yanından geçerken yavaş yavaş yeni şekiller göründü ve belirginleşti. Sonra resimler uzak ve karanlık odaları andırmaya başladı. Seth, içlerinde birbirine sokulmuş çarpık şeylerin olduğunu görebiliyordu. Yüzleri örtülmüş ya da ışıktan çevrilmişti. Diğer çerçevelerde, alacalı derileri kumaş parçalarına benzeyen, kasların ve kemiklerin sağladığı katılıktan yoksun ama yine de hareket eden canlı varlıkların görüntüleri belirdi. Bu donuk manzarayı pas veya küfle lekelenmiş duvarlara mıhlayan çivilere doğru hareket ediyorlardı.

Sonra kendisi de hareket etmeye başladı. İradesi dışında öne doğru itildi, yanından geçtiği resim çerçevelerinin içindeki karanlık odaların sakinlerini arkasında bıraktı. İleriye, ayaklarına veya korkunç duvarlar ve orada asılı olan şeyler dışında herhangi bir yere bakma isteğiyle, sağa sola savrulan boynunu durdurmaya çabaladı. Ama hâlâ, gözleri iradesine itaat etmiyor, çevresinde ya da karşısında bulunan diğer resimlerdeki şeyleri görebiliyordu. Yıpranmış şeyler. Bir kumaş gibi yırtılmış beden parçaları. Kimi zaman kirli, beyazımsı, tam çığlık atarken donup kalmış bir surat. Sonra duvarların iki tarafında da

muazzam bir güç birikti. Sanki tüm portrelerin sakinleri davet edildikleri bir toplantıya katılmaya gidiyorlardı.

Hayvansı özelliklere sahip solgun yüzler çok geçmeden karanlıktan dışarı çıkmaya başladı. Sanki bir rüyada bile açıkça görülmeleri kaldırılamayacak kadar feci olduğundan zayıf bir ışıkla aydınlatılıyorlardı. Ama kadınlar yine de kirli dişlerini ona göstermeye devam ediyorlardı. Erkekler ise sıkıca bağlanmışlardı ve çektikleri müthiş acıyla yüzleri mosmor kesilip kenarlarından dağılıyordu.

Ardından kendisini daireler çizen sesin en yüksek olduğu, koridorun ortasındaki odada buldu. Vücudunu saran soğuk havayla titrediği yerde gözlerini kapayıp çömelmek zorunda kaldı. Havada, hep bir ağızdan çılgın bir hikâye anlatan yüzlerce ses vardı.

Duvara. Duvara. Duvara vur onu.

Yapamam. Olmaz. Geri geleceğini söyledi. Burada bekle. Soğuk olduğunu biliyorum ama bekle, sevgilim.

Ayağınla ez onu. Kır onu.

Seth parmaklarının arasından baktı, ne kadar korksa da çevresinde konuşan, bağıran ve çığlık atanın kim olduğunu görmek istemişti.

Kireç gibi yüzler inlediler ama gözlerini kapalı tuttular. Doğruldular ve kara duvarlar üzerinde gözden kayboldular.

Öksürerek çıkardım. Kalbimi öksürerek çıkardım.

Bir maymun muydu, o ağzının çevresinde tüyler olan şey?

Sanırım geliyor. Sanırım aşağı geliyor. Şimdi ortalık karışacak.

Yaşlı bir kadında böyle dişler olur muydu?

Affedersiniz. Lütfen. Affedersiniz. Sanırım aşağı düştüm.

Kanalizasyondaki yaş tuğlaların üzerinden koca kafaları ve oyuncak bedenleri sarkan, bebeğe benzer üç şey gördü.

Hepiniz uyuyor musunuz? Özür dilerim ama hepiniz uyuyor musunuz? Doktora ihtiyacım var. Ama kapı kilitli. Sizi uyandırmak istemezdim ama tüm ışıkları kapattılar.

Duvarlar boyalıydı. Tavanlar boyalıydı. Hâlâ kurumamıştı. Kırmızımsı ama koyu, kan ya da pas gibi.

Kan, kanın içinde, diyen siyah gagaya dönüp baktı. Ama gaga kayboldu ve Seth arka bacakların sıvı gölgelerin içine dalışını izledi.

Aman Tanrım.

Duvarın bitip tavanın başladığını gösteren kenarlar yoktu. Az önce oda olan yer şimdi sadece bir boşluktu.

Solunda, başının hizasında, dört kadın elleri ve dizlerinin üstünde ters dönmüşlerdi. Bütün eklemleri yanlış yerlerdeydi. Gri ve pembe tenlerinden kümeler halinde kıllar ve dişler çıkmıştı.

Kimse yok mu? Kimsiniz? Lütfen yardım edin.

Arada mavi kemikli şeylerden oluşan ve kendilerini daireler halinde dönerek karanlıktan çekip çıkaran bir grup, odanın kıyısı boyunca dönerek, birbirlerinin felçli ayaklarını ve işlevsiz toynaklarını takip ederek, tavanın olması gereken yere yükseldi. Tahta atlara ait ağızlar gibi takırdayarak konuşan dişlerin ötesinde sadece yoğun bir karanlık vardı. Hareket ediyor, taşıyordu.

Seth çığlık attı ve korkunç derecede zayıf bir varlık, dondurucu rüzgârda saçları uçuşarak ona saldırdı. Ama aniden düştü ya da geri çekildi. Sanki bir çuvalın içinden çıkan başka bir şey dirsekleri üstünde ilerlemeye devam ediyordu. Göz kapakları dikiliydi, tıslıyor ve ona ulaşmaya çalışıyordu ama kör olduğundan onu bulamıyordu.

Uyanık mıyım? Lütfen söyler misiniz, uyanık mıyım?

Oradaki her şey donmakta olan bir eterin içinde süzülüyor gibiydi. İçinde pek çok şeyin boğulduğu ve daha aşağılara çekilmeden önce tekrar yüzeye çıktığı canlı bir yağ deniziydi bu. Oda, tüm bu şeylerin sıkışıp kaldığı ve birbirinden habersiz olduğu korkunç bir sıvı ve gaz çorbasına dönüştü. Kimileri, korkudan akıllarını kaçırmış bir halde körlemesine sürünürken diğerlerine çarpıp onlara bağırıyor ve meydan okuyordu. Diğerleri sessizce duruyor, geçici olarak karanlığa

mıhlanıyor ve tekrar boşluğun içinde kaybolup gidiyordu. Rüzgârın gürlemesi on binlerce sesin ortak gürlemesiydi. Sonu olmayan bir karışımın içinde iğne ucu kadar bir şey olduğunu fark eden Seth'in yükseklikten midesi bulandı.

Gözlerini kapadı. Ayağa kalktı ve sendeleyerek yürümeye başladı. İçinden geçtiğini sandığı kapıya dokunmaya çalıştı. Kapı yoktu. Bir kez daha parmaklarının arasından baktı ama o kadar karanlıktı ki ayaklarını bile göremiyordu. Hareket halindeki havanın içindeki şeyler ona sürtünüyordu. Dile benzer bir şey parmaklarının arasından geçti. Kuru ve kıllı bir surat karnına dayanmıştı. Konuşuyor muydu yoksa bir şey mi çiğniyordu? İnce parmaklar yüzüne önce dokundu, sonra bastırdı. Uçları soğuktu ama karanlıkta ona denk gelmenin heyecanıyla yüzünü aceleyle yokladılar. Bir el bacağını kavradı ve sıktı. Bir kadın çığlık attı. Kabuk bağlamış bir deri elinin dışına sürtündü. Arkasından, bir cinsel ilişkiye ait şiddetli bir nefes alıp verme sesi gelmeye başladı ve karanlıkta kendisine doğru gelen yaş ve biçimsiz bir şeyin hareketini sezdi.

Seth az önce duvarların olduğu yere doğru devam etti. Birkaç adım daha atmıştı ki ısı aniden düştü. Vücudu dondu. Nefes almasına bile engel olan bir şiddetle titredi ve gözleri kapalı olmasına rağmen bir uçurumun kenarında olduğunu hissedebildi. Odanın zemini dipsiz bir karanlığın ortasındaki küçük bir platform haline gelmişti. Istırap, şaşkınlık ve delilikle yüklü bir karanlık vardı. Ve karanlık, platformun üzerine tırmanarak Seth'i sarmalıyordu. Sanki oda, kara bir denizde tek başına bir cankurtaran sandalıydı.

Yere düştü ve zemine tutundu, koridorda görüp tablo sandığı şeylere ait bozulmuş ve parçalara ayrılmış varlıklar üzerine çullandı.

Telefonun çalmasıyla bağırarak uykusundan uyandı. Birden kederli bir hıçkırığa dönüşen boğuk bir sesti bu, daha önce kendisinden hiç duymadığı bir ses. Ve resepsiyonun parlak sarı ışıkları gözlerini ya-

karken ve sandalyesinin derisi sırtına batarken hıçkırıkları kesik soluk alıp vermelere dönüştü.

Gözyaşları yüzünde kurumuştu. Boğazını temizlemek için öksürdü. Avuç içlerindeki kan çekilene kadar sandalyenin kollarını sıkıca kavradı, sanki elleri hâlâ onun yüksekten düşmesini önlemek için verilmiş bir emre itaat ediyordu.

Seth etrafına baktı. Bilincinin aniden geri gelmesinin yarattığı şok, onu içinde bulunduğu dehşetten kurtardı. Güvenlik ekranları, panolar ve çalan dahili telefonlardan oluşan tanıdık dünyası etrafını sarıp zihnindeki boğucu karanlık kırıntılarını kovaladı. Gördüğü kâbus, az önce şahit olduğu her şeyin gerçek olduğu düşüncesiyle birlikte silinip gitti.

Hastaydı. Hem de çok hasta. Öyle olmalıydı.

Birisi onu istiyordu. Telefondan. Tanrım, kim bilir ne zamandır çalıyordu? Saat kaç? Sandalyesinden uzandı ve ahizeyi santralden aldı.

Boğazını temizledi ve hızla telefona cevap verdi, "Ben Seth."

Hat düşmemişti. Ama cızırtının içinden hâlâ biri konuşuyordu. "Burada," diyordu sanki. Yoksa, "Aşağıda," mı demişti? Bir erkek sesiydi ama tanıdık değildi. Santrale baktı. Daire on altının kırmızı ışığı yanıp sönüyordu.

Gördüğü rüyadan parçalar hatırlayan Seth, ahizeyi bıraktı.

DOKUZ

Ayna duvara bakacak şekilde çevriliydi. Gece boyunca, yatağa uzanmış korku içindeki ve gergin kız yerine, büyük teyzesi ve eniştesinin tozlu yağlı boya resmini yansıttı.

Aynayı çevirmişti, çünkü korkuyordu. Ama o sadece yabancı bir şehirde, eski bir binada gördüğü, düşündüğü ve hayal ettiği sayısız şeyin etkisi altında kalmış yorgun ve heyecanlı bir kızın kaldığı karanlık bir odadaki yüksek bir aynaydı. Aşırı yorgun bir zihin, aynada bir şey gördüğünü zannediyordu sadece. Hepsi bu.

Soluk sabah ışıkları, pencere pervazında dolaşarak perdelerin arasından ince ve griye çalan hüzmelerini gönderdi. Kendisini hapsolmuş gibi hissetmemek için gece perdeleri kapamamıştı, sanki Lowndes Meydanı'na tepeden bakan pencereleri ona kolayca kaçma imkânı sunacaktı. Tüm lambalar ve tavan ışıkları hâlâ açıktı.

Zihninin kendisine eziyet eden korkunç şeyler icat etmesine şaşırmış olan Apryl, yataktan kalkıp hâlâ karanlık olan ve mandalina renkli şeritlerle lekelenmiş gökyüzüne baktı. Sanki sabahın dokuzunda bile gece, dünyayı tekrar ele geçirmeye hazır bekliyordu.

Doğru dürüst uyuyamadığı için bitkin ve gergin olan Apryl, içeri daha fazla ışığın girebilmesi için perdeleri daha da çekti. Tülü düzeltirken bir şey ayağının dibinde yere düştü ve sekti. Mavi beyaz bir çay tabağı halının üstünde ters dönmüş bir halde duruyordu ve yanında da kelebek kanadı şekilli demir bir anahtar vardı. Anahtar dolabın

çekmecelerine uyacak ebattaydı. Çabucak yatağın karşı tarafında duran ağır ve koyu renkli dolaba gitti.

Anahtar, Apryl'ın duymaktan ziyade parmaklarında hissettiği hafif bir tıkırtıyla döndü.

Bir sürü bilet vardı. Tren ve uçak biletleri, hatta gemi biletleri bile vardı. Yıllara göre destelenmiş ve kırmızı bir bantla bağlanıp en üst çekmeceye konmuşlardı. Ama biletlerden bir tanesi bile mühürlenmiş ya da yolculukta yıpranmış değildi. Bunlar planlanan ama hiç gidilmeyen seyahatlerin biletleriydi. Çoğu da ABD'ye gitmek içindi. Lillian, 1949 yılından beri yurduna dönmeyi planlıyordu.

Apryl, Stephen'ın sabah gezileri için binadan çıkan Lillian'ın son vedaları hakkında söylediği şeyleri hatırladı. Yanında hep küçük bir çanta, süresi dolmuş bir pasaport, onun içinde de bir uçak bileti olurdu. Öldüğü gün de denizaşırı bir yolculuk için hazırlandığına şüphe yoktu. Peki, Lillian neden kardeşi ve ailesiyle irtibatı kesmişti, ne zaman Amerika'ya dönmeyi kafasına koymuştu? Bunlar belli değildi.

Onun hiç şaşmayan ama mantıksız rutinlerini ve merasimi andıran takıntılarını duymuştu. Bu gördükleri de büyük teyzesinin aklını yitirdiğinin başka delilleri sayılırdı. Kırk yıl önce başlayan bir çöküş. Antika bir şapka ve peçe takıp Amerika'ya gitmeyi aklına koyarak kendini dışarı atmış, bir saat sonra şaşkın ve ne yaptığını bilmez bir halde geri gelmiş ve ertesi gün kendini sıfırlayıp her şeye yeni baştan başlamıştı. Eğer söz konusu kendi teyzesi ve ona mirasını bırakmış olan kişi olmasaydı bu duruma gülebilirdi. Ama onun yerine günümüzde böylesine zengin bir kadının bunca zaman böyle yaşamasına nasıl izin verildiğini merak etti.

Önündeki çekmecede Lillian ve Reginald'ın doğum belgeleri, kimi eski pullar, Reginald'ın hizmet madalyaları, nikâh yüzükleri, saç tokası ve plastik bir kese vardı. Tüm bunların altında ise yatırım ve sigorta belgeleri ve ev senetleri gibi resmî evraklardan bir yığın olduğunu gördü. Hepsi keten zarfların içine özenle yerleştirilmişti.

Teyzesi deli olduğu kadar titizdi de. Apryl tüm bunları ileride anlayacağını düşündü.

Alt çekmecenin açılması, eğer bir yerlerde gizli bir kasa falan yoksa, Apryl için büyük teyzesi Lillian'ın dairesindeki keşif gezisinin son ayağını temsil ediyordu. Çekmeceden gelen kuvvetli ama kötü olmayan koku, sinüslerine kurşun kalem yontuları, toz ve kurumuş mürekkepten oluşan bir karışımla hücum etti. Koku önce yüzünü kapladı, sonra hemen kitaplarla dolu olduğunu gördüğü koyu ahşaptan yere daldı. Hepsi, kitap ciltçiliği ve üretiminin bir zanaat olarak görüldüğü bir döneme ait sade kapaklardı. Her cildin dokuma kumaştan veya deriden bir kapağı vardı. Tozlu, ihmal edilmiş ama kaliteliydiler. Kısacası büyük teyzesinin hayatının son dönemlerini özetliyorlardı.

Yığının en üstündeki kırmızı kitabı açarak el yazmalarıyla dolu ve herhangi bir tarihin girilmediği sayfaları ortaya çıkardı. Kurumuş sayfaların arasında dolaştı ve çok geçmeden, titrek bir el tarafından yazılmış olan her bir bölüm için ayrı bir yaprak kullanıldığını anladı.

Yazıyı okumak zordu. Şu *b* miydi? Başta *s* gibi görünen şeyin de aslında *f* olduğunu gördü. Ayrıca yazı o kadar sağa yatıktı ki uzun harfler neredeyse kâğıdın mavi satırları üzerindeki sesli harflerin üstüne kapanıyordu. "Sabah tekrar denemek," gibi bir şey yazıyordu. Bir de, "Yıllardır görmediğim Bayswater Yolu'ndan gitmek."

İlk sayfaya geri döndü ve parmağını her bir kelimenin altına koyarak okumayı öğrenen bir çocuk gibi dudaklarını oynattı. Satırların arasında yavaş yavaş yol aldı, ama sonra harf ve karalamalardan oluşan bu yığın karşısında mağlup olunca cümle ve paragrafları bıraktı. Ama arada bir tek bir kelime ya da cümle öne çıkıyordu, mesela: "Öncekinden daha uzağa. Yıllar önce." Bir de: "İçinden geçilecek çatlaklar var, ama o gelmez. Veya beklemez." Apryl'ın en azından yazıldığını zannettiği şeyler bunlardı. Ama emin değildi ve gözlerinin ardındaki minik kaslar yorulmaya başlamıştı. Yatak odası bu iş için yeterince aydınlık değildi.

İlk günlüğü yana koyup diğer beş tanesini çekmeceden çıkardı. Bunlardaki yazılar da ilkinde olanlara benziyordu ama en azından bir ciltte bölümlerin üzerinde hangi aylara ait oldukları belirtilmişti, yalnız onları da genelde soru işaretleri takip ediyordu. "Haziran?" gibi. Sanki Lillian yazarken hangi ayda olduğunu bilmiyordu.

Toplamda yirmi tane günlük vardı ve Apryl hepsini çekmeceden çıkardığı sıraya dikkat ederek masanın üstüne koydu. Lillian'ın, en eskinin en altta olduğu kronolojik bir sıralama yaptığını farz etmişti.

Haklıydı. Çekmeceden en son çıkan günlükteki yazılar çok daha okunaklıydı. Neredeyse hepsi okunabiliyordu ve çok güzel görünüyordu. Üstelik bu satırlarda hata da yoktu, hepsi çok dikkatli bir şekilde kaleme alınmış gibiydi.

Yapması gereken telefon aramalarını geciktiren Apryl, yatağa döndü ve kendini kaz tüyünden yastıkların arasına bıraktı. İlk günlüğün sayfalarını rastgele okumaya başladı.

Highgate ve Heath'i tümüyle unutmuşum. Bunu kabul ettim. Onunla yaptığımız yürüyüşleri hatırlayabilmek için oraya gittim. Ama sadece hafızamda yaşamak zorundalar. St.Paul's'u da en az altı aydır görmemiştim. Şehre yaklaşamıyorum. Çok zor. Metroda yaptığım yolculuktan sonra yeraltından uzak duracağıma yemin ettim. Caddelerde nefes darlığı ve endişe fazla olabilir ama yerin altındaki daracık tünellerde çok daha fazla. Bloomsbury'deki kütüphanede ve British Museum'da geçirdiğim ikindi saatleri bile tehlikede artık.

Oralara da mı gidemeyeceğim artık? Çaresizce kendime sorup duruyorum. Bu işkence ne zaman sona erecek ve arkamda ne bırakacağım? Oturma odasında iki kez göğsüm daraldı ve gözlerim kardı, fena bir migrenin başlangıcı gibi. Su istedim. İkinci seferinde nefesi kokan bir adam benden yararlanmaya çalıştı.

Doktor Hardy sağlığımda bir sorun olmadığında ısrarlı. Ama nasıl olabilir? Doktor Shelley benim agorafobik olduğumu söylüyor ve çocukluk anılarımı kurcalamakta ısrar ediyor. Çok geçmeden Harley Caddesi'ni de unutmuş olacağım. Onlara aynaları anlatmaya cesaret edemedim. Kalanların da alt kata inmesi gerekecek.

Günlükteki diğer bölümlerin büyük çoğunluğunda benzer satırlar vardı. Apryl'ın gözünde canlandıramadığı, hatta haritada bile bulamadığı Londra sokaklarında yaşanan yorgunluklar ve tuhaf bedensel duyumlarla doluydu bu satırlar. Anlaşılan teyzesi ne zaman Barrington House'dan uzaklaşsa şiddetli anksiyete atakları yaşıyordu.

Satırlarda gittikçe daha fazla yol tarifine rastlamaya başladı. Muhtemelen teyzesi Londra'dan ayrılmak, hatta kaçmak için bu yolları izlemeye çalışıyordu. Bir sürü tren istasyonu vardı: Euston, King's Cross, Liverpool Caddesi, Paddington, Charing Cross, Victoria. Lillian bunların hepsine ulaşmayı denemiş ama her girişiminde nahoş ve felç edici fiziksel belirtileri olan sinir krizlerine maruz kalmıştı. Daha sonra *hastalık* diye söz etmeye başladığı bir durumdu bu.

Belki de özgürlüğüne getirilmiş olduğunu hissettiği bir tür sınırı zorluyordu. Kimi zaman bu takıntılı seyahatler bir keşif gezisi şeklinde düzenlenmişti.

Bazı yazılarda haklarında fazla bilgi vermediği kişilerden de bahsediyordu, çünkü bu günlüklerde hitap ettiği eski kocası o kişileri zaten tanıyordu:

Doğuda, Holborn'dan öteye gidemedim. Batıda onun sınırları daha ilerilere uzanıyor. Bugün öğle yemeğini iptal etmek için sokaktan Marjory'e telefon açmak zorunda kaldım. O yönde Duke of York's Headquarters'dan öteye gidemiyorum. Köprüyü geçmem imkânsız, çünkü bugün gittiğim mesafe dikkate alınırsa Holland Park, Çin kadar uzak sayılır.

Her randevu iptaliyle kızlar benim için daha çok endişelenmeye başlıyorlar. Bunu ses tonlarından anlıyorum, benim yüzümden gerginler. Gerçi Mayfair'de akşam yemeğine geldikleri zamanlarda bu hislerini gizlemede oldukça başarılılar. Eğer daha fazla randevu iptal edip davetlerini de reddetmeye başlarsam sonunda hiç arkadaşım kalmayacağından korkuyorum. Nehri geçmek gibi bir seçeneğin olmamasından memnunum. İki kez, başım dik bir şekilde yola çıktıktan sonra Westminster Köprüsü'nde kalakaldım, her zamanki yorgunluk ve baş dönmesi beni esir aldı ve talihsiz, kör bir kadın gibi bir banka yığılıp kaldım.

Burada zihnim berrak ve hayatta hak ettiğimi elde etmiş gibi başım dik otururken bunları anlamak zor oluyor. Ama Grosvenor Caddesi boyunca uzanan rıhtımda yaralı bir kedi gibi sürünüp Wandsworth'a sanki cennete bakar gibi baktım. Sen hayattayken asla gitmek istemediğim yere, sevgilim. Ama eğer ondan ve onun bana bulaştırdığı bu hastalıktan kurtulabileceksem büyük bir sevinçle yalınayak ve cebimde tek kuruş olmadan vinç ve betonların arasına dalabilirim. Başkalarında da var aynı hastalık. Beni kandıramazlar. Beatrice bir yıldır Claridges'dan öteye gidemedi. Ve ona Pimlico'da ayaklarımdan rahatsız olduğumu söylediğimde sanki hastalığı ona bulaştıran benmişim gibi aramalarıma cevap vermemeye başladı. O kadın korkağın ve zorbanın teki. Personeli yerinde tutamıyoruz. Kadın bu tutsaklığın bedelini suçu olmayanlara ödetiyor. Bu dehşet verici durumun arkasında onun *olduğu fikrini asla kabul etmiyor. Shaferlar ise bana karşı nazikler, ama sanki yaşlanmış ve kuvvetten düşmüş gibi şikâyetlere başladılar. O aptal kafalarını kuma gömmüşler, sevgilim. Birkaç eski arkadaş onları ziyaret etmeye devam ettiği müddetçe binadan çıkmalarına gerek olmadığını söyleyip duracaklar. Üstelik King's Cross üzerinden Londra'dan kaçmaya çalıştıkları gün neler olduğunu bana hâlâ anlatmıyorlar.*

ON

Güçten düşmüş, midesi boş ve yanmakta olan Seth, odasında gözlerini açtı. Büyük bir tencereye işeyip eski bir şişeden ılık çeşme suyu içerek hem hayatta kalmış hem de ateşi düşene kadar tuvalet ihtiyacını gidermişti.

Perdelerin aralığından Green Man'in arkasındaki apartmanın ışıklarını görebiliyordu. Hava hâlâ karanlıktı. Çalar saatine baktığında saatin dörde geldiğini gördü. Sürdürdüğü bu yaşam nedeniyle artık gün ışığını görmesi çok zordu. Sonunda gördüğünde ise güneş acaba ona can mı verecek yoksa onu yok mu edecek, diye merak etti.

Green Man'in üst katı sessizdi; diğer kiracılar işte, dışarıda ya da aşağıdaki bardaydılar. Çok geçmeden dönüp mutfakta yumurta ve jambon kızartmaya başlarlardı. Diğerlerinin yedikleri bundan ibaretti. Kızarmış kahvaltılık. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Seth yorgana sarılı halde yatağından kalktı ve buzdolabına ulaşması için gereken tek adımı attı. Su ısıtıcının düğmesine bastıktan sonra buzdolabını açıp plastik süt şişesini aldı. Buzdolabının ışığı gözlerini acıttı. Çok az süt kalmıştı. Kalanı kokladı. Kendisi dışarıdayken bozulmuş olmalıydı. Süt olmadan gevreğini yiyemezdi. Ekmek de yoktu. Raflara baktı ve sert bir peynir parçası, renkli etiketleri olan baharat kavanozları, üç küp bulyon, soya ve Worcester sosu, bir diş kurumuş sarımsak ve yarım kutu pörsümüş mantar gördü. Birlikte veya ayrı ayrı yemek yerine geçecek hiçbir şey yoktu. Odanın

ortasındaki katlanan masada pörsümüş ve tozlanmış iki küçük elma duruyordu. Onları yemek, bir yastığın içindeki dolgu malzemesini ısırmaktan farklı olmazdı.

Çare yoktu, dışarı çıkacaktı.

Bitkin halde tekrar yatağın kenarına oturdu ve bir sigara sardı. Üç nefeste başı döndü.

Süpermarkete gitmeden önce aşağıdaki küvette yıkansa mıydı? Vazgeçti. Burası pis bir yerdi ve pis olanlara aitti.

Isıtıcıdaki su kaynadı. Sıcak suyu çay poşetinin üstüne döktü ve bardağın içine dört kaşık şeker attı. Bu onu Sainsbury's'e kadar ayakta tutardı. Yere bakarken çayını yudumladı. Elleriyle sıcacık kupayı kavradı, son birkaç gündür gördüğü halüsinasyonları düşündü ama onları pek dert etmemesine şaşırdı. Rüyalarının korkunçluğu, ölümü çağrıştırması, aynı dehşetin geceler boyu sürmesi ve başlıklı çocuğun yeniden ortaya çıkışı. Tüm bunlar elbette akıl sağlığını sorgulamasına neden oluyordu. Ama ona göre hepsinin doğal ve gerekli bir yanı vardı. O uzun ve işkenceden farksız rüyasında Shaferların infaz edilmesinin bile. O rezil yerdeki gece misafirliğinin sonrasında neler olduğunu düşünmedi. Daire on altıda gördüğü o belirsiz şeylere ait en ufak bir hatıra ise hâlâ sinirlerini geriyordu.

Ama bir yıldan beridir ilk kez kendisine ilgi duyuyordu. Hiç bu kadar gerçekçi kâbuslar görmemişti ama buna bir açıklama da getiremiyordu. Belki de başkalarının yürüdüğü yoldan uzaklaştığı için rahatsız olmayacak kadar sefil ve uyuşuktu artık. Atalet, motivasyonunu öldürmüştü. Tecrit halinde yaşamak onu paranoyak yapmıştı. Yoksulluk onu perişan etmişti. Hepsini biliyordu. Bunlar başına geldiğinde kimse nasıl tepki vereceğini bilemezdi. Çekilen zorlukların sanatı beslemesi beklenirdi. Ama ne tür bir sanat? Ve ne uğruna?

Bir ay önce ilgisiz bir doktor ona yine Prozac vermeye çalışmıştı. "Geceleri çalışmayı bırak. Belli ki sana yaramıyor," demişti ona, canı

sıkkındı ve kalemi de reçetenin üzerinde hazır bekliyordu. Seth, durumun bu kadar basit olmadığını söylemek istedi adama. İnsanlar beni çıldırtıyor. Beni tüketiyor, bitiriyorlar. Tecrit hayatı benim tek savunmam. Onlar uyurken uyanık olmalı, uyanıkken ise uyumalıyım.

"Siktir et." Ayağa kalktı ve sigarayı kül tablası olarak kullandığı tabakta söndürdü. Şimdiden yirmi izmarit vardı orada, eski bir kuklanın parmakları gibi kaskatı ve çarpık. Tabağı yemek masasının üstüne koyduğunda tabaktan gri bir kül bulutu yükseldi. Acaba akciğerleri ne durumdaydı? Bir adamın çürüyüşünün sergisi; aklı, duyguları ve değerleri adamın dağılan vücudunun parçaları ve renkleriyle teşhir ediliyordu. Belki yine resim yapmayı denerdi.

Seth oturdu ve bir sigara daha sardı.

Kırışık, nemli ve kol ve bacakları kısa olduğu halde Seth yine iki gün önce giydiği kıyafetleri giydi. İçlerinden soğuk geçiyordu.

Sokakta bir şeyleri net görmek çok zordu. Dış dünyaya silecekleri doğru dürüst çalışmayan bir arabanın ıslak camlarından bakıyor gibiydi. Karanlık, sarı sokak ışıklarını kuşatmıştı. Yağmur çiselemeye başladı. Fakat Green Man'in gıcırdayan tabelası ve su damlatan oluklarının altında durduğunda bir şeyi fark etti: yolun karşısında başlıklı parka giyen bir çocuk, park edilmiş iki arabanın arasında durmuş onu bekliyordu.

Kendisini rüyalarında takip eden çocuğu görünce irkildi. Ama ilk anın şoku geçtikten sonra karşısındaki bu ufak tefek çocuğun görünüşüne bir somurtkanlık ve küstahlık atfetti. Çocuğun karanlık başlığının içinde sinsi bir yüz hayal etti. Avını şaşırtmış ve onun yüzündeki telaştan keyif alan bir zorba gibi gülümsüyordu sanki.

Yağmura çıkan Seth, ellerini paltosunun ceplerine koyup yürüyerek bardan ve kendisini izleyen çocuktan uzaklaşmaya başladı.

Sert bir rüzgâr açık olan başına hücum etti. Sudan ağırlaşmış gazete kâğıtları ayaklarına dolandı. Ayaklarını savurarak onlardan kurtulmaya çalışırken dengesini kaybetti ve bahisçinin camına çarptı. Neyse ki cam, ağırlığını taşıdı. Toparlandı, küfretti ve esen rüzgâr ile atıştıran yağmur arasında acele acele yürümeye çalıştı. Sanki yoldaki otobüs ve arabalar bile caddeye anlık dalgalar halinde inen bu enerjiyle mücadele etmekte zorlanıyordu. Yağmuru ve daireler çizen buharları kabullenerek yüzünü kaldırdı ve tüm kainata küfretti.

Gazete bayisinin önündeki stantta duran gazetenin manşeti şöyleydi: *Polis, kayıp Mandy'yi bulma umudunu yitirdi.*

Öfkesi utanca döndü. O başlıklı çocuk yağmurun altında, soğuk ve karanlıkta bekliyordu. Seth, hiç düşünmeden ona doğru döndü ve elini kaldırdı. Ama eli tereddüt içinde havada kaldı. Bugünlerde el mi sallanıyordu yoksa başparmak mı kaldırılıyordu? Yoksa bir gençten karşılık almayı sağlayacak kadar havalı olan tek şey bir rapçi selamı falan mıydı? Elini tekrar cebine koydu ve çocuğu son gördüğü kaldırıma gitmek için bir otobüsün geçmesini bekledi. Ama otobüs geçip gittiğinde çocuk görünürde yoktu.

Burnundan akan yağmur damlalarını silen Seth, döndü ve Sainsbury's'e doğru gitmeye başladı. Kotunun cebinde sadece biraz bozuk para olduğundan banka kartını kullanabileceği bir yer bulması gerekiyordu. "Allah'ın belası velet," dedi kendi kendine ve şemsiyeli iki kadının arasından geçerek doldurulmuş hayvan dükkânının önünde uzanan yaya geçidine doğru yürüdü.

Ama süpermarkette bir terslik vardı.

Raflarda çok sayıda ürün olsa da yenebilir bir şey yoktu.

Her zamanki gibi pek çok kişi birbirini ite kaka arabasını dolduruyordu. Ama Seth, nasıl olup da yiyecek bir şey bulabildiklerini merak etti. Birini durdurup raflardan aldıkları şeyleri nasıl hazırlayıp tükettiklerini sormak istedi. Ama en yakınında duran kadın midesini bulandırmıştı. Cildinde bir gariplik vardı. Pembe, beyaz ve gri renklerdeydi ve hazır konserve etlerin yüzeyini andırıyordu. Kadının kırmızı ayaklarını görünce Seth geri çekildi. Kadın aralık ayında bile terlik giyiyordu. Terliklerinin kenarlarından çıkan ve timsah tırnağını andıran sarı tırnaklı ayakları, buzu yeni çözülmüş ete benziyordu.

Seth kadının parmağıyla yokladığı aşırı olgunlaşmış domatesten uzaklaştı. O kadının tuzlu domuz etini andıran suratının yaklaştığı hiçbir ürüne asla dokunamazdı. Kadın ona döndü, bir dirsek darbesiyle onu kenara iterek kuru soğanları incelemeye koyuldu. Bulanık gözlerinde donuk bir bakış vardı. Cep telefonu çalmaya başladı. Telefonunu çantasının içinden çıkardı, kafasını geriye attı ve topluluk içinde bağırarak konuşma fırsatının keyfini çıkardı.

Seth uzaklaştı. Ama diğer meyvelerin de hiçbiri taze değildi. Yüzünü elleriyle örtmeden önce bir avuç yeşil soğanı tuttu. Fiyatının bir sterlin beş sent olduğunu görünce soğanları ezdi ve sararan Çin lahanalarının arasına attı.

Açlığı dayanılır gibi değildi ama burada nasıl yiyecek bir şey bulacaktı? Döndü, sepetine kereviz ve bir parça göbek marul attı. "Gübre. Gübre alıyorum resmen," dedi dişlerini gösteren bir sırıtışla.

Meyve almak için döndü. Muzlar kararmıştı, şeftaliler yumuşacıktı. Portakal da kalmamıştı. Kalan diğer her şey ise pörsümüş, patlak, tarım ilacından solmuş, kuru, bayat veya çürümüştü.

Çevresindeki gri suratlı ve yanakları kabuk tutmuş sivilcelerle kaplı insanlar, elleriyle raflardaki kayış gibi mantarları, bayat balıkları, yağlı kıymaları ve içleri kırmızı ve bulanık bir sıvıyla dolu kapalı şişelerde satılan pahalı ve ithal kırmızı biberleri plastik sepetlerine dolduruyorlardı.

Diğer reyonlarda şansını denedi ama kendisini mumlu kâğıttaki domuz yağı parçalarını toplayan yaşlı ve şişman bir kadına bakar halde buldu. Kadın ter içindeydi ve saçları dökülüyordu. Kadının paltosu ve pembe hırkasının üzerinden sırtının dokusunu hissetti: etli ama kaygan, muhtemelen mantarlıydı.

Başını iki yana salladı ve burnunu ve ağzını koluyla kapattı.

Açlıktan karnı guruldadı, halsizlik hissetmeye başladı ve cips diye sattıkları donmuş kâğıtlarla dolu, uzun süredir soğutulan bir depoya dayandı. Elleri dizlerinin üstünde olduğu halde derin bir nefes aldı, tekrar hareket etmeden önce kendini topladı.

Ama gittiği her reyonda etrafı sarıldı, itilip kakıldı ve azarlandı. Çocukların yüzleri Cadılar Bayramı'ndaki maskeler gibiydi, oyulmuş kabaklar gibi kindar ve sırıtkan. Seth'in bacaklarına çarptılar ve kimyasal kokan şekerlemeleri büyük bir iştahla midelerine indirdiler. Kirli ayakkabılı pejmürde yaşlı adamlar konserve fasulyelerin etrafında dolaşıyorlardı.

Unlu mamuller reyonunun çevresi insan sidiği kokuyordu. Tuzlu, böbrek gibi ve çiğ bir kokuydu bu. "Ah, Tanrı aşkına!" dedi ve organik undan yapılmış ufak ve şekilsiz ekmekleri seçen kirli kot ceketli ve bol paça kot pantolonlu bir çifte seslendi. "Size de geliyor mu koku? Sidik kokuyor!" Balık derisini andıran soluk gözlerle önce Seth'e sonra da birbirlerine baktılar. En son ne zaman uyumuşlardı? Gözlerinin çevresindeki kara halkalar çürük gibi görünüyordu. Hiçbir şey demediler ve sanki saçmalıyormuş gibi ona sırtlarını döndüler.

Sepetini parke zemine bırakan Seth, başını döndüren bir öfkeyle titredi. Yumruklarını sıktı ve tezgâha dizilmiş doğum günü pastalarına baktı. Renkli kremanın üzeri parmak izleriyle kaplıydı. Birisi çikolatalı pastadan bir ısırık alıp pastayı geri bırakmıştı.

Pide ve tandır ekmeklerinin bulunduğu reyonda sidik kokusu daha güçlüydü. İş kıyafeti giymiş ve yağlı saçlarını atkuyruğu yapmış

bir kadını izledi. Kadın ısırılmış pastayı aldı ve sepetine koydu. Uzun ayakları ve erkeksi parmak eklemleri, giydiği deri ayakkabının şeklini bozmuştu. Seth gitmek istedi.

Ateşi tam olarak düşmemişti. Bu yüzden dünyayı böyle görüyordu. Biraz titredi ve paltolu kollarını kavuşturdu. Bembeyaz ve parlak ışıklar gözlerini acıtıyor, gözlerini kısmasına neden oluyordu.

Bir alışveriş arabası bacağına çaptı. Arabanın arkasındaki üç çocuklu anne ona kötü kötü baktı ve at dişlerine benzeyen kirli dişlerini gösterdi. Nefesi leş gibi ekşi yoğurt kokuyordu.

"Defol!" dedi Seth çatlayan bir sesle. Bacaklarının dibindeki çocuklarını tutan kadın hemen ondan uzaklaştı, giderken de dönüp dönüp omuzunun üzerinden ona bakmayı ihmal etmedi. Seth, üç metreden bile kadının bıyığını görebiliyordu.

Satın almak için tuttuğu ton balığı konservelerinin zarar görmüş kapakları üzerinde yapış yapış ve iğrenç kokan bir şey vardı. Konserveler kirliydi. Onları tekrar yerine koydu. Sardunya konservelerinin içinde ise karınları kahverengi yumurtalarla dolu ölü annelerin olduğunu biliyordu. Seth öğürdü ve alnındaki teri sildi.

Bir yan reyonda, paltoları kokan bir grup insanın politen paketlerinin içindeki fare pislikleri açıkça görülen pirinçleri alışını hayret dolu gözlerle izledi.

Sepetinde yumuşamış kereviz ve kararmış maruldan başka bir şey yoktu. Sepete birkaç şişe bulanık su ekledi. Sepetin tel sapı yumuşak elinde iz bıraktı. Marul ve kerevizi dışarı attı. Metalin içine konduğu için dokunulmamış, koklanmamış ve üzerine öksürülmemiş bir şeyler bulmak istedi. Ama balık olmazdı. Çürümemiş ve yenilebilir bir şeyler istiyordu, toz bulunmayan bir fabrikada metal bir robotun parmaklarıyla yapılmış lezzetsiz bir makarnaya bile razıydı. İnsanlara temas etmiş hiçbir şeyi istemiyordu.

Çorba! Tabii ya. Seth gülümsedi ve çabucak ana reyona gidip başının üzerindeki tabelalara baktı. Ana reyon boyunca attığı üçüncü turda boynu ağrımıştı ama hâlâ çorba yazan tabelayı bulamamıştı.

Birisi dirseğine dokundu. "Beyefendi."

Seth döndüğünde beyaz gömlek ve mavi kravat takmış siyah bir adam gördü. Gözleri pörtlek ve kanlıydı. Gömlek cebinin üzerindeki plastik kartta ismi yazıyordu: Fabris.

"Ah, çorba," dedi Seth, aceleciydi, yorgundu ve derdini anlatacak birini arıyordu. "Çorba, çorba! Çorbaları bulamıyorum." Ağır ağır ve yutkunarak konuşuyordu. Kafasının içindeki beyaz liflerden oluşan ağ, doğru kelimeleri bir araya getirmesine engel oluyordu. Dili şişmiş ve hantaldı. Günlerdir konuşmamıştı; sanki kelimeleri ağzından nasıl çıkaracağını unutmuş gibiydi. Seth boğazını öyle hırçın şekilde temizledi ki güvenlik görevlisi bir adım geri gitti ve ellerini, açık renkli avuçlarını dışa bakacak şekilde iki yana açtı.

"Hayır, hayır," dedi Seth. "Çorba. Çorba diyorum. Lanet çorbaları bir türlü bulamadım." Nihayet! Sesi geri gelmişti. "Nerede bu çorbalar?"

"Beni takip edin, beyefendi," dedi Fabris.

Seth gülümsedi ve başını salladı. "Teneke kutu içinde olmaları lazım," dedi adama. "Su aldım. Şimdi de kapalı çorbaya ihtiyacım var. Başka bir şeye elimi süremem. İnsanlar... Yani, burada çalıştığınız için siz de bilirsiniz. Dokunulmuş olan şeylere tahammül edemiyorum. Londra'da millet pek yıkanmıyor. Bir de elbiseleri. Leş gibi kokuyor. Fabris, biri de ekmeklerin üstüne işemiş."

Seth koridordan meyve ve sebzelerin olduğu bölüme doğru devam etti. Mavi kravat ve pantolon giyen iki siyah adam daha Fabris'e katıldı. Dördü birlikte çorbaları bulacaklardı anlaşılan.

"Tam da koyacak yeri bulmuşlar. Gazetelerin yanına," dedi Seth. "Konserve ürünler genelde şurada olurdu. İşe bak." Boştaki elini havada salladı.

Fabris kibarca Seth'in elindeki sepeti aldı.

"Hayır, gerek yok," dedi Seth, bu nezaket onu etkilemişti. "Ben taşırım. Ayrıca bana beyefendi demeniz gerekmiyor."

Fabris ısrar etti ve sepeti aldı.

Gülümsemekte olan ve kahkaha atmamak için kendilerini zor tutan Fabris ve diğer iki adam –muhtemelen çorbaların yerine gazeteleri koymalarıyla ilgili yaptığı yoruma gülüyorlardı– arkasında bir yarım daire oluşturdular ve onu kararlı bir şekilde gazete ve sigara reyonunun yanından geçirdiler. Ama Seth, karanlık sokağa açılan ana kapıdan yüzüne gelen soğuk rüzgârı hissedince neler döndüğünü anladı. Çorba falan yoktu. Fabris ve arkadaşları onu dışarı atıyorlardı.

Kapının ağzındaki üç adamla yüzleşmek için geri döndüğünde büyük bir kalabalığın kendisini izlediğini gördü. Kasadaki üç kadın, onun binadan atılışını görmek için ellerindeki ürünleri küçük kırmızı ışığa okutma işine ara vermişti. "Ne? Neden?" dedi Seth.

Ancak o zaman uzun sarı dişli ve bıyıklı üç çocuk annesi kadının, antiseptik kokan donmuş turuncu tavukların yanındaki takım elbiseli ve kravatlı müdürün yanında durduğunu fark etti.

Büyük bir haksızlığa uğradığını hissediyordu. "Ne? Şu sakallı şişko sürtük yüzünden mi dışarı atıyorsunuz beni?" Fabris ve arkadaşları dik dik ona baktılar. "Arabayı ayağıma çarptı. Akıl alır şey değil! Ya yiyeceklerin haline ne demeli? İnsanların hâlâ buraya geldiğine dua edin."

Fabris bir adım yaklaştı. "Sizden gitmenizi rica edeceğim, beyefendi."

"Hadi oradan!" diye bağırdı Seth ve sesinde aslında amaçlamadığı muzaffer bir ton hâkimdi. Paltosunu dramatik bir edayla savurarak süpermarketten çıktı ve gözlerini yakan beyaz ışıklardan uzaklaşmak için dışarıdaki kalabalığı yararak yoluna devam etti.

Ana yola varana kadar yağmur altında gülmeye başlamıştı. Karnına ağrılar girip nefes alamaz hale gelene kadar güldü. Bir anlığına da olsa tamamen özgür ve hafif hissetmişti kendisini.

Yaşadığı olayın etkisini üzerinden atan Seth en yakın bankamatiğe yürüdü. On sterlin çekti. Karton bir kutunun içinde oturmakta olan bir dilenci ondan bozukluk istedi.

Yağmur şiddetlenmeye başlamıştı ve çorba bulması gerekiyordu. Çektiği parayla yirmi dört saat açık marketlere gidebilirdi; oralarda hemen her şey konserveydi. Pahalıydı, ama başka seçeneği de yoktu. Neredeyse bayılacaktı. Şu andan itibaren yerel esnaftan alışveriş yapmaya karar vermişti.

Soğukta ve yağmurda yürürken Sainsbury's'de yaşananları düşünüyor, olanları aklı almıyordu. Daha önce başına gelen hiçbir şeye benzemiyordu. Düzgün davranmıştı, kimseyi rahatsız etmemişti. Bunu yapan şehirdi. İnsanlara korkunç şeyler yapmıştı. Saçlarını yağlı, derilerini de lekeli ve gri yapıyordu. Çevresindeki herkes solgundu, kirli hava soluyordu, bitkindi, tozluydu, Viktorya döneminden kalma borulardan gelen suyu içiyordu, fahiş fiyatlar karşılığında berbat yiyecekler yiyordu, stresliydi, yalnızdı ve acı çekiyordu. Burada hiçbir şey çalışmıyordu. Işıklar, telefonlar, hatlar, yollar, trenler, hiçbir şey. Hiçbir şeye güven olmazdı. Ve bu karanlık, bu isli ve koyu havanın sonsuz gecesi. Tekrar göğsü sıkıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. Tüm kediler, köpekler ve bebek arabalarındaki bebekler nereye gitmişlerdi?

Küçük markette dükkân sahibi asla uyumazdı. Kömür karası derili ve gözleri yarı açık Bangladeşli bir adam parmaklarına hiç bakmadan kasayı kullanıyordu. "Teşekkürler, efendim," diyordu tüm gün ve gece boyunca, tepesindeki floresan ışığının altında. Gençlere votka, çocuklara sigara satıyordu. "Teşekkürler, efendim." Buralarda birine hayır demek son derece tehlikeliydi. Green Man'in yanında ve otobüs durağında kırılmış boş şişeler vardı.

"Çorba var mı?" diye sordu Seth.

"Evet, efendim." Dükkânın arka tarafını işaret etti. İki litrelik kuru elma şarabı şişelerinin yanında konuşan ve küfreden İrlandalı adamların yanından geçti. Kokuyorlardı. Bugün herkes kokuyordu. İnsanların yıkanmaya vakti yok muydu?

Seth altı kutu çorbayla birlikte büyük bir makineyle ahşap kıvamına getirilmiş gibi görünen sert krakerlerden aldı. Bunlara çamaşır suyu ve bir şişe su ekledi. Cebindeki on sterlinin tümünü harcadı.

Yüzü yuvarlak başlığının içinde gizli ama başı hafif kalkık ve beklentiyle bir yana yatık olan çocuk, ıslak yollardan evine dönmekte olan Seth'i bekliyordu. Bu sefer işler farklıydı. Temas kaçınılmazdı. Çocuk yolun bu tarafına geçmişti. Seth kendi kendine güldü. Belki de yoldan çıkmış bilinçaltının ürünü olan bu şeyle konuşmaya kalkmak, uykusundan beri kendisini takip eden hayaleti ortadan kaldıracaktı.

Koşmayı bıraktı ve barın duvarının yanında durdu. Çocuk kaldırımın kenarında onu bekliyordu. Yağmur haki renkli parkasını siyaha çevirmişti.

Seth gümüş renkli yağmur damlalarının mürekkep gibi karanlıktan sokak lambalarının beyaz ışığına döküldüğü gökyüzüne baktı. Eliyle yüzünü sildi. Paltosu ağır ve ıslaktı ama altındaki vücudu sıcaktı. Kasları gevşek ve derisi sıcaktı; halsizlik, açlık ve yorgunluk sınırını aşmıştı. Kendisini bekleyen ve sessizce izleyen çocuğa baktı. "Seni epeydir buralarda görüyorum. Bir derdin mi var?"

Uzun bir sessizliğin ardından çocuk başını iki yana salladı. Başlığının alt kısmından Seth kırmızıya çalan bir şey gördüğünü düşündü ama emin olamadı. "Kayıp mı oldun? Yoksa evsiz misin?"

Çocuk tekrar başını iki yana salladı.

"Ne öyleyse? Neden buradasın? Yani istersen durabilirsin tabii ki. Yasak değil sonuçta."

Çocuk konuşmadı.

"Ama hava yağmurlu." Seth tekrar gökyüzüne baktı.

"Rahatsız olmuyorum," dedi çocuk omuz silkerek. Çocuğun sesi, Seth'in onun korkmadığını anlamasına yetecek kadar sertti.

Seth gülümsedi ama gülümsemesinin, boş ve sessiz bir yer gibi duran o başlığın içine erişemediğini hissetti. "Ve soğuk," diye mırıldandı.

Çocuk tekrar omuz silkti. Geç saate kadar oturan, büyüklere adlarıyla hitap eden, hiç eve gitmeyen, aileler yemeğe otururken kapı zillerini çalan ve kendisine bağırıldığında boş boş bakan çocuklardandı. Başlığın içinde sert ve duygusuz bir şeyler sezdi; ama toy, kötü veya suçlu değildi. Sadece kaybolmuştu ve bunu sorgulamadan ya da kendine acımadan kabullenebiliyordu. "Ailen barda mı?" diye sordu Seth. Sonra hemen sorusunun ne kadar aptalca ve temkinli göründüğünü anladı. Sıcak arabalarında oturan ve yolcu koltuğu üzerinden uzanıp başkalarının çocuklarını araçlarına davet eden kır saçlı adamların söyleyeceği türden bir şeydi bu. Çocuğun kendisinin de böyle biri olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Çocuk başını iki yana salladı, sonra caddeye baktı. Yola bakışında bir umutsuzluk vardı.

"Sıcak yuvana dön, televizyon filan izle." Bu çocukla yakınlık kurmak için ne diyebilirdi ki? "Burada ne bekliyorsun? Çöplük burası."

Hâlâ cevap yoktu. Çocuğa para, şeker veya sigara vermeyi düşündü ama üzerinde hiçbirinin olmadığını fark etti. Seth iç çekerek gitmek için döndü.

"Daha kötüsünü gördüm."

"En azından bir tentenin altında dur. Sırılsıklam olacaksın."

"Rahatsız olmuyorum."

"Zatürre olursan annen kızar."

"Annem yok."

"Yok mu? Baban öyleyse."

"Arkadaşımla yaşıyorum."

Sempatisini kazanmak için önceden hazırlanmış bir oyun mu oynuyordu? "Gitsen iyi olacak. Dışarıda durulmaz bu gece."

Üzerlerinde yağmurluk olmayan iki kız yanlarından geçti. Sarı saçları arkadan sımsıkı bağlanarak alınlarından geriye çekilmişti. Acaba yağmur bu pürüzsüz saçlara nüfuz edebilir miydi? Bu şekildeki saçlar hep ıslak görünürdü. Kızlar, çorapsız spor ayakkabıları, dar siyah tozluklar ve kenarları önlerinden sarkan Reebok logolu bol kazaklar giymişlerdi. Bir sigarayı beraber içiyorlardı. Daha uzun olanının yüzüklü parmakları arasında bir Bacardi Breezer şişesi duruyordu. İkisi birden Seth'e bakıp kıkırdadılar. Çilli suratları köpek suratını andırıyordu –ıslak, sivri ve disiplinsiz. "Peki siz dışarıda ne yapıyorsunuz?" dedi bol miktarda yeşil göz makyajı olan kız, Seth'in sesini taklit ederek.

"Ne?"

"Kendi nasihatinize uymalısınız, beyefendi," dedi elinde şişe olan kız.

"Ben sizinle konuşmuyordum."

Kızlar durdu. "Kiminle konuşuyordunuz peki?"

"Shell, yapma," dedi arkadaşı, aynı zamanda da kıkırdamaya devam ederek.

"Bu çocukla." Seth, başlıklı çocuğu işaret etti.

Kızlar dönüp onun işaret ettiği yere baktılar ve kaba bir şekilde güldüler.

"Defolun," dedi Seth. İnsan bu yolda durdu mu muhakkak birileri gelip bulaşırdı. Devamlı hareket etmek gerekirdi.

"Sen defol," dedi uzun boylu olan kız. Nefesi ananas kokuyordu. Yürümeye, gülmeye ve sakız çiğnemeye devam ettiler.

"Sen onlara aldırma," dedi Seth çocuğa.

"Rahatsız olmuyorum artık."

Seth bara döndü, gecenin çocuğuna olan ilgisi tükenmişti. "Neyse, gitsem iyi olacak."

"Bana hiçbir şey yapamazlar."

"Ne?"

"O kızlar. Bana hiçbir şey yapamazlar. Erkekler de."

"İyi, sevindim." Seth yürümeye başladı.

Çocuk peşi sıra Green Man'in kapısına kadar geldi. Seth homurdandı, bu çocukla konuşmakla ne büyük bir hata yaptığının farkına varmıştı. Diğer herkes gibi onu görmezden gelmeliydi. Şimdi binadan her çıktığında bu çocukla uğraşmak zorunda kalacaktı. Çocuk, Seth'le birlikte girişin iç kısmında duracak kadar yaklaştı. Örtülü başı öne eğilmiş, gizli yüzü Seth'in köpek pisliğinin yanındaki küt topuklu ayakkabılarına bakıyordu.

"Evim yok."

"Ne?"

"İstediğim yere giderim." Çocuk elini cebinden çıkardı. Yanık ve şekilsiz parmaklar yığını ortaya çıktı.

Seth'in onları görmesi gerekiyordu. "Ben..." boğazını temizlemesi gerekti. "Seni tanıyor muyum?"

Şapkalı çocuk başını salladı.

"Nereden?" Seth girişten tekrar yağmurun altına çıktı. Kapalı girişi sarmış olan kükürt ve yanık et kokusunda durmaktansa soğuk ve rüzgârda durmak daha iyiydi.

"Seni birkaç kez gördüm." Sesinde ve başının duruşunda bir ukalalık vardı. Karanlığın içinde çocuğun sırıttığını hayal etti. Seth'in tüm vücudu karıncalandı.

"Sana her şeyin değişeceğini söylemiştim, değil mi?" dedi çocuk.

Seth başını iki yana salladı ve gözlerini kapadı. Sonra tekrar açtı. Çocuk hâlâ ıslak sokaktaydı ve kendisine bakıyordu. "Seni dışarı atmalarından önce sen de markette gördün."

Seth konuşmayı veya yutkunmayı başaramadı. Ana yola doğru geriledi. Çocuk da peşinden geldi. "Bu sadece başlangıç. Daha kötüye gidecek, Seth."

"Adımı biliyorsun," dedi Seth sersemliğini üzerinden atmak için. "Şaka mı bu? Şaka olmalı!" Sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

Çocuk başını iki yana salladı. "Bunu sen istedin. Şansını deneyeceksin."

Seth, elinde şemsiyesi olan yaşlı bir adamın önüne çıktı. Bir şekilde konuşmayı başardı. "Affedersiniz."

Yaşlı adam şaşırdı. Sarkık yüzü buruştu.

"Şu çocuk..." Seth, yüzünü yaşlı adama dönmüş olan başlıklı çocuğu işaret etti. "Onu görebiliyorsunuz, değil mi?"

Yaşlı adam başını öne eğdi, Seth'in etrafından dolandı ve ancak birkaç metre uzaklaştıktan sonra dönüp bezginlik ve merak karışımı bir ifadeyle omuzunun üzerinden bakmak için durdu.

"Onu diyorum!" diye bağırdı Seth ve çocuğu işaret etti. Adam döndü ve adımlarını hızlandırdı.

Çocuk, başlığının içinde kıkırdadı.

Seth alışveriş çantalarıyla yanlarından geçmeye çalışan Karayipli bir kadına zoraki gülümsedi. "Affedersiniz, hanımefendi."

"Evet?" dedi kadın. Gülümsemek üzereyken içindeki bir şüphe kendini tutmasına neden oldu.

"Şu çocuk kaybolmuş."

"Ne?"

"Şuradaki çocuğu diyorum. Kaybolmuş. Ona yardım etmek istiyorum."

"Sen mi kayboldun?" diye sordu kadın. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Hayır ben değil. Ben burada yaşıyorum. Ama şu çocuk. Şurada duran. Acaba..."

Kadın, işaret ettiği yere baktıktan sonra çatık kaşlarıyla kendisine baktığı için Seth önce şaşırdı, sonra da endişelendi. Bir anlık sessizliğin ardından kadın konuştu, "Saçmalama. Eve gitmem gerek. Üzerimde hiçbir şey yok." Kadın ondan uzaklaştı.

Seth çocuğa bakıp yutkundu. "Hayır," dedi ve sonra barın kapısına koştu. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken alışveriş torbasını düşürdü. İçinde konserveler ve çamaşır suyu olan torbasını alıp kendini binanın içine attı ve kapıyı arkasından kapadı.

ON BİR

Kimi zaman işaretlendiğimi düşünüp cildimi kızarana kadar kaşıyorum. Yoksa beni nasıl takip edebilir? Benim düşüncelerimi okuduğu ve amaçlarımı önceden bildiği fikrini kabul edemem. Kapımın dibinde bir köpek gibi sabırla bekleyip sonra benimle birlikte dışarı mı çıkıyor? Yoksa onu son gördüğümüz zamandan beri benimle birlikte içeride mi? Artık senin gibi konuşmaya başladım, sevgilim.

Apryl ikinci günlüğü alıp yatağına oturmuş, iptal edilmiş geziler ve paranoyak düşlerle ilgili yeni bir bölümü okuyordu. Lillian ve apartmandaki arkadaşlarının nasıl korkutulduklarına dair başka çılgın hikâyeler de vardı. Hatta henüz adını söylemediği biri ona musallat olmuştu.

Gece yarısından bir saat sonra annesiyle konuştuğunda Lillian'ın deliliğinden ya da dairedeki huzursuzluğundan bahsetmemişti. Hatta annesini mutlu etmek için New York'a planladığı tarihten önce dönebileceğini bile söylemişti. Ardından telefonu kapayıp elinde bir bardak ballı papatya çayı ile yatağın üzerine kıvrılmış, kendisine de uyumadan önce üçüncü günlüğün sadece başını okuyacağına dair söz vermişti.

Antikacı sabah onda, müzayedeci ise öğlen gelecekti, o yüzden saatini sekiz buçuğa kurdu.

Ama aradan iki saat geçip üçüncü cilde başladıktan sonra bu yatak odasında yapabileceği son şeyin uyumak olduğunu fark etti:

Sevgilim, şu son iki haftada parklardan geçerek uzaklaşmayı denedim. Ama oralar da değişmiş. Hastalık ve ani şaşırtmalar yetmezmiş gibi sanırım bizi içeride tutmak için bir de gözcüler yerleştirmiş.

Pazartesi günü saat beşte, günün ilk ışıklarıyla yola çıktım. Böyle yaparak şansımı artırabilir miyim, diye merak etmiştim. Ama Constitution Hill'in yarı yolunda başım dönmeye başladı. Azimle ve bu kadar geldikten sonra yine hastalığın baş göstermesinin neden olduğu sinirle, kuzeye yönelip Green Park'tan geçerek görüş alanımdaki Piccadilly üzerinden gitmeye karar verdim. İşte o sırada parkta olmaması gereken bir kadın gördüm. Günün o saatinde, hatta dürüst olmak gerekirse günün hiçbir saatinde olacak iş değildi bu.

Onu görmek beni öylesine sarstı ki pazar sabahına kadar bir daha dairemden çıkamadım ve ihtiyacım olan şeyleri kapıcılara aldırdım.

Başıma gelen onca şeye rağmen onun gücünün etkisiyle hâlâ yaprak gibi titriyorum. Hâlâ gördüğüm şeyi sorguluyor ve inkârla kabul arasında sürekli gidip geliyorum. Ama bu gördüklerimi, onun bizi içeride tutma stratejisini değiştirdiğinin işareti olarak kabul etmek zorundayım.

Onu gördüğüm sıradaki gerginliğimle Green Park'taki kadının bir tür aktris olduğunu kabul etmeye hazırdım. Belki de film çekiyorlardı. Belki de gazetelerde okuduğum ve öyle giyinmeye meraklı olan garip gençlerden birisiydi. Ama görünüşüne bakarak onun günümüz Londralılarından biri değil de Viktorya dönemine ait biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Yerleri süpüren uzun, siyah bir elbisesi ve kafasında yüzünü benden gizleyen bir bonesi vardı. Bonesinin etrafını saran dantellere de bakılırsa belki yas tutuyordu. Bu sessiz ve hareketsiz kişinin gerçek olduğuna beni ikna eden bu deliller oldu. Ama

boğazına kadar çıkan elbisesinin altında çok uzun boylu ve anormal derecede zayıf görünüyordu, o yüzden o sırada yakınlarda olan birine şaka yapmak amacıyla uzun ayaklıklar giymiş biri olduğunu düşündüm. Ve siyah bir bebek arabası sürüyordu. Tekerlekleri at arabası tekerleği gibi olan eski model bir şeydi.

Döndüm ve onu görmüyormuş gibi yaptım. Ama devam etmeye çalıştığımda çabucak ağaçların altını sarmış olan pusun içinden çıktı ve Piccadilly'ye varmak için geçmek zorunda olduğum yola yaklaştı. Ne kadar yavaşlasam da hızlansam da ileride bir noktada birbirimize denk gelmememiz imkânsız görünüyordu.

Sağa döndüm ama o da bana ayak uydurdu. Ben de doğruca yukarı yöneldim ve içgüdüsel olarak benim için hiç de hayırlı olmayacağını düşündüğüm bir çarpışmadan kaçındım. Sendeliyordum. Kendimi çok kötü hissettiğim için dengemi kaybetmiştim. Saçım çözülüp yüzümün önüne düşmüştü ve bu halimle bile defalarca denedim, sevgilim. Gerçekten denedim.

Yola vardığımda kadın oradaydı. Birkaç metre ötemde bekliyordu. Neredeyse yanımdaydı. Sessizdi ama beni karşılamaya kararlı olduğunu hissediyorum. Ona çabucak bir göz attım ama bonesinin altında herhangi bir şey seçemedim. Başını öne eğmişti, ama yine de yüzünü görmem gerekmez miydi, diye geçirdim içimden. Gerçi o bir anlık bakışta bebek arabasının sapını tutan ellerini gördüm. Ve onlara dikkatle bir kez daha bakamadan tek adım atamadım.

Sırf kemikti. Kahverengi ve lekeli, ancak bir kemikte görülebilecek kadar beyaz değillerdi. O anda kadın uzanıp ellerini bebek arabasının üzerine koydu. Siyah tülü arabanın üzerinden kaldırıp elini içeri uzattığında parmakları sanki her birinde gevşek tahta yüzükler varmış gibi takırdadı. Bu ses onları görmekten bile daha korkunçtu. Bebek arabasından çıkardığı şeyi

gördüğümde ise çığlık attım. Sesimi sanki başkasından geliyormuş gibi duyduğumu hatırlıyorum. Hiç benim sesime benzemiyordu.

Bayılmış olmalıydım çünkü uyandığımda güneşin sıcaklığı yüzüme vuruyordu ve kadın da korkunç arabası da ortalıkta yoktu. Bir serseri eğilip bana nasıl olduğumu sordu ama ondan da korktum ve eve kadar gözyaşları içinde geldim.

O günden bir hafta sonra yine denedim. Önce Victoria'daki Brighton trenlerine ulaşmaya, ardından da yıllar önce geçmeyi beceremediğim Albert Köprüsü üzerinden nehri geçmeye çalıştım. Ama orada da başkaları vardı. Beni bekliyorlardı.

Victoria yakınlarında iki büklüm ve kasket giyen biri beni selamladı. Şapkanın altındaki yüzü konuşan sarı dişlerden ibaretti. Üç gün sonra ise Cheyne Walk'ta garip ve şekilsiz kafalarında hiç saç olmayan, uzun ince, üç küçük kız birden karşıma çıkınca öyle şaşırdım ki az daha kalbim duruyordu. Boyunlarından bağlı ameliyat önlükleri giyiyorlardı ve kaldırımda, hemen gözlerimin önünde o cılız bacaklarıyla korkunç bir dans sergilediler. Önlüklerinin altındaki vücutları sanırım birbirine dikilmişti. Ama asıl o hareketleri...

Yanlarından geçip giderek Albert Köprüsü'nün karşısına geçmeyi denedim ama bir ağaca takılmış bir şey gözüme çarptı. Bir uçurtma olduğunu zannettim ama et gibi görünüyordu. Bir yüzdü aslında. Derisinde çiçek lekeleri vardı ve gözleri yoktu. Orada, kendi ıstırabı içinde asılı duruyor ve bana yalvarıyordu.

Sanki bir kâbusun içindeydim ve bir türlü uyanamıyordum. Tekrar güneye gitmeyi deneyebileceğimden şüpheliyim. Güney diğer tüm yönlerden daha fena.

Şüphesiz, aklımı kaçırmaya başladım. Bunu biliyorum. Sonunda sana da olduğu gibi sevgilim. Ama ikimiz de bu tür şeyleri daha önce nerede gördüğümüzü biliyoruz. Onları buraya

o getirdi, binaya ve evimizin içine. Onlardan bir türlü kurtulamadık. Bütün o yanmadan sonra bile.

Apryl defteri kapattı. Saat ikiyi geçmişti ve daha fazla okuyamıyordu. Lillian şizofrendi. Ama o kadar çok doktora gittiği halde ona bu teşhis nasıl konmamıştı? Belki de Alzheimer olmuştu. O da insanlara hayaller gördüren bir şey değil miydi? Alzheimer hastaları hangi günde olduklarını bile biliyorlar mıydı?

Binanın önündeki meydanda hiç araba yoktu. Islak zeminde araba lastiklerinin çıkardığı sesleri özledi. Işıklar açık halde yatarken tek arkadaşı onlar olmuşlardı. Işıklar o kadar zayıftı ki oda zar zor aydınlanıyordu. Artık büyük gardıroplar hakkında ne hissettiğinden de emin değildi. Acaba kapının kilitli olup olmadığından emin olmak için gidip anahtarı çevirse miydi?

Tavana baktı. Lambanın etrafındaki boyalar çatlamıştı. Üç kez uykuya dalacak gibi oldu ve her seferinde gözlerini açmaya zorladı kendisini. Çok yorgundu ama uyanık kalmak istiyordu. Çünkü uyurken nöbet tutamazdı. Ama gözleri bir daha kapandığında tekrar açılıp onu uykusundan uyandırmadılar.

Ta ki yarı uykulu bir halde bir kapının açılıp kapandığını duyana dek. Dairenin içindeki bir kapıydı bu. Kapı sesini ise koridorda hızla hareket eden ayak sesleri takip etti.

Yüreği ağzına gelen Apryl hemen uyanıp dik oturdu, vücudu korkudan buz kesmişti. Ve gözleri kapıya doğru giderken hâlâ duvara bakmakta olan aynanın ve Lillian ile Reginald'ın tablosunun üzerinden geçti. Yatak odasının kapısına uzun süre bakamadı çünkü kendisini tabloya bakmak zorunda hissetti. Önceden iki kişinin olduğu tabloda şimdi üç kişi vardı ve teyzesi ile eniştesinin arasında oturan üçüncü kişi korkunç derecede sıskaydı.

ON İKİ

Gece yarısı olduğunda Seth hâlâ odasında volta atıyordu. Pencerenin soğukluğundan radyatörün sıcaklığına ve yeni baştan. Sigara üzerine sigara, midesi bulanıp göğsü sıkışına kadar, parmaklarıyla dudakları arasında gitti geldi. "Aman Tanrım." Bir şeyler görüyordu. Aklını kaçırıyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve yere baktı, hiçbir şey görmüyordu. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Kollarının altındaki ter soğudu ve kokmaya başladı. Ayağa kalktı, gücü tükenene kadar volta atmaya devam etti ve sonunda karanlık ve nemli havayı ciğerlerine çekebilmek için camı açtı. Temiz hava, bu odanın sınırları dışına çıkması gerektiğini anlamasına yetecek kadar onu ayılttı, göğsünün ve kafasının içindeki kızgın arıları sakinleştirmek için bunun şart olduğunu biliyordu.

Ama bir kat aşağıdaki tuvaletten öteye gidemedi, orada da kalan tüm takatini işeyebilecek kadar ayakta durabilmek için harcadı. Temiz idrarın son damlası da ıslak tuvalet kâğıdı üzerinde kaybolana kadar geçen sürede dış dünyaya dair endişeler ve onu dışarıda nelerin bekliyor olabileceği düşüncesi onu tekrar odasına dönmeye zorladı. Yoğun bir sigara dumanı sarı tavanı kaplıyordu.

Komşuların duyamayacağı bir fısıltıyla kendi kendine konuşmak istedi, sakinleşmeye çalıştı. Komşuların duyamayacağı bir fısıltıyla kendi kendine, hızlı hızlı konuşarak sakinleşmeye çalıştı. Basit cümleleri mantra gibi tekrarlarken sanki konuşmak, yer çekimi görevi yaparak

bedenini tavana yükselmesini ve üflenmiş duman içinde acıyla kıvranarak kendi karnının içindeki kaosu uzun, kirli tırnaklarıyla kazıyıp çıkarmasını önleyecekti.

Dikkatini başka şeylere vermeyi denedi. Derisinin altındaki bu elektriği, önce midesi sonra da vücudunun kalan kısmı patlamadan bir yere boşaltması gerekiyordu. Gaz ateşinin yanındaki kül yığının içinde duran bir kadın bacağı fotoğrafını hatırladı. Çocukken bir hikâye kitabında görmüştü. Eğer kendisini saf düşünce ve duygu gücüyle yakabilecek biri varsa o da şu anda kendisiydi.

Güldü.

İçinde bunca süredir hareketsiz bekleyen arzuya direnmesinin bir manası yoktu. Çünkü kısa süre önce yeniden canlanmaya başlamıştı. Şimdi ise kaynıyordu. Sonunun nereye varacağını ya da kimleri memnun edeceğini hiç düşünmeden Seth içi kâğıt, kalem ve boya dolu karton kutuya sarıldı ve havaya bir toz bulutu yükseldi.

Kalın kara kalemler ve büyük kroki defteri ile hemen çılgın gibi bir şeyler çizmeye başladı. Sadece kramp girmiş, sızlayan parmaklarını ve bileğini rahatlatmak için arada bir durdu. Masada, ayakta ya da yerde bağdaş kurmuş halde daha iyi bir ışık bulabilmek için kalem ve kâğıtlarını gezdirdi, ham ve yumuşak vücudundaki ağrıları dindirmek için yer değiştirdi ama asla çalışmaya ara vermedi.

Sert, aceleci ve bilinçsiz bir şekilde hiç ara vermeden şekilleri kâğıtlara aktardı, sanki içindeki basıncın muazzam gücü içinden geçebileceği küçücük bir delik bulmuştu. O küçücük delik şimdi kocaman bir oluğa dönüşmüştü.

Defterinden arka arkaya sayfalar yırtarak ve karalamaların bulunduğu kâğıtları halının üzerine atıp bir diğerine başlayarak kendisini rahat bırakmayan ve bir şekilde rüyalarına girmiş olan korkunç varlıkların yüzlerine şekil ve ifade vermeye çalıştı. Ellerine kramp girdiğinde dişlerini sıkarak acıya direndi ve kalemiyle onları bir şekle

kavuşturmadan önce kaybolup gideceğinden korktuğu bu güruhu kısmen de olsa zihninde fotoğraflamaya devam etti.

Kendi içinden kopup gelen bir görüntü, ses ve koku karışımından oluşan bu resimler dizisi inanılmaz derecede canlı görünüyordu. Daha önce böylesine çarpıcı, güçlü ya da net bir şey hayal etmediğinden emindi. Özgün bir şeydi bu. Aman Tanrım, özgünleşiyordu.

Ne zaman yerini değiştirmek için dursa, kirli ve kahverengi halının üzerinde ardında bıraktığı kırışık kâğıtlardan oluşan kuyruk dikkatini çekiyor ve çizdiği şeylerin saçmalığı ve insanlık dışı hali onu hayretler içerisinde bırakıyordu. Ancak saati 08.00'ı gösterdiğinde durabildi. Hâlâ hastalığı nedeniyle halsizdi ve uykusuzluktan başı dönüyordu. Dalgın bir şekilde kalemini bıraktı ve yatağın üzerine yığıldı.

Bir damlama sesiyle merkezi ısıtma çalışmaya başladı. Üst katta bir radyo açıldı. Ama başucu lambasını söndürdükten saniyeler sonra Seth, üzerinde kıyafetleriyle uykuya daldı.

"Burada olmamalıyız."

"Sana bazı şeyler göstermek istiyorum."

Seth'in rutubetli havadaki fısıltısı gergin ve telaşlıydı. "Ama burası birinin odası. Özel bir yer." Döküntü haldeki tavan arasında durulabilecek tek yerde, başlıklı çocuğun yanında durdu.

"İstediğimiz yere gidebiliriz."

Çatının kemeri altındaki tavan eğimliydi. Karanlıktı ama yatağın üzerindeki tek ve kemerli pencereden içeri cılız, mat sarı bir ışık geliyordu. Camın üzerindeki lekelerden süzülüp geçerek gelen ve pencerenin bir metre ilerisine kadar ancak nüfuz edip orada durgun hava ve eğik duvarların gölgeleri arasında boğulan ışıkta Seth, mobilyaların ve yerdeki ıvır zıvırın siluetlerini seçebiliyordu. Boyalı sıvanın arkasından kara gözenekli mantarlar çıkmıştı ve ayaklarının

altındaki halının üzeri sanki ekmek kırıntılarıyla doluydu. Gözleri karanlığa alışınca daha fazla şey görmeye başladı. Çok daha fazla.

İçleri farklı miktarlarda dolu olan süt şişeleri; darmadağınık gazete kâğıtlarının, eski giysilerin, çatal bıçak takımı ve mutfak malzemelerinin, lekeli tabakların ve aralarından idrarı andıran bir kokunun yükseldiği yağlı ve tozlu çelik tencerelerin arasına saçılmıştı. Gözlerini kapatan Seth bu kokudan korunabilmek için tek eliyle ağzını ve burnunu örttü.

"Görmen gerektiğini düşündüm."

Yatağın üzerindeki uyumsuz kumaş parçalarının ve hırpani battaniyelerin oluşturduğu kümeye baktı. Yatakta çarşaf yoktu. Archie'nin üzerinde uyuduğu kirli yatak örtüsünün üzerinde kırmızı ve mor lekeler vardı. Turuncu ve hasır bir yatak örtüsünün içinden eğri büğrü ve dişleri olmayan bir kafa çıkmıştı. Altında uzanan sıska bedene göre inanılmaz derecede büyüktü. Seth, kafanın altındaki ince ve çıplak uzuvları görebiliyordu. Ama üzerlerinde gördüğü çok uzun ve beyaz tüyler ışığın bir aldatmacası olmalıydı.

Başlıklı çocuk yatağa doğru yürüdü. "Bak."

"Yapma."

Çok geçti. Çocuk yatak örtüsünü ve havlu dokusuna sahip çarşafı tuttu ve Archie'nin uyuyan bedeninin üzerinden kaldırdı.

Toynak gibi görünen sarı kemikler, Archie'nin ayak bileklerinin çürümesiyle ortaya çıkmıştı. Rengi solmuş ceviz kabuklarını andıran büyük dizler, cılız bacakları ve bir deri bir kemik kalmış gövdeyi örten beyaz tüylerin –ya da kürkün– arasından görünüyordu. Ama en kötüsü, çarşafın altından yükselen ve Seth'in doğrudan yüzüne vuran kokuydu. Yaş saman, sümüklü burun ve kurumuş idrar kokusu. Boğazını temizlemek için öksürerek bir adım geri gitti ve bir süt şişesini devirerek içindeki kesmiş sütü halının üstüne döktü.

Archie titredi. Uykusunda, üstünden kalkan battaniyeyi geri örtmek için sarı lekeli tırnakları olan koca elleriyle havayı yokladı. Cılız ön kollarını kaplayan tüylerin altından görünen ev yapımı mavi dövmeler çürüğe benziyordu. Archie yan döndü, uyuyan zihniyle diğer tarafa dönerek kaybettiği sıcaklığını geri kazanacağını düşünmüştü.

Sert pembe deri ve daha fazla beyaz tüyle kaplı omurgaya bir an gözü takılan Seth başını çevirdi, sendeledi ve parmakları arasından nefes aldı. O burada yaşıyordu; samanlara işeyen ihtiyar keçilerin altında.

"Gitmek istiyorum. Uyanabilir," dedi Seth zayıf bir sesle.

"Bu ihtiyar pezevengin rüyasındayız, dostum. Öldüğünde geri geleceği yer burası. Ve uzun, çok uzun bir süre kalacak burada."

"Midem bulanıyor."

"Ama dahası var."

"Artık yeter, lütfen."

"Birazcık daha. Biraz daha yakından bak. Elinin oraya."

Archie'nin şişmiş iki parmak boğumunun arasından sarma bir sigaranın maviye çalan dumanı yükseldi. Yatak örtüsünün kollarının etrafındaki kısmında kara delikler ve yanık izleri vardı.

"Tanrım, hepimizi öldürecek," dedi Seth.

"Ve senin resimlerin yanıp kül olacak," dedi başlıklı çocuk bunun üzerine. Seth, çocuğun sesindeki geçici değişimle birlikte burnuna gelen yanık odun ve et kokusunu fark etti.

"Ne demek istiyorsun?"

Karanlık odada çocuk kafasını kaldırdı. Seth, onun başlığının aşılmaz karanlığı içerisinde bir sırıtma sezdi. "Onları çizmede yeteneklisin, Seth. Ama bu pek umursanmaz. Kimse önemsemez bunu. Onlar için bir anlamı yoktur. Resimlerini memnuniyetle yakarlar. *Onun* resimlerini yaktıkları gibi. Ama sen gördüklerini çizmelisin. Dostumuz bana öyle söyledi. Sen en iyisi olacaksın."

Seth kıpkırmızı oldu. Yıllardır duyduğu ilk teşvik sözüydü bu.

"Samimi söylüyorum. Tespit edildin. Sana yardım edecek."

"Anlamadım. Kim?"

"Sana söylememi istedi." Başlıklı çocuk, alıştırma yapar gibi yavaş yavaş söylemişti bunu. "Seni izliyor. Ve senin içindeki o güçlü ve sapkın şeyi. Sana bazı şeyleri göstermemi istedi. Sonra sen de onları olduğu gibi resmedeceksin. Zaten biliyordun. Bu şeylerin burada olduğunu biliyordun." Archie'nin iki büklüm halde yattığı yatağı işaret etti. "Hep haberin vardı. Ama resmini yapmaktan korktun. Aynı yerde, parmaklıkların arkasında çok uzun süre kaldın. Sana daha önce de söyledim. Artık her şeyin gerçek yüzünü biliyorsun. Sana gösterildiği için şanslısın, dostum. Sen en iyisi olabilirsin. Dostumuzun da bir zamanlar olduğu gibi, o şerefsizler her şeyin içine etmeden önce. O yüzden senden bir şey yapmanı istediğimizde bunu çok görme."

"Ne? Yani ne yapmam gerekiyor?"

Başlıklı çocuk sararmış gazete kâğıtlarının üzerinde kendinden emin bir şekilde yürüdü ve kapıda gözden kayboldu. Seth de onun peşinden gitti. Arkasından Archie toynağıyla bir tekme savurdu.

Seth, ayakta durduğu yerin kendi odası olduğunu gördü. Saatlerce baktığı bu duvarları ancak yarım yamalak görebiliyordu, çünkü aklı başka şeylerle meşguldü. Ama boyanın yeni olduğunu ve o kadar parlak bir sarı olmadığını görüyordu. Artık daha yoğun ve iç bayıltıcı görünüyordu, vanilyalı dondurma gibi. Ampulün yüzeyi ise bir meyve kokteylinde olabilecek tüm renkleri taşıyordu.

Pencereler değişmemişti, aynı derecede kirliydiler. Buzdolabı da aynıydı ama kapısından aşağı süzülen kırmızımsı lekeleri yeniydi. Çorba veya siyah kuşüzümü olmalıydı. Perdeler de aynıydı ama daha sert ve parlaktılar. Halı ise yumuşaktı. Gardıroba baktığında kapaklarının kırık olmadığını gördü. Burası artık –veya zamanında– başka birinin odasıydı.

Burada düşündüğü ve yaptığı şeylerin tümü önemsizmiş gibi geldi ona. Tüm endişeleri her zamankinden daha değersiz görünüyordu.

Başlıklı çocuk konuştu: "Her şey aynı yerde. Eski eşyalar bile buraya kondu. Hiçbiri atılmadı. Eğer yeterince uzun süre kalırsan tüm eski sesleri duyabilir ve bazı yüzleri görebilirsin. Ama burada ben hep aynı şeyi buldum."

Seth ona, su lekeli başlığına ve başlığının ağzındaki kürke, baktı.

"Yatağa bak," dedi çocuk. Sakin, kendinden emin, bilgili ve memnun bir ifadeyle, dediğini ispatlarcasına konuşuyordu.

Seth, yatağın baş kısmına yaslanarak oturan ve üzerindeki muşambası el izleriyle kirli bir krem rengine dönmüş olan figürün yerinden sıçradığını sanarak döndü ve irkildi. "O da kim?"

Uzun ve kahverengiye çalan saçları, pembe hırkalı omuzlarına dökülüyordu. Sivri çenesini kabuk bağlamış dizlerine dayamış, ellerini kemikli ayak bileklerini saran beyaz çoraplarının üzerinde kavuşturmuş ve eski sandaletleriyle kahverengi sarı battaniyenin üstüne basan kız, soluk yüzünde beklentili bir ifadeyle kapıya bakıyordu. Kız en fazla on yaşındaydı ama gözleri boş bakıyordu. Seth, kızın zayıf uyluklarına dikkat etti, morumsu lekelerin pamuklu iç çamaşırına kadar çıktığını gördü ve hemen başını çevirdi. Duruşunda uygunsuz görünen bir şeyler vardı ama kasıtlı değildi. Sanki kızın yabancıların bakışlarına bağışıklığı vardı. Gözyaşları ve sümükleri yüzünde kurumuş, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Gri pililiı eteğinin etrafında çikolata kâğıtları vardı. Yatağın yanında metalden yapılmış ve siyaha boyanmış eski görünümlü bir fotoğraf makinesi duruyordu. Bir de Seth'in çocukluğunun en sıcak yazlarında ailesinin bahçesindeki güllerin üzerinde gördüğünü hatırladığı yeşil sicimlerden bir top vardı. Tadı acı, katran ruhu gibi olan sert ve lifli ipten. Ne kadar güçlü çekilirse çekilsin kopmaz, sadece parmakları acıtırdı.

"Buraya bir adamı görmek için gelirdi."

Seth içini dolduran korkuyu hafifletmek için gülmeye çalıştı. Yutkundu ama kımıldamayı veya konuşmayı başaramadı.

"Polis adamı götürdü."

Seth, Archie'nin hikâyesini hatırladı. Bir gözü seğirdi.

"Gençlerle yaşlılar kolay anlaşamaz. Buraya takılıp kaldılar. Kız büyüseydi bile, ki hiç büyümedi, günün birinde tekrar buraya dönecekti."

"Yeter." Seth'in sesi titremeye başladı. "Çıkar onu buradan. Sen borudan çıkarıldın, beni de hücreden çıkardın. O zaman onu da buradan çıkar."

"Hepsini çıkaramam, Seth. Çok fazlalar. Hepsinin ortalıkta dolaşmasına izin veremeyiz. Bizim için ne yapabilir? Hiçbir şeyden anlamıyor. En iyisi onu bırakmak. Bildiği tek şey, vaktin öğleden sonra olduğu ve bardan çıkıp yukarı gelecek olan üvey babasını beklediği."

"Ne zamandır burada?"

"Bilmiyorum," dedi çocuk umursamaz bir tavırla. "Uzun zamandır. Artık kimse sandalet giymiyor. Eğer adam gelene kadar birkaç saat beklediyse o zaman hep birkaç saat gibi hissedecektir. Asırlar boyunca. Karanlık çökene kadar."

"Adam nerede şimdi?"

"Söyledim ya. Aşağıdaki barda."

"Kız bizi görebilir mi?"

"Bazen. Ama bir faydası yok. İzle."

Başlıklı çocuk gidip yatağın kenarına, kızın ayağının dibine oturdu ve yatağın yaylarını dener gibi zıplamaya başladı. "N'aber?"

"İyi," dedi kız gözlerini kapıdan çevirmeden.

"Gitmek ister misin?"

"Hayır. Babam gelecek. Beklememi söyledi."

Başlıklı çocuk Seth'e döndü. "Hep aynı şeyi söylüyor. Sıkışıp kalmış."

"Ama... Nasıl devamlı orada olabilir?"

"Öyle işte."

"Benimle aynı zamanda değil mi?"

Başlıklı çocuk başını heyecanla öne doğru salladı. "Her zaman. Artık sen de onu görebilirsin. Onu ve sıkışmış olan her şeyi. Zamanla çok daha fazlası gelecek."

Barın üstündeki pansiyonun en büyük odası burasıydı. Ana caddeye tepeden bakıyordu. Ama Seth kendisini odanın içinde bulduğunda pizza ve bira kutularının ve ev sahibinin yıkanmamış elbiselerinin olmadığını gördü. Sabahları banyoya giderken üzerinde geceliğiyle dışarı çıkan Quin'e rastladığında kısa bir süreliğine odanın içini görürdü.

Toz ve çöplerden temizlenmiş olan yatakta beyaz bir çarşaf ve ekose bir battaniye vardı. Gardırobun kapakları kapalı, mobilyalar cilalı ve düzenliydi. Ortalıkta, kapının arkasında asılı duran siyah bir palto dışında kıyafet veya ayakkabı yoktu. Az sayıdaki kişisel eşya da yatağın yanındaki masaya serili olan beyaz bir kâğıt parçasının üzerine konmuştu: bir saat, bir nikâh yüzüğü, gümüş renkli bir dolma kalem ve düzgün bir şekilde dizilmiş bozuk paralar. Oda sade ama oldukça düzenliydi.

Tüm bu detaylar arka planda, onun görüş alanının kenarında olmalıydı. Ama Seth, boynundan lambaya asılmış olan sıska yapılı yaşlı adamdan gözlerini kaçırmaya çalışıyordu.

Devirdiği sandalyenin ve ağırlığının neden olduğu sonsuz momentumla sallanmaya devam eden adamın uzuvları siyah takımının içinde aşağı sarkıyor, manikürlü elleri gevşek bir şekilde duruyordu. Sol pantolon bacağından siyah ve cilalı ayakkabısının üstüne bir sıvı damladı, aktı ve halının üzerine düştü.

Seth, adamın yüzüne bakmadı ama gözlerinin açık ve parlak olduğunu biliyordu.

ON ÜÇ

Teklifler arasındaki fark fazla değildi, iki yüz sterlin kadar bir şeydi. Ama gür ve bakır rengi kaşları olan antikacı, eşyaları iki hafta boyunca alamayacaktı. En iyi fiyatı teklif eden müzayede salonu ise depoda saklanan ve bir zamanlar resimleri Kraliyet Sanat Akademisi'nde sergilenen iyi bir sanatçının orijinal eserleri olan dört resimlik seti tamamlayabilmek için büyük teyzesiyle eniştesinin resmini de istiyordu.

İki antikacı da yatağı istememişti. Yatağın o koca ve hantal gövdesini dağıtıp çöpe atmak kaçınılmaz görünüyordu. Lillian ve Reginald'ın yatağı artık çöp haline gelmişti. Veda ettikleri dünyadan bir aşağılama daha görüyorlardı.

Bir gece önce yaşadıklarının etkisini hâlâ üzerinden atamamış olan Apryl, pazarlık yapacak havada değildi ve antikacının bütün eşyalar için teklif ettiği heves kırıcı beş bin sterlinlik teklifi kabul etti. Adam, teklifi kabul edildiğinde neredeyse tebessüm bile etmedi.

Dün gece tabloda üçüncü bir şahsı gördüğünden emin olan Apryl, tabloyu da vermeye son derece meyilliydi. Ama kahvaltı yapıp birkaç fincan sert kahve içtikten sonra o görüntü kendisine hayal gücünün bir ürünü gibi gelmeye başladı. Sahi, ne görmüştü? Uzun, ince, soluk, dimdik duran ve kızılımsı bir karanlığın arasından sırıtan bir şey. Lillian'ın elbiselerini giydiği gece aynadaki yansımasının arkasında bir anlığına gördüğü şey gibiydi. Yerden kendisine doğru hızla gelen kırılgan uzuvların sesini duymuştu sanki. Hayalinde bu görüntülerin

canlanmasına yol açacak bir şeyler görmüş veya okumuş olmalıydı, çünkü hiçbiri kendisinin uydurabileceği türden şeylere benzemiyordu.

Mekân onu etkisi altına almaya başlamıştı. Lillian'ın günlüğü de bunda etkiliydi ama yine de Apryl onları okumadan edemiyordu. Antika uzmanlarıyla işi bittikten ve telefonda bir temizlikçiyle anlaştıktan sonra kendisini mutfak masasında dördüncü günlüğü okur halde buldu. Ama önce Lillian'ın günlüklerinden biri zannettiği siyah kapaklı bir Londra rehberine kısaca bakmıştı. Rehber, günlüklerle aynı çekmecedeydi ve içinde Londra'nın merkezini gösteren ve farklı renkte kalemlerle işaretlenmiş kuşe kâğıttan bir harita bulunuyordu.

Lillian'ın el yazısıyla kenarlara yazılmış sokak adları ve Knightsbridge'den her yöne giden çizgiler, büyük teyzesinin kaçış rotalarını gösteriyordu. Binadan birçok farklı yöne doğru çizilmiş olan bu çizgiler, en fazla bir buçuk kilometre öteye gidebiliyordu.

O yüzden Lillian'ın neredeyse tüm ayakkabıları yıpranmıştı. Bu kadar uzun bir dönem boyunca böyle saplantılı bir şekilde çabalaması hayret vericiydi. Paranoid sanrıların doruk noktasıydı bu. Apryl, belki de Lillian'ın kocasına duyduğu sevgi çok büyük olduğu için son kez bir arada oldukları yeri bir türlü terk edemediğini düşünmüştü. Bu teorisinden, kendisini bir ihtiyacı olup olmadığını sormak için arayan Stephen'a bahsettiğinde adam rahatsız olup özür dilemiş, sanki ona yeniden baş sağlığı dilemişti. Büyük teyzesinin garipliğinin adamı mahcup ettiği açıktı.

Mutfak masasında, elinde bir bardak sıcak kahveyle, dördüncü günlüğü okumaya devam etti. Bu günlükteki bölümler öncekilere göre daha kısa ve dağınıktı ama bu üslup değişimi bir o kadar da rahatsız ediciydi.

Onları her yerde görüyorum. İnce siluetleri bütün pencerelerde görünüyor. Ya şekilleri tam oluşmamış ya da gölgelerde gizlen-

mişler. Kimi zaman zemin kat dairelerinin duvarlarına dayanıp duruyor veya ara sokaklardaki ve binaların arkalarındaki ıssız köşelere sinip mırıldanıyorlar. Bütün çıkmazlarda onlar var. Güneşin hiç erişemediği yerlerde hüküm sürüyorlar. Ama en fenası da suratları. Mayfair'de ne zaman başımı kaldırsam onları görüyorum. Ürkütücü derecede beyaz ve süzgün suratlarıyla en eski pencerelerden caddeye bakıyorlar. Ağızları kımıldıyor ama dediklerini duyamıyorum. Dudakları olsaydı okumaya çalışırdım.

Günümüzde bile mutenalaşmaya direnen bir yer olan Shepherd Market'ta, üzerine tahtalar çakılmış kapıların ardındaki boş mekânlarda toplanıp tepiniyorlar. Kimi zaman çatlaklardan fısıltılarını duyabiliyorum. Saklandıkları yerden bana seslendikleri de oldu. "Geri gelecek mi?" diye sorup duruyordu bir kadın bana. Tahtaların arasındaki bir delikten kaburga kemiklerini ve omurgasını görebiliyordum.

"Onları bulamayacağım anlaşılan," diye tekrar tekrar fısıldıyordu bana bir diğer yaşlı şey. Elleri ve dizleri çöp kutularının arkasında olan o şeyin bir erkek mi yoksa kadın mı olduğunu hiçbir zaman anlayamadım. Bulanık gözleriyle beni göremiyor gibiydi. Onlarla konuşmanın hiçbir faydası yok. Kendi ızdıraplarından başka hiçbir şeyin farkında değiller ama sanki beni anlık olarak sezebiliyorlar.

Ah sevgilim, bir yarım bu dünyada, diğer yarım ise başka bir dünyada. En sonunda senin de olduğun gibi. Şimdi anlıyorum ve senden şüphe ettiğim için affına sığınıyorum. Onun duvarlarındaki şeylere, senin ve diğerlerinin yaptığı gibi çok uzun süre bakmadım asla. Senin duyduğun gibi onun konuştuğunu hiç duymadım. Ve onunla yüzleşen sendin. Belki de benim payım çok küçük olduğu için yayılması bu kadar yavaş oldu. Fakat senin de sonunda şüphelendiğin gibi, belki de o haklıydı ve bize söyledikleri doğruydu.

Ama onunla birlikte oradan nasıl çıkabildiler? Bir zamanlar duvarlarımızda asılı olan şeylerin ve aynaların içine nasıl girebildiler? Gündüz vakti bana görünmeyi nasıl başardılar? Sonuna kadar boş duvarlar arasında, sessizlik içinde yaşamalı ve onların içeri girebileceği hiçbir yolu kullanma riskine girmemeli miyim? Cehennem o kadar mı kalabalık ki geri geliyorlar?

Sayfalarca böyle devam ediyordu; zavallı hasta teyzesinin bir zamanlar kendisi için randevuların, öğle yemeklerinin, akşam partilerinin, alışveriş gezilerinin ve kulüplerin mekânı olan caddelerde tanık olduğu tuhaf ve iğrenç görüntülerin uzun bir listesi gibi. Peki devamlı sözünü ettiği bu kişi de kimdi? "*Onları devamlı aşağı çağırıyordu. Ve daha önce bu binada, merdivenlerde veya odalarımızda olmayan tüm sesler, gölgeler ve varlıklar* onun *çağrısına uyup* ona *geliyordu...*"

Apryl not kâğıtlarıyla bazı yerleri işaretlemeye ve binayla ilgili şeyleri not almaya başladı. Lillian ve Reginald'ı ilgilendiren, teyzesinin hem kendi yaşadığı açmazın hem de Reginald'ın ölümünün sebebi olarak gördüğü bir olayın varlığından şüpheleniyordu, ama bununla ilgili açık bir bilgiye erişebilmiş değildi. Eğer o dönemde Barrington House'da yaşayanlardan hâlâ hayatta olan biri varsa ondan büyük enişte sinin nasıl öldüğünü öğrenmek isterdi. Çünkü Lillian kocasının yaptığı bazı korkunç şeylerin cezasını çektiğine dair bir şeyler de yazmıştı:

Hepsini yaktığında, onunla birlikte her şeyin yok olduğunu düşündün. Ama bu ateşten nasıl sağlam çıkabildi? Ve bizim için, hepimiz için yaptıklarına rağmen yine buradalar.

Diğerleri artık benimle konuşmuyor. Karın olduğum için benim suçlu olduğumu düşünüyorlar. Bunu Beatrice'in gözlerinden anlayabiliyorum. Artık bana kapısını açmıyor. Yönetici bana bir uyarı gönderdi. Beatrice'in avukatı da eğer peşini bırakmaz-

sam hukuki yollara başvuracağını bildirdi. Peşini bırakmamak mı? Onlara birlikte daha güçlü olacağımızı söyledim sadece. Ve hepimizin bu işin içinde olduğunu. Ama işe yaramadı.

Shaferlar da benimle görüşmüyor. Bazen Myriam başka bir odada olduğunda Tom beni arayıp fısıldayarak konuşuyor ama karısı geldiğinde hemen kapatıyor. Kadın hep yaptığı gibi yine adamı yönetiyor.

Hepsi korkak. Onlarsız daha iyi olacağımı düşünüyorum. Gidemediğim için beni kovamıyorlar da. Bu çelişki beni acı acı güldürüyor. Ya burada kalıp onun bizimle oynamasına ve yaptıklarımızdan dolayı bize eziyet etmesine katlanacağız ya da kendi hayatlarımıza son vereceğiz. Ama bunu yapamam sevgilim. Çünkü duvarların arkasından duyduğum şeyin sen mi yoksa zalimce bir şaka mı olduğunu kestiremiyorum.

Öğleden sonra geç saatlerde defteri kapatan Apryl, düşüncelerini büyük teyzesinin hezeyanlarından uzaklaştırabilmek için Harrods'daki Food Hall'dan alışveriş yapmaya gitti. Sonra Sloane ve Kings caddelerindeki giyim mağazalarının indirimli ürünlerine baktı. Ama sokak ve yer isimleri ona Lillian'ın seksenli yaşlarında, peçeli bir şapka ve yıpranmış ayakkabılarla yürüdüğü yolları hatırlatmaktan başka bir şeye yaramadı.

Dükkânların saat sekizde kapanması ve yağmurun başlamasıyla Apryl tekrar Barrington House'a döndü. Hava soğuktu ve yağmur ensesinden içeri giriyordu. Ama en azından dairedeki dağınıklığın büyük bir kısmı ortadan kalkmış ve koridor temizlenmişti. Cuma günü de yine bir hayli uğraşarak depo olarak kullanılan iki yatak odasından satılacak olan mobilya ve süs eşyaları dışında her şeyi atabilirdi.

Ama dairedeki boş alanın artması, rahatlığın veya aydınlığın artmasını sağlamamıştı. Stephen'ın yardımıyla gece ve tavan lambala-

rını yüz vatlık ampullerle değiştirdikten sonra bile ortamın loşluğunu tam olarak gideremeyişti. Üstelik bu fazladan aydınlatma, tavandaki boyanın etekliklere ve süpürgeliklere daha rahatsız edici bir görünüm vermesine, odanın bir müzedeki sararıp solmuş çömlekler gibi görünmesine neden olmuştu.

Kimsenin daireyi satın almaya yanaşmayacağından korkuyordu. Eğer tepeden tırnağa tadilat yapılmazsa dairenin müstakbel sakinleri ebediyen eski bir fotoğrafın içinde kısılıp kalacaklardı. Moral bozucu bir yerdi burası; toz, kurumuş rutubet kokusu ve eski mobilyalar büyük teyzesinin ölümüne kadar mahkûm olduğu yalnızlık ve çaresizliğin hatıraları olmuştu.

Şu çelişki Apryl'ın gözünden kaçmadı: dünyanın en pahalı şehirlerinden biri olan Londra'nın en zengin muhitlerinden birindeki en eski ve özel apartmanlardan birindeydi ama eski bir banyoyu kullanıyor, lekeli ve kâğıtları sökülmüş duvarlar arasında yaşıyor, çılgın bir akrabasından miras kalan yarım yüzyıllık küf ve döküntünün arasında oturuyordu.

Saat dokuz olduğunda kucağında bir diğer günlükle ve yanındaki masada bir kadeh beyaz şarapla yatağındaydı. Bir kez daha halüsinasyonlar gören büyük teyzesinin yazdıkları içinde kaybolup gitti:

Bir maymun gibi etrafımda dolanıyordu...

...Kadın, "Çok geçmeden gelirler. Şşt, şimdi onları duyuyorum galiba," dedi ve o küçük şeylerin ağzına kurumuş memesini verdi...

... İncecik bacaklarının üzerinde peşimden geldi, konuşarak...

...Pis beyaz bir elbisenin içindeydi, sarıya çalan kafasında hiç saç yoktu, beni görünce uzun kollarını havaya kaldırdı. Beni sokakta gördüğünden de eminim. Bina çok eskiydi ve pencerelerden birinin çerçevesine bir battaniye çivilenmişti...

...Biri beni eve getirdi. Nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Sonra bir doktoru aradılar. Benim doktorum değildi; ellerinden hoşlanmadığım bir adam geldi onun yerine...

Bunların içinde bir adamın isminin iki kez geçtiğini gördü.

...Adını başka yerlerde de aradım. Nancy'nin önceden yaşadığı Curzon Caddesi'ndeki kitapçıda çalışanlar, bana onun dönemiyle ilgili bulabildikleri her şeyi sipariş ediyorlardı. Ama kimse onu tanımıyordu. Senin de bir keresinde dediğin gibi, "Kendine saygısı olan doğru dürüst hiçbir galeri onun saçmalıklarını duvarına asmaz." Sen onun çılgın olduğunu söylerdin hep. O da bu tür şeylerden büyük heyecan duyuyor olmalıydı. Ama Hessen'in ne dergilerde ne de kataloglarda bir eseri veya ismi geçiyordu. Onu buraya getiren nedenler özel olmalıydı. Geriye kalan arkadaşlarımızdan resimden anlayanlara sordum ve sadece ikisi onun adını duymuştu. Ama bana zaten bildiklerimin dışında bir şey söylemediler. Sanatıyla ilgili de hiçbir şey bilmiyorlardı. Sadece, savaş sırasında hain olduğu iddiasıyla Mosley[3] ile birlikte hapse atılmış.

British Library'ye gidemiyorum, hatta mahalli bir şubesine bile. Belki de Hessen sahte bir isimdir. Şeytan farklı kılıklara giremez mi? Ve tüm bunlar sırf bizi dehşete düşürmek için yaratılmadı mı? Belki de başka bir amacı yoktur. Onu yenmek ya da en azından etkisinden kurtulup kaçabilmek için izleyebileceğim bir yol bilmiyorum. Her şeyi denedim. Daire yedide ölüm döşeğinde olan Bayan Foregate'i görmek için buraya gelen rahip, ne zaman onunla konuşsam benim deli olduğumu sanıyor.

---

3 Sir Oswald Ernald Mosley. Britanya Faşistler Birliği'nin liderliğini yapmış olan İngiliz politikacı. (yay. n.)

Yine de hepimiz hâlâ buradayız ve ufalanıp gidiyoruz. Buradan zorla alınsaydım kendimi kaybederdim. O şekilde de ölürdüm. Öyleyse neden hâlâ bu acınası hayatı sürdürüyorum, sevgilim? Çünkü nereye gideceğime dair duyduğum kaygı, serbest kalmanın getireceği mutluluktan çok daha ağır basıyor. Seni izlememe engel olan şey bu. Daha az özgür iradeye sahip olan bir parçamın burada ebediyen kalmayacağından nasıl emin olabilirim? Dışarıdaki o şeyler gibi aciz olmak... Çoktan unutmuş oldukları insanları ve yerleri karanlıkta arayan o şeyler gibi...

Apryl, *Hessen* ismini Lillian'ın belirttiği bina sakinlerinin isimleriyle birlikte kendi günlüğüne yazdı. Geri döndüğünde bir psikiyatriste bu günlükleri okutmak istiyordu. Böylece büyük teyzesinin ne gibi bir sorunu olduğunu öğrenebilir ve bunun kalıtsal olmadığı konusunda kendisini rahatlatabilirdi. Ayrıca Lillian'a eziyet eden ressamla ilgili yazılanları hayal ürünü olarak kabul edip unutabilirdi, ama metinde Reginald'ın bir tartışmadaki rolünden defalarca bahsediliyordu.

İlk kararlılık gösteren sendin. İlk harekete geçen. Seninle birlikte, şu ankinden çok daha yakın olduğumuz zaman olduğu gibi sana hâlâ hayranım. Çünkü her gün beni duyabildiğini tekrarlıyorum kendi kendime. Beni ayakta tutan tek şey bu.

Sen bir savaş kahramanıydın ve burada da hepimiz için bir kahraman olmaya çalıştın. Diğerleri gibi kaçmayı reddettin. Merdivenleri tırmanan, duvarların arasından geçip odamıza ve uykumuza sızan gölgeden kaçmadın. Sen o küçük, rezil Alman Hessen gibi biri tarafından evimizden çıkarılamazdın. Ailelerini savaşta kaybetmiş olan Yahudiler de öyle. Ama senin daha önce öyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Çok korktum. Şimdi senin de korktuğunu anlıyorum. "Kazaya uğradığı gece bu işi bitirmeliydik," dediğini duymak... Ona yardım edip hayatta kalmasına

izin vererek daha büyük bir karanlıkla geri dönmesine neden olduğumuzu düşündükçe içimi umutsuzluk kaplıyor.

Sen hepimiz için en iyisini yapmaya çalıştın. Ama susturulmuş olan yeniden konuşmaya başladı ve kendini gösterdi. Hâlâ da devam ediyor, sevgilim. Hâlâ devam ediyor. Yalnızca onu artık göremediğini ümit edebilirim. Seni onların arasında düşünmek beni kahreder.

Tüm kalbimle, keşke fırsatımız varken gitseydik, diyorum. Kader neden bu kadar zalim? Pek çoğunun hayatını kaybettiği nice görevden sağ salim döndün. Ama sonunda yine benden alındın. Ellerimin arasından. Göz göre göre.

Işıklar her zamanki gibi açıktı, ayna ve resimler ise ters çevrilmekle kalmayıp yatak odasının dışındaki koridora taşınmıştı. Apryl dört kabarık yastığın arasına gömülmüş, yarı oturur halde, uyumayı ne istiyor ne de bekliyor gibiydi.

Yukarıda, dokuzuncu kattaki pencereler kimi zaman rüzgârdan çarpardı. Dışarıdan asansörün çıkardığı zayıf sesleri duyabiliyordu. Kimi zaman bir daire kapısı kapanıyor ve gürültüsü loş merdiven boşluklarından büyük teyzesinin dairesine ulaşıyordu. Binada başkalarının da olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu.

Düşüncelerini yarınki işlerine verdi: fotoğrafları plastik kaplarla sarmak, ölmüş gülleri toplayıp çöpe atmak, belki de son kez Lillian'ı eve getiren taksi şoförünü arayıp adama teşekkür etmek. Belki emlakçılar. Belki.

Uyuyor muydu? Sanki uyuyordu ama hâlâ içinde olduğu odanın farkında gibiydi. Sanki içindeydi ama tam olarak değil. Sıkça başına gelen bir şey değildi bu, ama aşina olduğu bir duyguydu. Dairede tek başına uyuyordu ve çevresinde olan bitenin farkındaydı.

Peki yatağın üzerine eğilen kimdi?

Binadaki diğer insanlar çığlığını duymuş olmalıydı. Ama yataktan fırlamadan önce, yastıkların arasında dimdik otururken ve çarşaflara dolanmış olan ayağıyla sanki bir el onu korkunç bir yere çekiyormuş gibi tekmeler savururken sesler duydu. Uzaktan gelen sesler. Kendi hırıltılı nefesinin ve iniltilerinin ötesinden gelen sesler. Sanki uzak bir okul bahçesinin gürültüsü rüzgârla birlikte odasına taşınmıştı.

Rüzgâr, camların ve duvarların dışındaydı ama bir yerde daha vardı. Tavanda. Tavan, bir yüzü andıran ve giderek uzaklaşan bir şeyin etrafında karanlık ve sonu görünmeyen bir hal almıştı. Çevresinde kırmızı bir şey vardı. Renksiz bir derinliğin ve böylesine sert bir soğuğun değil, çatlakların ve sarı boyanın görünmesi gereken yerdeki karanlığın içine doğru çekilen bir yüz. Derinin içinden kemiklere işleyen bir soğuk.

Peki şimdi o yüz, sesler ve rüzgâr neredeydi?

Apryl, üzerinde sadece iç çamaşırıyla yatak odasının kapısında tüm vücudu titreyerek dururken sıçrayarak kalktığı yatağa baktı ve büyük teyzesinin odasını uyumadan önce nasıl gördüyse yine öyle gördü. Işıklar açıktı, duvarlar boştu ve odada kendisinden başka kimse yoktu.

ON DÖRT

Susamış ve sersemlemiş haldeki Seth, sıcak yatağında doğrularak başucundaki sigara kâğıdı ve tütüne uzandı. Uzun ve aptallaştırıcı bir uykudan daha şaşkın bir şekilde uyanmış, uyumadan önce neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Sanki uyuyalı çok olmuştu ama dışarısı hâlâ karanlıktı.

Bir eliyle sigarasını yakarken diğer elinin parmakları yatağın yanındaki masanın üzerini yoklayarak çalar saati buldu. Görmek için kafasını çevirdiğinde küfredip gözlerini sıkıca kapadı. Uyuduğu sırada yanmakta olan lambanın ışığı gözlerini acıtmıştı.

Başını yavaşça ışıktan çevirdi, çalar saati kırptığı gözlerinin önüne getirdi. Altı buçuk. Ama sabah mı yoksa akşam mı olduğunu bilmiyordu. Hangi günün gecesi veya gündüzü olduğunu da. Uyanık olduğu son günün tarihini bile hatırlayamıyordu.

Yer ve eşyaların üzeri eskiz kâğıtlarıyla doluydu. Sağ kolunun ve elinin sızlayan ve kramp yüzünden hâlâ kaskatı olan kasları bu çizimlerin nereden çıktığını söylüyordu. Demek bütün gün uyumuştu. Belki de iki gün. Gün boyunca uyumuş, gece boyunca uyanık kalmıştı. Eğer vardiya saatleri değiştiyse acaba bu gece işe gitmesi gerekecek miydi? Kimse aramamıştı. İzin günü olmalıydı.

Rüzgâr, çerçeveleri dökülen pencereleri sallıyordu. Yağmur pis camlara vuruyordu.

Öksürerek yataktan çıktı. Ağzında sigaradan kalma ağır bir zift tadı vardı. Gece lambasının ışığında yaptığı çizimlere baktı. Şömine yerine konmuş radyatörden çalışma ve yemek masalarının altına kadar her yer, üzerinde çizimlerin bulunduğu kâğıtlarla doluydu.

Alt dudağından sarkan sigarası ve omuzlarındaki paltosuyla, bir hapishane gardiyanının deliler koğuşunda bulabileceği türden olan eserlerini inceledi.

Resimler sarsıcıydı. Vahşi, akıl dışı, rahatsız edici ve tuhaftılar. Ama niteliksiz değillerdi.

Plastik şişedeki sudan aceleyle bir yudum aldıktan sonra bu çizimlerdeki gerçekliği memnuniyetle izledi. Canlılık. Siyah figürlerin çarpık uzuvlarındaki garip hayat belirtileri. Ve gözlerde zalim bir zekâ, bir başkasının sefaleti karşısında duyulan sinsi bir sevinç, coşkulu bir kötülük arayışı, yakıcı ve parıldayan bir haset duygusu: dünyanın gözleri. Daha önce çizdiği hiçbir şeye benzemiyordu ama önceden karakalemle, boyayla veya kille şekil vermekten hep çekindiği o sıradışı iç gücün ürünü gibi görünüyordu. Eski acınası çabalarının tek takdire değer yanı şu an önünde gördüklerini andıran parçacıklardı; okuldaki hocalarının fark ettiği ve karşısında büyülendiği aykırı gölgeler. Utanç duyduğu, bastırdığı bir şey. Keşfetmekten çekindiği dışavurumcu bir damar. Ama artık çekinmiyordu. Yeteneğinin işe yarar tek parçası buydu. Sadece işlenmesi gerekiyordu.

Ana ışığı yaktıktan sonra yere çöktü ve doğmamış çocuğun cama dayanmış yüzüne baktı. Yüz hatları bulanık bir sıvının içinden belli belirsiz görünüyordu, ama gözlerinden Uzakdoğulu olduğu belliydi. Cenin çiziminin yanında Bayan Shafer'ın kafasının resmini buldu. Eşarpla gelişigüzel bağlanmış olan kafası üç farklı açıdan çizilmişti, gözleri zeytin kadar küçüktü ve öfkeden kararmıştı. Başının bir diğer çizimi ise örümceğimsi bir bedenin üstünde duruyordu, kabuğu akik gibi pürüzsüz ve parlaktı ve yarısı bir kimono ile örtülüydü. Kuruyup çöp gibi kalmış ve bir gölgeyi andıran kocasına iğrenç bir

tahrik edicilikle yaklaşıyor, kocası da sendeleyen bebek adımlarıyla ona doğru yürüyordu.

Bir de Bay Shafer'ın buruşmuş kâğıt hamurunu andıran ölü maskı vardı ve yine ona ait bir diğer kukla bedenin etrafından karısının kasıklarından yeni çıkmış ince ipler sarkıyordu. Bu yaşlı sakinlere dair son resimde bir yumurta kümesi vardı. Yumurtalar, inci gibi ıslak bir parlaklığa sahipti ve radyatörün yanındaki toprak dolu kutularının içinde sıcacık duruyorlardı.

Seth gülümsedi. Dudaklarının çevresinde bir gariplik hissetti.

Zihninde kısa bir süreliğine oluşan bir açıklık sırasında alelacele yapılmış olan çizimlerinin büyük çoğunluğu, tek ve tanıdık bir kişiyi gösteren karalamalardı.

Seth, başlıklı bir parkanın içine çekilmiş ve istenmeyen gözlerden korunan bu yalnız çocuğun yüzünü, saplantılı bir şekilde karanlığın içinde resmetmişti.

"Tanrım." Birden etrafına, dolaba istif edilmiş çorba kutularına, kırık gardıroba, kat kat olmuş incecik perdelere, kupkuru halıya ve kâğıt yığınına baktı. Her şeye nasıl boş vermiş olduğuna hayret etti. Hepsi geceleri çalışmasının bir sonucuydu. Öyle olmalıydı. Uykusuzluğun neden olduğu deliliğin, Londra'da hayatta kalma mücadelesinin bir sonucu. Yalnızlığın, çaresizliğin, varoluşun ayrıntılarıyla başa çıkabilme gayretinin. Belki de kaderi böyleydi. Belki de en başından beri içten içe bu noktaya varma ihtiyacını duyuyordu. Köşeye sıkışıp kendini açığa çıkarmak zorunda kalmalı, her türlü sınırı kaldırıp tüm şüphelerden soyutlanarak kendisine öğretilmiş olan her şeyi karanlık varlıkların yaşadığı kendi derinliklerine çekilene kadar yeniden gözden geçirmeliydi. Otuz yıllık birikimin toplandığı, süzgeçten geçirildiği, dibe battığı, sonra iğrenç ve gizli bir gerçek olarak yeniden şekil bulduğu bir yeri keşfetmeye yönelmişti. Kendi gerçeği. Gerçek.

İşte karşısındaydı, onun sanatsal vizyonu.

Ama bunu istiyor muydu?

Yüzünü elleriyle örten Seth, parmaklarının arasından tavana baktı.

Reddetmek üzere olduğu şey sıradışı bir yetenekti. Bedeli ağır olan büyük bir ödül. Dünyaya bu seviyeden bakmak... Baştan çıkarıcıydı. Dürüst olduktan sonra başkalarının ne düşündüğü umurunda olmamalıydı. Eğer vizyonunu geliştirmesi gerekiyorsa kibir veya haysiyete yer olamazdı. Kısıtlama olmamalıydı. Tükenene veya sona ulaşana kadar kendini tümüyle bu batık dünyaya vermesi gerekecekti. Başarı ve başarısızlık düşüncesi söz konusu olamazdı. Teslim tarihi yoktu. Sadece gördüklerine ve hissettiklerine bağlılığı vardı.

Yapabilecek miydi?

Başını eğdi. Resimlere bir kez daha bakınca iğrendi. Ama bir yandan da kendisini tedirgin eden farklı bir heyecan duydu. Bu vizyon onu mahvedebilirdi; bunu daha en baştan anlamıştı.

Seth yatağa oturdu, başını dizlerinin arasına eğdi ve bir sigarayı hızlı hızlı, filtresine kadar içti. Kâbusları ve o çocuğu gördüğü halüsinasyonları düşündü. Tanrım, kendi hastalıklı hayal gücünün ürünü olan şeylerle konuşmuştu bile. Bir de şu kontrol edilemez öfkesi, uyuşukluğu, işlevsizliği, kendini temizleyememesi, kendine bakamaması ve başkalarıyla iletişim kuramaması vardı.

Şu an bu deliler diyarından geri çekilme şansı vardı. Belki de eski benliğinden geriye kalanlar, bir ayıklık anında onu son bir kez uyarıyordu. Belki de devamlı öne çıkıp onun bir sanatçı olarak potansiyelini kullanmasına engel olan ve içten gelen sinir bozucu bir tehlike duygusuydu. Ne yapacağına karar veremiyordu ve bu krizi tartışabileceği hiç kimsesi yoktu. Kendisinden korktuğunu, artık kendisine güvenmediğini ve herhangi bir durumda vereceği tepkiyi kestiremediğini biliyordu sadece.

ON BEŞ

Bir şeyler Stephen üzerinde etkisini göstermeye başlamıştı. Gözlerinin çevresi kararmış, yüzü zayıflamış, başının ve ellerinin hareketleri yavaşlamıştı. Sanki resepsiyon masasında durduğu sırada yaptığı her şeyi dikkatle planlayarak ve düşünerek yapıyordu. Son birkaç gün içinde bu durum Apryl'ın daha fazla dikkatini çekmeye başlamıştı. Sanki kendisi etrafta olduğu zaman adam gergin görünüyordu. Hatta endişeli. Ama diğerlerinin bu tür bir tepkiye neden olduğunu hiç görmemişti.

Öte yandan adamın karısı, Janet hastaydı. Bunu kendisiyle konuşma girişimlerinden biri sırasında Piotr'dan öğrenmişti. Çift, yıllar önce tek çocuğunu korkunç bir kazada kaybetmişti. Bu yetmezmiş gibi zavallı adam gececilerle gündüzcülerin nöbet değişimini idare etmek için her sabah altıda kalkıp akşam altıya kadar çalışmaya devam ediyordu. On iki saatlik mesaisi boyunca apartman sakinleri için hem hizmetkâr hem de diplomat rolünü üstleniyordu. Apryl'a kendine has sessiz ve temkinli üslubuyla çok şey anlatmıştı. Apryl da adamın kendisine yardımcı olmaktan hoşlandığı izlenimini edinmişti ve daha çok babacan olan halinde tavrında bir uygunsuzluk görmemişti. Ama yine de Barrington House'a gelişinin onda sıkıntıya neden olduğunu düşünmeye başlıyordu. Zor veya nahoş bir şeyi hatırlatan bir rahatsızlık gibi değildi bu. Belki de Amerikalı karakterindeki bir şey bu ketum İngilizi rahatsız etmişti.

"Günaydın, Apryl. Bir gelişme var mı?"

"Bildiğin gibi, iki adım ileri, üç adım geri. Bakma, şaka yapıyorum. Aslında iyi."

"Bu işi kafa koyduğun belli. Gelenleri gördüm."

"Harika. Çok iyi. Sanırım bir gün daha kaldı. Sonrasında işim bitecek."

"Diğeri de cuma günü gelmiş olur."

"Teşekkürler. Her şey için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun. Sen olmasan tüm bunları nasıl yapardım bilmiyorum."

Adam övgüleri geçiştirip hafifçe gülümsedi. "Hiç önemi yok. Yardımcı olabildiysem ne mutlu."

"Acaba sana başka bir şey sorabilir miyim? Lillian hakkında."

Adamın kaşları çatıldı ve gözlerini önündeki deftere çevirdi. "Tabii."

"Lillian günlük tutuyormuş. Daha doğrusu günlükler."

Adam gözlerini kıstı ve okuduğu yazıların altına parmağını koyarak devam etti. "Öyle mi?"

"Oldukça garipler. Dürüst olmak gerekirse beni çok korkuttular." Sesi titremeye başladı. "Senin söylediğin şeylere uyuyor gibi. Gerçekten de paranoyakmış. Sanırım hastaydı. Hem de uzun zamandır hastaymış gibi görünüyor. Aklından."

Stephen asık bir yüzle başını salladı ama onunla göz göze geldiğinde ne denli tedirgin olduğunu gizleyemedi.

"Binadaki diğer kişilerle ilgili pek çok şey yazmış. Tarih belirtmemiş ama sanırım en son yetmişli yıllara geldim. Sadece detaylardan çıkardım bunu. Acaba bu binada onun zamanından kalma ve onu tanıyan birisi var mı diye merak ediyordum."

Stephen ağzını açmadı ve masaya bakmaya devam etti. "Bir düşüneyim."

"Beatrice adında birini hatırlıyor musun?"

Stephen başını öne doğru salladı. "Betty. Betty Roth. Savaş öncesinden beri burada. Dul bir kadın. Ama teyzeni tanıdığından pek emin değilim. Konuştuklarını hiç görmedim."

"Daha neler! Olacak iş değil. Beatrice hâlâ burada mı? O ve Lillian arkadaşlarmış. İkisinin de kocaları hâlâ sağ iken. Onunla konuşmayı çok isterim."

Bunu duyan Stephen'ın yüzü buruştu. "Böyle bir isteği pek sık duyduğumu söyleyemem."

"Nedenmiş?"

"Epey zor bir insandır."

"Yani cadalozun tekidir demek istiyorsun, öyle mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim." Gülümseyen Stephen iki elini avuçları dışa gelecek şekilde kaldırdı. "Dene istersen ama seninle görüşeceğini hiç zannetmiyorum. Kabul etse bile gözyaşları içinde veya burnundan soluyarak dönme ihtimalin çok yüksek."

"O kadar mı fena?"

"Daha beter. Kadının kızı hayatımda tanıdığım en nazik insandır ve her ziyaretinden sonra buradan gözyaşları içinde ayrılır. Akrabalarının hepsi ondan korkar. Knigthsbridge'in çoğu da öyle. Harrods ve Harvey Nicks de artık onu dükkânlarına almıyorlar. Zaten artık pek dışarı da çıkmıyor. Pek çok kapıcının işi bırakmasının tek nedeni de o kadındır."

"Ama..."

"Biliyorum. Sadece ihtiyar bir kadın. Ama onu küçümseyenlerin vay haline. Sanırım bu kadarı yeterli."

"Açıklama için teşekkürler ama denemek zorundayım. Büyük eniştemin nasıl öldüğünü biliyor olabilir. Ayrıca Lillian, Shafer adlı bir çiftten bahsetmiş. Onları hiçbir güç buradan çıkaramazmış."

"Ne yalan söyleyeyim, öyledir. Hâlâ burada yaşıyorlar ve Bay Shafer'ın kalça protezinden önce bile Motcomb Caddesi'nden öteye

gittiklerini görmedim. Çok yaşlandılar ve adamın bir hemşiresi var. Adam doksanını geçti ve güçlükle yürüyor."

Ama Apryl'ın aklı hâlâ onların köşedeki dükkândan öteye gitmemelerindeydi. Yazılmalarından yıllar sonra büyük teyzesinin çılgın günlüklerinde geçen bir şeyin paranoyak bir kuruntudan ibaret olmadığını görmüştü. "Acaba onları..."

"Aramak mı? Tabii ki. Betty tam on bir buçukta öğle yemeği için aşağı iner. O zaman sorarım. Claridges'ını hiç kaçırmaz."

"Uzakta mı?"

"Hayır. Hyde Park Corner'ın diğer tarafında."

Apryl başını salladı, yeniden canlanan huzursuzluğunu gizleyemiyordu. "Çok iyi olur. Lillian'ın büyük yeğeninin kendisini sorduğunu söyle ona. Aile tarihiyle ilgili, dersin. Kendisine çok minnettar kalacağımı da söyle. Sadece birkaç dakikasını ayırsa yeter."

Stephen masadaki deftere not aldı. "Daireni arayıp haber veririm. Ya da buradan geçtiğini görürsem söylerim."

"Güzel."

"Ama söz vermiyorum. Başkalarıyla görüşmeyi pek sevmezler."

"Anlıyorum. Adı geçen bir kişi daha vardı. Burada yaşayan bir ressam. Hessen diye biri. Soyadı herhalde."

Stephen'ın not alan parmakları durdu, ama başını kaldırıp bakmadı.

"Adını hiç duydun mu?" diye sordu Apryl, heyecandan midesi kasılıyordu.

Stephen gözlerini kısarak omzunun üzerinden baktı, sonra başını iki yana salladı. "Ressam mı? Hayır. Benim dönemimde yoktu. Ayrıca bu binada hiç mavi plaket de yok," dedi ve bu işaretlerin Londra'da yaşamış ünlü kişilerin evlerini göstermek için kullanıldığını açıkladı.

"Hmm. Çok uzun zaman önce olmalı. Çok ünlü biri olduğunu da sanmıyorum."

Masadaki telefon çaldı. Stephen'ın eli ahizeye uzandı. "Müsaadenle telefona bakmam gerekiyor."

Apryl başını salladı, hayal kırıklığını yüzüne yansıtmamaya çalışıyordu. "Tabii. Gitsem iyi olacak. Görüşürüz. Teşekkürler."

Apryl, Queensway'i bulma umuduyla Hyde Park'ın yeşilliği içinde yol almaya başladı., Queensway, büyük açık alanın kuzeyinde bulunan Bayswater'daydı. Serpentine Gölü'nün ve yollar ve ağaçlardan oluşan labirentin ötesindeydi.

Yoldan ayrılıp Converseleri ıslanana kadar çimde yürüyen Apryl çaprazlama bir yol izleyerek bahçelerin arasından ve devasa Albert Anıtı'nın yanından geçti. Sonra Prenses Diana'nın yaşamış olduğu Kensington Sarayı'nın yanından yoluna devam etti. Soğuk havayı ciğerlerine çekmek onu canlandırmıştı. Sıradan şeyler yapan sıradan insanlar görüyordu: çocuk arabası süren dadılar, şişkin montlu çocuklar, pembe bacaklarıyla nefes nefese koşanlar ve yağsız, kemikli omuzlarıyla yürüyüp geçenler. Bu onun uydurması değildi. Barrington House'dan uzaklaştıkça kendisini hafiflemiş hissediyordu. Dairenin sıkışık ve karanlık odalarındaki iç karartıcı havadan kurtulmuştu.

Beyaz otellere, nemli bahçelere ve ortalıkta dolaşan turistlere bakınca Bayswater'ın, Barrington House'dan sonra gelinebilecek en iyi yer olduğunu düşündü. O dairede bir gece daha geçirme düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu.

Korkuyordu. Lekeli duvarlardan, çürümüş halılardan ve geceleri beklentili bir gerginlikle dolu olan sessizlikten korkuyordu. Çılgın ve yalnız bir kadının uzun zaman orada kalması mekânı değiştirmişti. Bunadığı ve kendisi için bir hapishane haline gelen evindeki hatıralar şekil değiştirip bitmek bilmeyen saatler boyunca hayaletler gibi ortalıkta uçuşmuştu. Sanki Lillian burayı içindeki dehşet ve paranoyayı kendi düşüncelerine sızdıran ruhsal bir rutubet ile zehirlemişti.

Bunun nasıl olduğunu veya böyle şeylere karşı nasıl tuhaf bir hassasiyet geliştirdiğini açıklayamıyordu. Fakat şimdi tüm bu olanların saçmalığını düşündükçe kendisini aptal gibi hissediyordu. Herhangi bir fiziksel ortamdan farklı olmayan o mekân, onu böylesine değiştirebilir miydi? Olabilirdi. Geçen gece de bunu kanıtlıyordu.

Bir otel odasına taşınmasını annesine nasıl açıklayacağını düşündü. Yine beyaz yalanlarla. Neler olup bittiğini anlatmaya çalışmanın düşüncesi bile onu yormaya yetiyordu. Daha sonra hallederdi. Çünkü Bayswater, keyfini çıkarmak istediği bir Akdeniz sıcaklığı taşıyordu gökyüzü bile maviye dönmüştü– ve yurt dışından gelen ziyaretçilere göre planlanmış bir yer gibi görünüyordu. Her yer valiz dükkânları, restoran zincirleri ve turistik eşya satıcıları ile doluydu ama onun asıl hoşuna giden yüksek beyaz binalar ve Kıbrıslı Rum manavları olmuştu. Kezgâhların arkasındaki yaşlı adamların mavi önlükler giydiği ve sattıkları şeyleri beyaz kâğıtlara sardıkları Moskova Yolu'ndaki Atinalı bir manavdan atıştırmak için zeytin ve humus aldı.

Queensway'deki Ruslara ait bir internet kafede bilgisayar başında bir saat geçirip bir kapuçino içti ve Google'da Hessen adlı ressamla ilgili sadece üç sayfa bulabildi. Bu isimle anılan tek bir sanatçı vardı: otuzlu yıllarda Batı Londra'da çalışmış birisi. Çok az kişi tarafından tanınsa da kendisini tanıyanlar tarafından hâlâ unutulmadığı ortadaydı. Bu oydu. O olmalıydı. Büyük teyzesinin baş düşmanının ilk adı Felix'di. Felix Hessen.

Birkaç yıl önce Miles Butler adında bir adam onunla ilgili bir kitap yazmıştı ve internet sayfalarının çoğunda da bu kitap üzerine incelemeler bulunuyordu. Kitap Tate Britain tarafından basılmıştı. Apryl gerekli bilgileri not aldı: Miles Butler, *Girdaba Bakışlar – Felix Hessen'in Çizimleri.* Ayrıca Felix Hessen Dostları diye bir dernek vardı. Yerleri Camden'daydı ve garip bir internet siteleri vardı. Tamamen siyah ve kırmızı grafiklerden oluşan, amatör işi bir sayfaydı. Girişte, "Hessen'in büyük bir sürrealist ressam olarak hak ettiği yer", sanatçının

"Fütürizme katkıları" ve adını Apryl'ın da duymuş olduğu "Francis Bacon'ın öncüsü" olması ile ilgili abartılı yorumlar vardı.

Sanatçının birkaç sayfalık biyografisinin olduğu bağlantıya tıkladı. Ama şöyle bir göz attığında Barrington House adının geçmediğini gördü. Hessen, İsviçreli-Avusturyalı bir göçmendi ama bir sanatçıdan beklenebileceği gibi hakkında fazla bilgi yoktu. Büyük bir ressam olduğu iddia ediliyordu ama hayatı boyunca resimleri tek bir galeride bile sergilenmemişti. Günümüze kalan çizimleri ise şu an Amerika'daki New Haven arşivindeydi.

İnternet sayfasındaki biyografiye göre babası zengin bir tüccardı ve genç Felix'i Zürih'teki tıp fakültesine göndermişti. Bir nedenden dolayı zengin ailesi daha sonra İngiltere'ye yerleşmiş, Felix Hessen de teknik ressam olarak sivrileceği Slade'de güzel sanatlar okumaya başlamıştı. Giriş kısmında yazılanlara göre Hessen, İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Britanya Faşistler Birliği diye bir yere üye olmuştu ve Oswald Mosley adlı biriyle bağlantısı nedeniyle sanat okulundaki solcu bir komplo ile okuldan atılmıştı. Bu yetmezmiş gibi Hessen savaş sırasında "halkın ve ülkenin güvenliğini tehlikeye atma" suçundan Brixton Hapishanesi'ne gönderilmişti. Otuzlarda üst düzey Nazilerle –hatta Hitler'le bile– görüştüğü ve sanatıyla onları etkilemeye çalıştığı yönünde rivayetler vardı. Ama eserleri beğenilmemişti. O da Britanya faşistleri için muhabere subaylığı yapmakla yetinmeye çalışmış, ama onlar tarafından da sevilmemişti.

Reginald'ın ondan nefret etmesine şaşmamak gerekirdi.

Hapishaneden çıktıktan sonra Batı Londra'daki aile evinde inzivaya çekilmişti. Sadece otuzlu yıllara ait çizimleri ve kendisinin çıkardığı *Girdap* adlı bir sanat dergisinin tek sayısı kalmıştı. Derginin dört sayısı çıkmış ve on altıdan az abonesi olmuştu. Hessen de "dil ile aktarılamayan fikirleri felsefi bir mecrada sunmaktan" vazgeçmişti.

Apryl bir eziği nerede görse tanırdı.

Hessen kırklı yılların sonlarına doğru ortadan kaybolmuştu ama sitede belli bir tarih verilmiyordu. Kaybolduktan yıllar sonra ailenin avukatı tarafından resmî olarak öldüğü ilan edilmişti. Aile mülkü, Almanya'daki uzak akrabaları tarafından satılmıştı. Felix, evlenmemişti, çocuğu yoktu. Hem annesi hem babası savaştan ve oğullarının kısa süren şöhretinden önce ölmüştü.

Savaş öncesine ait kayıtlarda da adı hemen hemen hiç geçmiyordu. Ama Wyndham Lewis adlı biri kavga etmelerinden önce onun "tekinsiz bir gelecek vaat ettiğini" düşünmüştü. Augustus John da onun eserlerini Kraliyet Akademisi'ne tavsiye etmişti ama Hessen o kurumla ilgilenmemişti. Döneme ait anı yazılarında da adından çok az bahsediliyordu. Mitford'un kızkardeşlerinden biri olan Nancy onun "haksızlık derecesinde yakışıklı ve alçak" olduğunu düşünmüştü. Crowley'nin okült cemiyeti Mysteria Mystica Maxima'dan bile "Crowley'nin aydınlanma yolundan şüphe ettikten" hemen sonra kovulmuştu. İddiaya göre sadece bir çırak olarak yetkisinin çok ötesinde olan ayinleri yapabilmesi için gereken bilgilere sahip olmak amacıyla Crowley'e önce rüşvet vermeye kalkmış, sonra da ona şantaj yapmıştı. Dönemin okült çevrelerindeki söylentilere göre Crowley, kendi morfin ve fuhuş alışkanlıklarını karşılamasına yetecek ciddi bir meblağ karşılığında ona hem gereken bilgileri hem de ilgili metinleri temin etmişti. Büyük Canavar[4] Crowley, Hessen'in çok yönlülüğünden biraz faydalanabilmişti. Onu, İskoçya'daki Boleskin'de, Loch Ness kıyısında ciddi bir perhiz döneminden sonra yapılan uzun ayinler sırasında kullanmıştı. John Crawswort adlı bir şair, Hessen'in British Library'nin okuma salonundaki ayin yapmaya kalkışarak tüm binanın ışıklarının zayıflamasına yol açtığını ve dışarı atıldığını hatırlıyordu.

Ama savaştan kısa süre sonra Hessen ortadan kaybolmuştu. Hiçbir yerde yoktu. Muhtemelen intihar etmişti.

4 İngiliz okültist Aleister Crowley'nin lakabı. (yay. n.)

Barrington House'da kötü bir komşu olarak ikamet ettiğine dair hiçbir şey yoktu.

Felix Hessen Dostları adlı dernek, Miles Butler'ın kitabını Felix Hessen'e karşı yürütülen sosyal bilimler kampanyasının bir parçası olarak görüp reddediyordu.

İnternet sitesinde onun kayıp yağlı boya resimleri ve iddiaya göre Hessen'in o "büyük girdap tasavvuru" için tek hazırlığı olan çizimleri hakkında yazılmış otuz kadar makale vardı. Siteye göre kayıp tablolar başka bir komplonun parçasıydı. Ressamın faşizmle olan ilişkisi nedeniyle günümüzün sanat konseyleri tarafından sindirilmiş veya saklanmışlardı.

Dostlar on beş günde bir toplanıp misafir konuşmacıları dinler ve –artık her ne demekse– "Gizli Londra Manzaraları Seansları"na katılırlardı. Bu cuma gecesi Camden'da "Hessen ve Nazi Okültü" konulu bir toplantı vardı ve misafir konuşmacı Avusturyalı Otto Herndl'di. Diğer bilgiler için Harold adlı bir adamın numarası verilmişti. Apryl, Dostlar'ın diğer toplantı konularına da hızlıca göz attı: "Felix Hessen ve Tahlil Kültü", "Lanetliler için Ziyafet – Eliot Coldwell'in Görünmeyen Dünyasında Felix Hessen", "Savaş Öncesi Resim Sanatında Kuklacılık Groteski", "Yabani – Hayvansı Olana İlgi", "Ezra Pound'un Sürrealizmi ve Modernizmi – Girdaba Bakışlar."

Hepsi karmakarışık görünüyordu ve Apryl çok geçmeden kendisini hiç aşina olmadığı kelime ve göndermelere bakar halde bulmuştu. Ama Harold'ın numarasını kaydetmişti. Nihayetinde adam bir doktordu, metafizikçiydi. Bunun ne demek olduğundan emin değildi ama Hessen alanında uzman biri gibi görünüyordu. Çünkü pek çok makalenin ve yakında grup tarafından basılacak olan kitabın yazarıydı.

Ama Felix Hessen'in kaybolmamış çizimlerinin olduğu bağlantıya tıkladığında ensesi karıncalanmaya başladı. Bütün resimler tek tek yüklenene kadar başı dönmüş ve gözlerini ekrana yeniden odaklamak zorunda kalmıştı. Eğer büyük teyzesine eziyet eden hayallerin, Lillian'ı

hiç rahat bırakmayıp Barrington House'a kadar takip eden iğrenç varlıkların bir tasvirini istemiş olsaydı onları Hessen'in kara kalem, guaj ve mürekkeple çizdiği eserlerinin arasında kolayca bulabilirdi. Üstelik Hessen bunları otuzlu yıllarda, Lillian günlüklerini yazmaya başlamadan önce yapmıştı.

Apryl sabahın diğer saatlerini de Bayswater'da geçirdi, kahve içip pasta yedi. Saatlerce ve huzur içinde bir Lübnan kafesinin yağmur sularıyla yıkanan pencerelerinden dışarıyı seyretti. Bu süre boyunca internet sitesinde ve Lillian'ın günlüklerinde okuduklarına bir anlam vermeye çalıştı. O günlüklere hiç bakmamış olmayı diledi. Ama büyük teyzesi ve eniştesinin bu tek bir iyi huyu bile olmayan ve ölü hayvanların, insan cesetlerinin, insan ve hayvan karışımı gibi duran kuklaların korkunç resimlerini yapan bu adama neden bu kadar kafayı taktıklarını çok merak ediyordu. İnternetten resimlere bakmak Apryl'a iyi gelmemişti, şimdiyse bazı kısımlar belleğini esir almıştı. At dişlerine sahip siyah bir maymuna benzeyen şeyin görüntüsü gözlerinin önüne geliyor ve tüylerini ürpertiyordu. Sadece resmine bakmak bile çığlığını duyar gibi olmasına yetiyordu. Ama bir görüntüyü bastırmak, bir diğerinin zihninde canlanmasına yarıyordu sadece. Mesela o şey vardı; bir kadına, çok yaşlı bir kadına benzeyen ve etten çok kemikten oluşan bir şeydi. Bir bodrum penceresinden yukarı bakıyordu.

Kafedeki küçük masada otururken bir karar verdi. Miles Butler'ın Felix Hessen üzerine yazdığı ve Lillian'ın kendi hayatını mahvettiğini iddia ettiği o kitabı okuyacaktı. Felix Hessen Dostları'nın cuma günkü toplantısına gidecekti. Ayrıca Barrington House'da Lillian'ın gençliğini bilen herkesle konuşacaktı. Bunu Lillian için yapacaktı. Yoksa bu konu kimsenin umurunda olmazdı. En azından cuma gününü Camden'da geçirerek toplantı başlamadan önce ortamı yoklar ve orada şu uzmanlardan biriyle konuşabilirdi. Sırf şu sanatçıyı –korkunç şeyler çizen bu adamı– daha iyi anlayabilmek için.

Öğlen olduğunda artık emin olduğu bir şey daha vardı: Barrington House'da bir gece daha kalmayacaktı.

Leinster Meydanı'ndaki bir otel odasında, Queensway'deki bir Vietnam restoranından aldığı yemeği yiyip Chardonnay şarabını yudumlarken Miles Butler'ın kitabının giriş bölümünü açtı.

Kitap sadece yüz yirmi sayfaydı ve çoğunlukla Hessen'in çizimleriyle doluydu. Pimlico'daki Tate Britain'da bu kitaptan en fazla on tane kalmıştı ve hepsi indirimliydi. "Pek tutulmadı," demişti kitapçıdaki görevli ona. "Herkese göre bir kitap değil." Yakında hepsi elden çıkarılacaktı.

"Büyük teyzem onu tanırmış," demişti görevliye, garip bir gururla. Ama adam pek etkilenmemişti.

Kitapçıdan Barrington House'a dönüp geceyi geçirmek için ihtiyaç duyacağı bazı eşyalarını almıştı. Binadan çıkarken girişteki masanın önünde durup mesaisi bitmeden önce Stephen ile konuşmayı da ihmal etmedi.

Stephen onun otelde kalma kararını sorgulamamıştı. Dairenin durumu dikkate alınırsa, adam muhtemelen bunu neden daha önce yapmadığına şaşırmıştı. Belki de kendisini eskisi kadar rahatsız edemeyeceğini bildiği için rahat bir nefes almıştı. Fakat ona Bayan Roth ve Shaferların kendisini görmeyi reddettiklerini de o arada bildirmişti.

"Ama neden? Onu tanıyorlardı."

Stephen omuz silkmişti. "Kibarca sordum ve Lillian'ın sevimli yeğeninin bir süredir burada olduğunu ve hiç görmediği teyzesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini söyledim. Ama hayır, dediler. Biraz düşüncesizce davrandıklarını düşündüm ve onları ikna etmeye çalıştım. Ama sonra Betty'nin tepesi iyice attı." Ardından Stephen başını iki yana sallamıştı. Her zamankinden daha yorgun görünüyordu.

Bu insanların neyi vardı? Yaşlılar anılardan konuşmayı sevmez miydi? Anlaşılan sevmiyorlardı. Hayal kırıklığı yavaş yavaş geçerken bir taksi tutup Bayswater'a gitti ve otelden bir oda tuttu. Sıcak bir duşun ardından –hatırladığı kadarıyla aldığı en güzel duştu– elinde Miles Butler'ın kitabıyla yumuşacık yatağın üzerine kuruldu. Sonra bu kitabı Barrington House'da okumaya kalkmadığı için kendisini kutladı. Bu tür şeylerle burada uğraşmak daha güvenli geliyordu ona. Başka bir dünyada; temiz, aydınlık, konforlu ve modern bir ortamda; Lillian'ın bir türlü kaçmayı başaramadığı evinin karşıtı olan bir mekânda.

Girdaba Bakışlar çok daha düzgün yazılmıştı ve Dostlar'ın internet sitesindeki metinler kadar histerik değildi. Fakat yazar, Apryl'ın internet sitesinde okuduklarından daha fazla biyografik detay eklememişti kitabına. Metnin büyük bölümü, geriye kalan çizimlerdeki imgelem ve sembolizmin bir analizinden ibaretti. Bunları anlamakta zorlandı ve kendisini aptal gibi hissetmesine neden oldukları için okumadan geçti. Fakat internet sitesinde gördüğü resimler bu kitapta kuşe kâğıda basılmıştı ve çok daha rahatsız ediciydi. Gözlerinin yazılardan resimlerdeki vahşi, çılgın, dehşete düşmüş ve kayıp şeylerin pervasız tasvirlerine kaymasına engel olabilmek için büyük çaba harcıyordu. En beterleri de renkli olanlardı. Sayfayı her çevirdiğinde dikkatini metne verebilmek için resimleri mendille örtmeye başladı. Bu resimler, ona büyük teyzesinin günlüğünde okuduğu şeyleri hatırlatıyordu. Ve bu benzerlikler o kadar rahatsız ediciydi ki sanki her an kendisini izleyen birini görebilecekmiş gibi odada etrafına bakmaya başladı.

Bu tür düşünceleri savuşturarak Hessen'in daha önceki yıllarda aldığı tıp eğitiminden ve "güzelliğe ilgi duymadığı" için canlı modeller yerine kadavralar çizmesi karşısında Slade'deki bir hocanın duyduğu öfkeden bahsedilen bölüme göz attı. Barrington House'dan tek yerde, o da kısaca bahsediliyordu. Sadece savaştan sonra inzivaya çekildiği yer olarak geçiyordu.

Yazara göre savaş döneminde hapse atılması Hessen'i yıkmış ve sanat kariyerinin erken bitmesine neden olmuştu: "Hessen sıradışı ve son derece hassas bir adamdı. Bir hain olarak damgalanmayı veya hapis hayatını kaldırabilecek biri değildi." Hessen ancak sanatı –kendi çizimleri– aracılığıyla incelenebilirdi. Bu da ancak eserlerinin psikanalitik açıdan incelenmesiyle mümkündü.

İçe dönük bir yaşantısı vardı ve gerçekte kim olduğunun ya da neyi başarmaya çalıştığının ipuçları da yalnızca sanatında gizliydi.

Apryl'ın okumak istedikleri bunlar değildi. Hem belki de yazar yanılıyordu. Sanatçının hayatından bir dönemin hiç kaleme alınmadığı hissine kapılmıştı. O dönem, Knightsbridge'de geçen yıllardı. Lillian'ın günlüklerinde rastlanan ve kendileriyle konuşabilmeyi başarabilseydi hâlâ hayatta olan komşularının tanıklıklarıyla da desteklenebilecek bir hikâyeydi bu. Belki diğerleri de –şu Betty denen kadın ve Shafer çifti– onun resimlerini görmüşlerdi veya en azından Lillian ve Reginald onlara resimlerden bahsetmişlerdi. Biraz abartıyordu belki ama bu Miles denen adamla konuşması gerektiğini düşünüyordu. Kitabın arkasında adamın Tate Britain'da küratör olduğu yazıyordu. Eğer hâlâ orada çalışıyorsa onu bulmak hiç de zor olmazdı.

Özellikle Hessen'le ilgili bir bölüme denk gelene kadar Miles'ın sanat yorumlarına hızlıca göz atmaya devam etti. Ressamla ilgili bir şeyler anlatan küçücük kısımda ise onun huysuz, itici, kindar ve diğer insanların duygularına hiç önem vermeyen biri olduğundan bahsediyordu. Asabiyetinden birkaç kez bahsedilmişti ve savaştan önceki arkadaşlarından geriye kalmış olan birkaç kişiyi de kendisinden uzaklaştırdığı söyleniyordu.

Herhangi bir suçlama veya yargılama olmadan hapis cezasını mümkün kılan 18b sayılı kanun uyarınca hapse atıldığı Brixton'da

zaten iyice kabuğuna çekilmişti. Yazar zaten hapse atılmadan önce de Hessen'in manik depresif olduğunu belirtiyor, sanatçının "tükenmiş, kayıtsız, paranoyak, muhtemelen şizofreni ve hipermani belirtileri göstermeye başlamış" olduğunu söylüyordu.

Tanıdıklarından Boston Mayes adlı bir heykeltıraş, Hessen'in uyumadığını ve yüzünün ceset gibi olduğunu söylüyordu. Dikkatsiz, aklı başka yerlerde ve unutkandı. "Kendi sınırlarının ucuna dayanmış bir akıl."

Bazı hatıralarda Hessen'in yirmili yıllarda Enokyan büyüsü ve kara büyü ile ilgili akılsızca araştırmalara kalkıştığı yönünde ifadeler vardı. Ama otuzlu yılların başlarında *Girdap*'ta yayımlanan, sadece belli bir kesime hitap eden, faşizmi savunduğu ve ününü büyük ölçüde borçlu olduğu felsefi ve siyasi yazıları dışında elde kalan çizimlerine ek olarak başka bir kaynak bulunmadığını Miles Butler da itiraf etmek zorunda kalmıştı. Analizini de o mevcut belgeler üzerinde yapmıştı.

Hessen'in eserleri, yetişkinlik hayatı boyunca evrimleşerek kazandığı bir içgörünün, kendine özgü ve son derece kişisel bir tetkiki niteliğindedir. Öğrenciyken önce psişik araştırmalarla, sonra da radikal siyasi ilkelerle ilgilenmeye başlamış ve aradığı cevapların diğer ideoloji veya inanç sistemlerinde bulunmadığını anlayana kadar buna devam etmiştir. Felsefe ve faşizm hevesi, Hessen için sadece Girdap'la ilgili hazırlıklarda kullanılan araçlardı. Onun metotları ya da belirtileri idiler. Ve ancak okült ayinlere gönderme yapan sanatı aracılığıyla bu içgörüsünün farkına varabilecek noktaya gelmişti.

Girdap, Hessen in var olduğuna inandığı bir bölge, ölümden sonra gidilecek ve insan bilincinin son ve gerçek istirahatgâhı olan bir mekândı: insan ruhunu yavaş yavaş parçalarına ayıran ve içinde bulunanların akıbetleri konusunda ellerinden hiçbir şeyin gelmediği korkunç, ışıksız ve çalkantılı bir sonsuzluktu.

Burada kişilik ve hafızadan geriye sadece kırıntılar kalır ve nihai farkındalıkla ancak korku, acı, şaşkınlık, tutsaklık, kararsızlık ve yalnızlık hissedilebilirdi. Kısacası, bir cehennemdi. Paranormal olaylar, aslında duvarların en incesi ve geçirgeni tarafından bu dünyadan ayrılan ve Girdap'ın kıyısındaki eski yaşamlarına geri dönmeye çalışan bu ruhların son çırpınışlarıydı.

Bir diğer bölümde de Hessen'in ölüm takıntısı ele alınıyordu. Hessen, varlığın açıklanabilmesinin ancak onun sonunun incelenmesiyle mümkün olabileceğine inanıyordu:

... bir bilinç, sonunun geldiğinin ve yok oluşla kendisi arasında ani ve tüketici bir diyaloğun başladığının farkına varır.

Bu hayatı neyin izlediğine dair en geçerli delil ölüm maskesinde, canlı bir yüz ifadesinde kendini gösterir, özellikle de gözler hâlâ açıkken. Bize ruh dediğimiz şeyle ve onun nereye gitmekte olduğuyla ilgili yaklaşık bir fikir verir. Ben Girdap'ın ilk alametlerini bu gözlerde gördüm.

Ve bu hayatta ne olduğumuz –en derinlerde, özümüzde nasıl biri olduğumuz– bir sonraki seviyede geleceğimiz konumu belirler.

Apryl'ın bütün bu laf kalabalığından anladığı kadarıyla Hessen bir tür ikiliğe inanmış gibiydi; Freud ve Jung gibi, ama daha mistik ve karanlık bir şekilde:

Yirmilerde psişik olgular ve transa girerek konuşma kabiliyetine sahip kişiler üzerine yaptığı araştırmalar sonucunda aynı beden içinde iki benliğin aynı anda varlığını sürdürdüğüne ikna olmuştu. Bunların dış dünya tarafından görülen ve kişilik ola-

rak adlandırılanı kusurlu bir yapıydı: bizim var olabilmek için zorunluluktan yarattığımız bir kestirim. Ama bu ölüm, delirme, farklı bir zihinsel safhaya geçiş veya çoğunlukla uyku yoluyla terk edildiğinde diğer benlik ortaya çıkardı.

Hessen hayatı boyunca elindeki tüm imkânları kullanarak bu gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştı. Okült ayinlerle veya hipnoz, otomatik çizme ve yazma ile bilinçli benliğini ortadan kaldırmak için uğraştı. Öteki benlik dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ve onunla iletişime geçerek, onu tanıyarak ve nihayetinde bu hayatta onu kontrol etmeye başlayarak kişinin hem Girdap'ın içerisindeki öteki boyutun hem de ölümlü dünya ve öteki dünya arasında köprü görevi yapan, çıplak gözle ve temel duyularla algılanmaya çok yakın ama onlardan gizlenmiş korkunç bir bölge olan bilinçliliğin eşdeğerinin -yani ölümden sonraki yaşamın- farkına varabileceğine inanıyordu.

Mantıklı ve akla uygun araçlarla tasvir edilmesi zor olan ve ancak rüyalarda, trans hallerinde ve zihinsel çöküntü durumlarında görülebilen "öteki"ye ait saf ve ani görüntüleri aktarmak için sanatı kullanacaktı. Yani Girdap'ın içinde var olan, Hessen'in Girdap'ın halkı olarak adlandırdığı şeyleri aktarmak için. Bu da ancak "öteki" ile anlaşılabilecek ve açıklanabilecek bir şeydi. Öteki ise bu durumda onun sanatı oluyordu.

Umutsuzluk, yolundan sapmış olma hissi, bilincin değişen evreleri, depresyonla felç olan ve yerinden kopan bir ruh... Tüm bunlar daima hareketli ve sonsuz olan Girdap'ın boyutlarıydı ve onun bizim önemsiz ve geçici hayatlarımızın çevresindeki durmak bilmeyen dalgalanmalarına olan bir yakınlığı temsil ediyordu.

Şarabını yudumlayan ve dirseğine giren krampı hafifletmek için yattığı yerde konumunu değiştiren Apryl, o güne kadar gelebilmiş çizimlerle ilgili bölümleri geri dönüp tekrar okurken kaşlarını çattı;

Hessen'in ölü hayvanlar ve insanlardaki şekil bozuklukları üzerine erken dönem çalışmaları. Slade'deki gençlik yıllarında bile mürekkep, tükenmez kalem ve kurşun kalemle ölü tavşanların ve derisi yüzülmüş koyunların ağarmış ve sırıtan suratlarını, irsi hastalıkların doğurduğu felaketleri çizmişti:

O dönemde Slade'de yapılması zorunlu olan klasik nü çalışmalarından günümüze ulaşan yoktur. Elimizde sadece ölü hayvanlar ve insanlardaki şekil bozuklukları üzerine titiz çalışmaları bulunmaktadır.

Ölü doğan üçüzler, hastalıktan ölenlerin muhafaza edilmiş olan yüzleri ve Kraliyet Cerrahi Okulu tarafından korunan şişkin kafatasları onun en sevdiği temalar arasındaydı. Çocukların maruz kaldığı doğal bozuklukların neden olduğu korkunçlukların arasından görenlerde dehşet ve iğrenme hisleri uyandıracak belli görüntüleri seçip yeniden yaratmıştı. Ani ve huzursuz edici bir şaşkınlık, gözlerini çevirememe, sonuna kadar açık bir algı ve şekil bozukluğunun neden olduğu hayret. Uyandırmak istediği tepkiler bunlardı.

"Bunlar güzellikten çok daha bol bulunuyor," diye yazmıştı Hessen başarısız olan günlüğüne. Çürüme, şekil bozukluğu ve çirkinlik, Girdap'ın içerisinde var olan şeylere dair çok daha fazla delil barındırıyordu.

Kadavraların ve farklı bir yaşama ait vücut parçalarının resmini çizme saplantısı sonucunda bir animizm yarattı. Öbür dünyada, benliğin sona ermesinin ardından, fiziksel kalıntıların sezgisel hafızası aracılığıyla yeni bir yapı şekil alıyordu sanki. Kişinin ölümden sonra ne olacağının, daha doğrusu Girdap içinde kısılı kaldığı zaman alacağı şeklin bir belirtisiydi bu.

"Hessen'in, ölümünden sonra kendisine küçük bir şöhret kazandıran, çaresizlik ve acı içinde kıvranan grotesk figürleri betimleyen çizimleri" ile ilgili olan bu bölümden sonra Apryl, Hessen'in hayvan ve insan melezlerini yeniden yaratmasını anlatan bölümü okuyarak onun ilkelciliğe yönelmesiyle ilgili istediğinden daha fazla şey öğrendi.

Hâlâ kontrollü olan dışavurumları henüz kendisini Slade deki İtalyan üstatlardan öğrendiklerinin etkisinden tam olarak kurtarabilmiş değildi. "Eğilerek Yüzünü Tutan Figür", "Fincan Tabağından Çay İçen Dişsiz Kadın" ve diğer erken dönem figüratif çizimleri, Batı sanatındaki geleneksel estetik ve güzellik kavramını radikal bir şekilde küçümser. Ama bu çizimler onun kendi sesinin ve çalışmayı bırakmadan hemen önce sarsıcı bir şekilde ortaya çıkacak olan tarzının sadece çok küçük bir belirtisidir. Elde kalan portfolyosunun sonlarına doğru çizimleri, onun gördüğü şekliyle, insanlığın özündeki çirkinliğin tam ve çarpıcı bir kabulü ve varolmanın yalnızlığı ve sersemliğiyle doludur. Sokaklarda, kafelerde, barlarda ve dükkânlarda gözlemlediği insanlar zar zor tanınabilen metalardır. Figürlerden bazıları insandan çok köpeğe benzer. Bazılarının uzuvları Regent's Park'taki hayvanat bahçesinde çizdiği keçi ve çakalların uzuvları gibi olup yüzleri maymun yüzünü andırmaktadır. Hayatı gözlemleyen birinin kendine duyduğu güvenle ve hayal edilenden fazlasını göstermek amacıyla resmedilmişlerdir. Hessen, kendi kendini eğiterek çevresindekilerde görmeyi amaçladığı şeyin de bu olduğunu söylemiştir.

Apryl okumaya devam etti, biyografi yazarının gözleri önüne serdiği bu zihinden rahatsız olmuştu. Korkunç içgörüsünü Lillian ve Reginald üzerine yansıtmış olan bir zihin.

Guaj, mürekkep, kara kalem ve suluboya kullanmaya başladığında "Hessen'in üzerindeki sürrealizm ve soyutlama etkisi görünür hale gelmişti."

Miles Butler bu eserlerin arka planlarını, Apryl'ın son derece rahatsız edici bulduğu detaylarla vermeye devam etti. Resimlere ancak ikinci ve üçüncü kez baktıktan sonra onların arka planlarını fark etmeye başlamıştı.

Her resminin kenarında hareket halindeki bir hiçlik veya sonsuzluk algısına doğru sürüklenen ve tam şekillenmemiş sisli araziler bulunuyordu. Pencerelerdeki ince siluetlerin çevresinde ya da köşe veya deliklerdeki iki büklüm şekillerde enginlik hissini tekrar tekrar resmetmeyi deniyordu. Durağan değildi; canlı, taşkın, çalkantılı, soğuk ve ifadesizdi. Kasvetli odalarda kısılmış ya da tek başlarına sürekli aynı şeyleri tekrar eder gibi görünen bu figürlerin klostrofobik betimlemelerini kuşatan ve yutan bir şekil ve somutluk eksikliği vardı. Çoğu dört ayak üzerindeydi ve maymun ya da kuklalara benziyorlardı. Yüzleri, beyhude bir kaçma gayreti içinde duvarlara yapışıktı.

Uzun lafın kısası, adam çatlağın tekiydi. Ama resimleri ile ilgili olan son bölüm, Apryl'ın öğrenmek istediği şeylere daha yakındı. Ama okunması daha kolay değildi. Tüm dikkatini metne verdi, elindeki şarabı ısınıp tadı kaçana kadar ihmal ederek ve gözlerini kısarak cümlelere baktı. Çoğunu iki kez okudu. Edindiği bilgi kırıntılarıyla adamın Lillian üzerindeki etkisini saptayabilmek için çırpınıyordu.

Böylesi bir hayalin peşinde bu kadar uzun süre koşan ve onu ele geçirebilmek için kendini mükemmelleştiren bir adam neden yaratmaya son verir? Eğer çizimlerini sadece hazırlık notları olarak görmemişse bunu yapmasının hiçbir anlamı yoktu.

Daha büyük bir esere başlamadan önceki hazırlık çalışmaları olmalıydı bunlar. O büyük eser ise ancak Girdap'ın yağlı boya tasviri olabilirdi.

Belki hapishane onun ürkütücü hırsını dindirmişti, belki de Hessen kendi eserlerini bizzat yok etmişti. Hessen'in tek bir tablosunun bulunamamasına yazarın getirebildiği açıklamalar bundan ibaretti.

Girdap'ın günümüze kalan sayısında, hem amacını hem de hayaline erişmesini sağlayacak donanım için gereken hazırlığın boyutları nedeniyle hissettiği umutsuzluğu açıkça ifade etmişti. Ama elbette resim yaptığı bir zaman olmuştu. Yapmış olmalıydı. Hessen çok azimliydi ve kolay kolay vazgeçmeyecek kadar kafayı bu işe takmıştı. Böylesine korkunç bir egonun, engin bir hayal gücünün, çizim ve guajdan ileri gitmemesi olacak şey miydi? Sanatçı muhtemelen son eserlerini kendi elleriyle yok etmişti.

Yok etmiş olamazdı çünkü Lillian ve Reginald o resimleri görmüştü. Yazar ayrıca Hessen'in hapishaneden çıktıktan sonraki ve kaybolmasından önceki dört yıl boyunca ne yaptığını da sorguluyordu. Bu konuda sanatçının hayranlarını ve eleştirmenlerini merakta bırakan iki konu vardı:

Hayatının bu dönemi hakkında elimizde pek az bilgi bulunuyor. Savaştan önceki hayatının bile büyük bölümü hâlâ esrarını korumaktadır. Hessen'in otuzlu yıllarda Chelsea'deki atölyesine girmesine izin verdiği az sayıdaki ziyaretçi ve model de birbirleriyle çelişen şeyler anlatıyorlar. Hessen'e yakın bir atölye kiralayan ressam Edgar Rowell, Hessen'in atölyesindeki odalarda gördüğü tabloların "son derece çarpıcı" olduğunu söylemiştir.

Oysaki onu Slade'den tanıyanlar, o dönemde tek bir tablo bile yaptığına dair herhangi bir kanıtın bulunmadığını söylemektedirler. Sanatçının kendisi de böyle bir şey söylememiştir. Öte yandan Julia Swan adlı bir model, sanatçının Chelsea'deki atölyesinde bulunan kilitli odalardan, tozlu örtülerden, resim malzemelerinin varlığından ve boya ve temizlik malzemelerinin kokusundan –yani çalışan bir ressamın evinde bulunabilecek her şeyden– bahsetmiştir.

Hessen in Chelsea'deki atölyesinden Fransız ressam Henri Huiban da anılarında bahsetmiş ve gün boyu çıkardığı gürültü nedeniyle Hessen'i bir heykeltıraş zannettiğini yazmıştır. British Library'de Hessen'le kısa süreliğine arkadaş olan alkolik şair Peter Bryant da yağlı boya tabloların gerçekten var olduğu ile ilgili rivayetler yaymıştır. Yazısında "Felix'in karanlık odalarında gözüne çarpan devasa tablolardan" bahsetmiştir. Ama Bryant aynı zamanda Fitzroy meyhanesinde kendisini bir Kelt kralının reenkarnasyonu ilan ettiği için şairin tanıklığına biraz şüpheyle bakılabilir.

Hessen'in Britanya Faşistler Birliği'nden arkadaşı ve bir keresinde sanatçının atölyesine bazı belgeleri alması için çağrılmış olan Brian Howarth da yüzleri duvara dönük, bir araya toplanmış devasa tablolardan bahsetmiştir.

Ne yazık ki kitap cevapladığından fazla soru soruyordu. Ama yazar en azından şunu kabul ediyordu:

Peki sanatçı nereye gitti? Böylesine zengin ve mevki sahibi bir adam geride hiç iz bırakmadan nasıl kaybolabilir?

Ama iz bırakmıştı. Zaman geçtikçe hızla kaybolan izler. Apryl aslında kimsenin doğru yerlere bakmadığını anlamaya başlamıştı.

ON ALTI

Görüşü bulanıktı, hiçbir şeyi doğru dürüst göremiyordu. Gözleri sağda solda geziniyor, sokaktaki şeyleri parçalar halinde algılıyordu. Nefesi kesilmiş ve hantal bir şekilde tekrar tekrar kaldırım taşlarına takılıyor ya da dik durarak yürümeye alışık değilmiş gibi yalpalayıp duruyordu. Fakat diğer yayalardan ne kadar uzak durmaya çalışsa da bir şekilde dengesini kaybedip onların üzerine gidiyordu. Sinirlenmişti ve bağırmak istiyordu.

Londra'da olmamalıydı. Fakat sanat hakkındaki o belli belirsiz romantik saflığıyla kendisini lanetlemişti. Kendisini buraya mahkûm etmiş, maymunların korkunç çığlıkları içinde harap etmişti.

Çevredeki, ortamın havasındaki bu değişimi gördüğü kadar hissedebiliyordu da. İnsanların bu soğukta, yalnızca sokak lambalarının ve floresan ışıklarının altında, küçük süpermarketlerin ve içki dükkânlarının, fast food restoranlarının ve kasvetli barların önlerinde toplandığı her yerde tam bir iğrenme hissediyordu. Görünmez birtakım pisliklerden midesi bulanıyordu. Göze görünmeyen, belki de elektrikli bir tür baskı, kafasının içini statik bir sesle, deşifre edilemez radyo dalgalarıyla veya başka bir yere ait yankılarla dolduruyordu. Ama yine de şimdi ve burada, diğer herkesin deneyimlediği şeylerin altından ya da arasından yol alıyor gibiydi.

Fakat dünyanın nasıl değiştiğini tarif etmesi zordu. Ancak görsel bir sözlükle bunu yapabilirdi. Gereken ifade gücüne sahip miydi?

Eskizleri saçmalıktan veya grafitiden öte şeyler değildi. En büyük hayal kırıklığı da şu değil miydi: sonunda etrafındaki şeylerin gerçek doğası –medya, eğitim, sonu gelmez toplumsal sistemler ve kurallar, varoluşu bulandıran yumuşak totaliterizm ile bulandırılan bir gerçek– ile ilgili bir kavrayışa sahip olmak ama bu yeni kavrayışı başkalarına ifade edememek?

Sonunda metro istasyonuna vardığında Seth fayanslı duvara yaslanıp bir sigara sardı. Bir dilenci kendisinden sigara istediğinde konuşamadı. Nasıl konuşacağını unutmuştu. Dudakları kımıldadı ama ses telleri, dili ve çenesi ona itaat etmiyordu. Yutkundu ve bir hırıltı çıkardı.

Neden burada olduğunu düşündü. Onu tekrar odasını terk etmeye zorlayan şeyi merak etti. Asıl amacını unutmuştu.

Para çekme makinelerinin mavi ışığı ve Angel metro istasyonunun kırmızı beyaz ışıklandırması onda seyahat etme isteği uyandırıyordu. Bir an için ışıklara doğru gitti ama sonra tünelden dışarı dökülen kalabalık tarafından geri püskürtüldü.

İstasyonu yürüyerek geçti ama trafik, şiddetli rüzgâr ve savrulan dirsekler yüzünden kavşakta durmak zorunda kaldı. Hepsini kemiklerinde hissediyordu. Işıkların değişmesini bekleyen bir kalabalık. Ama hiçbir parfüm kadınların şu balık-sirke karışımı kokusunu örtemezdi. Bir zamanlar bu yaratıkları çekici mi buluyordu? Hepsinde fiziksel bir bozukluk vardı. Kimi dudaksızdı, kiminin gözleri yuvalarından fırlamışken kimisi de dişlek veya yamuk burunluydu. Kulakları çok kırmızıydı, makyajlarının altındaki derilerinin rengi solmuştu, göz kapaklarının kenarları pembeydi ve saçları kireç gibiydi. Maymunu andıran yürüyüşleri, ıslak köpek burunları ve donuk köpek balığı gözleriyle erkeklerin de onlardan geri kalır yanı yoktu. İçilen her içkiyle patlama riski artan kaba kuvvet sahibi, ürkütücü ve tehlikeli hayvanlar. Bira mayası ve gübre kokan cani mahluklar.

Seth caddeyi geçmeyi başaramadı; bir anlık tereddüdüyle araba, bisiklet ve otobüslerden oluşan ikinci bir sel yolu kapattı, far ışıklarıyla

isli binaları daha da görünmez hale getirip onu kaldırımın kenarında öylece bıraktı.

Sanki konuşulan tek kelimeyi bile anlamadığı yabancı bir şehirde elinde harita olmadan terk edilmişti. Londra'dan çıkıp gitme yönündeki dayanılmaz arzusuyla çaresizce titriyordu. Her şey, başka bir şehirde beş kuruşsuz kalmak bile bu ruhsuz yerde şaşkın ve harap bir şekilde varolmaktan daha iyiydi.

Başı önde ve yenik bir şekilde trafikten uzaklaştı. Essex Yolu'ndan dönüp gidemezdi; orada çok fazla insan vardı. Yan sokaklardan yoluna devam edecekti. Ama eve dönüş yolunu hatırlamaya çalışırken çirkin bir beton binanın altındaki boş görünen bir bara gözü ilişti. Belki oraya sığınır, radyatörü olan bir köşeye kıvrılıp bir viski içerdi.

Daha şimdiden sert ve canlandırıcı içkinin tadını damağında ve boğazında hissetmeye başlamıştı. Barın kapısına doğru yürüdü ve dışarıda bekledi. İçeriden müzik sesi geliyordu ve bir iki ses diğerlerinin arasından seçiliyordu. İçeri girme fikri onu endişelendirdi, sanki artık böyle bir hareket kolay yapılır bir şey değildi. Zaten bara girse bile konuşabileceğinden pek emin değildi. Kendi ismini paltosunun yakasına fısıldadıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Aydınlatılmış bir sahnede yürüyordu sanki. Bir anda parlak ışık ve gürültünün içine gömülünce sersemlemiş ve korkmuştu. Boğazı düğümlendi. İhtiyatla ve gözlerini yukarı kaldırmadan adım atarak masa ve sandalyelere çarpmamak için tüm dikkatini düzgün yürümeye verdi. Bara varınca başını kaldırdı, keyifsiz ve tedirgin bir şekilde barmeni bekledi.

Bu izbe mekânda sadece bir avuç insan vardı. Hepsi de büyük bir ekranın önünde toplanmış futbol maçı izliyordu. Seth onların başka bir şeyle ilgileniyor olmasından memnundu; böylece kimsenin dikkatini çekmezdi.

Aynadaki yansımasını görür görmez ne kadar hırpani göründüğünün farkına vardı. Soluk, kırışık, kirli ve ezikti. Utanç içinde büzüldü. Fakat artık neredeyse bir yıldır dış görünüş onun için bir şey ifade etmiyordu. Kişisel bakım, beslenme ve hayat tarzına hiç önem vermemenin sonuçlarını karşısında görebiliyordu. Ağzının berbat ve buruşuk bir hali vardı. Gözleri çürümüş ve kopya kâğıdı kadar ince derili yuvalarının içine sinmiş minik ve sert nesneler gibiydi. Teninde doğal olmayan bir solgunluk vardı, sadece elmacık kemiklerinin ardındaki damarlar yüzüne biraz renk veriyordu. Otuz bir değil, altmış yaşında görünüyordu. Bir ölü maskıydı adeta. Duyarsızlığı, çaresizliği, iğrenmeyi, umudun ve şefkatin kaybını görüyordu. Son bir yılda yarattığı tek gerçek sanat eseri kendi yüzüydü: şehrin detaylı ve canlı bir temsili.

Diğer müşterilerden uzak, köşedeki bir masada içtiği her kadeh viskiyle kaçış coşkusu artıyordu. Kadehi elinden hiç düşürmeden ve ağzından uzaklaştırmadan hızla içmeye devam etti. Alkol daha hızlı düşünmesini sağlıyordu.

Artık Londra'da kalmasını gerektiren bir tek neden bile gelmiyordu aklına. İlk günden beri hızlı ve hazin bir düşüş yaşamıştı. Hiçbir şey olmadan geçen aylar iç içe geçip bir yıl haline gelmişti; uzun, kasvetli ve griye çalan bir varoluş lekesi gibi. Bu bir yıl içinde medeniyetle olan bağını koparmış, neredeyse insanlıktan çıkarak diğerleri gibi olmuştu.

Ama bu şehirden çıkıp gitmek ona hep imkânsız gibi gelmişti. Pek çok şey birlik olup ona karşı koyarken hayatını değiştirmek ve bu çürümeyi yavaşlatmak mümkün değildi sanki. Gece mesaileri arasında kendisini toparlayacak zamanı bir türlü bulamamıştı. Bu kadar çok düşünce, hatıra ve zihninde oynayan sahne varken berrak bir zihinle düşünebilmesi imkânsızdı. Kafasının içindeki fırtına onu sandalyesine, yatağına ve sigaraya mahkûm ediyordu. Kendisini bu mahkûmiyetten kurtaracak tek alternatife de –annesinin evindeki boş bir odaya utanç içinde geri dönmek– kendisini mahvedeceğini düşündüğü için karşı

çıkmıştı. Ama artık mahvolacak pek bir şey kalmamıştı. Orada en azından kendisini toparlayabilir, gece mesaisinden kurtulur ve uykusunu bir düzene sokardı. Her şey uykuyla ilgiliydi. Kendisini güçten düşüren bu döngüyü kırar, iradesini yeniden keşfedip kendine olan güvenini geri kazanırdı. Evet, beşinci viskinin ardından bu gerçeği görmeye başlamıştı. Eve dönmek o kadar da kötü değildi. Kendini daha fazla kandıramazdı; kalabilmek için son şansı şimdi çıkıp gitmekti.

Ertesi gün annesini arayacak, akşam olduğunda da Barrington House'a istifasını bildirecekti. Sonra da çekip gidecekti. Bar taburesinde otururken her şey ne kadar da kolay görünüyordu. Yüzündeki gülümseme ona garip geldi. Katı. Yüz hatları geçen zaman zarfında çok az hareket etmişti. Yüzündeki minik kasların körelmiş olabileceğinden şüphelendi.

Sigarasını küllükte söndürüp tütününü ve çakmağını aceleyle paltosunun cebine attı.

Dışarıda sırf eve dönme düşüncesinin neden olduğu ani ürpertiyi hissetti. Green Man'e döndüğünde her zamanki uyuşukluğun tekrar üzerine çökeceğinden korktu. Uzun ve deliksiz bir uykunun ardından yarın öğleden sonra uyandığında o acilen kaçma isteği uçup gitmiş olabilirdi.

Hemen harekete geçmeliydi, bu gece. Eşyalarını toplamaya başlamalı, her şeyi almalıydı. Kaçıp kurtulacağı aralığın şimdiden kapanmaya başladığını hissedebiliyordu. Yağmur, uçuşan çöpler, yaş kaldırımlar, caddedeki sonu gelmez yoğunluk... Bunlar, onu olduğu yerde tutacak ve soğuktan donmuş ellerinin çözmek için boş yere çırpınacağı iplerin düğümleriydi.

Başını öne eğen Seth rüzgâra karşı yürüdü. Kendi kendine konuşarak zihninde tamamlanması gereken işlerin bir listesini hazırladı. Hiç değilse bankada biraz parası vardı. Maaşı çok düşüktü ama gıda

dışında bir şeye para harcamayı uzun zaman önce bırakmıştı. Hesabında buradan çıkıp eve dönmesine ve orada birkaç ay geçinmesine yetecek kadar parası vardı.

Belki de, diye düşündü daha sonra, o gece Green Man'deki odasına dönebilseydi her şey yolunda olacaktı; bu planlar doğrultusunda hareket edip kendini kurtarabilirdi. Diğerlerini de.

Ama bir hayır kurumuna bağlı bir mağazanın önüne bırakılmış kirli kıyafetlerle dolu çuvalların ve kırık oyuncakların yanından geçerken olacaklardan habersizdi.

Zihnindeki tüm hareket ve ışık bir anda yok oldu.

Bir süre için hiçbir şeyden emin olamadı. Neresi yukarı, neresi aşağıydı, yüzü hangi yöne dönük, kolları ve bacakları neredeydi? Omzu bağış kurumunun penceresine çarpana dek tüm vücudu ağırlıksız gibiydi.

Mağazanın içinde istenmeyen oyuncak ayılar, minik porselen çaydanlıklar ve kediler üzerine bir kitap raflara dizilmişti. Biri onu pencereye doğru savurmuştu. Soğuk cam yüzüne çarptığında dünya ve boyutları çevresinde yeniden bir araya geldi.

Eğilmişti; yüzü aşağı bakıyordu ve titreyen bacakları üzerinde dengesini güçlükle koruyordu. O sırada ıslak kaldırımdaki ayakkabıları gördü. Beyaza çalan üç çift spor ayakkabı etrafını sarmıştı.

Birden doğruldu, geri döndü, kollarını ve çenesini havaya kaldırdı. Hafif sersemlemiş gibiydi ama kafasının sol tarafını farklı hissediyordu. Orası tümüyle uyuşmuştu.

Soğuğu unuttu, zihnindeki liste kayboldu. Hızla oynattığı gözleriyle durumu değerlendirmeye ve orada bulunanları tespit etmeye çalıştı.

"Şerefsiz," dedi bir ağız yanından.

"Gel buraya, it herif, gel buraya!" diye bağırdı kara bir yüz, beyzbol şapkasının altından.

Etrafındakilerin gözlerinde gaddarlıkla birlikte tuhaf bir beklenti de vardı, sanki tahmin edilebilir bir cevabı bekliyorlardı. Saldırganların ikisi ergenliklerinin son döneminde gibi görünüyorlardı. Seth, Diamond White şarabı içip şişelerini ganyan bayiinin önünde kıran kızıl saçlı genci daha önce de görmüştü. Üçüncüsünü göremiyordu ama arkasında olduğunu sezebiliyordu, çok yakınındaydı.

Bir an sessizlik oldu, her şey hareketsiz kaldı. Ardından dünya, naylon mont kollarının çıkardığı hışırtıların eşlik ettiği küçük yumruk salvoları şeklinde üzerine geldi.

İlk darbe elmacık kemiğine geldi ama canını yakmadı. İkinci darbeyi alnına, üçüncüyü ise boynunun yanına aldı. Başı ileri geri sallandı, ama yumruklar ses çıkarmıyordu ve başta acı da hissetmiyordu. Sanki yolda düz yürümeye çalışırken başka eller tarafından itiliyordu. Nedense hiçbir şey olmuyormuş gibi yürümeye çalıştı. Bu da saldırganları çok kızdırdı.

Daha fazla hışırtı, daha fazla yumruk ve tekme Seth'in kollarındaki ve bacaklarındaki tüm enerjiyi tüketti. Hiç düşünmeden, cılız bir sesle, "Siktirin gidin," dedi. Sıcak hava vücudunu doldurdu. Kendisini tüm kaygılardan arınmış hissetti. Tüy gibi hafiflemişti.

Ama kafasının içinde bir şey, bir mağarada sıkışıp kalmış bir hayvan gibi koşturup oraya buraya çarpıyordu. Bu şey hem içini bulandırıyor hem de onu öyle korkutuyordu ki beyaz ayakkabılar ve kırmızı yumruklar tarafından tekmelenen, yumruklanan ve yumuşatılan bir et parçası olmaktansa mağazanın raflarındaki oyuncak ayılardan biri olabilmek için her şeyi yapardı.

Konuşamadı. Gözleri sürekli dönüyor ama hiçbir şeye odaklanamıyordu. Sonra küçük demir parmaklarla bir süre yerde sürüklendi ve her tarafından yine darbeler yağmaya başladı. Beyaz bir Tommy Hilfiger mont giymiş olan kızıl saçlı çocuk kollarını Seth'e doğru öyle bir savuruyordu ki sanki yumruğu suratına ulaşmadan önce hedefinin uzaklaşıp gideceğinden korkuyordu.

Kıvrılan ve çömelen Seth yumrukların büyük bölümünü omuzlarına, başının arkasına, dirseğine ve kaburgalarına aldı. Ama artık canı yanmaya başlamıştı.

Kaçmak için savrulan yumrukların arasındaki bir boşluğa atladı ama bir el paltosunun yakasından tutup yüzü devamlı yumruklarına açık olabilsin diye onu dik tuttu.

Ağlayan bir bebek gibi bir ses çıkardı. Onları böyle vahşileştirecek ne yapmış olabileceğini düşündü. Bu yumruk ve tekmelerdeki aceleciliği açıklayabilecek hiçbir şey yoktu. Sanki bir insanı yok etmek için zamanla yarışıyorlardı. Yerçekimi onları hem yavaşlatıyor hem de kudurtuyordu.

Kömür karası bir yumruk Seth'in dişlerine geldiğinde başı çatırdayan buz parçalarıyla dolmuş gibi oldu. Kumaş ağzının içinde yırtıldı. Aynı el tekrar tekrar geldi. Pis ve beş para etmez dünya her biri yere doğru inen parlak beyaz zerreler halinde göründü ona.

Öleceğim. Ben ölene kadar durmayacaklar. Seth üşüyordu. Gözleri yaşlarla doluydu. Burnunda çatırdayan ve karıncalanan bir şeyler vardı. Ağzında biriken kan ve tükürük yanağından aldığı darbeyle dudaklarından dışarı fırladı.

Tekrar yumruklardan kaçıp kurtulmayı düşündü ama bu düşüncesini eyleme dönüştüremedi. Düşünmek giderek zorlaşıyordu.

"Şerefsiz! Şerefsiz! Şerefsiz!"

Solukları homurtuya dönüşmeye başladı. O kadar hızlı yumruk ve tekme atıyorlardı ki yorulmaya ve yavaşlamaya başlamışlardı. Altüst olmuş karanlık dünyasında şimşekler çakıyordu.

Seth yere düştüğünde "Şerefsiz!" diye bağırmayı bıraktılar ama buz gibi kaldırımda yatarken bile içlerinden birinin heyecanla bağırdığını duyabiliyordu.

Bir diğeri ilk tekmesiyle ayağını acıttı. Diğer ikisi itişmeye, bir tür dansa başladılar. Ayak burunlarını Seth'in yüzüne, omuzlarına,

sırtına, bacaklarına ve karnına indiriyorlardı. En çok vurmak istedikleri yer karnıydı.

Seth dizlerinin üstünde kalkmayı denedi. Zihnindeki paniğe kapılmış çocuk şimdi çığlık atıyordu.

Bu hiç sona ermeyecek miydi? Tekmeler durmak bilmiyordu. İki bacağının da uyluktan aşağı kısmını hissetmiyordu ve bir kolu işlemez hale gelmişti. Kaburgasındaki acıdan kımıldayamıyordu. Kırılan kemikleri iç organlarına mı batmıştı? Daralan zihninde hepsini görebiliyordu.

Buraya kadarmış, dedi etrafını saran karanlığın ortasındaki beyaz bir kürenin içinden gelen cılız bir ses. Yakında her yer kararacaktı. Böyle sona erecekti. Sonra yakından, şişmiş ve kapalı göz kapaklarının sıcak karanlığının ve elleriyle örttüğü yüzünün ardından bir otobüsün yavaşlayıp durduğunu duydu. Ayaklar otobüsten kaldırıma inip yürümeye başladı.

Kurtarıcıları sırtlanları püskürtmek, polis ve ambulans çağırmak ve onu yerde başının altında bir ceket koyarak rahat ettirmek için gelmişlerdi. Kafatasının içindeki ufak bilinç küresi umudun sıcaklığıyla büyüdü. Hissettiği rahatlamayla neredeyse çığlık atacaktı. Ama sonra otobüsün uzaklaştığını duydu ve tekmeler devam etti.

Yumuşak spor ayakkabılarla tekme atmak parmak uçlarını acıtmıştı. Ayakkabıların yumuşak tabanları ile adamın üstünde tepinmek daha rahat olacaktı. Bu yüzden onu yere serdiler. Kollarını ve bacaklarını büktüler. Kulağını kafasına yapıştırıp çınlamasına neden oldular. Yapışkan bant sesi çıkaran spor ayakkabıları ile saçını kökünden koparmaya çalıştılar; bu tabanlar hiçbir hava şartında kaymayacak şekilde yapılmıştı.

Birisi yanlarından geçerken durdu ve ağır ama neşeli bir ses tonuyla "Yavaş, yavaş, yavaş," demeye başladı. Vuranlar durdu. En çok da son tekme acıtmıştı; sondan bir önceki karnını sırtına yapıştırıp gözlerini yuvalarından çıkarmıştı.

[illegible] bir vücudu böylesine sert şekilde tekmelemekten vazgeçmişlerdi, bitkin ve tatmin olmuş bir halde sendeleyerek uzaklaştılar.

Vücudunun hasar gören tüm bölgelerini tespit etmesi çok zordu, çünkü tüm bedeni sıcak bir sıvıyla dolmuş gibiydi. Sonra, imkânsız da görünse, kırık kemiklerine hiç aldırmadan doğruldu. Vücuduna baktı. Fena görünmüyor, diye geçirdi içinden. Kaldırımda tekmelendiği için kirli ve ıslaktı ama üzerinde kan filan yoktu. Sadece tekmelerden kalan ayak izleri varmış gibi görünüyordu, ayakkabı tabanlarının çapraz şekilli izleri. Çektiği acıların sonunda gösterebileceği bir şey olmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı; jüriye göstereceği bir şey de yoktu. Ama Seth yürümeye karar verdiğinde bu fikir kalçasından aşağı ulaşmadı. Dayanılmaz sancılar hep birden iliklerine hücum etmeye başladı.

Yere yığıldı.

Sonra kırık bir oyuncağı andıran bedenini bir dükkânın kapısına doğru çekti.

Zirvede olan ağrılarının daha da artmasından korktuğu için kımıldayamıyordu, zaman algısını kaybetmişti, mağazanın kapısına yığıldı. Hem kusmak hem de ağlamak istiyordu. Ambulansı ve polisi bekleyecekti. Aramış olmalıydılar. Otobüste bir sürü kişi vardı. O kirli ayaklar tekmeleme ve ezme işini bitirdikten sonra yerde yattığı sırada yanından geçen ayakların sesini işitmişti.

Bir süre ileri geri salınmak ağrılarını azaltıyormuş gibi gelse de sonra artırmaya başladı. Büyük bir acı devasa bir dalga gibi her yanını sarmadan oturması ya da uzanması mümkün değildi. Yüzünün derisi, sıcak, hassas ve sertleşmiş haldeydi, çünkü kafasında şişlikler oluşmaya başlamıştı; kemik gibi sert şişlikler. Kaburgaları, ezilmiş ve kıymıkları dört bir yana dağılmış eski ahşap tırabzanlar gibiydi.

O yüzden ancak kesik kesik nefes alabiliyordu. Sol eli uyuşmuştu. Sağ dizi, tuzlu ve lifli bir dokudan oluşmuş eğri büğrü bir sebze gibi kocaman olmuştu. Bacağını bükmesi mümkün değildi. Sadece kot ve ayakkabının ağırlığı bile feci şekilde sızlamasına neden oluyordu. Belki o dizini bir daha hiç bükemeyecekti. Boynunun sağ tarafı yaralı ve yapış yapıştı.

İnsanlar yağmur altında yanından geçip gitmeye devam ettiler. Ona yaklaşınca hızlarını artırıyorlardı. İki kez bağırıp yardım istedi. İki kız ona bakıp yürümeye devam etti. Berbat haldeki yüzünü gördükten sonra adımlarını hızlandırmışlardı. Kafatasındaki büyük ve siyah çatlağı görebiliyorlar mıydı? Oradaydı, hissedebiliyordu. Yumuşak, pembe-gri beyni oraya baskı yapıyor, sulu hapishanesinde geçirdiği yıllardan sonra dışarı, açık havaya çıkmak istiyordu. Tekmeleyen ayaklar bu azap içindeki organı serbest bırakmayı denemişti. Hastaneye gitmek ve kendisine morfin yaptırmak istedi.

Bir ara soluk alıp verişi hızlandı ve ardından bayıldı. Daha sonra sersemlemiş ve paltosuna kusmuş halde uyandı. Nefesini kesen dehşet anı geçtikten sonra sağlam olan dizinin üzerinde doğruldu. Uyuşmuş elini kullanarak ve tüm ağırlığını sağlam dizine vererek cam kapıya dayandı ve doğrulmayı başardı. Green Man bir kilometre uzaktaydı. Oraya gitmesi bütün gece sürebilirdi ve komaya girmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Eğer o kadar mesafeyi gitmeyi başarabilirse odasından telefon açarak yardım çağırabilirdi.

Ayakta durmaya çalışmanın verdiği yorgunluğu atmak için kısa bir süre gözlerini kapattı ama soldan gelen ayak sesleriyle tekrar dikkat kesildi. İri bir şekil yanında durup ona elini uzattı. Seth aynı anda irkildi ve geri çekildi, mağazanın kapısına çarptı.

"O herif senin benim gibilerle içki içmeyecek kadar havalıdır. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Karşılığında hiçbir şey istemem." Berduşun suratı yara izleri ve çatlak damarlarla doluydu. İki gözü farklı yönlere bakıyordu. Kokusu dayanılır gibi değildi; alkol, apış

arası ve ikinci el bir yünün üzerindeki kim bilir kaçıncı ter katmanı. Siyah bir teneke kutu Seth'in burnunun altına uzandı. Başını yana çevirdi ve ağzının kenarıyla nefes aldı.

Berduş çok yakınında duruyordu, üzerine eğilmişti ve "o herif" hakkında konuşurken yüzüne tükürüyordu. Kimdi o herif? Seth'in kafası karışmıştı. Serserinin leş gibi kolu Seth'in boynuna dolandı. Gri ve kırmızı baklava dilimi desenlerle süslü, bilek kısmı kahverengi ve sökülmüş bir giysi kolu gördü. Yün kıyafetin boynunda neden olduğu acıyla bağırdı. "Saldırıya uğradım. Dövdüler beni. Dokunma bana. Boynumdan tutma."

Ama berduş dinlemiyordu; tek derdi "o herif" hakkında konuşmak ve çürümüş nefesini Seth'in yüzüne vermekti.

İş görmeyen bacağını arkasından sürüyerek çeken ve başı eğik bir halde önüne odaklanmış olan Seth, kendini adamdan kurtardı ve hayatının en zor ve yorucu yolculuğuna başladı, bu yolculukta kaldırımdaki her çatlak ve yoldaki her tümsek ona acı olarak dönüyor ve buz gibi terler dökmesine neden oluyordu. Seth'i kendisi gibi evsiz biri zanneden berduş arkasından "o herif" hakkında zırvalayarak onu evine kadar takip etti.

Sanki bu olayların hiçbiri tesadüf değildi. Sanki o gece başına gelenlerde tesadüfi ya da rastgele hiçbir şey yoktu; sanki tüm bunlar şehirdeki bir şeyin ya da bizzat şehrin kendisinin planladığı bir olaylar bütünüydü. Bu habis zekâ, artık her nasıl bir şeyse, onu küçük düşürmek ve kendisini terk etmeyi düşündüğü için onu cezalandırmak istiyordu. Onu gözlüyordu. Onun çok az savunması olduğunu biliyor ve onu kendisi için istiyordu.

Hıçkırarak ağlamaya başladı. Berduş kolunu tekrar Seth'in şişmiş olan boynuna doladı ve az daha onu yere düşürüyordu. Seth acıdan bayılmak üzereydi. Çektiği acılar yetmemiş gibiydi. Öldüresiye tekmelenmek ve ezilmek bu gece için yetmemişti sanki. Bunların üstüne bir de pisliğe bulanması gerekiyordu. Teri kusmuk gibi kokan bir deli ona

musallat olmalıydı. Şehrin iradesine karşı koyma cüretini gösterdiği için gece ve onun işkenceleri durmaksızın devam edecekti. Şehre, şehrin ona layık gördüğü role ve sefilliğe karşı gelmeyi düşünmüştü.

"Her şeyi kırıp dökeceğim," diye fısıldadı kokuşmuş kazaklı sakat adama. "Tanrı şahidim olsun ki hepsini dize getireceğim. Sonra tüm bu yığını enkaza çevireceğim."

Berduş güldü ve siyah kutuyu ona uzattı. Seth onunla iletişim kurmuştu. Duvarları yıkmıştı. Gözleri aynıydı, aynı dili konuşuyorlardı ve şehirle ilgili aynı sırları paylaşıyorlardı.

999'u arayıp polisi çağırmaya kalkarsan olacağı budur. Uzun süre birinin telefonu açmasını bekledi. Sonra da bir mesaj tüm operatörlerin dolu olduğunu söyledi. Seth'in sıkıntıdan içi şişti. Mesaj çok açıktı: Aman hiçbir aksilik olmasın ya da başına bir şey gelmesin, çünkü kimse sana yardım etmez. Hizmet sadece lafta veya hayalde vardır. Polis söz konusu olduğunda da durum bu değil miydi zaten?

Seth telefonu kapadı. Ahizeyi yerine öyle hızlı vurdu ki telefon kitaplığın üzerinden yere düştü.

Şaşkın ve acıdan iki büklüm halde ileri geri sallandı, kaburgalarına sarıldı ve zorlukla yutkundu. Ağlamak da acı vermeye başlayana kadar gözyaşı döktü. Ağlayınca mide kaslarını, akciğerlerini, boğazını, yüzünü ve hatta omurgasını kullanıyordu. Hepsi zarar görene kadar bunun hiç farkına varmamıştı. Saldırganları onu kendi haline acımaktan bile men etmişlerdi. Şikâyet etmeden acıya direnmeli, onların hâkimiyetini kabul etmeliydi.

Kanayan gevşek dişler ağzını dolduruyordu. Dudaklarından kanlı kabarcıklar çıkıyordu. Hayallerle oyalandı. O kızıl saçlı sansar, Seth'in kurukafayı andıran yüzünün dibinde yavaş yavaş can veriyordu; gördüğü son şey bu olacaktı, bunu görmeye hakkı vardı. Yumruklarıyla dişlerini kırabilmek için paltosunun yakasını tutan zencinin ise hunharca katledildiğini hayal etti. Tüm o havalı itler için eşit muamele.

Önce yatağa uzanmayı denedi ama yastık ve yatak örtüsüne değince sürtünmenin neden olduğu ip yanığı gibi bir acı hissetti. Sonra radyatörün yanına kıvrıldı ama yer de canını yakıyordu. Sandalyede oturmanın faydası yoktu, ayakta durmak da acı vericiydi. Bir avuç parasetamol yuttu. Ama onlar da minik itfaiyeciler gibi aşağıdan yukarı ince hortumlarla dev alev duvarlarına sular püskürterek katı veya sıvı ne varsa hepsini gaz halinde bir acıya dönüştürüyordu.

Kendini ancak bir sonraki, onları takip edip bulduktan sonraki karşılaşmanın hayalleri ile teselli edebiliyordu. Zamanın ve iyileşme sürecinin intikam duygularını köreltmesine izin vermemeliydi. Zihninin o yüzleri unutarak kendini korumasına engel olmalıydı. Köpek yüzleri. Hayvansı sarı gözler.

Seth halının üzerinde kalem ve kâğıt aradı. Gözlerinden biri duman ve pelte ile doluyordu. Çizgileri ve şekilleri görmekte zorlanıyordu. Işık çok zayıftı. Ve çizim tahtası aklının bir köşesine yer etmiş olan bu suratları resmetme arzusu karşısında aciz kaldı; cehaletin ve zalimliğin evrensel yüzleri.

İnsanlığın bedenini çürüten bu parazitin büyük bir tasvirini yapmadan içi rahat etmeyecekti: aklın, yeteneğin ve gelişmenin antitezi. Böyle bir çalışma uzun, cesur ve ilkel darbeler gerektirirdi; incelikten yoksun olmalıydı. Mavi yumruklar. Tommy Hilfiger. Çiğ et. Gucci. Siyah diş etleri. Stone Island. Sarı gözler. Rockport.

Beton zemindeki bir aslan gibi kükremek istedi. Bir hayvanat bahçesinin zemininde sarı kürkü pembe derisine kadar aşınmış olan bir kutup ayısı gibi böğürmek. İğrenme gelmeliydi. Duvarlardan aşağı akmalıydı. Nefretiyle tavanı yakıp kavurmalıydı. Öfkeyi serbest bırakmalıydı. Merhamet gereksizdi. Şefkat ölmüştü.

Seth boya kutularını açtı ve ıslak elleriyle duvarlara doğru yürüdü.

ON YEDİ

Miles Butler gülümsedi. "Ama benim anlamadığım şey, Hessen'e neden ilgi duyduğun." Apryl adamın zeki gözlerindeki kurnazlığı sezdi. Akşam yedide Covent Garden'da yemek için buluştuklarından beri aralıksız gülüyordu. Bu adam, son derece mütevazı oluşuyla ve kendini ciddiye almamasıyla karşısındakini etkileyen ama aynı zamanda başarılı olan kişilerden biriydi. Bir yedek oyuncu gibiydi, ama sonuçta oyuncuydu.

Yüzü pek görmüş geçirmiş gibiydi ama hâlâ yakışıklıydı, seçkin görünüyordu. Mavi gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar bile seksiydi. Apryl onun eski moda, İkinci Dünya Savaşı subaylarını andıran saçlarına âşık olmuştu. Saçları beyaz ama düzgün ve yanlardan alınmıştı. Elbiseleri de klasikti. Yüksek belli pantolon giyiyordu ve ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astığında Apryl pantolonunun askılarla tutturulmuş olduğunu fark etti. Onun kol düğmeli beyaz gömleğine, eski tarz ipek kravatına ve geniş uçlu ayakkabısına ekleyeceği tek şey bir fötr şapka olurdu. Birbirlerini hiç beklenmedik bir şekilde tamamlıyorlardı. Apryl büyük teyzesinin zarif ve yünlü elbisesini, Cocktail Hour adı verilen çoraplarını ve uçlarında hafif bir kavis olan Küba topuklu ayakkabılarını giymişti.

"Benim sanatla ilgilenmemin neresi tuhaf? Aptal gibi mi görünüyorum?"

Miles gülerek başını iki yana salladı. "Hayır ama tanıdığım diğer Hessen hayranlarına hiç benzemiyorsun. Bir kere çok çekicisin. Ve

Kukla Triptiği ile ilgilenmeyecek kadar da tarz sahibi birisin. *Sakatlar Üzerine Çalışmalar*'ı hiç katmıyorum bile."

"Harvey Nicks giyip Jimmy Choo ayakkabılar mı denemem gerekirdi? Veya kolumda bir Gucci çantayla bir para babasının peşinde mi dolaşmalıydım?"

"Kesinlikle. Neden tatilini tanınmamış bir Avrupalı sanatçıyı araştırarak ziyan ediyorsun? Hem pek yararlı olduğu da söylenemez." Miles onunla flört ediyor olabilirdi ama onu hafife almıyordu. Onu arayıp Hessen'le ilgili sorular sormasının nedenini gerçekten merak etmişti. "Sen gizemli bir kızsın. Bu tam bir muamma."

Apryl güldü, vücuduna yayılan sıcaklığı ve yüzündeki kızarmayı gizlemek için şarabından bir yudum aldı. Neden daha önce daha ileri yaştaki erkeklerle çıkmayı düşünmemişti ki? "Ailevi bir mesele olabilir."

"Evet, bunu telefonda söylemiştin. Tüm merakımla dinliyorum." Midyeli spagettisinden biraz aldı.

"Büyük teyzem Lillian onunla aynı apartmanda yaşamıştı. Barrington House. Yakın zamanda vefat etti."

"Başın sağ olsun."

"Teşekkür ederim. Onu hiç tanımadım aslında. Ama dairesini anneme bırakmış. Annem uçmaktan çok korktuğu için onun yerine ben geldim."

"Ganimetin yarısı karşılığında."

"Bunu çoktan hak ettim. Evin halini görmeliydiniz." Dağınıklığı anlatmayı düşündü ama laubaliliğin yeri değildi. O daire gülünecek bir konu değildi. "Günlüklerinde ondan bahsediyor."

"Şaka yapıyorsun."

Apryl başını iki yana salladı, çatalını tabağından ağzına götürene kadar adamın ilgisini kendi üzerinde tuttu. "Araları hiç iyi değilmiş. Aslında büyük teyzem Lillian pek iyi değilmiş. Gerçekten rahatsızmış ve bu durumdan Hessen'i sorumlu tutuyormuş. O yüzden adam

hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Sonra internet sitesini buldum ve kitabınızı okudum. Ve..."

"Etkilendin."

"Tam olarak değil. Resimlerini çok ürkütücü buldum ama... Onu çevreleyen esrar perdesini ve büyük teyzem ile olan ilgisini çok merak ettim. Böyle bir şeyin peşine düşeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama o binada Lillian ve Reginald'ın başına ne geldiğini öğrenmek zorundayım. Hessen'in onlara ne yaptığını bilmek istiyorum, çünkü bir şey yaptığı kesin. Ve onunla, sanatıyla ve onu tanıyan insanlarla ilgili ne kadar çok şey öğrendiysem bir şeylerin de o kadar çok ters gittiğini düşünmeye başladım. Hem de çok ters gittiğini. Büyük teyzem belki deliydi ama her şeyi uydurduğunu zannetmiyorum. Artık bundan eminim. Ama bu adam ona ne yapıyordu ve nasıl yaptı?"

Sonra dairedeki açıklanamayan olaylarla ilgili kendi tecrübelerini anlattı. Adam onu deli zannedecekti.

Miles başını salladı ve kızın kadehini doldurmaya başladı. "Ona yakın olan herkesin kişilik bozukluğu olduğunu biliyor muydun? Hepsi genç yaşta ve akıl hastanelerinde öldü. Rahatsız, zarar görmüş ve sıradışı kişileri kendisine çekerdi. Uyumsuz ve dışlanmış kişiler. Dünyada bir yere varamayan insanlar. Hayaller görenler. Değişik şeyler. İlla diğer herkesin görebildiği şeyler de değil. Onun yörüngesine giriyorlardı. Fakat anladığım kadarıyla sen onun büyük teyzeni bu yola sevk ettiğine inanıyorsun. Bu yeni bir bakış açısı. Belki onun başkaları üzerinde böylesi bir etkisi vardı ve belki o insanların davranışlarını da böyle açıklamak mümkündür. Hiç düşünmediğim bir ihtimaldi bu."

Apryl'ın bardağı doldu. Adam damlamasını önlemek için şişeyi çevirdi. Apryl'ı sarhoş etmeye çalışıyordu. Onun gergin resmiyetinin son kırıntılarını da ortadan kaldıracaktı. Apryl bunu umursamadığına karar verdi. Biraz gevşemek ona iyi gelirdi. Londra kafa karıştırıcı bir yerdi. Ama şehir iyice moralini bozmaya başlamışken birdenbire buranın romantik bir yanı olduğunu da gördü. Bir randevu için giyinip

hazırlanmasının üzerinden sanki asırlar geçmişti. Ve bu gece kendisini baştan çıkaran bu şehirde sayısız fırsatın olduğunu hissediyordu. Nasıl olup da böyle bir yere gelmişti? Miles kendi bardağını doldurdu.

Apryl şarabından bir yudum aldı, gözlerini kısarak baktı. "Onun hakkında çok şey biliyorsun. Ama böylesine dağıtmış bir adama saygı duyabilir misin? Şimdi *senin* neden ona bu kadar kafayı taktığını merak etmeye başladım."

Miles gülümsedi. "Sanat dünyasında geri planda kalmış olanları severim. Ayrıca ilginç biriymiş. Hatta büyüleyici. Yaşadığı dönemin değer ve zevklerinin dışında kalan bir sanatsal vizyonu deneme ve gerçekleştirme zorunluluğu duymuş. Bu da beni etkiledi. Böyle bir şeye kalkışmak cesaret ister. Onun gittiği yere gitmek büyük cesaret ister."

"Cesetlerin resmini çizmek mi? Derisi yüzülmüş hayvanların? Ya o iğrenç kuklalar? Çok iç bayıltıcı bir dünya, değil mi?"

"Öyle. Ama on dokuzuncu yüzyılın sonlarından itibaren onun dünyası da böyle bir değişim geçirmişti. Darwin ve Freud'un dini inançlara yaptıklarını düşün. Birinci Dünya Savaşı'nın dehşetinden söz etmiyorum bile. Mekanize katliamlar. Sanayileşme. Marksizm'in yükselişi. Faşizmin doğuşu. Büyük ideoloji savaşının tırmanışı. Değişim rüzgârı pek çok farklı şekilde kendini gösteriyordu. Kavgacı, uyumsuz, kaotik şekillerde. İstersen modernizm de diyebilirsin. O da bu dünyada yerini aldı ama ancak öldükten sonra ün kazandığını söyleyebilirim. Bence bunu başından beri biliyordu. Başkalarının beğenisini hiç umursamadı. Ne birilerini etkilemeye ne de taraftar toplamaya çalıştı. Bunları sadece kendisi istediği için yaptı. Kendisi için. Sence de bu inanılmaz değil mi? Özellikle bugünlerde? Karşılığında hiçbir mükâfat beklemeden bir hayale böylesine adanmak?"

Apryl gülümsedi. "Kusura bakma, sadece şeytanın avukatlığını yapıyordum. Kötü bir huy işte."

Adam ona göz kırptı. "Öyle. Hessen için hayat çok daha kolay olabilirdi. Zengindi, Slade mezunuydu; yakışıklı, bilgili, kültürlü, yetenekliydi. Aslında düşününce biraz bana benziyormuş." Bunu ifadesiz bir yüzle söyleyerek Arpyl'ı güldürdü.

Adam ona ekmek sepetini uzattı. "Zamanının büyük deha ve yetenekleriyle görüşme imkânına sahipti. Çevresinde dört dönen ve onun için sıraya giren güzellerden bahsetmiyorum bile. Ama hayatı kendisi için çekilmez hale getirecek bazı kararlar almıştı. Sürekli onu aradı ve onu resmetti. Hastanelerdeki ölüm anını, morg ve ameliyathanelerdeki ölüm sonrasını. Tıbbi garipliklere kafayı takmıştı. Şekil bozuklukları. Sakatlıklar. En verimli yıllarını ölümü, yeteneksizlik ve sosyal hareketsizlik nedeniyle oluşan kısılmışlık fikrini anlamaya harcadı. Onun içine battı. Hafta sonlarında görevlilere rüşvet verip cenaze evlerine girdi, doğu yakasındaki mezbahalarda derisi yüzülmüş koyunların ve sakatatların resimlerini yaptı. Hastalık ve sakatlık mağduru garibanların çarpık uzuv ve yüzlerini resmetti."

"Herkes onunla alay etmiş olmalı."

"Kesinlikle. Gençlik yıllarında gecelerini nasıl geçiriyordu dersin? Felix partilere gitmiyordu. Onun yerine şehirdeki medyumları, falcıları ve kara büyüyle uğraşanları araştırıyor ya da oturma odaları ve salonlarda yapılan seanslara katılıyordu. Hayatının hiçbir döneminde kafa dinlediğine ya da âşık olduğuna dair bir delil yok. Hayaliyle ilişkili olmayan herhangi bir şey yaptığı hiç görülmemiş. Bu kadar azimli başka bir sanatçı bilmiyorum. On yıl boyunca kusursuz çizgi ve perspektif için çalışıp daha sonra tek hakiki vizyon olduğunu iddia ettiği bir çarpıklığın içine düşmüş. Girdap'ın yeniden yaratılışı. Hayret, dehşet ve korkunun ta kendisi. Ancak delilik, rüyalar, bilinçaltı ve ölümle erişilebilen bir öteki dünya."

"Gerçekten o kadar iyi miydi?"

"Söylemesi zor. Eserlerinin ne kadarını görebildik ki? Geriye ne kaldı? Şekilsiz açık alanlarda hapsolmuş insan ve hayvanlara dair

son döneme ait korkunç çizimleri. Bu çizimler sadece denemeydi. İlk tabloları bulunamadı. Ayrıca *Girdap* dergisiyle faşizmi açıkça desteklemiş. Böyle bir adama nasıl hayran olunmaz ki?"

Apryl gülümsedi. "İkna oldum. Neydi adamın adı?"

"Beni oraya getirme." Adam kaşını kaldırıp ona öyle bir baktı ki Apryl içinin eridiğini hissetti.

"Amazon'a baktığımda sadece senin kitabın vardı." Felix Hessen Dostları tarafından yazılmış çok sayıdaki kötü incelemeden bahsetmedi.

"Bu ülkede sanatsal mirasımızı korumada hiç iyi değiliz. Yirminci yüzyıl İngiliz resmi veya şiiri ile ilgili kıymetli şeyler bulabileceğin yer Amerika'dır. Çok garip, biliyorum, ama burada ondan geriye hiçbir şey kalmamış. Sanırım önceden de çok az şey vardı zaten. Hessen'in modernizme katkısını belirlemek zor. Sorun da bu zaten. Hakkındaki efsaneler onun gerçek yeteneğini ya da etkisini gösteren delillerden çok daha fazla. Geriye çizimlerinden başka hiçbir şey kalmamış. Tabloları olsaydı durum farklı olurdu ama sadece eskizlere ve karakalem çalışmalarına bakarak karar vermek kolay değil. Bazıları gerçekten fevkalade. Müthiş bir tasavvurun ipuçları olarak görülebilirler. Ama bu tasavvurun gerçekleştiğini pek sanmıyorum. Birkaç tanıdığı dışında kimse yağlıboya resim yaptığını görmemiş. Üstelik onların da tanıklıkları biraz şüpheli. Demek istediğim, hepsi farklı şeyler görmüşler."

Miles şarabından uzunca içti. Konuşurken yüzünün heyecandan kızarması Apryl'ın hoşuna gitmişti. Bir de sesi. Sözünü kesmek istemiyordu. Bir deterjan kutusunun arkasını da okusa umurunda olmazdı. O sesi bütün gece dinleyebilirdi.

"Ama zamanının ötesinde bir adamdı. Potansiyel olarak yeni bir görsel dil yaratmıştı. Antiestetik, felsefe ve radikal siyasi akımlara ait öğelerle dolu bir dil. Vortisizm, Fütürizm, Kübizm ve Sürrealizm'in dışında tek başına çalışmış ve genç yaşlardan itibaren kendi yaratıcı söylemini takip etmişti. Onu okült bir filozof olarak adlandırmak bile

mümkün. Kendi döneminde yanlış anlaşılmış ve sonradan unutulmuş biri. Orta sınıf İngiliz muhafazakârlığının ve güvenli Bohemya'nın en büyük düşmanı. Sanatı doğaüstü bir şeye tapınmanın ve onu bulabilmenin aracı olarak gören bir ressam. Daha da ürkütücü olan ise benden önce kimsenin onunla ilgili bir şey yazmamış olması."

Doğaüstünden bahsedilmesi Apryl'ı bir anda huzursuz etmiş, neredeyse tüm keyfini kaçırmıştı. "Sence..."

"Bence ne?"

"Bir gücü falan var mıydı?"

"Güç mü?"

"Saçma geldiğini biliyorum ama büyük teyzem ondan gerçekten çok korkuyormuş."

"Okült ayinlerle ilgilendiği doğru. Muhtemelen Büyük Canavar Crowley'den ders aldı ve onunla en ileri ruh çağırma ayinlerinde bulundu. Felix'in ona ne vaat ettiğini kim bilebilir?"

"Ama ya hepsi vaat değilse?"

Miles güldü ve parmaklarıyla bir ekmek somununu ikiye böldü.

"Benimle yine dalga geçiyorsun herhalde?"

"Sanırım." Aptalca bir soruydu ve sormasıyla pişman olması bir olmuştu. Çevresindeki insanlar modern bir restoranın parlak ışıkları altında yemek yiyip sohbet ediyorlardı. Dışarıda taksiler vızır vızır geçiyordu ve insanlar opera binasına girmek için sıra olmuşlardı. Bu dünya cep telefonlarının ve kredi kartlarının dünyasıydı. Hayaletlere yer yoktu. Belki de kafasını Hessen ve Lillian'ın saçmalıklarıyla fazla doldurarak ipin ucunu kaçırmaya başlamıştı.

"Ve eleştirmenlerin sandığı kadar mistisizmle ilgili biri değildi," diye devam etti Miles. "Aslında kitap için araştırma yaparken Hessen'e aşina olan sanat tarihçisi ve küratörlerin tümünün aynı görüşte olduğunu gördüm. Onun absürd ve çağdaşlarıyla kıyaslandığında çok önemsiz olduğunu düşünüyorlardı."

"Herhalde insan inanmak istediği şeye kolayca inanabiliyor," dedi Apryl usulca.

Miles onu duymamıştı, dikkatle şarabının kırmızı yüzeyine bakıyordu. Apryl kendi kadehinden bir yudum aldı. "Tablo yaptığına inanıyor musun?"

"Hiç şüphem yok ama sanırım hedefine erişemeyince hepsini imha etti. Bu gayet mantıklı, çünkü kendisine karşı çok acımasız. Kendi önüne erişilemez hedefler koymuş. Ya bu sebepten ya da hapishane yüzünden mahvolmuş."

"Çok merak ediyorum. Acaba resim yaptı mı? Ve insanlar –büyük teyzem ve eniştem gibi– bu resimleri gördü mü?"

"Bir yerlerde eserleriyle dolu tozlu sandıklar olduğunu filan mı düşünüyorsun? Bazıları onun modernistlerden veya onun döneminden beri yaşamış diğer sanatçılardan daha radikal tablolar yaptığını öne sürüyor. Bu gerçekten çok güzel olurdu. Ama neredeler?"

"Benimle kafa buluyorsun." İngiltere'ye geldikten sonra duyduğu bu ifade hoşuna gitmişti.

"Hayır, bulmuyorum. Sadece hiçbir şey bulamamaktan dolayı yaşadığım hüsranı dile getiriyorum. Gerçekten çok aradığımı da biliyorsun. Mülk sahibiyle, uzak akrabalarıyla ve adını zikrettiği herkesin çocuklarıyla temasa geçtim. Hessen hapse düşmeden önce çizimlerini almış olan koleksiyoncunun ailesinden bahsetmiyorum bile. Hessen onları hibe etmişti. Çizimler amaçlarına hizmet etmişlerdi. Ama tablo yaptığını kanıtlamaya yarayacak güvenilir tek bir ipucuna rastlamadım."

"Peki ya savaş sonrası? O dönemine ait bir şey bulabildin mi?"

"Dairesinin kapısına bile nadiren çıkarmış. Tam bir münzevi olmuş. Çok az tanıdığı varmış, çoğu da kırklı yıllardan önce. Brixton Hapishanesi'nden çıktıktan sonra herhangi biriyle haberleştiğine dair de bir şey yok. Dolayısıyla tablo yapmışsa bile kim görmüş olabilir ki? Bir zamanlar, belki de ortadan kaybolmadan önce birilerine, belki özel

bir koleksiyoncuya, bazı tablolarını vermiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama o kişi veya çocukları ortaya çıkıp bunu söylemediği sürece bilmemiz mümkün değil. Çok trajik. Muhteşem bir resim yapmanın kıyısına geldiğine inanıyorum. Ama nedense ya hiç başlamadı ya da o resmi kendi elleriyle yok etti. İkinci ihtimal daha güçlü bence. Tüm azmine ve metanetine rağmen çok dengesiz biriydi."

"Ben hâlâ merak ediyorum."

"Ben de ediyordum."

"Yine de sana büyük teyzemin günlüklerini göstermek istiyorum. Ne düşündüğünü öğrenmek için. Onlarla ne yapabileceğim konusunda benden daha iyi fikirlerin olacağına inanıyorum."

Miles gülümsedi. "Ben de bakmayı çok isterim, Apryl. Kusura bakma, canını çok sıktım herhalde."

"Hiç de değil. Gerçi Hessen'le ilgili yeterince şey öğrendim sanırım. Mesele onunla değil, teyzem Lillian ile ilgiliydi aslında. Hessen hakkında öğreneceklerimin teyzem hakkında daha fazla şey öğrenmeme yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Felix Hessen Dostları toplantısına gideceğim. Apartmanda da konuşmak istediğim birkaç kişi var. Sonra onunla işim biter. Temelli olarak. Sonumun Lillian gibi olmasını istemem."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı, sonra bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama..."

"Ne?"

"Senin hakkında biraz şüphem var. Fiziksel çekiciliğine ve her kapının sana açılıyor olmasına rağmen senin de Hessen gibi dışlanmış biri olduğundan ve içten içe onun gizemine doğru çekildiğinden şüphe ediyorum."

Apryl kızardı. Bu düşünce onu hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. "Belki ben de dışlanmış biriyim ama Felix Hessen

hayranı falan değilim. Gizemli biri de değilim. Onunla bağlantısı olan herkes aklını kaçırmış."

"Ben de mi?"

"Özellikle sen."

Aynı anda güldüler.

"Ona ne olduğunu merak ediyorum," dedi Apryl. "Kaybolduğu söyleniyor ama Lillian'ın günlüklerine bakılırsa hiç gitmemiş gibi. Bu çok garip."

"Herkes bu tür sırlardan hoşlanır. İz bırakmadan kaybolmak da adını tarihe yazdırmanın çok basmakalıp bir yoludur. Ama yine de işe yarar. Sınırlı bir şöhreti büyüterek onu canlı tutmakla kalmaz, başta olduğu şeyden tamamen farklı bir şeye dönüşmesini sağlar. Sanatçının başyapıtlarıyla birlikte ortadan kaybolması gibi söylentiler, özellikle gizemli şeylere merakı olanlar için son derece çekicidir."

"Felix Hessen Dostları senin gibi düşünmüyor."

"Onlardan hiçbir zaman fazla bir şey beklemedim zaten. Amatörler olarak yeterince hevesliler, ama akademik bir kurum olmak için bu kadarı yetmez. Okült bir grup olabilirler en fazla. Hessen'in ayinlere olan ilgisine kafayı takmışlar. Gerçi hatırladığım kadarıyla, yayınlarında filan bilimsel olduklarını iddia ediyorlardı. Garip bir topluluk. Eğer oraya gidersen birkaç tuhaf tipe rastlaman mümkün. Ben rastladım. Tate'deki arşivimizi görmek için bize devamlı dilekçe gönderirlerdi. Aynı dilekçeleri tüm galerilere gönderiyorlardı. Yasak resimlerinin saklı olduğu yeri bulmaya çalışıyorlar. Nazilere ve benzeri şeylere yakınlık duyduğunu gösterdiği için hasıraltı edilen eserlerinin peşindeler. Ama tüm bunlara rağmen yetenekli amatörlere hep bir zaafım olmuştur." Güldü. "Kim bilir, belki de Felix düzenli olarak galerileri taciz eden ve onun önemli biri olduğuna inanmış bir gruba ilham kaynağı olduğu için memnundur. Belki de en sonunda asıl

işe yarar fikir Felix Hessen Dostları'ndan çıkacaktır. Belki de onu anlamayı mümkün kılacak tek yol okült usulleri ve rüya tabirleridir."

"Buna inanmıyorsun değil mi?"

"Haklısın, inanmıyorum. Ama artık araştırmayı da bıraktım. Hiçbir şey bulamadığımdan da değil." Arkasına yaslandı, mendilini masaya koydu ve iç çekti." Artık onunla pek ilgilendiğim de söylenemez. Merakım geçti."

"Neden?"

Miles omuz silkti. "Sinirlerimi bozmaya başladı."

Apryl güldü.

"Hayır, ciddiyim. Eserlerine uzun süre bakınca onun gibi hissetmeye başlıyorsun. Onun yüzünden kâbuslar gördüğüm bile oldu. Çok garip. Sanki bana yaklaşıyormuş gibi hissettim ama yakınında falan değildim. Her neyse, hoşuma gitmedi. Kitabı bitirdiğimden beri de kendimi çok daha iyi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse piyasadan kalksa hiç üzülmem. Onu hatırlamak hoşuma gitmiyor. Onu yazdığım dönemi de... Benim içim zor geçen bir dönemdi. Kafamı meşgul eden başka şeyler de vardı ama onun sanatının da bir faydasını görmedim. Düşünme tarzımı değiştirmeye başladı. Nihilist gibi bir şey oldum. Çünkü Hessen öyleydi. Hayatın sonundan başka bir şey düşünmüyordu. Sefalet. Ölümün inkâr edilemez yalnızlığı. Sonrasında neler olacağı ile ilgili kehanetleri de aynı derecede iç karartıcıydı. Ben mazoşist değilim, Apryl."

Apryl, Miles'ın söylediklerini düşündü. Haklıydı. Hessen'in çizimlerine baktıktan ve uzun süre onun hakkında bir şeyler okuduktan sonra kendisi de tekrar normal hayata uyum sağlama zorluğu çekmişti. Sinemaya gitmek, bir restoranda yemek yemek, insanların arasında yürümek. Hessen'in hayat görüşü çok bunaltıcıydı. İnsanı tüketiyordu. Çılgıncaydı. Apryl'ın kendi içine çekilerek rahatsız iç gözlemler yapmasına neden olmuştu.

"Londra'da yaşamıyor olman ne üzücü," dedi Miles şarabını son kez yudumladıktan sonra. Şişe boşalmıştı. İkisi de çakırkeyif olmuştu.

"Neden?" diye sordu kız usulca, göz kapaklarını bilerek indirdi. Uzun zamandan beri ilk kez kışkırtıcı olma fırsatını yakalamıştı. Güzel bir duyguydu.

"Çünkü seni daha çok görmek istiyorum. Felix Hessen Dostları'na birlikte gidebiliriz. Birlikte onların toplantılarına katılmak... Çok romantik olur."

Apryl kıkırdadı. Eğer işin içinde Miles ile takılmak varsa Londra'da biraz daha kalmak sorun olmazdı. Nihayet aklı başında ve sosyal birine denk gelmişti. Hem o kendine has İngiliz tarzıyla seksi de sayılırdı. Ayrıca uzak akrabalarının üzerinde bu kadar büyük bir etki bırakmış olan manyağı anlamak için ondan yardım da alabilirdi. Adamın sakin özgüveni, ince mizah anlayışı, derin ses tonu ve gözlerindeki sinsi gülümseme onu elinde olmadan baştan çıkarıyordu. Tüm bunlar bir araya gelip onu etkilemeye başlamıştı. Adam yüzünden kendini hafifmeşrep gibi hissediyordu. Hiçbir zaman erkeklerin ilgisi üzerinden eksik olmamış, onlar tarafından reddedilmemişti. Ama bazılarının onun üzerinde daha büyük etkisi olurdu. Yoksa ondan hoşlanmaya mı başlamıştı?

"Ne oldu?" diye sordu Miles. "Gözlerinde farklı bir bakış var."

"Acaba senden hoşlanmaya mı başlıyorum, diye düşünüyordum."

Miles yutkundu ve mendiliyle alnındaki teri sildi. "Garsondan amonyak ruhu istesek iyi olacak."

"Bayan Butler diye biri var mı?"

"Artık yok. Baba olmak istediğimden emin değildim. Karımın benim olmamı istediği pek çok şeyi olmak istediğimden emin değildim."

"Kız arkadaş?"

"Ciddi bir şey yok."

"Hadi oradan, yalancı."

Miles ellerini kaldırdı. "Daha ilk günlerdeyiz. İşin aslı bu. Ama bu konuşmayı yaptığımızı bilseydi öfkeden deliye dönerdi. Ve incinirdi. Ben de kendimi bok gibi hissederdim. Hiç istemem böyle bir şeyi. Kafamda yeterince mesele var zaten."

"Ama eminim üstesinden gelebilirdin."

"Senin gibi biri varken pek çok şeyin üstesinden gelebilirim." Adam konuşurken yüzündeki gülümseme bir an için kayboldu ve gözlerinde özlem dolu bir bakış belirdi. Bu bakış Apryl'ın nefesini kesti. Ve etkisini bacaklarının arasında hissetti.

Demek ki o da kendisinden hoşlanıyordu. Belki tahmin ettiğinden bile fazla. Peki neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Otuzuna yaklaşıyorsan ve hâlâ bekârsan böyle oluyordu. Özellikle Miles gibi yaşlı ve karizmatik erkekler hemen kapılıyordu çünkü. Onlarla ilişkileri olan kadınlar hakkında yazılanları okumuştu. Bu adamlar hep küçümsedikleri ve daima yanlarında olacağını düşündükleri kadınlarla evlenirler, ama önemli bir karar vermeleri gerektiğinde onlara olan bağlılıklarını yeniden keşfederlerdi. Dikkatli olmak gerekirdi.

"Senin için söylemesi kolay," dedi Apryl, normalde kullanmayacağı kadar acı bir tonla.

"Gerçeği söylüyorum. Çok hoşsun Apryl. Sana neden ilgi duymayayım ki? Güzel bir genç kadınsın. Zekisin de. Hoş bir çılgınlığın da var. Aslında çok çekici." Gülen gözleri tekrar kendini gösterdi.

Yeniden toparlanan Apryl, duygular söz konusu olduğunda adamın ağzının sıkı olduğunu anladı. Bu da bir diğer ortak yanlarıydı. Bir daha hiç görüşmeyecek olsalar bile birbirlerini düşüneceklerine şüphe yoktu.

"Şaraptan olmalı. Ya da sürtüğün tekiyim. Ama neredeyse büyük teyzemin dairesini görmek isteyip istemediğini soracaktım."

"Pek cazip bir teklif değil sanki."

"O konuda haklısın. Ama işin içinde sapkın ve ihtiraslı bir şeyler varsa nasıl olur?"

"Hadi paltonu giy. Beni tavladın."

Apryl kıkırdadı, ama hayal kırıklığıyla birlikte kendini terbiyesiz gibi hissetmeden de edemedi. "Kız arkadaşın seni alıkoyduğum için bana teşekkür etmeyecek herhalde."

"Kes şunu. Şimdi edepsizlik yapmaya başladın." Ama onun tarafından azarlanmanın bile farklı bir cazibesi vardı. "Aslında gerçekten Barrington House'un içini görmek istiyordum. Hessen'in içinde oturduğu günlerden beri değişip değişmediğini merak ediyorum."

"Sanmam. Her şeyiyle eski bir yer. Lillian'ın dairesine ise kırklardan beri bir fırça boya vurulmamış."

"Şu günlük vardı bir de. Onu da görmek isterim."

"Günlükleri mi? Tabii, istersen alabilirsin. Okunabilir olanları. Son dönemlerinde yazdıkları hiç okunacak gibi değil. Ama onlara dikkatli bakmalısın, dönerken hepsini eve götürmek istiyorum. Daire satılırken Lillian'dan pek bir şey kalmamış olacak. Sadece bazı fotoğrafları ve günlükleri kalacak."

"Kaç taneler?"

"Çok var. Bir yığın."

"Gerçekten mi?"

"Hepsi de senin sevgili Felix'inden bahsediyor."

Adam Apryl'a bakarken yüzü çok ciddi bir hal aldı, neredeyse öfkeliydi. "Şaka bir yana, defterler gerçekten Hessen hakkında mı?"

Apryl başını salladı. "Eğer başta anlattıklarımı dinleseydin en azından bunu anlardın. Ama onları kendin okumalısın. Nasıl olduklarını istesem bile tarif edemem. Korkutucular. Otelde kalmaya başlamamın asıl nedeni de onlar."

"Hiç de abartmıyormuşsun," dedi Miles, koridorda etrafına bakındı. "Bu inanılmaz."

"Değil mi? Ama evi daha önce görmeliydin. Bir sürü çer çöp temizledim. Lillian hiçbir şeyi atmamış. Ellilerden kalma Londra telefon rehberi bile buldum."

"Bazı şeyler değerli olabilir."

"Ben aptal değilim, Miles. Değerli olan her şeyi sattım."

"Vay."

"Şansıma tüm elbiselerini de saklamış. Bu da ona ait." Elbisesini göstermek için kendi etrafında döndü ama adamın pek dikkatli bakmadığını hissetti.

"Otantik bir görünüme sahip olduklarını düşünmüştüm," dedi adam kızın baldırları üzerindeki ince dikişlere bakarak.

"Ne yazık ki bir de koku meselesi var. Hepsini kuru temizlemeye verene kadar parfümle idare etmek zorunda kaldım."

"Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler."

"Yani *gerçekten* yakışmış."

Apryl bir Betty Boop pozu verip ona bir öpücük gönderdi. Miles'ın bakışları değişti. Eğer yanılmıyorsa adamın duyduğu arzudandı bu. Apryl döndü ve binaya girdi, Miles da peşindeydi.

"Büyük teyzenin sorunları mı vardı?" diye sordu adam, erotik havayı dağıtmak ister gibi.

"Pek iyi değilmiş. Ama takıntıları varmış. Geçmişle ilgili sanırım. Kocasının ölümünü atlatabildiğini zannetmiyorum. Hiç arkadaşı yokmuş. Kendi başına ayakta kalmaya çalışmış ve devamlı şehirden kaçış planları yapmış. Hessen'in kendisini buraya hapsettiğini düşünüyormuş." Apryl, Lillian'ın bahsettiği –ve muhtemelen Hessen'in işi olan– "yanma" olayından ve Lillian'a göre o sanatçının kendisine ve Reginald'a çektirdiklerinden bahsetmek istedi. Ama yapamadı.

Miles'ın kendisini beğenmesini istiyordu ve kötü ruhlardan, hayaletlerden bahsederek ona tuhaf biri gibi görünmekten çekiniyordu. Miles günlükleri okuyup kendi kararını verebilirdi.

Adam oturma odasında Apryl'ın duvardan indirdiği fotoğraflarla dolu kutuya göz attı. "Üzücü, değil mi?" dedi, Lillian ve Reginald'ın güneşli bir bahçede poz verdiği fotoğrafı tutarak. Apryl onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Sonunun böyle olması; seni hiç tanımamış insanların elinde bir kutu fotoğraftan ibaret kalmak.

Mekân moralini bozmaya başlamıştı bile. Londra'ya geldiğinden beri kendisini Miles'ın yanında olduğu kadar iyi hissetmemişti. "Gel sana odaları göstereyim. Sonra da bir taksi tutarız. Buradan gitmek istiyorum. Burada zaten çok zaman geçirdim. Amerika'ya dönmeden önce biraz eğlenmek istiyorum."

Miles lekeli duvarlara baktı. "Bir gence göre bir yer değil. Çok kasvetli ama bir yandan da etkileyici."

"Burada bir gece geçirmeden bilemezsin."

"Bu bir davet mi?"

"Sen istersen kalabilirsin. Burada bir daha yatmaya niyetim yok. Dediğim gibi, tüylerimi ürpertiyor."

"Ama büyük teyzen burada yaşamış. Onun elbiselerini giyiyorsun ve onun nasıl yaşadığını öğrenmek istiyorsun."

"Biliyorum ama burası başka. Binanın tümü öyle. Burada bir gariplik var."

Miles gülümsedi. "Neden böyle söylüyorsun? Sadece eski bir yer. Eski şeylerden hoşlandığını sanmıştım."

Apryl başını iki yana salladı. "Hayır. binanın yaşı veya bakımsızlığı ile ilgili bir şey değil bu. Onunla hiç alakası yok. Ama binanın bulunduğu yer... Kendisi... Saçma geldiğini biliyorum ama burası Lillian için her şeyi değiştirmiş. Reginald'ın başına gelenlerle de ilgisi olduğunu düşünüyorum. Burası her şeyiyle hatalı. Kötü bir yer. Biraz zaman geçirsen ne demek istediğimi anlarsın."

Miles kaşlarını çatarak baktı.

"Saçmaladığımı düşünüyorsun. Ama günlüklerden birkaçını okuduğunda neden bahsettiğimi anlayacaksın. Burası çılgınlığın ve kâbusların hüküm sürdüğü bir yer. Rahatsız bir yer, Miles. Hessen gibi rahatsız."

Yatak odasında, Apryl çekmecedeki günlükleri didiklerken Miles şöyle dedi, "Ayna neden duvara çevrilmiş? Bir de şuradaki bir tablo mu? Bakabilir miyim?"

"Ah, evet, büyük teyzemle eniştemin resmi. Depoda buldum. Aynayı da kıyafetleri denemek için yukarı çıkarmıştım ama..."

"Ne? Çok güzelmiş."

"Öyle. Ama bilemiyorum. Beni biraz korkutuyor."

Miles gülmeye başladı ama Apryl'ın yüzünü görünce durdu. "Özür dilerim. Seninle alay etmiyorum. Burası gerçekten de huzursuz edici bir yer. Yeni bir ışıklandırma ile bambaşka olabilir."

"Bundan daha iyi olacağını zannetmem. Duvarlar ve yer tüm ışığı emiyor sanki." Oda soğuk değildi ama Apryl konuşurken titredi.

Miles bir koluyla ona sarıldı ve gözlerinin içine baktı. "Buradan gitmek istiyorsun." Apryl başını salladı. "Bunlar için teşekkürler." Kızın kendisine verdiği günlüklerden birini kaldırdı. "Hessen'i savaştan sonra tanıyan birinin onun hakkında yazdığı bir şeyi okuyacağıma inanamıyorum. Büyük şans doğrusu."

"Adama kafayı takmış. Seni uyarıyorum, gerçekten çok tuhaf şeyler yazıyor. Yatmadan önce okuma."

"Söz veriyorum. Ayrıca belki burada neler olup bittiğini anlamanda sana yardımcı olabilirim."

Apryl başını salladı. "Bu çok iyi olur." Birden parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. Geri çekildiğinde adam şaşırmış görünüyordu. Tam özür dileyecekti ama Miles eğilerek onu daha uzun ve tutkulu bir şekilde öptü.

ON SEKİZ

Gece üçte Seth daire on altıya girdi. Yirmi dakika boyunca kımıldamadan durdu. Işıkları açtığı anda yeni görmüş olduğu bir kâbusun parçaları hafızasından fırladı: siyah beyaz mermer zemin, koridorun uzun ve kırmızımsı duvarları, eski kapılar, mükemmel bir simetriyle asılmış büyük dikdörtgen resimler. Bunların hepsi lambanın solgun camından kaçmaya çalışan kirli bir ışıkla aydınlatılıyordu. Evet, burada daha önce bulunmuştu. Uzun bir dejavu hissi yaşıyordu ve bu his, hayatta bildiği tüm kurallarla çelişiyordu.

Ama farklı ve belirgin bir detay vardı. Rüyasında resimlerin üzeri örtülü değildi. Şu anda ise hepsinin üzeri eski örtülerle kaplıydı. Seth ön kapıyı arkasından kapattı. Yüzünü buruşturarak yaralı elindeki çelik anahtarlığı cebine koydu.

Bir şey dikkatini buraya çekmişti. Kapının önünden geçerken içeride hareket eden bir şey. Dahili telefondan kendisine seslenen ve uyurken beynine görüntüler yerleştiren bir şey. Onu evine kadar takip eden bir şey.

Dairedeki ilk garip olaylardan beri sorunları çığ gibi büyümüştü. Yaşadığı depresyonun, uykusuzluğun ve yalnızlığın nedeni burası olabilirdi. Bunu hissediyordu.

İmkânsız ama doğruydu. Şu an buradaydı.

Ve buraya gelmesi kaçınılmazdı. Çağırılmıştı.

Titredi. Bunu görmek şok gibi bir şeydi. Fakat hummalı düşünceleri nihayet dinmişti. Uzun zamandan beri ilk kez, zihni şu an artmakta olan korku dışında her şeyden temizlenmişti. Bu öyle şiddetli bir duyguydu ki nefes almakta zorlanıyordu.

Yavaşça ve dengesini korumakta zorlanarak koridorda yürüdü, yarım asırdır boş duran bu mekânla olan randevusunu artık erteleyemezdi.

Koridora açılan tüm kapılar kapalıydı ve soldaki orta kapıyı açma düşüncesi ile irkildi. Bu kapı duvarların, zeminin ve tavanın karanlığın dondurucu sonsuzluğu ile silinip süpürüldüğü ve resim zannettiği şeylerin önce çevresinde sonra da üzerinde gezindiği yere açılıyordu. Rüyanın dışında da kendisini takip eden bu his yakasını bırakmıyordu.

Koridordaki ilk tablonun yanında duran Seth, tablonun üzerindeki tozlu örtüyü kaldıracak cesareti toplamaya çalıştı. Tablo büyük bir pencere ebadındaydı. Titreyen ellerle tablonun alt kenarından örtüyü tuttu. Yavaşça kaldırmayı denedi. Ama tablonun üzerinde gevşek bir halde duran örtüyü tutmasıyla örtünün yere yığılması bir oldu.

Tabloda canlandırılan şeyin üzerindeki etkisi, karnına yediği bir yumruk gibiydi. Bu şok, yerini hızla baş dönmesi ve şaşkınlığa bıraktı. Sanki tablodaki takım elbiseli ve kravatlı çarpık şey, kendi çektiği ızdırabı doğrudan ona iletiyordu.

Seth geriye doğru sendeledi. Gözlerini tablodan alamıyor, hatta kırpamıyordu. Bu da neydi? Bu paramparça ve yüzü beyaza çalan bir acıyla silinmiş olan şey de neydi? Ama dışarıda olan organlarının verdiği, o için için kaynayan korkuyu algılayabiliyordu. Bir anda o varlığın şiddetli ölümü, kendini kaybetmesi ve çözülmüşlüğü ile bir bağlantısı olduğunu hissetti.

Bu bir insan veya hayvan resmi değildi. Ama ikisini de andırıyordu. Seçilebilen bazı unsurlar vardı: açık ve uluyan bir ağız, kanla kaplı dişler, dışarı sarkmış koca bir dil, havasızlıktan büzülmüş gibi

görünen bir boğaz ve bir göz ya da ona benzer bir şey. Silik kafasının yanlış yerinde duruyordu ve sonuna kadar açıktı. Yaşadığı acı ve korkuyu, Seth'in kendi bakışlarıyla aktaramayacağı bir şekilde gösteriyordu. Seth o kan dolu gözü, kan toplamış ve patlamaya hazır kırmızı göz bebeğini örtmek istedi. O eksik ve silik yüzde bile çok gerçekçi görünüyordu.

Bu figür bir zamanlar her kimse artık çoktan yok olmuştu. Resmiyetin ürkütücü bir parodisi olan takım elbise ve kravatının parçaları hâlâ yerindeydi. Ama uzuvlar gitmişti. Geriye kalan biçimsiz yumruları kuşatan toprak boyası rengindeki haleler kesilişlerini kutsar gibiydi.

Bunlar ölümün sancılarıydı. Ama bu korkunç ve karanlık boşlukta ebediyen asılı kalmışlardı. Hayat değil, bir şeylerin canlandırması. Sonsuza dek tekrarlanan ölüm sonrası bir hareket. Seth mesajı hemen anladı.

O ızdırap dolu ifadeye, kumaşla örtülmüş yaş ete sırtını döndü. Ama içinde çok büyük bir coşku hissediyordu, korkunun ve yok oluşun doruk noktasına tanık olmanın verdiği bir hayranlık. Green Man'deki odasında bulunan pis halının üzerini kaplayan çizimlerini düşündü. Köpeklerin pislediği çimlerde ve üzerine işenmiş beton zeminlerde dolaşan ve kendisine bir şeylerin, bir yerlerin veya ölüm sonrasının içine sıkışıp kalmakla ilgili çılgınca ve çocuk mantığının ürünü şeyler fısıldayan başlıklı figürü hatırladı. Uzun bir süre hapsolmak. Karanlık gelene kadar. Karanlık bu muydu?

Üç metre kadar yukarı uzanan ve en az iki metre genişliğinde olan diğer tablo ise zaten uyarılmış olan zihninde öyle bir etki yarattı ki sanki başından aşağı buz gibi sular dökülmüş ve neye uğradığını şaşırmıştı. İçindeki dehşet dalgası dışında her şey durmuştu. Amaçlanan tek şey de buydu: ancak delilerin bakıp tahammül edebileceği bir şey.

Nefesini, dengesini, zaman ve mekân algısını toparladıktan sonra figürün arka planına baktı. Bu şiddet ve parçalanma gösterisi derinlikten yoksun değildi. Babun burunlu, gözleri olmayan, çiçekli bir geceliğin

içinde eğri büğrü, kanlı ve hâlâ nemli olan şey zifiri karanlığın içinde asılı duruyordu. Uzayın derinliklerindeki soğukluğu ve sonsuzluğun uçsuz bucaksızlığını hâlâ aktarabilen mutlak bir yokluk. Koyu boya tabakasının en olağanüstü kullanımı, diye düşündü ve her yerinden küfür akan bu şeyin önünde kahkahalarla gülmek istedi. Arka plan öyle düz ve şekilsizdi ki ortadaki figür Seth'in ayaklarının dibine düşecekmiş gibi öne itiliyordu ve sanki düştüğü yerde, yanında bir asrın ancak bir dakika gibi kaldığı, çok uzun zamandan beridir devam eden bir ızdırap içinde uluyarak kırık pençeleriyle acılar içinde dövünecekti.

Sonsuz ve dondurucu bir karanlığın yüzeyine çıkan şeyleri görmekte olduğunu ilk bakışta anlamıştı. İçinde korkunç şeylerin saklandığı, ama bir iğne ucu kadar bile ışığın sızdığı her yerden yukarı çıkmayı bekledikleri bir sonsuzluk. Burada olduğu gibi. Hiç kimsenin yaşayamayacağı bu yerde. Kimsenin olmaması gereken bu yerde. Ama burada tüm bunları resmeden biri yaşamıştı.

Seth sarhoş gibi bir tablodan diğerine yürüdü ve örtülerini aşağı indirdi. Bir bir açtığı tablolar ona öyle görüntüler sunuyordu ki gördükleri karşısında dili tutuluyor, çığlık atamıyordu. Hayvan kemikleri üzerinde gezinen, göz kapakları dikilmiş, siyah diş etleri ve sivri dişleri ile ölmekte olan kediler gibi tıslayan, siyah beyaz aktüalite filmlerinde asılarak ölenler gibi tekmeler savuran, uzuvları bedenlerine yapışmış ve kafaları kükrer gibi bir şekil alıp kalmış, koyun gibi derisi yüzülmüş ya da ölü yavru fareler gibi pembe olan şeylerin yüzlerinde, arada bir beliren o ağlayan bebek ifadesinden başka bir şey yoktu.

Gördüğü tüm bu şekil bozukluklarını ve çarpıklıkları kendisinin de üretebileceğini biliyordu. İçindeki potansiyelin tasvirleri bu kırmızımsı koridor boyunca bir kasap dolabındaki etler gibi asılmışlardı. Sarı yağ, sivri kemik, parlak kırmızı: insan korkusunun yağ ve eti.

Bu hayvansı öfkenin, bu akıl ve terbiyenin ortadan kalkışının ilk emarelerini en sıradan yerlerde kendisi de görmüştü. Bir otobüste.

Rüzgârlı Londra sokaklarında. Bir süpermarketin reyonlarında dolaşırken. Çirkinliği, zalimliği ve kendini mahvetmeyi, narsisizmi, açgözlülük ve nefreti, deliliğin parlak ışığını ortaya çıkan kirlenmenin bu şehirde yaşayan kalabalığı kuşatmaya başladığını görmüştü. Onu şu anda, üzerlerindeki derinin esrarlı perdesinden kurtulmuş olanlarda da görüyordu. Şeytan'ın yaşadığı yer olan sınırların ötesini ve derinlikleri görmeyi öğrenmişti. Cehennem, geçici olarak insan şeklini alan her bedenin içinde bulunan, canlı bir yerdi.

Seth dizlerinin üzerine çöktü. Yaşlar gözlerini yakıyordu, duvardaki kükreyen çarpık şeylere biraz mesafe almasına imkân veren gözyaşlarıyla rahatlıyordu.

Deha.

Gördüğü dehanın karşısında ağladı. Kendisine gösterilen şeylere duyduğu minnetle ağladı. Kendi zavallı karalama ve boyamalarına rehberlik edecek özel bir dersti bu. Yeniden başlaması gerekiyordu. Eve gider gitmez. Odasının tavanında ve duvarlarında yeni yaralar açmadan önce boya kanamalarını kirli bandajlarla kapatacaktı. Ardından her gece buraya gelip kendisini dehşet içinde bırakacak ve bu şehirde gerçekten dolaşmakta olan şeyi nasıl canlandıracağını öğrenecekti. Sefil odası yeni bir rönesansın mabedi olacaktı. Bayılana kadar çalışacaktı. Bu etkiyi, bu kimlik kaybını ve buraya geldiğinde hissettiği o iğrenç duyguyu yakalayacaktı.

Elleri üstünde emekleyerek en yakın kapıya gitti. Kapıyı açtı. Bulanık, kırmızımsı bir ışıkla aydınlanan salonda üzeri örtülerle kaplı başka resimlerin de olduğunu gördü. Aynı anda kusmak, boşalmak ve altına işemek istedi. Bu kadarı fazlaydı. Bu berbat ilacı yavaş yavaş alması gerekiyordu, yoksa kendi tasavvurunu resmetmek için ihtiyacı olan son akıl kırıntısını da kaybedecekti.

Rüyasında kendisini dehşete düşüren bir sonraki odaya kapının aralığından baktı ve üzerleri örtülü olan tablolar arasında duran güzel ve uzun aynaları fark etti. Eğer açığa çıkarmaya kalkarsa örtülerin

altındaki görüntü kalbini durdurabilir veya onu felç edebilirdi. O yüzden ayağa kalktı ve geri döndü, tabloların kendisine haykırdığı bu yerden bir an önce çıkmak istiyordu. Bir uğultu hâkimdi. Büyük bir gürültü. Hepsi bakmasını ve içlerinde kendini kaybetmesini istiyordu. Ama aynalı odadan uzaklaşmadan önce gözünün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Üç kez müthiş bir hızla aynalardan birinin yüzeyinden, karşı duvarda bulunan diğer aynadaki yansımasının derinliklerinden çıkıp geldi. Seth bakmak için döndüğünde ise kayboldu. Gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Gitmişti. Ya yansımanın içine geri dönmüş ya da Seth'in bu tür şeyler görmeye müsait olan yorgun zihninden silinmişti.

Odada kimse yoktu. Öyle uzun ve ince hiç kimse yoktu. Yüzü örtülü. Sımsıkı bağlı ve kırmızı. Kendisini görmüş olmalıydı. Kırmızı duvarlara karışmış halde. Cani duvarlar dört bir yanını sarmıştı.

Seth daireden çıktı. Gözlerini sildi ve sırtına yapışmış terli gömleğini çekti. Ön kapıyı kapatıp kilitledi. Merdivenlere yöneldi. Ama inmeye başlamadan önce durdu, daire on altının içindeki kapıların birer birer kapandığını duyunca olduğu yerde kalmıştı.

Şehrin zifiri karanlığının üzerine şafak sökerken gecenin sert soğuğu kırılıyor, bu sırada en ufak bir gün ışığı parıltısı bile Seth'in gözlerini yakıyordu. Bacaklarında güç yoktu, Green Man'in merdivenlerinden yukarı zar zor çıktı.

Genelde gece mesaisinden sonra odasına döner ve yapılmamış yatağına yığılırdı. Nemli çarşafa sarılır ve komaya girmiş gibi uyurdu. Ama bugün öyle olmayacaktı. Çalışması gerekiyordu.

Yediği dayaktan kalan ezik ve çürükler daha iyileşmemiş olsa da şu an ilhamla doluydu. Yıllardır bu duyguyu hissetmemişti, zihni

fikirler ve imgelerle doluydu. Zihninden uçup gitmeden önce hepsini hayata geçirmesi gerekiyordu.

Daire on altıdan çıktıktan sonra masasına oturdu ve iki eskiz defterini hemen çizimlerle doldurdu. Yaralı ellerini, kalemlerin uçları körleşene kadar serbest bırakıyordu. Bir tür otomatik çizim eyleminin etkisi altına girmişti. Yukarıda gördüğü şeylerden parçalar ve tasvirlerle bir sürü sayfayı doldurdu.

Şimdi de kendi duvarları üzerinde çalışacaktı. Boşa harcayacak zamanı yoktu. Yaratma arzusu onu her an terk edebilirdi. Şu anda tüm benliğini sanata teslim etmezse bu terk ediş yıllarca sürebilirdi. İradesi ve hasarlı kas, tendon ve sinirlerinde kalan son beceriler izlerini bırakmalıydı. Duvarların üzerine.

Açık bıraktığı ve Londra'da gördüğü ucubelere ait aceleci çizimleriyle lekelediği rengi solmuş radyatörün üzerindeki ve yatağın yanındaki duvarlar. Ama *çizgi*den ayrılamazdı. *Çizgi*nin mükemmelliğinden. Daire on altıdaki sanatçı bunu sert fırça darbelerinin ve renk karmaşasının altında korumuştu. Seth bunu fark etmişti.

Demek ki zayıf duvarları üzerindeki ufak başlangıç darbelerinin hayal edilebilecek en uzak mesafeleri çağrıştırması için siyah, pürüzsüz ve benekli bir şeylerle örtülmesi gerekiyordu. Böylece yeniden başlayabilir ve daire on altıdaki sanat eserlerinin ruhundan bir parça kaptığından emin olana kadar doğaçlama tuvaline tekrar tekrar dönebilirdi. Onların karşısında yaşadığı şok, yetersizlik ve dahil olma hissini yansıtması gerekiyordu. Bu üslubu kazanmalıydı. Ama konular kendisine ait olacaktı.

Boş alana ihtiyacı vardı. Dayak yediği gece soluk duvar kâğıtları üzerine o şerefsizlerin yüz ifadelerini işlemeye çalışırken masa, sandalyeler ve gardırop hareketini kısıtlamıştı.

Yatak kalabilirdi. Gelecek haftalarda arada bir uyuması gerekecekti. Belli zamanlarda birkaç saat, daha fazla değil. Tüm vücudu bu

statik elektrikle karıncalanırken, tepeden tırnağa her yeri fikirlerle, olmesine veya hafızasından silinmesine izin veremeyeceği imgelerle doluyken zamanını boşa harcamak istemiyordu.

Ve bir zamanlar bu düşüncelerden, gerçek dünyanın çarpık tasvirlerinden utandığını düşünmek... Başkaları gibi olmayı ne kadar çok istemişti, hassasiyetini bir lanet, mutlu olma yolunda en büyük engel olarak görmüştü. Bu lanet değildi. Nimetti. Bu resimleri yapan sanatçının sahip olduğu gibi. Yaşadığı bu uyanışın alternatifi rutin ve anlamsız bir konfordu. Sıradan gözler aldanmayla ve nesnelerin yüzeyleri karşısında kayıtsız bir kabulenmeyle kamaşırken o, ilahi bir içgörüye kavuşmuştu. Bu, varlığa anlam katabilmesi için eline geçmiş bir şanstı. Bir amaca sahip olabilmek için. Bu şehirde görmeye başladığı şeylerin tasvirlerini yeniden yaratabilmek için. Görmeyi öğrendiği ya da görmenin kim bilir ne tarafından kendisine öğretildiği şeylerin.

Bu imkânsız bağlantının neden ve nasıl sağlandığını düşünmek istemiyordu. Bunun kaynağını, niyetini ve anlamını sorgulayamazdı. Bir şekilde olmuş, küllerinden doğmasını sağlamıştı. Yalnız geçen geceler onu uyandırmıştı. Onu sarsarak uyandırmış ve kendi tasavvurundan gözlerinin önünde ve rüyalarında kendisine görünen şeyin iç yüzüne bakışından– başka hiçbir şeyin önemi olmadığını ona hatırlatmıştı. Sanat. Sadece yaratmak için var olacaktı, ne kadar fedakârlık yapması gerekirse gereksin.

O kırmızı mekâna geri dönüp o korkunç ve büyülü şeylerin üzerindeki perdeyi kaldırma düşüncesi tüylerini ürpertti. Ama aynı zamanda ruhunu titreten bir neşeyle doldurdu içini.

ON DOKUZ

Hattın diğer ucundaki telefon hemen açıldı. "Alo?"

"Alo? Harold ile mi görüşüyorum?"

"Evet." Düzgün konuşan yaşlı birinin sesiydi bu, ama Apryl bu tek kelimeden sezdiği saldırgan tavır karşısında huzursuz oldu.

"Cuma günü yapılacak toplantı için aramıştım."

"Felix Hessen Dostları, evet. Siz de bir Dost musunuz?" Adamın otoriter ve kendini beğenmiş ses tonu Apryl'a gülünç geldi.

"Yani... Pek emin değilim ama öğrenmek istiyorum." Kıkırdadı ama karşı taraftan tepki gelmedi.

"Özür dilerim. Ben toplantıya katılmak istiyorum."

Sessizlik devam etti.

"Orada mısınız acaba?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından cevap geldi, "Evet."

"İnternet sitesinde bilgi almak için arayabileceğimiz yazıyordu."

Sessizlik.

Apryl azmini yitirmeye başladı, ama bunun nedeni sadece sinir bozucu sessizlik değildi. Hessen hakkında öğrendiği şeylerden dolayı huzursuz olmuştu. Kim böyle bir dostunun olmasını isterdi ki? "Yanlış zamanda mı aradım acaba? Geç saatte aradıysam özür dilerim." Telefonu kapamayı aklından geçirdi.

"Hayır, hayır. Geç değil," dedi ses.

"Öyleyse gelebilir miyim?"

"Eserlerini biliyor musunuz?"

"Evet, Miles Butler'ın kitabını oku...

"Peh! Çok daha iyi kaynaklar var. Benim eserim internette yayınlandı, yakında da kitap olarak basılacak. Ondan başlamanızı tavsiye ederim. Son derece kapsamlıdır."

"Bir bakarım."

"Tüm toplantılarda ilk baskıları satılmaktadır. Ama toplantılarımız özel adreslerde yapıldığından ve eserlere oldukça coşkulu yorumlar getirdiğimizden yazarlarımızın sahip olduğu haksız kötü şöhretten bahsetmiyorum bile. Genelde tanıdık olmayanları pek kabul etmeyiz. Kimsiniz?"

"Aslında tanınmış biri değilim. Sadece buraya gezmeye geldim ve internet sitesini görüp bir kitap aldım."

Tekrar sessizlik. Bu seferkinin nedeni hayal kırıklığı gibiydi. Adam onu ürkütmeye başlamıştı. "Ayrıca büyük teyzem de onu tanıyormuş," diye ekledi usulca, rahatsızlık içinde yüzünü buruşturarak.

"Ne dediniz?" diye sordu adam, neredeyse Apryl cümlesini bitirmeden.

"Büyük teyzem onu tanıyormuş. Aynı binada yaşamışlar."

"Neresi?"

"Knightsbridge'deki Barrington House."

"Evet, orayı biliyorum," dedi sertçe. "İyi de bunu neden daha önce söylemediniz?"

"Yani... Bilmiyorum."

"Büyük teyzeniz hâlâ yaşıyor mu?"

"Hayır. Yakın zamanda öldü. Ama günlüklerinde ondan bahsetmiş. Bu yüzden benim de ilgimi çekti."

"Günlükler mi?" adamın sesi birden yükseldi. "Onları da getirmelisiniz. Onları..." –durdu, sakinleşmek ister gibiydi– "onları görmem gerek. Mümkünse derhal. Şu an neredesiniz?"

Apryl hemen temkinli davranarak yalan söyledi. "Ama yanımda değiller. Evdeler. Amerika'da."

"Oradayken işimize yaramazlar. Sevgili yurttaşlarınız zaten onun çizimlerini kilit altında tutuyor. Günlükleri görmeliyiz."

"Geri döndüğümde kopyalarını filan çıkarabilirim."

"Kaleminiz var mı?" diye sordu adam sabırsızca. Apryl olduğunu söyledi. "Peki şunu yazın." Camden'daki bir adresi söyledi ve ondan tekrar etmesini istedi. "Eğer buraya erken gelirseniz size konuyla ilgili ön bilgi verebilirim, ayrıca büyük teyzeniz ile ilgili de bazı sorular sormak istiyorum. Siz onur konuğumuz sayılırsınız."

"Ah, ama olmak istemiyorum. Onun hakkında aslında hiçbir şey bilmiyor...

"Geçin bunları. O büyük insanı şahsen tanıyan biriyle akrabasınız. O dâhinin yanında bulunmuş biriyle. Sizi burada ağırlamaktan çok memnun oluruz. Mutlaka gelin. Masraflarınızı karşılarız."

"Hayır, gerekmez. Teşekkürler. Yedi gibi orada olurum."

Harold onun otel numarasını almak için ısrar etti ve bunu reddedecek kadar hızlı düşünemeyen Apryl adresini istemeden de olsa söyledi. Ardından telefonu kapadı ve arkasına yaslandı, alnındaki terin kuruduğunu hissedebiliyordu. Toplantıya gitme hevesini yitirdi. Hessen ile ilgili her şeyin garip ve nahoş olduğundan şüphelenmeye başladı. Ayrıca Lillian'ın günlüklerinden bahsettiği için kendine kızdı. Bunu neden söylemişti ki? Onu etkilemek için mi? Bu boşboğazlığının günün birinde başına bela olacağını düşündü.

Yanı başındaki telefon çaldı. Gergin şekilde ahizeyi kaldırdı. Arayan Harold'dı. "Kusura bakmayın, yanlışlıkla tekrar aramaya basmışım," dedi. "Yarın görüşürüz." Apryl hâlâ ne diyeceğini düşünürken adam telefonu kapamıştı bile.

YİRMİ

Tekrar tekrar nice sanat eserinin saklı olduğu kan kırmızı ışıklı yere çıktı. Onların karanlığından beslendi. O duvarlardaki sonsuzluk hissini içti ve hareket eden hiçlikten dışarı kıvranarak çıkan varlıkların dehşetiyle kendini doyurdu. İçeri her girdiğinde farklı şeyler ve farklı şeylerin farklı kısımları vardı.

Son üç ziyaretinde Seth tüm çabasını son iki odadaki tablolar üzerinde yoğunlaştırdı. Uyumak için tasarlanmış mekânlar, bilinmeyen bir varlık tarafından artık sanat galerisine çevrilmişti; belki de o aynalarda görünüp kaybolan şey tarafından. Ve Seth, öğrenmek için girdi bu odalara. Bakımsız bir bahçenin unutulmuş havuzuna bir çocuk gibi bakmak için. Parmağını daldıran birinin nefesini kesecek kadar soğuk olan suyun ve otların arasında gezinen ince ve beyaz şekilleri görmek için siyah yüzeye bakıyordu.

Görevlerini yerine getirerek ve altındaki boş daireden gelen gürültülerden –daire on altının karanlığındaki çarpma sesleri, kapıların çarpılması ve ağır nesnelerin çekilmesinden– şikâyet eden Bayan Roth'a yalan söyleyerek ve kendisine ayak bağı olan işleri aradan çıkardıktan sonra sessizce baş kapıcının odasından anahtarı alıp galeriye girdi.

Sabaha karşı üç ile dört arası, tüm dünyanın uyuduğu bir sırada, birinin dahili telefondan arama ya da sabahın erken saatlerinde havaalanından gelip ön kapıdaki zili çalma ihtimaline karşı çağrı cihazını belinde bulundurarak temkinli bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktı.

Bu gizliliğin verdiği heyecana ve görebileceği şeylerin verdiği korkuya rağmen istekliydi. Kapıyı arkasından kapayıp ışıkları açtı.

Şimdi kendisine çok eskide kalmış gibi gelen ikinci ziyaretinde, üzerinden çok zaman geçmiş ama hâlâ hatırlanan bir kâbusa benzer bir şey orada, onunla birlikteydi. Göremediği bir şey. Belirsiz ama güçlü bir varlıktı bu. Ve kendisine karşı fiziksel bir tehdit oluşturmuyordu. Fakat doğa kurallarına göre orada bulunmaması gerektiği için yine de tehlikeli olan bir şey. Kırmızı ışıkta bir ses ve hareket hissi olarak kendisini gösteriyordu. Göze görünmüyordu. Seth, aynalı odanın kapalı kapılarının ardında kimi zaman ileri geri koşuşturan ama kendisi oradan geçerken eşiğin önünde kesilen hızlı ayak sesleri duyuyordu.

Ortadaki aynalı odayı sona saklayacaktı. İçgüdüleri ona öyle söylemişti. İlk ziyaretinde orada hareket eden bir şey görmüştü ve tekrar görmeye hazır değildi. Henüz değil. İzlenmesi gereken bir sıra vardı. O odaya en son girilmeliydi. Hem belki oraya girdiğinde bir tür takdim gerçekleşecekti.

Algısının ve yakın olanlar dışında tüm deneyimlerinin çok ötesinde bir şeyle temasa geçme düşüncesi hâlâ midesini altüst ediyordu. Belki de bu, eski Seth'in tekrar yüzeye çıkma gayretiydi; tereddütlü, korkak, kararsız, hayalinin peşinden gitmeyi beceremeyen ve ilk eleştiride yıkılan beceriksiz Seth'in. Ancak şimdi başkalarının fikirlerinin bir önemi olmadığını anlamaya başlıyordu. O kişiler onun gördüğü yerleri ve kaydetmesi gereken görüntüleri anlamaya yaklaşamazlardı bile. Orta yol veya uzlaşma olamazdı. Bundan sonra da olmayacaktı. Asla.

Başlıklı çocuk da bunu söylemişti. Her şeyi olduğu gibi görmesi için kendisine yardım edilecekti. Bunu biliyordu ve her yanını saran, içine giren ve –ustanın eserlerini incelemesi için– kendisini buraya çeken o ısrarcı yönlendirme karşısında bu kadar rahat olabildiğini görünce telaşlanıyordu.

Peki dayağı da planlayan onlar mıydı? O barda kaçma planları yaptığı için Londra'nın ıslak ve soğuk kaldırımda o çakalların ayakları

altına onu atan onlar mıydı? Başlıklı çocuk da tıpkı ona saldıranlar gibi acımasızlaşmış bir masumiyete sahipti, kendinden başka her şeyi hor gören o aynı tavır. Beyzbol şapkalı o vahşi sansarların başlıklı çocuğun adamları olduğu düşüncesi midesini bulandırıyor, bütün algılama ve idrak gücünü aşıyordu. Belki onlar da resimlerde canlandırması gereken şeylerin başka bir tezahürüydü sadece. Kendini buna ikna etmeye çalıştı. Bu şehrin her yerini dolduran ve sonunda hepimizin gideceği yer olan daire on altının duvarlarında çığlıklar atan çarpık şeylerin tezahürleri. Ama eğer dayak bir uyarıysa iradesi bir kez daha sarsılmayacaktı. İrade galip gelmeliydi.

Vücudunun toparlanması epey zaman alıyordu. Bazı yerleri henüz iyileşmemişti. Sekerek yürüyordu ve sol elindeki sızı hâlâ geçmemişti. Sağ gözünün korneası çizilmiş, mikrop kapmış ve kan toplamıştı. Ve hâlâ derin nefes alamıyordu.

Son iki odadaki resimlerin üzerini dördüncü kez açarken Seth kendi kendine konuşuyor, beyaz ellerinde sımsıkı tuttuğu eskiz defteri ve kalemleriyle resimlerin önüne oturmadan önce her birini açarken gözlerini kapalı tutuyordu. Aklını korumak ve kendi varlığının farkında olmak için yüksek sesle mırıldandı, çünkü kırmızı duvarlar üzerindeki bu paramparça şeylerin önünde benlik hissini kaybetmek çok kolaydı. Çığlık atmadan durmanın tek yolu buydu. Paniğe kapılmasına ve yüzünü tırnaklarıyla yolarak dehşet içinde kaçmasına engel olmasının tek yolu buydu.

Güçlü olmalıydı. Cesur. Eğer gerçek bir sanatçıysa. Bu görüntülere ve tasavvurlara direnmeli ve Green Man'deki atölyesinde resmedeceği gerçekleri öğrenmeliydi. Bunu biliyordu. Biri başından beri kendisine

bunu söylemişti. Sadece dinlemesi yeterliydi. Şimdi hepsi içindeydi. Ve zihninin tüm kanallarını açmışlardı.

Daha sonra daire on altının anahtarını kasadaki yerine asarken arkasında bir boğaz temizleme sesi duydu. Kasayı hemen kapattı ve arkasına döndü.

Stephen kapının eşiğinde duruyordu. "Merhaba, Seth."

Seth aceleyle başını salladı, yutkundu. Düşünceleri uçuşup birbirine karıştı ama zihni algılamaya çalıştığı şeylerden dolayı yorgun düşmüştü. Yüzünün beyaz, çökük ve suçluluk duygusuyla dolu olduğunu biliyordu. Aklına neden baş kapıcının odasında olduğu ve neden görevlilerin izin almadan giremeyeceği bir dairenin anahtarlarını yerine koymakta olduğuyla ilgili bir mazeret gelmedi.

"Yukarıda bir sorun mu var?" dedi Stephen bir kaşını kaldırarak.

"Sadece Bayan Roth," dedi birdenbire, bir yalan uydurmaya çalışsa da amirinin sert bakışları altında bunu beceremiyordu.

"Ya?"

"Seni... Seni uyandırmak istemedim. Önemli bir şey değil. Ama arayıp durdu, huyunu biliyorsun."

"Tamam, sorun değil. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

İyi yırttık. "Yok. Kafa dinleceğim. O kadar." Stephen onu dikkatle süzdü. Seth konuyu değiştirmeye çalıştı. "Geç geldin." Saatine baktı. "Yani, erken demek istedim."

"Janet biraz sıkıntılı bir dönemde. En son ne zaman adamakıllı bir gece uykusu uyuduğumu hatırlamıyorum. Sen de benden çok farklı görünmüyorsun." Stephen gülümsedi ama gülümsemesi pek hoş değildi. Sinsi görünmüştü. Seth'in suçluluk duygusu artarak yutkunmasına ve daha kötü görünmesine neden oldu.

Stephen odaya girdi ve masasının kenarına oturdu. "İstersen eve gidebilirsin, Seth. Ben yerine bakarım." Saatine baktı. "Sadece iki saatin kalmış zaten."

Seth'in kaşları çatıldı. Stephen'ın onu sorgulaması, onu zan altında bırakması gerekirdi. "Bilmem... Emin misin?"

Stephen gülümsedi. "Tabii ki. Sen git. Anlaşılan kötü bir gece geçirmişsin. Kimi zaman ne kadar zor geldiğini bilirim. Sen gelmeden önce eleman açığını kapamak için bu görevi bir ay ben yapmıştım. Senden öncekilerin hiçbiri bu işe uzun süre devam etmedi. Mideleri kaldırmadı. Aptal sanat öğrencileri. Gece mesaisine uygun tipler değiller. Bu işi doğru dürüst yapacak adam bulmak kolay değil."

Seth nefesini tutmuş, Stephen'ın konuyu nereye çektiğini anlamaya çalışıyordu. Neden bu konuyu konuştuklarına dair hiçbir fikri yoktu. "Neden *Sanat ve Sanatçılar*'a reklam verdiğinizi hep merak etmişimdir."

"Buranın en eski sakinlerinden birinin fikriydi. Sanata düşkün bir adamdı."

"Sahi mi? Kim?"

Stephen elini salladı. "Artık buralarda olmadığına göre önemli değil. Ama ben emirlere uyarım, Seth. Tıpkı senin gibi. Barrington House'a uyum sağladığını görmek beni memnun ediyor. Sen güvenebileceğim birisin. Etrafta yapılması gerekenleri yapan birinin olması benim işimi kolaylaştırıyor. Üstümden büyük bir yük kalkıyor diyebilirim."

"Eee... Teşekkürler."

Stephen'ın yüzündeki gülümseme büyüdü. "Seth, belki bir süre sonra ben de yerime geçecek birini aramaya başlayabilirim. Hak eden birini. Binanın ve buradaki tüm ihtiyaçların sorumluluğunu alacak biri olmalı. Üstelik benim varisim bir dairede kira ödemeden oturacak. Maaşı da daha yüksek olacak. Sadece yönetime tavsiye etmem yeterli.

Belki terfi almak istersin, hı? Bu büyük bir fırsat. Burayı emin ellere teslim etmek isterim."

Seth kirli sakalını kaşıdı, Stephen'dan başka her yere baktı. Azar işiteceğini düşünürken kendisine baş kapıcılık teklif ediliyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, teşekkürler."

"Bunu bir düşün. Avantajları gibi dezavantajları da var ama unutma ki baş belaları ebediyen burada olmayacaklar. Bunu aklından çıkarma."

"Çıkarmam."

"Şüphesiz, onlar olmadan hayat çok daha kolay olacaktır." Stephen güldü. "İhtiyar Betty Roth pek özlenmez herhalde, hı? Sonsuza kadar yaşayacak değil ya. Bence sıra onda. Shaferlar için de aynısı geçerli." Gülümseyerek başını iki yana salladı, sonra da birden Seth'in gözlerinin içine baktı. "Ama söylediklerimden sakın başkalarına bahsetme. Sır tutabileceğinden hiç şüphem yok, Seth. Sen güvenilir birisin."

Seth başını salladı. "Teşekkürler."

Stephen kasaya ve sonra da Seth'e baktı. İşaret parmağıyla burnuna dokunup gözlerini kıstı. "Vakti gelene kadar aynen böyle devam et."

YİRMİ BİR

"Hoş geldin, dostum. Hoş geldin." Kadının vücudu kapının eşiğini kaplıyordu. Abartılı makyajlı yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Apryl yüzündeki hayret dolu ifadeyi gizlemeye çalıştı. İçi sidik ve daha beter şeyler kokan harap edilmiş bir asansörle yirmi sekizinci kata yaptığı yolculuğun ve Harold'ın ayrıntılı olarak tarif ettiği dairenin ön kapısını bulmak için geçtiği loş ışıklı beton koridorların etkisini henüz üzerinden atamamıştı.

"Adım Harriet, küçük toplantılarımızın ev sahibi ve meşhur cemiyetimizin sekreteriyim." Harriet koca kafasını arkaya atarak çığlığa benzer bir ses çıkardı, sanki söylediği şey çok komikti ve doğal bir kahkahayı zamanında yetiştiremeyip onun yerine bu garip yarı çığlığımsı sesi çıkarmıştı. "Ama bana *Buhranlı Kadın Figürü* de diyebilirsin. Beylerin birçoğu öyle der." Tekrar çığlığı andıran bir kahkaha.

Apryl, kadının garip şekline ve korkunç kıyafetine bakmamak için elinden geleni yapıyordu. İri uzuvlarını ve koca gövdesini örten kırmızı kadifeden elbisesi yerleri süpürüyordu. Koca göğüslerinin üzerini kaplayan ahşap boncuklu bir gerdanlığı vardı. Yoğun ve hamur gibi bir makyaj yüzüne özensizce sürülmüştü. Küçük sulu gözleri Apryl'ın doğrudan bakamayacağı bir keskinlikle parlıyordu, o yüzden kadının koca kafasına bakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Harriet başını bağlamak için kullandığı mavi ve gri eşarplardan oluşan türbanı önden gümüş bir broşla gevşek bir şekilde tutturmuştu. Yağlı örümcek

ağlarını andıran gri beyaz saçının uzun telleri baş örtüsünün altından sarkıyordu. Apryl kadının deli olduğunu düşündü.

"Sen de Apryl'sın. Bu geceki ikinci özel konuğumuz." Kadın, tombul elleriyle Apryl'ın kollarından tutup onu parfüm kokulu dairenin daha da içine çekti. Harriet kenara çekilince gürültülü ve kalabalık oturma odası göründü.

Büyük ön odanın dört bir yanındaki ahşap ayaklıklarda tütsüler vardı. Tarot kartları, yağlar, Hint mücevherleri, kristaller, küçük süslü kutular ve oyma heykellerle dolu dolapların ve kitap yığınlarının üzerine gotik şamdanlarla birlikte konmuşlardı.

"Gel. Gel. Şarap ister misin?" dedi kadın. "Harold Rackam-Atterton burada. Sanırım onunla konuşmuştun. Geleceğini duyunca hepimiz çok heyecanlandık." Minik gri gözleri o anki heyecanıyla büyüdü.

Apryl, gözlerini kadının mücevherlerle dolu elleriyle tuttuğu kollarından alamıyordu. Uzun tırnaklarının boyları eşit değildi ve uçları sarıydı. Eller, ileri gittiklerinin farkına varmışçasına birden geri çekildiler.

"Lütfen, şarap iyi olur," dedi Apryl gergin bir şekilde. Uzun, seyrek ve beyaz saçlı üç adamın arasından geçti. Kıyafetleri rutubet ve soğumuş ter kokuyordu.

İri kadın, küçük bir masanın önünde ucuz Merlot'yu bir şarap kadehine doldurdu. "Harold'ı alıp buraya getireyim." Bu heyecan dolu sesin içinde Apryl bir histeri tonu sezdi.

Uyumsuz tınılı caz müziği, Gregoryen korosu ve makine gürültüsü karışımı bir ses, mutfak girişinin yan tarafında duran tahta bir kürsünün üstündeki boya lekeli teypten geliyordu. Yanında saçları dökülmüş ve asık yüzlü iki genç adam fısıldayarak konuşuyordu. İkisi de yünlü palto ve dize kadar çıkan süvari çizmeleri giyiyordu. Apryl'ın hiç bilmediği ve anlayabileceğini de sanmadığı garip ve yeni bir alt kültüre ait gibi görünüyorlardı.

Ama yüksek bir bloğun içinde olmasına rağmen oldukça geniş bir daireydi burası; bir aileye göre tasarlanmış olmalıydı. Apryl üst kata çıkan bir merdivenin de olduğunu fark etti. Eskimiş ve ezilmiş mobilyalar, koyu renk kitaplıklar, saksılarında kurumuş çiçekler ve duvarları dolduran fotoğraflar arasından odanın orijinal dekorunu biraz seçebildi. Tam İngiliz tarzıydı; tam yetmişlere göre. Süs eşyaları ve uyumsuz ahşap resim çerçeveleri arasında yer yer cart sarı boyalar göze çarpıyordu. Bazı kısımları siyah küflerle kaplanmıştı. Tütsü kokusuna karışan rutubet ve çürük kokusunu ayırt edebiliyordu.

Oturma odasına en az on beş kişi doluşmuştu ve zeminin büyük kısmını kaplıyorlardı. Misafirlerin çoğu kendilerine göre eski moda bir tarzda giyinmiş veya yarı giyinmiş haldeydi. Apryl yeleklerindeki saat zincirlerine baktı. Kimileri ise bu geceye özel olarak kravat takmıştı. Ama klasik görünme çabalarına rağmen toplantıdakiler genel olarak karmakarışık görünüyorlardı. Takım elbiseler lekeliydi. Pantolon bacakları çok kısaydı. Bel çizgileri çok yukarıdaydı. Elbiseler düzeltilemeyecek kadar kırışmıştı. Herkes ya çok şişman ya da anormal derecede zayıftı. Ya dişlere ne demeliydi? İçe göçük veya dudaksız ağızların içinde, bakımsızlıktan griye ve sarıya çalan, çarpık, eğri ve birbirine girmiş dişler. İngiliz dişleri. Hepsinin nasıl böyle berbat bir ağıza sahip olduğunu merak etti. Genelde insanları görünüşlerine göre yargılamazdı ama hayatında bu kadar çirkin insanı aynı odada görmemişti.

Aykırılıklarından dolayı kıyafetleri özensiz, saç ve sakalları dağınık olabilirdi. Ama Apryl bunun bir nedeni daha olabileceğinden şüphelendi: estetik yönden güzel olan her şeye karşı bilinçli bir muhalefet sergiliyorlardı. Çevrelerindeki dünyanın nimetlerine aldırmadan serpilmiş veya solmuşlardı. Sanki kendilerini bilerek böylesine çirkin bir hale getirmişlerdi. Felix Hessen'in mürekkep ve guaj ile yaptığı çizimlerin canlı örnekleri olarak kabul edilebilecek bir görünüme sahip olmuşlardı.

Odadaki beş kadından üçü bir kanepenin üzerinde yan yana oturuyordu. Orta yaşlıydılar ve opera sanatçılarını andıran makyajlı yüzlerini peçelerle örtmüşlerdi. Cılız bedenleri, Birinci Dünya Savaşı'nı hatırlatan uzun cenaze elbiseleriyle sarmalanmıştı. Dirseğe kadar çıkan eldivenleri kollarını örtüyordu ama uçları ilk boğumdan itibaren açıktı ve ojesiz, uzun tırnaklarını gözler önüne seriyordu. Dördüncü kadın yaşlıydı ve küçük yüzünün büyük kısmını örten sarkık, mavi bir şapka takmıştı. Büyüklere göre yapılmış bir sandalyenin içine gömülmüş küçük bir kız çocuğu gibi oturmuştu ve başıyla tuhaf bir aristokrat pozu sergiliyordu. Apryl bu yaşlı kadınla göz göze gelir gelmez kadının ince ağzından tiz ve gerçeküstü bir kahkaha yükseldi. Apryl bunun nedenini anlamamıştı. Kadın daha sonra çenesini kaldırdı, ciddi ve buyurgan bir ifadeyle sessizce durmaya devam etti.

Harriet buruşuk ceketleri, dağınık saçlı kafaları ve bir sürü cılız bacağı ite kaka, geri geldi. Yanında Apryl'ın Harold olduğunu düşündüğü şişman ve yaşlı bir adam vardı. Kahverengi plastik çerçeveli kalın gözlükleri, koca kafasının içindeki gözlerini dört kat daha büyütüyordu. Büyük oranda kel olan kafasında kalan son cılız saç telleri lekeli ceketinin omuzlarına dökülüyordu.

"Ahhhh," diye iç çekti Harold, küçük ağzını açtığında çok az dişinin kalmış olduğu görülüyordu. Ağzından gelen koku ise Apryl'ı neredeyse bayıltacaktı. Leş gibiydi ve bakterilerle dolu olmalıydı. Ağzında kalan birkaç diş yaş fıstık rengindeydi. "Sanat tarihinin gördüğü en büyük dâhinin yakınında bulunmuş birinin akrabası toplantımıza şeref vermiş. Siz onun imzasını taşıyan belgeler kadar nadirsiniz. Fakat sizin acemice bilgilerinizi daha güvenilir bir yola koymamız gerekecek. Size daha sonra bana ait küçük bir eseri göstermek istiyorum. Tamamlanması on beş yıl sürdü. Hessen'in rüya anlatısı tarzındaki sanatsal vizyonuna eleştirel bir bakış açısı getirerek eksik yağlıboya tablolarının nasıl olabileceğine dair fikir yürütebilmeyi amaçlıyorum."

"Kitabı cemiyetimiz içinde dağıtacağız," dedi Harriet, öyle heyecanlıydı ki tüm vücudu titriyordu. "Kapak resmini üyelerimizden biri yaptı. Bu gece ön siparişleri almaya başlayabilirim. Kalın kapaklı baskısını doksan sterline satacağız. İmzalı."

Apryl ne diyeceğini bilemedi ama başını salladı ve yanakları ağrıyana kadar gülümsemeye devam etti. Fakat Harold onu insanlarla tanıştırmaya hevesli olduğundan cevap vermesine gerek kalmamıştı. Zaten elini sıkan kişilere söylemek için de bir şey düşünmek zorunda değildi. Çünkü zaten odayı dolaşırken söylenmesi gereken her şeyi diğerleri memnuniyetle söylüyordu. Apryl onların yaşamlarının başka alanlarında yeterince sohbet etme fırsatı bulamayan kişiler olduklarını tahmin etti.

"Evet, Amerikalı hanımefendi," dedi yaşlı bir adam, ince bir suratı vardı ve beyaz saçları koni şekilli kafasının üzerinden yana taranmıştı. "Harold sizden bahsetmişti. Hiç British Library'e gittiniz mi? Orada *Çarpılmalar*'ın çok güzel baskıları bulunuyor. *Yüzünü Tutan Kadın Figürü*'nü gördünüz mü? Ya da *Doğum: Ölü bir Kadının Resmi*'ni? Onların da iyi baskıları var."

Apryl adama bu resimleri görmediğini söyledi.

"İçmek için Kara Köpek ya da Muhafızlar Konağı'na gitmelisiniz," dedi son derece peltek konuşan diğer bir adam. "Hessen oralara giderdi. Şair Bryant ile birlikte. Tabii barların isimleri değişti ama binalar hâlâ aynı." Gözlerini hızla kırptı.

"Seni götürebilirim," dedi uzun palto giymiş şişman bir adam. Sarhoştu ve Apryl'ın bacaklarına bakıyordu.

"Sakin ol, Roger. Sakin ol," dedi Harold, onun da rahatsız olduğu belliydi ve Apryl'ı oradan uzaklaştırıp dört kadının yanına getirdi. Tombul parmaklarını Apryl'ın omuzlarına koyarak gizlice kulağına fısıldadı, "Alice başta biraz garip gelebilir. Ama takdir edersin ki bu kötü bir şey sayılmaz. Kendisi doksanlı yaşlarında ve kesinlikle tanış-

man gereken biri. Toplantılarımızda onu her zaman ağırlamak isteriz. İçimizde Hessen ile şahsen görüşmüş olan tek kişi odur."

Apryl şaşırdı ama bu şaşkınlığını üzerinden atması uzun sürmedi. "Onunla görüşmüş mü?"

Harold memnuniyetle gülümsedi. Koca sulu gözleri gözlüğünün camları arkasında yüzüyordu. "Onunla otuzların sonlarında tanışmış. Tahminimizce o büyük insanın *Ölüm Sonrası Sahneler* safhasından çıktığı dönem olmalı. Ama ne yazık ki hafızası... Pek eskisi gibi değil."

Apryl, Miles'ın kitabında otuzlu yılların Hessen için ne kadar zorlu geçtiğine dair okuduğu şeyleri hatırladı. 1937'de, *Girdap* dergisinde faşist ideallere olan hayranlığını dile getirdiği için, Üçüncü Reich'ın kahramanı olarak karşılanacağını zannettiği Almanya'ya gitmişti. Ama o zamana kadar Hitler, Nasyonal Sosyalizm'in ilk dönemlerindeki ilham kaynakları olan gizemcilerle ve tarikatlarla uğraşmaktan çoktan bıkmıştı. Alt kademe Nazi görevlileri, giderek artan soyut ve gerçeküstücü eğilimi nedeniyle, Hessen'in çizimlerini ve sanat teorisini reddettikleri gibi Waffen-SS'lere[5] katılma isteğini de geri çevirmişlerdi. Dosttan çok düşman edinmeye alışık bir adama yakışacak şekilde Hessen, kendi tasavvurunun önemini yanlış değerlendirmişti.

İhanet olarak gördüğü bu davranışı içine sindiremeyip burnundan soluyarak yurduna dönmüş, ama burada da siyasi eğilimleri nedeniyle İngiltere'nin savaşa girmesinden kısa bir süre sonra hapse atılıp 1945'e kadar içeride yatmıştı.

"Ayrıca Hessen hapisten çıktıktan sonra da Alice'in onunla bir süre görüştüğünü düşünüyoruz." Harold sırıttı ve göz kırptı, yaptığı bu son yorumun öneminin farkındaydı.

Hessen, savaştan sonraki kötü şöhretinden kurtulabilmek için ne Mosley'nin sahip olduğu soylu geçmiş veya bağlantılara ne de Ezra Pound'un başarılarına sahipti. Miles Butler, onun Knightsbridge'de

5 Nazi Almanyası'nda SS birliklerinin bir kolu. (yay. n.)

inzivaya çekilmesini buna bağlıyordu. O dönemde Mosley bile Hessen'le arasına mesafe koymuş, onu "yozlaşmış ve akıl sağlığı bozuk," olarak tanımlamıştı. Sadece, bir okült ve gezgin olan Eliot Coldwell "görünmeyen bir dünya" ile olan bağlantısı nedeniyle ellili yıllarda onun sanatını övmüştü. Yetmişlerin sonlarına kadar da kalan eserleri hakkında hiçbir eleştirel inceleme yapılmadı. Günümüzde ise Felix Hessen Dostları, gösterişli internet siteleriyle ve tartışmalı ve sınırlı basılı yayınlarıyla sanatçının adını yaşatmaya devam ediyordu. Apryl bunu çok acınası ve üzücü bulmuştu. Hessen'in mirası, hedefleri ve sanatı. Eğer büyük teyzesi ile bir ilgisi olmasa ondan haberi bile olmayacaktı. Bu komik toplantıya geldiği için de çoktan pişman olmuştu. Bir cuma gecesi Londra'da gidilebilecek son yerdi burası.

Apryl, Alice'in cılız bedeniyle gömüldüğü koltuğun koluna tutundu. Harold yanı başındaydı. Birden kaçıp gitmemesi için üç parmağını onun omzunda tutuyordu.

Apryl, peçeli üç kadına bakıp gülümsedi. Bembeyaz suratları siyah peçelerin altından ona baktı. Bir mırıltıyla selamladılar onu, sonra da heyecanla onun Alice ile konuşmasını beklediler.

"Merhaba, Alice, ben Apryl," dedi, yeşil şapkasının siperinin altını görebilmek için sandalyeye büzülmüş olan kadına doğru eğildi. "Senin Felix Hessen'le arkadaş olduğunu duydum."

Sarı gözleri olan yaşlı bir yüz ona doğru döndü. Sonra gülümsedi. Yaşlı kadın, bir pençeyi andıran elini Apryl'ın etek çizgisinin altındaki dizinin üzerine koydu. "Evet, canım. Uzun zaman önce." Kadının kuru parmakları, kızın çorabının üzerinde küçük daireler çizmeye başladı.

"Eminim sürekli onunla ilgili şeyler soruluyordur size. Büyük teyzem de onu tanırmış."

Sıska elini Apryl'ın dizinden çekip havada salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, her şey kazadan sonra değişti. Bir daha hiç eskisi

gibi olmadı. Tabii ki daha önce kuklalar ve onun gibi bir sürü şey vardı. Bize... Şeyi gösterdi..."

"Chelsea'deki küçük atölyeyi."

"Neredesin, canım?"

Harold ona doğru eğildi. "Buradayım Alice. Yanındayım."

"Bu güzel bacaklı kız da kim, canım? Ne güzel bacakları var, değil mi?"

Harold güldü. "Bence de güzeller." Parmaklar omuzunu daha sıkı tutmaya başladı. Apryl'ın yutkunmaya bile hali yoktu.

"Bu Apryl. Bizim bir dostumuz, Alice. Bir dost. Ona Felix'i anlat."

Alice iç çekti. "Öyle güzel bir yüz. Ve onu o şekilde kaybetmek. Hepimiz onu çok yakışıklı bulurduk. Harika kuklalar boyardı. Ama çocuklara göre değildiler. Kutular içinde kuklalar. Bir şeylerin içine sıkıştırılmış. Ama yüzleri unutulacak gibi değildi. Onları hâlâ görüyorum."

"Takip etmek biraz zor olabilir, özellikle de tarihleri," diye fısıldadı Harold, leş gibi kokan nefesi soldan Apryl'ın yüzüne vuruyordu. "Ama bazen olağanüstü şeyler söylüyor. Hessen'i tanıdığına hiç şüphem yok. Onun modeliymiş. Model olarak kullandığı çok az kişiden biri."

Apryl öksürdü. Harold'ın nefesinin altında adeta can çekişiyordu. Uzaklaşmaya çalıştıysa da Alice'in şapkasının kenarından öteye gidemedi.

"Ve dans," dedi Alice birden gözleri büyüyerek. "Ah, o danslar ve şarkılar. Mükemmel bir danstı. Onun dairesinde. Geri geri danslar. Resimlerinin altında. Ne günlerimiz olmuştu onunla." Alice, Apryl'ın kulağına yaklaştı. "Ama onu alıp götürdüklerinde her şey bitti. Ona çok zalimce davrandılar, canım. Çok korkunçtu."

Harold'ın yüzüne vuran nefesi karşısında gözlerini kısan Apryl, iyice Alice'e doğru eğildi. "Dairesi mi? Nerede dans ettiniz? Barrington House'da mı? Kuklaları o zaman mı gördünüz?"

Ama Alice duymuyordu. "Hayır, hayır, hayır. Hepsi çer çöp, derdi. Hepsi çer çöp. Önemli olan figürler değil, arka plandı. Arkadaki göremediğin şeyler. Çok zeki bir adamdı. Haklıydı tabii. Görebilmemiz için bize de yardım ederdi. Onun için soyunurdum, tatlım. Ama zeki adamlar asabi olabiliyor. Sonunda herkes ona düşman oldu. Onlara çok şey gösterdi ama onlar bunu takdir edemediler. Korktular ondan. Halbuki Felix'e güvenmeleri gerekirdi. O bir sanatçıydı. Bir kere bunu kabul etmeli. Hepsi de resimlerini gördüler. Hiçbiri daha önce böyle şeyler görmemişti. Ve duvarlar, canım. Onlar da bütünün bir parçasıydı. Hepsi bir bütündü. Arka plan."

Harold'ın ensesini kavuran nefesi, Alice'in dağınık düşünceleri, gerginlikten çok hızlı içtiği Merlot'nun etkisi ile tütsü ve bakımsızlık kokan ağır hava bir araya gelince Apryl başının dönmeye başladığını hissetti. Ayakta durmak zorundaydı. "Harold, kalkmak istiyorum. Kalkabilir miyim, lütfen? Teşekkürler Alice," dedi Apryl. Harold'dan ve hatırladığı şeyler bir halta yaramayan bu şaşkın kadından bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

Harriet'ın yuvarlak yüzü, Harold'ın arkasında belirdi. "Konuşma başlamak üzere. Çabuk."

Apryl oturma odasındaki kalabalığın arkasında, ön kapıya yakın bir yerde dururken Harold da perişan bir kahverengi takım içerisindeki pörsümüş bir canlıyı odadakilere takdim etti: Heidelberg'den gelen Doktor Otto Herndl. Doktor, *Sağda Birleşenler* başlıklı bir deneme seçkisinin yazarıydı ve önündeki yaşlı adam öksürük nöbetine tutulduğu için Apryl'ın adını duyamadığı okültizm üzerine bir derginin editörlüğünü yapmıştı.

Otto Herndl, konuşmasına, erken olgunlaşmış olan genç Hessen'in etkisi altında kaldığı felsefi akımlarla ilgili bir şeyler söyleyerek başladı. "Özellikle de dördüncü boyutun varlığından bahseden ve bunun ispatı için dönemin paranormal olaylarından yararlanan Profesör Zollner."

Doktor Herndl düşüncelerini İngilizceye çevirebilmek için çırpınırken Apryl'ın dikkati adamın garip görünümüne kaydı. Pantolonunun bozuk fermuarına, yıpranmış ayakkabısına dayadığı eski çantasına baktı. Saçının arka ve yan kısımları kazınmış, tepesindeki ağarmış tutam ise keskin bir şekilde yana doğru taranmıştı. Ayaklarının üzerinde denge sağlamakta zorlanıyor, her an yere düşebilecekmiş gibi duruyordu. Kahverengi ve canlı gözleri yuvarlak ve kalın gözlüklerin ardında fırıl fırıldı ve ellerini öne doğru uzatmıştı. Sanki birisi bileklerine ip bağlamış ve onu yukarıdan ağır ağır oynatıyordu. Günlerdir tıraş olmadığı belliydi.

"Max Ferdinand Sebaldt von Werth'in erotizm, Baküs şenlikleri, seksoloji ve libido üzerine yazdığı, beyaz ırkın üstünlüğünü savunan beş ciltlik *Genesis*'inden" bahsetmeye başlayınca Apryl'ın kafası karıştı. Düşünceleri, Hessen'in fikirleri hakkında Miles'ın kitabından öğrendikleri ile konuşmada söylenenler arasında gidip gelmeye başladı.

Genç Hessen'in on dokuzuncu yüzyılda Avusturya ve Almanya'da ortaya çıkan pagan kültler, milenyum tarikatları ve Votanizm[6] –iki savaş arası dönemde Alman milliyetçiliğini etkileyen ırkçı ve mistik fikirler– hakkında saplantılı olduğunu okumuştu. Hessen günümüz çocuklarının rock ve rap müziklerine olan tutkularına benzer bir tutkuyla yaklaşmış olmalıydı bu fikirlere. Fakat Miles onu kadavra çalışmaları, insan hayvan melezleri ile ilgili garip çizimleri ve 1930'lardaki tuhaf kuklaları yapmaya yönelten şeyi merak etmişti. Bu ilginin kaynağı, aldığı tıp eğitimi olmalıydı.

Ama Herndl, Hessen'in çizimlerinin "Avrupa'nın sanayileşmesine orta sınıfın verdiği bir tepkiyi" temsil ettiğinde ısrar ediyordu. Ona göre Hessen, şehir erkeğinin uyuşukluğunu ve "günümüzde tanık olduğumuz" kontrol ve irade kaybını önceden görmüştü.

Bu Miles'ın yazdıkları ile çelişiyordu. Ona göre Hessen, gençliğinde küçük halk hareketlerine duyduğu ilgiyle sonradan alay etmiş

6 Yirminci yüzyılda Avrupa ve ABD'de ortaya çıkan neopaganist akımlardan biri.

ve bu ilginin bir gencin popüler kültürden kaçışını simgelediğini ifade etmişti. Oryantalizm, hipnotizm ve faşizmle ilgilendiğinde olduğu gibi. Hepsi de Hessen'in özgün yaratıcılığın antitezi olarak gördüğü korkunç bir güç olan statükodan ayrılma ve ona yabancılaşmanın bir parçasıydı. Ve Miles'ın da belirttiği gibi Hessen'in çizimleri Nazi neoklasisizminden veya Aryan halk sanatından hiçbir iz taşımıyordu. Sanatında idealist veya mitik öğeler bulunmuyordu. Karmaşık ama muhteşem bir hayal gücünden besleniyordu. Ya da karanlık yerlerde veya terk edilmiş bodrumun kirli pencerelerinden baktığında gördüğü şeyler her neyse onlardan.

Miles Butler, Berlin'i ziyaret eden Hessen'in, Naziler ve onların milliyetçi okültizmi hakkında büyük hayal kırıklığına uğradığını düşünüyordu. Belli bir altkültürle fazla ilgilenmiş, onu yakından gördüğünde ise nefret etmişti. Hessen antisemitizmi hiçbir zaman anlamamıştı. *Girdap* ise Yahudi mistisizmine övgüler yağdırıyordu.

Almanya'daki başarısızlığı ve sonra hapse atılması onun toplumla, toplumun fikirleri ve hedefleriyle bağlarını koparan son darbeler olmuştu. Ama hapisteki zor koşullara rağmen Miles, Hessen'in 1938 yılına kadar yaptığı tüm denemelerin Girdap fikri için bir hazırlık olduğuna inanıyordu. Bu sadece onun ilham kaynağı değil, aynı zamanda kâbusların, melankolinin ve umutsuzluğun da kaynağıydı. "Trajedi toplumu" diye adlandırmıştı bunu Hessen, *Girdap*'ın dördüncü cildindeki "Bu Dünyanın Ardındaki Dünya" başlıklı bölümde.

Otto Herndl'in söylediklerinin aklına yatmaması üzerine Apryl, büyük teyzesinin başına bela olan bu adam hakkında gereğinden fazla şey öğrendiğini dehşet içinde fark etmişti. Bu ressam hızla sağlıksız bir yükümlülük haline geliyordu. Hatta Hessen'in Girdap hakkında yazdıklarını çok net olarak hatırlıyordu. Çünkü söyledikleri Lillian'ın anlattıklarıyla ürkütücü benzerlikler içeriyordu.

Yüzümü onun içine daldırmak istedim. Arada sırada. Ve aşağıda gördüklerimi resmetmek. Ama bazen onu görüyorum. Duvarın veya gülen bir ağzın içinden, boş bir bakışın ardından ya da berbat bir mekânda şekil alırken. Ya ben ona yaklaşıyorum ya da o bana yaklaşıyor. Kimi zaman nefesini ensemde hissediyorum. Uykularım da onunla dolu. Her ne kadar bilincim bu tür şeylere karşı bağışıklığı varmış gibi onu uzaklaştırsa da. Ama o hep orada. Bekliyor. Ne zaman göz ucuyla arkama baksam veya bir aynanın yanından hızlı ve dalgın bir şekilde geçsem onu görüyorum. Uykuya dalmak üzere olduğum zamanlarda ise yiyecek arayan tuhaf ve kara bir hayvan gibi odama süzülüyor.

Apryl, bir saat on beş dakika süren konuşmaya olan ilgisini çoktan yitirmiş, bir kanepenin arkasındaki pis yerde oturuyordu. Herndl, Hessen'in Crowley'den satın aldığı ve "büyük bir başarıyla gerçekleştirdiği" ruh çağırma ayinlerinin isimlerini zikrederken Apryl'ın başı dönmeye başladı. Sıcaklık, gerginlik ve şehrin pis ve basık havası yüzünden bitap düşmüştü. Alkışları ve adamın kötü İngilizcesiyle yaptığı konuşmanın sonunu duyunca gitmek için ayağa kalktı. Ama paltosunu bulamadan Harold yine yanında bitivermişti.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun? Hayır, olmaz, daha büyük teyzen hakkında konuşmadık. Hem şimdi gidersen en iyi bölümü kaçırırsın: tabirler. Ya da bizim söylediğimiz şekliyle 'bir odada rüya görenler üzerine çalışma'. Hessen Dostları onun sanatının etkisiyle gördükleri rüyaları anlatarak onun vizyonuyla kurdukları bağı paylaşırlar. Bizler trans yoluyla kayıp tabloları bulmaya çalışıyoruz. İnsanlar Girdap'a dahil olabilmek için ellerindeki tüm imkânları kullanıyorlar."

"Gerçekten mi? Harika." Apryl'ın neredeyse konuşacak hali kalmamıştı. "Gitmem gerek. Akşam yemeği için planlarım var."

Harold onu dinlemiyordu. "Neden bu kadar önemli olduğunu göreceksin."

Harold herkesi sessizliğe davet ettikten sonra, odanın ön kısmında hep birlikte havaya kalkan paspal kollar etkinliği başlattı. Müzik kapatıldı. Herkes sustu. Paltolu, çıkık gözlü, küçük çeneli, beyaz yüzlü ve hırpani bir adam söz alan ilk kişi oldu. "Aynı yere iki kez geldim. Aydınlanmıştım, ama doğal ışık ile değil."

Söylediklerini onaylayan mırıltılar yükseldi. Yoksa huzursuzluk mu duyuyorlardı?

"Ve sarı gazların içinde örtülü yüzü tekrar gördüm. Yüzü kırmızı bir şeyle kaplı, uzun boylu biri bana doğru yürüdü. Sonra durdu ve sanki birdenbire benden uzaklaştı. Bu hareketi birkaç kez tekrarladı. Sonra uyandım ve kalp krizi geçirdiğimi sandım."

Devam etmeden önce Harold süvari çizmesi ve pardösü giyen genç adamlardan birini işaret etti.

"Misafir odamda perhiz yapıyordum. Kendimi *Kukla Triptiği IV* dışında her türlü görsel uyarandan iki gün, iki gece boyunca mahrum bırakmıştım. Uyuduğumda bir ateşin etrafında figürler gördüm. Çöpten figürler. Bazıları ateşe düştü."

Odada büyük bir sabırsızlık hâkimdi. Diğerlerinin gördüğü rüya ve halüsinasyonları dikkate almıyor değillerdi ama belli ki hepsi kendi rüyasının daha önemli olduğunu düşünüyordu.

"...nefret dolu yüzler gördüm. Öfkeden kararmış ve kor gibi kızarmış."

"...kirli pijamalar giymiş palyaçolar gibiydiler."

"...Edward Dönemi tarzında giyinmiş iki kadın ve bir adam gördüm. Ama kemiklerinin üzerinde et yoktu. Ne uyanabildim ne de bonelerinin önünden ağlar fırlatan o iki kadından kaçabildim."

"...el ve ayakları üzerinde, bodrumun bir köşesinde duruyorlardı. Tuğladan duvarlar ıslaktı."

Susayan Apryl ikinci şarap kadehini de kafaya dikti. Hata etmişti. Karnı açtı ve başı dönüyordu. Toplantıdakiler, kendilerini uykuların-

dan uyandıran ve yabancılaşmış oldukları hayatlarına iten kâbusların birbirinden kopuk parçalarını anlatıp durdular. Tüm bunların maksadı neydi? Neyi amaçlıyorlardı? Basık hava, kalabalığın neden olduğu sıcaklık ve misafirlerin sonu gelmez, çılgın gerçeküstücü konuşmaları onu bir kez daha kapıya yöneltti.

...maymun gibi dişleri vardı. Gözleri kıpkırmızıydı. Bacakları yoktu. Talaşların içinde sürünerek dolaşıyordu."

"...Bütün şehir yanıp kapkara olmuştu. Her yerde kül ve toz yığınları vardı. Ama hava buz gibiydi. Yaşam belirtisi yoktu." Morarmış yüzü kasketiyle gölgelenen adamın sesi Alice'in bağrışıyla kesildi.

"Ve hepsi benim yatağımın etrafında!" diye bağırdı Alice. "Duvarlardan çıkıp geliyorlar. Onlarla konuşmanın faydası yok. Konuşmak için gelmiyorlar."

"İtiraz ediyorum!" diye gürledi kasketli adam. "Her seferinde araya girmese olmaz mı?"

Diğerleri de mırıldanarak rahatsızlıklarını belirttiler. Harold onları yatıştırdı. "Tamam, tamam, lütfen. Yeterince zamanımız var..."

Ama Alice susmadı. "İlkel hırıltılar çıkararak etrafımda döndüler. Odanın kenarlarından yukarı tırmandılar. Onları savaştan önce bir kez gördüm ve bir daha peşimi bırakmadılar."

Rahatsız olan kalabalık söylenmeye başladı. Harold, Alice'e doğru eğildi. Gözleri kalabalık arasındaki çıban başlarını ararken yüzünde de gergin bir gülümseme vardı. "Alice, canım, senin en son konuşacağına dair anlaşmıştık. Diğerlerinin de söylemesi gereken şeyler var."

Apryl'ın bacaklarına bakan ve onu Hessen barlarına götürmeyi teklif eden adam kalabalığı yararak kıza doğru yaklaştı. Tombul yüzü terden parlıyor ve pis pis sırıtıyordu. "Bir daha bu ortamı çekecek değilim," dedi. "Gelip bizi görmelisin. Felix Hessen Âlimleri. Böyle hayalci değiliz. Burası sirkten farksız." İri parmaklarını omzundan asılı olan deri bir çantanın içine daldırdı. Bir el ilanı çıkarıp Apryl'a

uzattı. "İlk fırsatta sıvışıyoruz buradan. Bunun bir yere varacağı yok. Harriet çok cansız, Harold da Alice'den çok şey bekliyor. Kadın iyice aklını kaçırmış." Nahoş bir kahkaha attı.

Odanın diğer ucunda Alice, "Fıçıyı Yuvarla" şarkısını çocuk sesiyle söylemeye başlamıştı. Diğerleri de ona bağırmaya başladılar. Şamatanın içinde Apryl, Otto Herndl'in küçük bedenini fark etti. Yüzü gülüyordu ama gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Sanki ipleri kesilmiş ve dengesi daha da bozulmuştu.

"Hiç zannetmiyorum," dedi Apryl ayrılıkçı grubun liderine. Paltosunu almaya yöneldi.

"Seninle tekrar görüşebilir miyiz?" dedi adam.

"Uzun bir süre Londra'da olmayacağım. Çok meşgulüm." Ama gürültüde adamın kendisini duyabildiğinden emin değildi. Döndü ve kalabalığı yararak kapıya doğru hızla yürüdü.

Dışarıda yüzüne çarpan soğuk hava nefesini kesti. Blokların çevresi anormal derecede karanlıktı ve ana yoldaki trafik büyük bir hızla akıyordu. Aydınlık bölgeye, Camden'ın merkezine doğru devam etti. Normal insanların olduğu normal bir ortama girme isteğiyle karanlık binalar, çirkin kafeler, boş fast food restoranları ve harabe halindeki barların bulunduğu bölgeden hızla uzaklaştı.

Toplantı iyice moralini bozmuştu. İnternet sitelerinde okuduğu şeylerin ardından Dostlar'ın ilginç bir grup olabileceğini düşünmüştü. Ama onun yerine komik kıyafetleri, kendi iç hiyerarşileri, hizipleri ve mistik rüya bağlantıları hakkında komik iddiaları olan bu grubun içinde bulmuştu kendini. Hepsi hayaldi. Kendi yabancılaşmalarının temsilcisi olarak gördükleri bir sanatçının peşinden giden bir grup tutunamamış insan. Kendilerini Hessen'in mirasının koruyucuları olarak gösterirken onun itibarı lehine hiçbir şey yapmıyorlardı.

Apryl iyice eşarbının içine gömüldü ve paltosunun yakalarını yukarı kaldırdı. Sanki toplantıdaki o gerçeküstü işlevsizliğin kalıntıları hâlâ üzerindeydi.

Omuzlarının üzerinde leş gibi beyaz bir battaniye taşıyan bir keş, korna çalarak geçen iki arabadan kılpayı kurtularak yolun karşısından ona doğru koştu. Duyduğu ani sesler Apryl'ı şaşırttı. Nefesini tuttu ve yaklaşan dilencinin korkusuyla vücudunun buz kestiğini hissetti. Adamın cılız ve çökük yüzünde mor yumrular vardı. Yolun karşısında, beyaz bir beyzbol şapkası giyen sıska bir kadın elinde bir kutu birayla onu bekliyordu.

"Bir çay parası verebilir misin bize? İçimiz ısınsın."

Üzerinde on sterlinden küçük para yoktu. Apryl dilenciye bakmadan başını iki yana salladı ve adımlarını hızlandırdı. Adam onu takip etmedi ama Apryl onun hayal kırıklığıyla, "Ha siktir be," dediğini duydu. Adamın bu lafı ona değil, soğuğa ve kendi sefil hayatınaydı. Kirli sokaklardaki gri ve çirkin belediye konutları, eğilmiş demir korkuluklar ve ölmekte olan kararmış çimenler, sokak lambalarının –her şeyin etrafını saran yutucu gölgelerin içinde silikleşen– cılız turuncu ışığıyla aydınlanıyordu.

Buradaki insanların çok korkunç şeyler hayal etmelerine gerek yoktu. Zaten onlarla iç içe yaşıyorlardı.

YİRMİ İKİ

Seth, Green Man'deki odasına girdi. Terebentin kokan karanlık odada paltosunu çıkarıp zemini kaplayan çarşafların üzerine bıraktı. Uykusuzluktan halüsinasyon görmek üzereydi; bu yağlı çarşafların üzerine uzanıp kendinden geçecekmiş gibi hissediyordu. Kendisini çok fazla zorlamıştı. Bir sonraki mesaisinden önce tüm gün uyuması gerekiyordu. Daire on altıda iki saat daha fazla kalmak onu öyle yıpratmıştı ki zihnindeki perişanlık çığlıklarını susturmak istermişçesine başını iki elinin arasında sımsıkı tutuyordu. Savaşlardan sonra saatler boyunca bir sürü uzuv kesen, kana bulanmış cerrahları düşündü. Elini arkasına uzatıp yoklayarak ışığın düğmesini buldu ve ışığı açtı. Sonra kapıya dayandı.

Radyatörün üzerindeki duvara ve şöminenin üzerindeki bölüme baktı. Barrington House'a gitmeden önce yaptığı resimler oralarda duruyordu. Onu hareketsiz ve nefessiz bırakıyorlardı. Eve dönmesini beklemişlerdi.

Yaptığı resimlerin –bu gidişle kendisinin de düşebileceği– hapishanelerdeki akli dengesini yitirmiş suçluların üretebileceği türden şeyler olduğunu fark etti. İnsanı uykusundan uyandıran ve gün boyunca moralinin bozuk olmasına neden olan kâbuslara benziyorlardı.

Sonuna kadar açılmış ağızların içinde dizili hayvan dişleri. Ona, yaratıcısına, çevrilmiş öfke ve acıdan kızarmış göz bebekleri. Peki arka ayakları üzerinde yürüyen ve köpek suratlı maymunlara benzeyen

o şeyler de neydi? Sırtlan burunları ve çakal kahkahaları, domuzu andıran gözleri ve sığır kemikli uzuvlarıyla bunlar rahatsız bir zihnin ürünleriydi.

Kendi dehasının ürünleri. Daire on altıdaki eserleri taklit etme çabasının ürünleri. Bireyi parçalara ayırma çabasının. Düzenli bir evrende bütün olma hissini paramparça etme çabası. Ama tek yapabildiği kendini küçük düşürüp perişan etmek olmuştu. Buz gibi ve kahredici bir uyanıklık anında, bunların gizli bir gerçeğe ait imgeler olmayıp yalnızca son derece rahatsız bir zihnin kendini nasıl gördüğüne dair işaretler olabileceği ihtimalini düşündü.

Yüzünü duvara dayayıp kalmadan önce bir bıçak alıp kendini doğrama arzusu duydu içinde birden.

Gözlerini, dişlerini ve yumruklarını sımsıkı kapayarak dizlerinin üzerine çöktü, boğazından yukarı tırmanan histeriyi güçlükle bastırmaya çalıştı. "Tanrım, Tanrım, Tanrım. Neyim ben?" diye mırıldanıp ağlamaya başladı. Hayatında hiç bu kadar gözyaşı dökmemişti. Ruhu hastaydı ve eriyip gözlerinden akıyordu.

Kızıla çalan düşüncelerindeki karanlık ve pislik, gözyaşlarının yakıcı tuzuyla bir an için temizlenerek ona çok uzun zaman önce yapabildiği gibi bir kez daha düşünebilme imkânı tanıdı. Bir kez daha kim olduğunu hatırlamasını sağladı. Özgür iradeye benzer bir şeydi bu, eski benliğinden kalan küçük bir parça yıkanıp temizlenmek istiyordu sanki. İçindeki küçük parlak bir nokta, ince perdelerden süzülen mat gümüşi ışıkla birlikte büyüdü.

Sonra döndü ve yüzünde kurumuş gözyaşı izleri olan, kendi yastıklarının yanında oturmuş ve kapıya bakan küçük kızı gördü. Sürekli kapıya bakıyordu.

Perdelerin yanından geçti. Hâlâ ağlamaklı bir şekilde iç çekiyordu. İçinden gelen küçük bir ses hâlâ böyle bir şeyin olabileceğini inkâr ediyor ve ona yorgunluğunun hasta bilinçaltını etkileyerek böyle şeyler

görmesine neden olduğunu söylüyordu. Perdeleri ve pencereyi açıp derin bir nefes alsa arkasını döndüğünde, yüzü kurumuş gözyaşlarıyla lekeli olan küçük kız orada olmayacaktı.

Ama perdeleri açmasıyla gözü Green Man'in arkasındaki bakımsız bahçeye kaydı. Bitişikteki apartman her neyin üzerine inşa edilmişse, küçük bir grup eski kiracı orada toplanmış, boş göz yuvalarıyla kendisine bakıyorlardı. Korkuluğun arkasında ve bodrum dairelerinin dışındaki küçük beton hendeğin içinde beyazımsı ve muğlak şeylerin pençelerini soğuk demirlere uzattıklarını gördü. Kafalarının duruş açıları ve ağızlarının şekillerinden yukarılarında açılan perdeyi gördükleri anlaşılıyordu ve tepeden perişan hallerine bakan bu kişi her kimse onunla ilgilenmeye hazırlardı.

Perdeleri kapadı ve gözlerini yumarak yatağa doğru geriledi. Işıkları söndürdü. Sonra yatağın ayak ucunda kıvrılarak sızlandı.

"Babam yakında gelecek. Bana beklememi söyledi," dedi kız.

YİRMİ ÜÇ

Büyük masanın ardında duran Piotr ağır ağır yürüdü ve eliyle alnını sildi. "Merhaba, Bayan Apryl. Size bugün nasıl yardımcı olabilirim? Belki bir şemsiyeye ihtiyacınız vardır?"

Yine yağmur yağıyordu ve Bayswater'dan Knightsbridge'e gelirken yolda sağanağa yakalanmıştı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de masanın arkasında sırıtan Piotr'u görünce morali iyice bozulmuştu. Stephen'ı görmeyi umuyordu. "Özür dilerim, halıyı da ıslattım." Dışarıdaki soğuk ve yağmurun ardından sıcak lobiye girince başının hafif döndüğünü hissetti.

Her yanında pirinç kapı tokmakları ışıldıyordu. Kapı ve pencerelerdeki camlar parlıyordu. Çizmelerinin altındaki temiz halılar yüzünden dışarının pisliğini içeri taşıdığını düşünerek utandı. Binanın bu bölümü tertemizdi –tozsuz ve aydınlıktı– ama yine de diğer kısımların sergilediği eski havayı gizlemeye yetmiyordu. Resepsiyon bir ön yüzden ibaretti. Bu küçük, aydınlık ve sıcak bölümün arkasında kendisini bekleyen ve korkutan loş merdivenler ve kokmuş daireler olduğunu biliyordu. Burayla ilgili izlenimi çok çabuk değişmişti. Otelde kalıp birkaç gün şehri gezmek onu buradan soğutmuş ve yine kendisiyle ilgilenmesini sağlamıştı. Şimdi Barrington House'a dair en ufak bir şey burada kalırken yaşadığı korku ve şaşkınlığı hatırlamasına yetiyordu.

Ama buraya kadardı, yakında buradan kurtuluyordu. Bu hafta temizlikçiler gelecekti. Sonra da emlakçılar. Ondan sonra buraya bir daha gelmek zorunda kalmayacaktı. Hem de hiç.

"Fena bir fırtınaya yakalandım," diyerek güldü ve yağmurdan dümdüz olmuş saçını ovaladı. "Bu şehrin havasına bir türlü alışamadım. Bayswater'dan yola çıktığımda hava açıktı."

Gülümsemeye devam etti ama şişko kapıcının sırnaşıklığı yüzünden bir türlü rahat edemiyordu. Adam devamlı kur yapmaya çalışır gibiydi. Masanın arkasından dolandı ve iyice yakınına geldi, bir elini uzatıp kızın bileğini tuttu. "Lütfen, oturun. Dinlenmeniz gerek." Adamın gömleği yine çok dar görünüyordu. Sanki yakası boğazını sıkarak kafasının yerinden fırlamasına neden oluyor ve onu boğuyordu.

Apryl bir adım yana kaydı ve aradaki mesafeyi korumak için elini masanın üzerine koydu. "İyiyim. Biraz ıslandım sadece." Çantasını resepsiyon masasının üzerine koydu, önce deri ceketini, sonra da siyah eldivenlerini çıkardı. Bugün Piotr'dan kaçamazdı; ona ihtiyacı vardı.

Adam sonu gelmez ve sinir bozucu muhabbetine devam etti. "Sıcak ve kuru bir yerde olmak ne güzel, değil mi? Kötü havalarda güzel bayanları içeri almaktan hep memnun olmuşumdur." Sözlerini, yüksek sesli ve heyecanlı bir kahkahayla bitirdi.

Gülümsemeye devam etmek gittikçe zorlaşıyordu. Ama Apryl haddini aşan bir şey yapmaya çalışıyordu. Bu yağmurda, görevliler ve eski sakinlerden daire on altı hakkında bilgi almak için gelmişti. Londra'nın batısındaki bu apartmanların mahremiyet ve güvenlik arayan zengin ve ünlüler tarafından kullanıldığını Stephen'dan öğrenmişti. Kapıcıların burada oturanlar veya bina hakkında dışarıya bilgi vermeleri yasaktı. Stephen zengin çocuklarının her an kaçırılma tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu söylemişti.

"Peki size yardımcı olmak için ne yapabilirim Bayan Apryl? Bugün maaş günü olduğu için mutluyum. O yüzden dilediğiniz her şeyi memnuniyetle yapabilirim."

"Biraz garip bir ricâm olacak."

Piotr eliyle kalbinin üzerine vurdu. "Beklediğim an geldi. Güzel bir hanımefendi Barrington House'a gelip benden bir ricası olduğunu söylüyor."

Şansını fazla zorlama şişko. "Haberin var mı, bilmiyorum ama bu binada bir ressam yaşıyormuş. Felix Hessen adında bir adam." Adamın daire on altıda yaşadığını söylemeyen Apryl, Piotr'un yüz ifadesinden konuyu bilip bilmediğini anlamaya çalıştı, ama adam ona bir sonraki söyleyeceği şeyi düşünüyormuş gibi boş ve dalgın bir şekilde bakıyordu. Adamın araya girmesine fırsat vermeden ona büyük teyzesinin hayatıyla ilgili araştırma yaptığını ve İkinci Dünya Savaşı yıllarından bu yana bu binada yaşayan kişilerle konuşmak istediğini söyledi.

"Hımm." Piotr bir parmağını havaya kaldırdı. "O dönemden beri burada yaşayan iki aile var sanırım. Bayan Roth ve Shaferlar. Çok ama çok yaşlılar. Ama hemşireleri bana uzun zamandır burada olduklarını söylemişti."

"Harika. Büyük teyzem, Bayan Roth'la ve Shafer çiftiyle dost olduğunu söylüyordu. Nasıl yazılıyordu bu isimler?"

Adam tekrar masanın arkasına geçti ve deri kaplı bir defteri açtı.

Tombul parmaklarından biriyle kayıt defterinin lamine kaplama sayfalarında bulunan listedeki isimleri ve telefon numaralarını taradı.

Apryl masanın üzerine eğildi. Adamın gözleri hızla bir aşağı bir yukarı giderek daire ve telefon numaralarını arıyordu. Kız, Piotr'un işaret parmağının listede durduğu yere baktı: *Bayan Roth* adının yanında üç tane telefon numarası yazıyordu. Numaralardan birinin yanında *Kızı*, diğerinde *Hemşire*, üçüncüsünde ise *Sabit hat* yazıyordu.

Sonuncu numara 0207'ydi ve Apryl cep telefonunu ararken bunu hemen kafasına yazdı.

Piotr kendisine geçmiş günler ve büyük teyzesi hakkında konuşmak için kahve içmeyi teklif ettiğinde Apryl gülümsedi ve başını salladı. Bir yandan dinler gibi yaparken diğer yandan Bayan Roth'un numarasını telefonuna kaydetmeye çalışıyordu. Piotr'un kendisini süzdüğünü fark edince bir mesaj dinliyormuş gibi telefonu kulağına kaldırdı. "Kusura bakma, bunu dinlemem gerekiyor. Sesli mesaj gelmiş." Sinirlenmiş gibi gözlerini devirdi. Bir süre bekledikten sonra telefonun kapağını kapattı ve başını iki yana salladı. "Beklediğim şey değilmiş," dedi. Sonra Piotr'un gözlerine baktı ve gülümsedi.

Adam cep telefonlarını eleştiren sözler söylemekle meşgulken Apryl'ın gözleri listede Shaferları arıyordu. Sonunda bulmuştu: on iki numara ve yanında bir de telefon numarası yazılıydı. Bu numarayı da hemen aklında tutup hiç vakit kaybetmeden masanın altında tuttuğu telefonuna kaydetti.

"Bu vakitte Bayan Roth ve Shaferlarla konuşmaya çalışmak pek uygun olmaz." Piotr gülümsedi ve kollarını açtı. "Ama onlara Lillian'la ilgili öğrenmek istediğin şeyler olduğunu söyleyebilirim. Sabahları rahatsız edilmek istemezler. Belki de buluşuruz ve sen bana Lillian teyzen ile ilgili ilginç bir şey anlatırsın ve ben de onlara iletirim. Onlara apartmanımıza gelen ve Lillian'ın akrabası olan hoş genç kızdan bahsederim. Muhtemelen evet diyeceklerdir."

"Olmaz." Sesinin seviyesini ayarlayamamıştı. Ama sonra tonunu yumuşatıp devam etti, "Zamanım yok. Bu akşam dairenin işleri ve arkadaşlarımla meşgul olacağım. Onlarla başka zaman görüşürüm."

Shaferlar ve Bayan Roth telefon açmasından rahatsız olabilirlerdi. Daha önce görüşme isteğini reddetmişlerdi. Yine de şansını deneyecekti. Lillian'ın günlüklerindeki şeylerin ne kadarının gerçek olduğu anlayabilmek için başka çaresi yoktu. Dün gece Notting Hills'deki barda Miles da aynısını söylemişti. Lillian'ın günlüklerinden birkaçını

okuduktan sonra Miles da ortadan kaybolmadan önce Barrington House'da Hessen'in resimlerini gören biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bir sanat tarihçisi için böyle bir bilgi devrim niteliğindeydi.

Piotr, lobiyi doğu kanadına bağlayan kapıya kadar Apryl'a eşlik etti. Kıza yakın durduğundan kötü kokan nefesi kızın ensesine ve yüzüne vuruyordu. O durmak bilmeyen ve ısrarcı aksanlı konuşmasıyla Apryl'ın başını şişirmeye devam etti, ta ki kız kendini asansöre atıp kapının camları ardından görünen o koca cüsseden kurtulana kadar. Adam ona elinde telefon tutuyormuş gibi işaret ederken kare şeklindeki ufak dişlerinin de tümünü göstererek sırıtıyordu.

Apryl döndü ve el işaretini görmemiş gibi yaptı. Ama o sırada gözünün ucuyla başka bir şey gördü. Asansörün arkasındaki aynaya gözü takıldı. Omzunun arkasında bir şey hızla hareket etmişti. Beyaz, uzun ve ince bir şeydi ve hızla ortadan kaybolmuştu.

Apryl nefesini tuttu ve asansörün içinde kendisinden başka biri olup olmadığını anlamak için etrafına baktı. Başka kimse yoktu. "Tanrım," dedi ve rahat bir nefes aldı. Sonra panele baktı, çünkü asansör normalden daha yavaş yükseliyordu. Altı, yedi... hadi artık... sekiz... dokuz. Peki kapı neden açılmıyordu? Daha önce hiç bu kadar sürmemişti, yoksa sürmüş müydü?

Kapı sonunda açıldı ve Apryl hemen asansörden çıktı. Omzunun üzerinden aynadaki yansımasına, korkudan solan yüzüne baktı. Yüzünde sadece Barrington House'un aynalarında gördüğü bir ifade vardı.

"Kim o? Ne istiyorsun?" Sesin tonu, taş zeminde ezilen çanak çömlek sesi gibi rahatsız ediciydi.

Apryl boğazını temizledi, ama yine de çıkardığı cılız ses kendisine aitmiş gibi gelmedi ona. "Ben... Şey, benim adım..."

"Yüksek sesle konuşur musun?! Duymuyorum." Bayan Roth'un sesi artık rahatsız edici olmanın da ötesindeydi. Yaşlandıkça aksileşmişti ve sesi Apryl'ın telefonu hemen kapatmak istemesine neden olmuştu.

"Bayan Roth," dedi Apryl sesini yükselterek. Ama sesinin titremesini önleyememişti. "Umarım rahatsız ettiğim için kusura bakmazsınız ama..."

"Bakarım tabii ki. Kimsin sen?" Apryl arkadan gelen televizyon sesini duyabiliyordu.

"Adım Apryl Beckford. Ben..."

"Ne diyorsun?" diye bağırdı yaşlı kadın. "Kim olduğunu bilmiyorum," dedi, Apryl'ın anladığı kadarıyla odada bulunan başka birine. "Hayır! Dokunma! Bırak! Bırak!" diye bağırdı yanındakine.

"Televizyon. Belki de televizyonun sesini kısarsanız daha iyi olacak," dedi Apryl.

"Saçmalama. İzliyorum. Stephen tamir ettirdi. Her ne satıyorsan ilgilenmiyorum." Ahize, arabanın ön camına çarpan bir taşın çıkardığı sesle kapandı.

Apryl yüzünü buluşturdu ve birkaç saniye öylece durdu, ne yapacağını şaşırmıştı.

Üç saat sonra, Lillian'ın yatak odasında otururken, tekrar aradı. Bu sefer arkadan gürleyen televizyon sesi yoktu. Aksine uykudan yeni kalkmış gibi gelen bir kadın sesi vardı.

"Efendim?"

"Ah, umarım sizi uyandırmadım."

"Uyandırdın." Sesi, içinde karanlık ve kötülük barındıran bir şey gibi açıldı ve Apryl onun sinsi gözlerini nasıl kısmış olabileceğini gözlerinin önüne getirdi. "Gece uyuyamıyorum. İyi değilim. Nasıl uyuyabilirim?"

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm Bayan Roth. Umarım iyileşirsiniz."

"Ne istiyorsun?" Bu soru bir cümleden ziyade havlama gibiydi.

"Ben..." Bir anda her şeyi unuttu. "Sizi şey için aradım..."

"Ne diyorsun? Bir şey anlamıyorum."

O zaman kes sesini de anlatayım pis sürtük. "Ben Barrington House ile ilgileniyorum, Bayan Roth. Binanın geçmişiyle. Demek istediğim..."

"Benimle ne ilgisi var? Bir şey satın almak istemiyorum."

Apryl telefonun tekrar kapanacağını düşünüp hızlı davrandı. "Bir şey satmıyorum. Ben Lillian Archer'ın yeğeniyim, Bayan Roth. Sadece onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye uğraşıyorum. Onu hiç tanımadım. Sizin uzun zamandır burada yaşadığınızı zannediyorum. Sizinle konuşmayı çok istiyorum, çünkü bana anlatacak pek çok ilginç hikâyeniz olduğundan eminim. Özellikle de şu sanatçı hakkında."

"Sanatçı mı? Sanatçıyla neyi kastediyorsun?"

"Felix Hessen diye biri. O burada otur...

"Nerede oturduğunu biliyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni korkutmaya mı? İyi değilim. Yaşlıyım ben. Beni arayıp onu hatırlatman merhametsizlik. Bu ne cüret?"

"Kusura bakmayın. Size üzmek istemedim hanımefendi. Ben Amerika'dan büyük teyzemin..."

"Amerika umurumda bile değil!"

Apryl gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. Bu insanların neyi vardı böyle? Miles dışında Hessen'le en ufak bir ilgisi olan herkeste bir dengesizlik, bir tuhaflık vardı. Bu onu yıpratıyordu. Onlarla iletişim kurmak imkânsızdı. Hiç dinlemiyorlardı. Sadece çılgınlıklara tanıklık eden bir izleyici gibi hissediyordu kendini. Derin bir nefes aldı. "Amerika'yla ilgili bir şey söylemeyeceğim. Lütfen sadece dinleyin. Gayet basit, üstelik bir şey de satmıyorum. Sizi korkutmaya da çalışmıyorum." Bezginliğinin etkisiyle biraz sert konuşmuştu.

"Bağırmana gerek yok canım. Pek yakışık almıyor."

Apryl alt dudağını ısırdı. "Sadece büyük teyzemi ve Felix Hessen'i tanıyan biriyle konuşmak istiyorum. Büyük teyzem onun hakkında çok şey yazmış. Hepsi bu. Sadece konuşmak."

Ardından olağanüstü bir şey oldu ve Apryl yeni uykudan kalkmış bu şaşkın ihtiyar kadına sesini yükselttiği için pişman oldu. Bayan Roth'un sesi titredi ve sonra hıçkırığa dönüştü.

"Korkunç bir adamdı. Onun yüzünden uyuyamıyorum. Yine aynı şeyi yapmaya başladı."

"Bayan Roth, lütfen ağlamayın. Sizi üzdüysem çok özür dilerim. Ben sadece Lillian'ı tanıyan biriyle konuşmak istemiştim."

Kadının ağzından burun çekmelerle karışık birkaç kelime çıktı. "Onu hâlâ duyabiliyorum. Aşağıdakilere söyledim."

Apryl söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Bayan Roth. Sizi üzdüğüm için özür dilerim. Çok sıkıntı çekmişe benziyorsunuz. O adam yüzünden teyzem de çok çekmiş."

"Çok üzgünüm canım ve benim yerimde olsaydın sen de üzülürdün. Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette. Hem biriyle konuşmak yararlı olabilir. Sanırım yeni bir dosta ihtiyacınız var, Bayan Roth."

Dairenin bir yerinde, bir saatin sarkacı sallanarak boş odalara hüzünlü dalgalar gibi yayılan metalik yankılar üretti. Ama Apryl ne saati görebiliyor ne de uzaktan gelen bu sese yaklaşabiliyordu. Üstelik Barrington House'da hâlâ bu tür evlerin olduğuna inanmak güçtü: bakımsızlıktan her yeri soyulup dökülen bir daire.

Önünden giderek kendisine yol gösteren Filipinli hemşire Imee'nin arkasından giden Apryl, Bayan Roth'un dairesinin koridorunda yürüyordu. Çizmesinin topuklarıyla yıpranmış halıyı ezerek ilerliyordu. Halı bir zamanlar mavi olabilirdi ama şimdi eski püskü ve griydi.

Şapka askısı ve telefon sehpasının yanında, içinde eski emaye bir fırın ve buzdolabı bulunan küçük bir mutfak vardı.

Apryl oturma odasına baktı. Çok geçmeden zarif bir düzensizliğin izlerini seçmeye başlamıştı. Gümüş içki tepsisi öylece duruyordu, üzerinde kristal sürahi, buz kovası, maşa ve yarı dolu kadehler vardı. Eskimiş mobilyalar kederli bir halde köşelere çekilmişlerdi. Altın rengi işlemeli perdeler yüzünden ortama kasvetli gölgeler hâkimdi. Ve tüm bunlar maun bir masanın üzerine devasa bir buz kristali gibi sarkan muhteşem bir avizenin altındaydı.

Bir zamanlar göz kamaştırıcı ama şimdi tozla örtülmüş eşyaları cılız bir ışık aydınlatıyordu. Geçmişte burada yaşayanların yokluğundan kaynaklanan umutsuz bir hayal kırıklığının içinde donup kalmış gibiydiler. Sanki oda başını eğmiş, saat çok geç olduğundan artık herhangi bir misafir karşılama umudunu tamamen yitirmişti. Apryl hüzünlendi. Gürültülü trafiğin, akın akın yürüyen yabancıların, çirkin ve sefil durumdaki belediye evlerinin, rüzgârların savurduğu çöplerin, dilencilerin ve insanı hem tüketip hem de ona can veren yoğun enerjiyi barındıran dışarıdaki karmaşaya rağmen böyle bir dinginlik nasıl varlığını korumayı başarabilmişti? İşte bakımsızlıktan eskimiş ama bozulmamış uğursuz sessizliğiyle, uzun elbiseli zarif hanımların ve takım elbiseli beylerin döneminden kalma bir sessiz tanık daha.

Duvarlarda ise asılı hiçbir şey yoktu. Ne bir resim ne de bir ayna. Bir suluboya tablo bile yoktu. Hiçbir şey.

Banyonun yanındaki açık bir kapıdan içinde yapılmamış bir yatak olan küçük bir yatak odası görünüyordu. Kraliçe odasının yanındaki hemşire odasıydı burası. Şimdi odanın önünde duruyorlardı. Hemşire kapalı kapının önünde durdu ve başını öne indirdi, moral verici bir gülümseme için bile fazla yorgundu. Antika kapının arkasından televizyonun sesi gürlüyordu. Imee kapıyı öyle bir çaldı ki Apryl yerinden zıpladı.

Kapının öbür tarafından yaşlandıkça daha beter hale gelmiş bir ses duyduktan sonra büyük yatak odasına girdiler.

Apryl, bu pörsümüş bedenin kendi gelişi için önceden hazırlanıp konumlandırıldığını düşündü. Bir çocuk kadar küçük bedeni, örtülerin üzerindeki çıta gibi incecik ve benekli kolları ve yumrularla kaplı bilekleriyle uyumsuz olan büyük elleriyle Bayan Roth yatağında oturuyordu. Kenarları beyaz dantelli, mavi bir ipek gecelik giymişti. Bu kıyafet, içindeki yaşlı bedeni daha da korkunç göstermekten başka bir şeye yaramıyordu. Özenle yapılmış ama çok eski moda olan saç stili, saçlarının daha yeni bakımdan geçtiğini belli eden bir parlaklık gösteriyordu. Saçları bir piskoposun şapkası gibi yüksek ve koni şeklindeydi, ama şeffaftı. Küçük bir köpeğin ağızlığına benzeyen girintili çıkıntılı çenesinin üzerindeki dudaksız ağzı parlak bir pembeye boyanmıştı. Güvensizlikle dolu küçük gözleri Apryl'ın içeri girişini izledi.

"Şöyle otur," dedi ona ve sert bakışlarıyla yatağın ucundaki televizyonun iki yanına konmuş olan koltukları işaret etti.

Hafifçe gülümseyen Apryl çantasını omuzundan aldı ve kendisine yakın olan koltuğa doğru gitti. "Merhaba, Bayan Roth. Beni kabul etmenize çok sevindim. Ben..."

"Oraya değil!" diye bağırdı kadın. "Diğerine."

"Özür dilerim. Ben sadece..."

"Önemli değil, canım. Paltonu çıkar. Hangi kadın içeride palto giyer ki?"

Büyük beyaz yastıklarla çevrelenmiş olan ufak kadının ortasında durduğu koca yatağın her iki tarafında üzerlerinde fotoğraflar olan iki küçük komodin vardı. Siyah beyaz yüzlerin hepsi Apryl'ın oturmakta olduğu yere, yatağın ayak ucuna doğru bakıyordu. Apryl'ın oturduğu koltuk son derece rahatsızdı. Başının iki yanını kapatarak görüşünü

kısıtlıyor ve onu karşıya, yastıkların arasındaki küçük yaratığa bakmak zorunda bırakıyordu.

Görüşme başlamak üzereydi. Ama ne tür bir görüşmeydi bu? Bayan Roth'un davranış tarzı mantıklı bir konuşmaya imkân verecek gibi görünmüyordu. Ama zaten amaç da buydu. Kurnaz ihtiyar, hem konuşma hem ziyaretçi üzerindeki kontrolü, onu huzursuz ederek ve şaşkına çevirerek en baştan ele geçirmişti. Gelen kişi ister bir misafir ister aşağıdaki kapıcılar gibi maaşlı görevliler olsun, durum değişmezdi. Boşboğaz ve umursamaz Piotr bile Bayan Roth'un adını duyunca titrerdi. Zavallı Imee'nin yüzünde de aynı korku ve isteksizliğin izleri görülebiliyordu. Hemşire odaya girmedi, anlaşılan girmesi yasaklanmıştı. Onun yerine kapıda bekledi.

Fakat Miles'ın da Apryl'a hatırlattığı gibi Bayan Roth, Hessen'in masalsı resimlerinden haberi olabilecek, hâlâ hayatta olan ama giderek sayıca azalan bir grubun parçasıydı. Buraya Miles için de gelmişti. Hepsinden önemlisi Bayan Roth, Lillian'ı tanıyordu. Büyük teyzesinin hayatından kalan son izler de buharlaşmak üzereydi.

En azından Bayan Roth'un, Felix Hessen Dostları'ndaki Alice'e kıyasla aklı başında sayılırdı ve ne kadar nahoş biri gibi dursa da bunun altında yaşlı bir kadının savunmasızlığı yatıyordu.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Bayan Roth, aklını okumuş gibi.

"Efendim?" diye sordu Apryl.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Benimle oyun oynama. Ben aptal değilim. Öyle olduğumu düşünüyorsan asıl aptal olan sensin."

Öyleyse neden benimle görüşmeyi kabul ettin? Tartışmaya girme riskini göze alamazdı. Bayan Roth kolay lokma değildi ve kadın yola gelene kadar Apryl onun suyuna gitmek zorundaydı. Ayrıca kaba ve nahoş insanların iltifata zaafları olduğunu da biliyordu. Tehditkâr bir

görünümün ardında yatan güvensizliğin zayıf bir noktaya dönüşmesi kolaydı.

Apryl en sıcak ve içten haliyle gülümsedi. "Böyle bir şey aklımdan bile geçmedi, Bayan Roth. Hiç aptal biri böyle güzel bir yerde yaşar mı? Hayatımda böyle güzel bir yer görmemiştim."

"Saçmalama. Berbat bir yer." Fakat çok geçmeden Bayan Roth'un kalbini kazanma çabaları etkisini göstermeye başladı ve kadının ruh hali biraz daha uzlaşmaya uygun duruma geldi. Yanakları kızardı ve gözleri kendini önemli hissetmenin ışığıyla parladı. "Sen bir de kocam sağken görecektin. Ne partiler verirdik burada. Hayatında göremeyeceğin şeyler. Bir sürü güzel insan. Hiç göremeyeceğin türden insanlar. Erkeklerin çekiciliğini hayal bile edemezsin. Öyle beyefendiler kalmadı artık. Ya kadınların güzelliği... Siz şimdiki kızlar bizim o zamanki halimizin yanına bile yaklaşamazsınız. Yani kendine bir bak. Saçına bir şeyler yapman gerek. Berbat halde."

Apryl gülümsemesini korumaya çalıştı. "Evet, bence de. Belki bana birini tavsiye edersiniz. İçeri girer girmez saçınızın güzel rengi dikkatimi çekti. Ne kadar parlak..." Apryl dikkatle kadının saçlarına baktı ve olabildiği kadar samimi bir ifadeyle gülümsedi.

Bayan Roth kızardı. "Çay ister misin?"

"Lütfen."

Yaşlı kadın yorganının altından küçük bir zil çıkarıp şiddetli bir şekilde çalmaya başladı. Daha zili çalmaya başladığı anda, "Nerede bu?" diye bağırdı.

Birkaç saniyede kapı açıldı ve Imee içeri girdi. Başı önünde, beyaz ayakkabılarına bakıyordu. "Çay istiyoruz Imee, çay. Misafirim yağmurda kalmış ve sen çay yapmayı yine unutmuşsun."

"Özür dilerim, Bayan Roth," dedi kadın.

"Sana kaç kere söylemem gerekecek? Pasta da getir. Bir tane sarı, bir tane de pembe istiyorum."

Bayan Roth, odadan çıkana kadar Imee'ye bakmaya devam etti ve konuştu, "Buraya bak tatlım, buraya. Bunlar benim kızımın torunları. Çok güzeller. Dün Clara'yı öğle yemeğine Claridges'a götürdüm. Baş garson gelip ne istediğini sorduğunda, 'Balık ve patates kızartması,' dedi. Ne tatlı şey. Hiç böyle güzel bir çocuk gördün mü? Bak. İşte." Apryl onun keyfine uygun bir hızda hareket edemediği için sinirlenen kadın sağ tarafındaki dolabı işaret etmeye başladı.

Imee küçük gümüş bir tepside çay ve pasta ile döndüğünde Apryl yere baktı. Oturduğu yere sinmiş halde ve kımıldamadan Bayan Roth'un hemşireyi küçük düşürmesini ve çayları "yüz kere söylediği" şekilde servis edemediği için ona "gerizekâlı" diyecek kadar ileri gidişini izledi. Imee ona, "Ben hemşireyim, Bayan Roth, garson değilim," diye cevap verdi ve ağlamaklı bir halde odayı terk etti.

"Pasta al, canım. Bir dilim pasta al. Ben pembe olanı seviyorum. Kızım benim için almış."

Pasta o kadar adi ve kuruydu ki Apryl ağzındaki parçayı zar zor yutabildi.

"Lilly'ye benziyorsun," dedi Bayan Roth, ağzının kenarındaki kırıntıları elinin şişkin eklemleriyle sildi.

"Öyle mi?"

Kadın başını salladı. "Gençliğine benziyorsun. Çok güzel kadındı. Aklını kaçırmış olması çok yazık."

O anda Bayan Roth, bir yarışma programını izleyebilmek için Apryl'dan televizyonu açmasını istedi, program boyunca da ondan konuşmamasını istedi. Ama ilk reklam arasında Bayan Roth uyuya kalırken televizyon çalışmaya devam etti.

Burnundan ıslık gibi sesler çıkararak uyuyan kadını izleyen Apryl birkaç dakika daha kımıldamadan oturdu. Sonra da üç kez, "Bayan Roth," diye seslendi ama cevap gelmedi. Kadın uyanmıyordu. Belki de ölmüştü. Fakat çok sıkışan Apryl tuvalete gitmek için ayağa kalk

tığında Bayan Roth gözlerini açtı. Gözleri önce etrafı kolaçan etti, sonra Apryl'a kilitlendi. "Nereye gidiyorsun? Otur yerine."

"Tuvalete gidecektim."

"Ha..."

"Uyuyakaldınız."

"Ne?"

"Uyudunuz. Belki yanlış zamanda geldim."

"Ne? Saçmalama! Öyle bir şey yapmadım. Uyduruyorsun."

"Hayır. Peki, ben yanlış anladım herhalde. Hemen geri dönerim."

Bayan Roth tekrar ortaya çıkardığı zili hışımla çalmaya başladı. Apryl ve Imee kapının eşiğinden geçerlerken birbirlerine bitkin, gergin ama her şeyin farkında olduklarını gösterir şekilde baktılar. Güçlü ve kaprisli olanlar tarafından ezilenlerin aşina olduğu bir bakıştı bu.

Tuvaletten döndüğünde konuyu tekrar Felix Hessen'e getirebilmek için nasıl bir yol izleyeceğini düşündü ama Bayan Roth bu düşüncelerini boşa çıkardı. Şu an herhangi bir oyuna gerek kalmadan o adamdan bahsetmeye hazır gibi görünüyordu. Sanki şu ana kadar misafirinin sabrını sınamakla meşguldü. Bir tür oyun oynuyor, istediğini vermeden önce ona elinden geldiği kadar eziyet ediyordu. Neyse ki sonunda televizyon da susmuştu.

"Demek Felix hakkında konuşmak istiyorsun. O yüzden buraya geldin. Sözlerine kanmadım, canım. Zaten bir yararını da görmeyeceksin. Bir şey anlamayacaksın. Kimse anlayamaz."

"Yine de bir şans verin. Lütfen."

"O adam Lillian'ı çıldırttı. Bu kadarını sen de biliyorsun, değil mi?"

Apryl başını salladı. "Evet, biliyorum ama nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

Bayan Roth sessizce ellerine baktı. Apryl kadının tekrar konuşmaya başlayıp başlamayacağını merak ederken o şöyle devam etti, "O adamı düşünmek hoşuma gitmiyor. Onu hatırlamayı hiç istemiyorum." Sesi

yorgun çıkıyordu. Karakterinin kırılgan, zor ve imkânsız yönlerinden bu kelimelerde eser yoktu. Fakat konuşurken Apryl'ın gözlerine bakamıyordu. "Nihayet çekip gittiğinde her şeyin sona erdiğini sanmıştık. Ama öyle düşünmekle saflık etmişiz. Öyle adamlar bizimle aynı kurallara tabi değildir. Lilly bunu biliyordu. Sana da aynısını söylerdi. Hiç kimse bize inanmazdı. Ama biliyorduk."

Apryl koltuğunda öne doğru eğildi.

"Buraya ilk geldiğinde... Zamanını hatırlamıyorum... Ama savaştan sonraydı; Arthur ve ben İskoçya'dan döndüğümüzde o buradaydı." Durdu ve boğumlu parmakları ile yatak örtüsüne vurdu. "Gördüğüm en yakışıklı adamdı. Hepimiz öyle düşünmüştük. Ama hiç gülmezdi. Bir kez bile görmedik güldüğünü. Hiç kimseyle de konuşmazdı ve bu bize garip gelmişti. Burası münzevilerin kaldığı bir yer değildi. Tam tersiydi. Şu an olduğundan çok farklıydı. Tüm komşuların arkadaş olduğu harika bir yerdi burası. Hep bir aradaydık. Sadece düzgün insanlar yaşardı burada. Bugünkü gibi değildi. Şimdi abuk sabuk tiplerle dolu her yer. Görgüsüz insanlarla. Çıkardıkları gürültüleri bir duysan... Yanımızda bile kimin yaşadığını bilmiyoruz artık. Sürekli birileri taşınıyor. Dayanılır gibi değil."

Bayan Roth burnunu çekmeye başladı. Geceliğinin kolunun altından beyaz bir kâğıt mendil çıkardı ve gözyaşlarını silmeye başladı. Koca bir gözyaşı damlası yanağından süzülüp bileğinin üzerine düştü.

Apryl, içinden gelen bir hareketle kadının yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Bayan Roth boştaki elini Apryl'a uzattı. Eli çarpık, damarlarla kaplı ve çok soğuktu. Apryl kadının elini avuçlarının arasına alıp ısıttı. Bu basit hareket Bayan Roth'un daha fazla ağlamasına neden oldu, annesinin kollarında üzüntüsü bir kat daha artan bir çocuk gibi.

"Genellikle merdivenlerde rastlardık kendisine. Asansörü hiç kullanmazdı. Tek başına durur, resimlere bakardı. Ama rahatsız edersen bu kez sana bulaşırdı. Ondan nefret ediyordum. Kimse gözlerine bakmaktan hoşlanmazdı. Deliydi. Kafayı üşütmüştü. Aklı başında olan

kimsenin gözlerinde öyle bir bakış olmazdı. Burada pek çok Yahudi vardı ve onun da Hitler yanlısı olduğunu bilirdik. Ne diyorlardı onlara?"

"Faşist."

"Sözümü kesme, tatlım. Görgüsüz bir kadın kadar beni kızdıran bir şey yoktur."

"Özür dilerim."

"Yıllar bu şekilde geçip gitti. Onunla bir kez bile konuşmadım. Hiçbirimiz konuşmadık. Kapıcılar da onu hiç sevmezdi. Hepimizi korkutuyordu. Bizim altımızdaki dairede yaşardı. Buranın hemen altında." Yeri işaret etti. "Geceleri sürekli sesler gelirdi. Hareket eden şeylerin sesleri. Bizi uyandırırdı. Çarpmalar, bağrışmalar... Yüksek sesle konuştuğunu duyardık. Yanında başka birileri varmış gibi. Üstelik tavanından, hemen ayaklarımızın dibinden, daha farklı sesler geldiğini de duyardık. Ama ona gelip giden hiç kimseyi de görmemiştik. Onları buraya nasıl soktuğunu kimse bilmiyordu. Kapıcılara sorduğumuzda daire on altıdaki adama kimsenin gelmediğine dair yemin ederlerdi. Ama yanında birileri vardı. Radyo sesi de değildi gelen. Radyodan öyle sesler çıkmazdı, canım.

Kimi zaman dairesi insanlarla dolu gibi gelirdi bize. Sanki parti düzenliyordu ama pek hoş bir parti değildi. Diğer komşular da aynı şeyi söylerdi. Batı kanadında hepimiz o sesleri duyardık. Sonra daha kötüye gitti. Geçirdiği kazadan önce. Sesler ve patırtılar arttı. İnsanlar dayanamayıp buradan taşınmaya başladı.

Ve hiç unutmuyorum, bir gece korkunç bir gürültü duyduk. Korkunç çığlıklar geldi kulağımıza. Hemen altımızdan geliyordu. Birisi çok fena acı çekiyordu, sanki işkence görüyordu. Öyle korktuk ki yerimizden bile kımıldayamadık. Arthur ve ben yatakta oturduk ve çığlıklar sona erene kadar dinledik.

Sonunda Arthur aşağı indi. Enişten Reggie'yi ve Tom Shafer'ı da çağırdı ve hep birlikte oraya gittiler. Hepsinin üzerinde gecelikleri

vardı. Reggie, Hessen'i evden attırmak için uğraştığından dolayı gelmişti. Baş kapıcı ve polise de haber verildi. Kapıyı açtıklarında onu oturma odasında buldular..."

Bayan Roth mendiliyle olabildiği kadar yüzünü örttü ve ağladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Lilly ile birlikte yardım etmek için aşağı indim. Korkunç bir kaza geçirmişti... Yüzü tümden gitmişti... Kemikleri ortaya çıkmıştı.

"Götürdüler onu. Öleceğini zannettik. O yaralarla kimse sağ kalamazdı. Ona ne olduğunu da kimse bilmiyordu. Kendine bir şey yapmış olmalıydı.

Ama aylar sonra geri geldi. Kafası bandajlarla sarılıydı. Yanında da birkaç ay sonra kovacağı bir hemşire vardı. İçimizden bazıları o rezil adama çiçek ve kart bile gönderdi. Orada olduğunu biliyorduk ama o kapıya hiç bakmıyordu. En azından her şey yeniden başlayana kadar. Hem de eskisinden daha beter bir şekilde.

Dediğim gibi, kötü biriydi. Şimdiyse o kâbusları yeniden görmeye başladım. Reginald ve Arthur onlar yüzünden öldü. Rüyalardan. Şimdi söylesem kimse inanmaz ama o zaman bunun doğru olduğunu biliyorduk. O adam ikisini de öldürdü."

Apryl sessizliğini daha fazla koruyamadı. "Ama nasıl olur, Bayan Roth? Ben onu sadece bir ressam sanıyordum."

"Hayır, hayır, hayır," diyerek başını iki yana salladı, gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Sana söyledim. Her şeyiyle sapkındı. Kötüydü. Hayatımda onun kadar kötü biriyle karşılaşmadım. Buraya hiç gelmemeliydi. Neden geldiğini de hatırlamıyorum. Ama burayı mahvetti. Canına okudu her şeyin."

"Nasıl, Bayan Roth? Büyük teyzem de aynı şeyleri yazmış. Ne yaptı bu adam?"

"Gölgeler merdivenlere geri döndü. Onlardan o zaman bir türlü kurtulamamıştık ve şimdi yine buradalar. Işıkları değiştirdiler ama

bir şey fark etmedi. İnsanlar artık buraya gelmiyor. Burada olanlar da gidiyor. Ama bazıları onun evlerimizi mahvetmesine izin vermedi. O gelene kadar burası harika bir yerdi."

"Onun resimlerini hiç gördünüz mü?"

Bayan Roth başını salladı. "Korkunç şeylerdi. Hayal bile edemezsin. Güzelliğin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hepimizin rüyalarına onları soktu. Albayın keçileri kaçırdığını düşündük. Burada oturuyordu. Bayan Melbourne de öyle. İlk onlar gördüler. Gece vakti.

"İnsanlar ilaç kullanmaya ve doktora gitmeye başladılar. Şimdikiler gibi olmayan gerçek doktorlara. Şimdikilerin dünyadan haberi yok. Hepsi aptal. Ama rüyalara karşı doktorların da elinden bir şey gelmedi. Sonra Reginald onları gördü. Sonra da Lilly. Ardından sıra bana geldi. Daha çok gençtim." Tekrar ağlamaya ve Apryl'ın elini sıkmaya başladı.

"Ne görüyordunuz? Anlayamadım. Nasıl rüyalardı?"

"Anlatamam. Nasıl anlatabileceğimi bilemiyorum. Ama bizim bazı şeyler görmemize neden oluyordu. Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, düşünmüyorum."

"Evet düşünüyorsun. Aptal bir ihtiyar olduğumu düşünüyorsun. Ama değilim."

"Hayır, hayır." Apryl, Bayan Roth'un sırtını ovdu ve kadın buna daha fazla gözyaşıyla karşılık verdi.

Kadın gözyaşları içinde hem burnunu çekti hem de anlatmaya devam etti. "Sesler onun dairesinden ve merdivenlerden bizim dairemize geliyordu. Arthur ve ben oturup o sesleri dinlerdik. Kimseyi görmesek de seslerini sürekli olarak duyardık. Onun dairesinin etrafında, beraberinde getirdiği şeylerin sesleri duyulurdu. Bir şekilde oraya gelmişlerdi." Tekrar eliyle yeri işaret etti.

"Çok korkunçtu." Bayan Roth sözlerinin arasında ağlamaya devam etti. Apryl sanki söylediklerini anlamak zorlaşıyormuş gibi yüzünü ona doğru yaklaştırdı. "Bayan Melbourne çatıdan atladı. Onu bahçede gördüm. Duvara çarpmıştı. Bunu yapan son kişi de değildi." Son cümleyi usulca ve samimi bir vicdan azabıyla söyledi ama konuşurken Apryl'a bakmadı ya da bakamadı.

"Bayan Roth, çok üzüldüm. Onlar sizin dostlarınızdı. Korkunç bir şey olmalı."

"Anlamıyorsun. Hepsi onun suçuydu. Hepsini o yaptı."

"Resimleriyle mi?"

Bayan Roth derin bir nefes aldı ve yutkundu. Bir kez başını salladı. "Reginald, Tom ve Arthur onun karşısına çıktılar. Onu görmeye gittiler, canım. O sırada ne kadar sinirli olduklarını hayal bile edemezsin. Hepimiz bıkıp usanmıştık ondan. Telefonlarımızı açmadığı ve idareden gönderilen mektuplara cevap vermediği için toplanıp onun dairesine gittiler. baş kapıcıdan aldıkları anahtarla içeri girdiler.

Adamı berbat bir halde bulmuşlar. Dediklerine göre kafasına bir şey sarılıymış. Yüzünde ise kırmızı bir maske varmış. Bezden. O bezin altındaki yüzünün korkunç şeklini görebiliyorlarmış, çünkü bez yüzüne yapışıkmış. Hiçbiri ne diyeceğini bilememiş. Ama Reginald kendini toparlamış ve adama evimize ne yapmaya çalıştığını sormuş.

Adam onlara gülmüş. Sadece gülmüş. Hepsi aklı başında, iyi adamlardı. Ama o sadece gülmüş onlara. Yüzündeki kırmızı şey yüzünden sadece gözlerini görebiliyorlarmış.

Sonra adamlar onları tekrar görmüşler. Duvarlar üzerinde uzun zamandır yapmakta olduğu şeyleri. Öncekinden daha da beterlermiş. Rüyalarımıza giren tüm o korkunç şeyler. Resimler..."

"Neye benziyorlardı? Lütfen, söyleyin bana."

"Sonra Reginald'ın sabrı taştı. Onlar..."

"Onlar mı?"

Bayan Roth yatağında dik oturdu ve Apryl'ın elini bıraktı. Ağlama ve burun çekmesi birden durdu ve yüzündeki katı ifade geri geldi. "Yoruldum."

"Ama... Hani... Bana resimleri anlatacaktınız?"

"Konuşmak istemiyorum. Önemli bir şey değil."

"Ama çok üzgündünüz. Nedenini anlamak istiyorum."

"Seni ilgilendirmez. Imee'yi istiyorum. Imee. Zilim nerede? Yemek vaktim geldi. Yemek saatlerinde ziyarete gelinmez. Kabalıktır." Zil, Apryl'ın kulağının dibinde çaldı. Bu hareketin kasıtlı olduğu belliydi.

Apryl eşyalarını almak için koltuğa doğru gitti. Sonra kapıdan içeri giren Imee ile konuşmak için döndü. Ama Bayan Roth'un anlattığı hikâye yüzünden konuşamayacak hale geldiğini fark etti. Belli ki kadın da dehşet içindeydi ve ona başta amaçladığından çok daha fazla şey anlatmıştı.

Apryl çabucak yatağın yanından uzaklaştı ve ancak kapının eşiğine vardıktan sonra geri dönüp yatağın yanındaki Imee'ye bakabildi. Yastıklar arasındaki cadalozun yağdırdığı emirleri dinlemekle meşguldü. *O yaşlı yüzün üzerine bir yastık bastırmak yerinde bir hareket olabilirdi.* Apryl, hiç kendisine ait gibi durmayan böyle bir düşünce aklından geçtiği için irkildi.

Kendi başına çıkacaktı. *Nasıl bir kadın kendi başına çıkar, tatlım?* Bu korkunç kadından kurtulmanın verdiği ferahlık ve güçle ve öğrendiği şeyleri Miles'a anlatacak olmasının heyecanıyla koridor boyunca yüksek topuklu çizmelerinin üzerinde uçar gibi gitti. Ta ki kapıyı açıp sahanlığa çıkana kadar.

Çok kısa bir anlığına, sol tarafında beyazımsı bir şeyin hareketi gözüne çarptı. Korkudan havayı öyle bir içine çekti ki çok zayıf bir çığlık atabildi. Sonra o şeyi uzak tutmak için kaldırdığı eldivenli elinin ötesine baktı. Gözünün ucuyla, kendisine doğru çırpınarak gelen

bir şekil gördü. Muhtemelen omuz kemikleri olan şeylerin üzerinde kırmızı bir lekeye benzer bir şey vardı.

Eldivenli parmaklarının arasından asansörün karşısındaki duvarda asılı olan büyük ve parlak aynaya bakarken çerçevenin içinde bir an beyaz bir şeyin kabarır gibi olduğunu gördü. Bunun üzerine bu yansımanın kaynağını görebilmek için dönüp sağ tarafına baktı.

Tehlikenin kendisinden değil yansımasından irkilmiş olduğunu düşünerek iki adım geri gitti ve kendini bir saldırıya karşı hazırladı.

Ama sahanlıkta başka kimse yoktu. Kendisine doğru gelen bir şeyin olup olmadığını anlamak için merdivenlere ve asansör kapısına baktıysa da –nefes alırken hızla inip kalkan kendi göğsü dışında– hareket eden bir şey göremedi.

YİRMİ DÖRT

"Ne yapıyorsun?"

Arkasından yükselen tiz ses kulaklarını çınlattı. Daire on altının kapısını açarken kendisini yakalayan kişinin kim olduğunu anlamak için Seth'in arkasını dönmesi gerekmiyordu. Son altı aydır birçok gece dahili telefondan duyduğu sesti bu. Döndüğünde Bayan Roth'u soluk mavi sabahlığı ve kırmızı terlikleriyle gördü. Çocuksu savunmasızlığından ve bu kapının önünde onu en son gördüğü zamanki zayıflık ve şaşkınlığından eser yoktu. Şu anda saçı kusursuzdu; başının lekeli derisini örten gümüş renkli topuzu yastığa hiç değmemişti. Bütün gece oturup seslerin başlamasını beklemiş olmalıydı.

Yakalandığı için telaşlanan Seth –daireye girdiği için işten atılabilir ve gelen seslere onun sebep olduğu sanılabilirdi– konuşmaya çalıştı. Ama korkudan iki kelimeyi bir araya getiremedi. Bayan Roth, sabah ilk iş olarak gidip bunu Stephen'a söyleyecekti. Kadın sadece kızgın değildi; onu bu kapının önünde elinde anahtarlarla görünce tepesi atmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı, alt dudağı sinirden titriyordu, küçük gözleri öfkeden açılmıştı. Bileğini bükerek elini kaldırdı, geceliğinin kolu aşağı kayıp mavi damarlı ve lekeli derisini gözler önüne serdi.

"Sana bir soru sordum. Ne yapıyorsun?" Sesi bağırma seviyesine kadar yükseldi. Kadını susturmak istiyordu ama elinden bir şey gelmiyor, onu sakinleştiremiyordu. Kadın çok kurnazdı. Burada oturan

biri olarak başkalarının zayıflıklarını, düşük konumlarını ve avantajlarını bilirdi. İnsanları yakalayıp onlara eziyet etmeye çok meyilliydi.

Seth yutkundu. "Bir ses duydum. Birinin içeri girdiğini zannettim."

"Yalan söylüyorsun. Sensin. Sebep sensin! Gürültüleri sen çıkarıyorsun. Biliyordum! Üst katta olduğumu bildiğinden beni korkutmak için yapıyorsun. Yaşlı bir kadını korkutan korkunç bir adamsın. Stephen'ı istiyorum. Derhal Stephen'ı ara."

Seth'in midesi bulandı. Üzerindeki korkuyu bir türlü atamıyordu. Sanki yine çocuk olmuştu. Bu kadın karşısında ne yapacağını şaşırıyordu.

Kaltak.

Bu kadını sırf görmek bile içini öyle yoğun bir hiddetle doldurıyordu ki onun o kurumuş çöp gibi bedenini duvara vurup parçaladığını hayal etti. Koca kafası, seyrek saçları, gevşek et ve çıta gibi kemiklerden oluşan kukla gibi bedeninin üzerindeki sivri ve hain yüzü... Neden hâlâ yaşıyordu ki? Kendi ailesi bile ondan hoşlanmıyor, hiçbir hemşire ona bir aydan fazla katlanamıyordu. Her gün onları bir şekilde ağlatırdı ve kimse onun için çalışmak veya onun yanında durmak istemezdi. Sonu gelmez istekleriyle gıkı çıkmayan Stephen'ı bile canından bezdirmişti.

Seth, duyduğu nefretten bembeyaz kesildiğini hissetti. Kendisini ürküten bir iticilikti bu; geçtiği zaman kendisini bile hayret içinde bırakıyordu. Sürekli tecrübe ettiği ama bir türlü alışamadığı bir şeydi bu; daha önce hiç böyle yoğun bir nefret hissetmemiş ya da o nefreti dosdoğru bir şekilde yaratıcılığa dönüştürmemişti. Bu kadın onun başka bir şansı olmadığını anlamıyor muydu? Kendisinden çok daha önemli bir şeyin, dehasını geliştirmesi için onu buraya çağırdığını anlamıyor muydu?

Seth sonunda toparlandı, öfkesini bastırdı ve bu durumdan çabucak kurtulmasını sağlayacak bir şeyler düşündü. "Geceleri bu binada yaşayanların huzur ve güvenliğinden ben sorumluyum. Buradan gelen

seslerden ben de rahatsız oldum." Parmağını kapıya dayadı. "Anahtarla ilgili aptal bir kural yüzünden de bir şey yapamıyordum. Siz de her gece arayıp altınızdaki boş daireden gelen sesler yüzünden şikâyette bulunuyordunuz. Bu iş biraz fazla uzamıştı, Bayan Roth. Ben de bu gece içeri girmeye karar verdim. O yüzden isterseniz Stephen'ı arayın. Umurumda değil, çünkü artık bana da bıkkınlık geldi."

Kadın başta birinin kendisiyle böylesine mağrur bir edayla konuşmasına şaşırmış gibi göründü. Ama yüzündeki öfke yavaşça kayboldu ve yerini, kendisini sessizce süzerken ve söylediklerini düşünürken beliren şüpheci bir ifadeye bıraktı. Birkaç dakikalık değerlendirmenin ardından tekrar çarpık elini kaldırdı ve ona iri boğumlarını ve damarlı parmaklarını gösterdi. "Bana yalan söyleme. Geceleri oraya girip eşyaları oynatan, gürültü yapan sendin."

Seth bu durumdan sıkıldığını gösterebilmek için elinden gelen tüm hüneri sergiledi. Zorlanmamıştı, çünkü çokça pratik yapma imkânı olmuştu. Başını iki yana salladı ve ilahi bir güce sığınır gibi yüzünü yukarı çevirdi. Bu kadarı yeterli olmalıydı, kadının sesindeki güç büyük ölçüde gitmiş olsa bile. "Bayan Roth, neye isterseniz ona inanın. Ben sadece işimi yapıyorum. Aşağıda oturup gürültüleri duymazdan gelseydim daha mı çok hoşunuza giderdi? Öyle olsun." Kapıyı kilitledi ve merdivenlere yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kadın, bükük parmağı yine havada kanca gibi sallanıyordu.

"Aşağı iniyorum, Bayan Roth. Öyle istemediniz mi?"

"Salaklaşma. Gel de aç şu kapıyı. Kendi gözlerimle görmek istiyorum. Hadi, aç."

Seth gülümsemesini güçlükle bastırdı. Stephen'a Bayan Roth'un gürültüler yüzünden kendisini daireyi açmaya zorladığını söyleyebilirdi. Üstelik daireyi ona göstererek çenesinden de kurtulmuş olurdu. Önce Stephen'ı araması gerekirdi ama onu uyandırmak istemiyordu. Janet

hastayken ve her şeyle uğraşmak zorundayken ne kadar yorulduğunu biliyordu. Belki Stephen ile bunu aralarında bir sır olarak saklayabilirlerdi. Zaten aralarında bir tür anlaşma yok muydu? Öyleyse sorun çıkarmanın anlamı neydi?

Ama Bayan Roth resimleri görünce ne diyecekti? Kadına inme inmeden önceki solgun yüzündeki hayret dolu ifadeyi gözlerinin önüne getirdi; beyninin içindeki kara damarlardan birinin çatlayıp içindeki ölümcül sıvıyı dışarı sızdırdığını hayal etti.

Eğer onlara bakıp hayatta kalmayı başarırsa Stephen'a şikâyet ederek her şeyi mahvedeceğini de biliyordu. Seth işten atılabilirdi; baş kapıcılık terfisini de kaybederdi. Sonunda kilitler değiştirilir ve kapıya alarm yerleştirilirdi. Resimlere erişimi de bu şekilde sona ererdi.

Neden bu gece? Neden bu kadın tam da bu gece ortaya çıkmaya karar vermişti? Son odadaki resimleri görmeye can atıyordu. Korkuyordu ama onların Green Man'deki odasında yaptığı çalışmaların üzerindeki potansiyel etkisini de düşünüyordu. Duvarlara yaptığı, daha boyası kurumamış resimler... Canlı gibi. Londra sanat dünyasına diz çöktürecek şeyler. Elbette şüpheleri de yok değildi. Yaptığı şeylerin, kendi dönüştüğü şeyin ve evin içinde gördüklerinin korkusuyla hasta olmuştu... Ama bir sanatçı cesur olmalıydı ve ellerinden dökülen şeyler inkâr edilemeyecek kadar harikuladeydi.

"Seni ahmak! O daire bana ait. Sahibi benim. Aç şunu. Aç diyorum sana. Ne deniyorsa onu yap."

Yine telaşlanmaya başladı. İçinde artan paniği hissediyordu. Anahtarları cebinden aldı. Dairenin anahtarını aradı. Ama nasıl olurdu? Bu dairenin ve içindeki dehşet verici harikaların sahibi Bayan Roth muydu?

Sonra başka birinin sesini duydu. Bayan Roth'un arkasındaki merdivenden. Bu sesi çok iyi tanıyordu; onun sözlerine terk edilmiş eski dairelerin soğuk ve rüzgârlı gölgelerinden, yağmurla ıslanmış

Hackney sokaklarından ve Green Man'in odalarındaki gizli dehşetlerden aşinaydı. Başlıklı arkadaşı geri dönmüştü. "Hadi Seth. Yaşlı kadın için aç kapıyı. İçeride onu görmek isteyen biri var. Eski bir dost. İçeride kendisiyle ilgilenilecek. Hak ettiğini bulacak."

Merdivenin başında ve yarısı duvarın arkasında kalan yerde Seth naylon parkanın kapalı başlığını gördü. Yüzü karanlıkta kaybolmuştu ve erimiş elleri büyük ceplerinin içindeydi.

Hak ettiğini bulacak.

Bu da ne demek? Seth'in midesi bulandı.

"Ver şunları bana! Çekil önümden!" Bayan Roth sahanlığı geçip geldi, yaşlı bir kadına göre hızlı hareket ediyordu. Seth'in kararsızlığına sinirlenmiş olan kadın boğumlu elleriyle uzanıp anahtarları onun elinden almaya çalıştı.

Seth anahtarları onun erişemeyeceği kadar yukarı kaldırdı. Kadına baktı ve sesine duygu katmamaya çalışarak konuştu. "Lütfen. Müsaadenizle işimi yapabilir miyim?"

Çaresi yoktu; kadın ona başka seçenek bırakmamıştı. Ön kapının anahtarını kilide soktu. Artık kendisi sorumlu değildi.

"Acele et, çabuk. Ne dikiliyorsun orada?"

Seth önce kilidi, ardından da kapıyı açtı. Orada öylece durup önündeki karanlığa baktı. Soğuk bir rüzgâr yüzüne vurdu ve boynunun titremesine neden oldu.

Kadının bileğini tuttuğunu hissetti. Kadının, öfkesine ve kendisiyle konuşma tarzına rağmen hâlâ kendisine refakat etmesini ve onu korumasını beklediğini gördü.

Kadına baktı ve ne kadar telaşlı olduğunu fark etti. O daireden çok korkuyordu. Burası hakkında ne biliyordu? Bir şeyler biliyor olmalıydı. İkinci Dünya Savaşı'ndan beri bu binada yaşıyordu ve binanın eski sakinlerini tanıyor olmalıydı. Zamanında onlarla komşuydu ve şimdi daire kendisine aitti.

Seth kadını karanlığa yönlendirdi, kapıdan içeride durup ışıklara uzandı. Koridor kırmızı bir ışıkla aydınlandı.

"Çalışmıyorlar mı? Çok karanlık. El fenerin var mı?"

Demek ki gözleri iyi görmüyordu. Şaşılacak bir şey değildi, Kadın neredeyse yüz yaşına gelmişti. Seth omuzunun üzerinden bir göz attı. Başlıklı çocuk sahanlıkta durmuş, onları izliyordu.

"Kapıyı açık bırak. Gözüm tutmadı burayı," diye mırıldandı Bayan Roth. "Bir şey görebiliyor musun?" Sesinin eski gücü kalmamıştı. Artık sadece ürkek, yaşlı bir kadındı ve Seth'in bileğini tutarak destek arıyordu. Nasıl olmuştu da bu kadından korkmuştu?

Ve evet, Seth her şeyi görebiliyordu: kirli fildişi rengi örtülerle kaplı, kırmızı duvarlara asılı ve lekeli camların arasından sızan loş ışıklarla aydınlanan tablolar. Tıpkı bıraktığı gibi. Ama gariptir ki Bayan Roth'un resimleri görüyor gibi bir hali yoktu. Hâlâ karanlıktan şikâyet ediyordu. Seth'e yaslandı, kafası ancak onun göğsüne denk geliyordu. Seth, içinde beliren yakınlık duygusunu derhal sildi, bunun dostluk veya saygıdan kaynaklanmadığını biliyordu. Kadın onu sevmiyordu. Şu an ona ihtiyacı vardı, hepsi bu. Sabah olduğunda onu Stephen'a şikâyet edecekti. Onunla bu muhteşem kutsal mekân arasındaki ilişkiyi berbat edecekti.

"Birini görebiliyor musun?" Sesi titrek ve yalvarır gibiydi. Sonra karanlığa bağırdı, "Kimse var mı?" sesindeki o buyurgan ton geri gelmişti ama koridorda ilerledikçe etkisini yine kaybetmeye başladı.

"Bayan Roth, burada kim oturuyordu?"

"Korkunç bir adam," dedi. Sesindeki güç bir kez daha gitmeye başlamıştı. Şaşkın ve korkmuş gibiydi. Çaresizlik ve korku bir araya gelip ağzını açık bırakmış ve başını öne eğmişti, sanki kendisine çok acı veren bir şeyi hatırlamak zorunda kalmıştı. Her zamankinden daha kambur görünüyordu. "Onun geri gelmesini istemiyoruz."

Koridordan devam ettiler. Kadının nefes almakta zorlandığı belliydi. Farkında olmadığı bu kırmızı duvarların arasında yürümek onun için çok yorucu bir iş gibi görünüyordu. Seth kadının sızlandığını duydu.

"Burada bir sanatçı yaşıyordu, değil mi Bayan Roth?"

Bayan Roth bir şey demeden kapalı kapılara baktı.

"Muhtemelen hoşlanmadığınız biri. Söyleyin Bayan Roth, kimdi o korkunç adam ve size ne yaptı?"

"Onu düşünmek istemiyorum. Bir daha sorma bana. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Burada olmaz. Burayı sırf o adamdan kurtulmak için aldım." Sonra fısıldarcasına, "O gittikten sonra," dedi.

"Ne yaptı bu adam, Bayan Roth?"

"Kes sesini!" diye bağırdı kadın aniden ve aynalı odanın kapısını işaret etti. "Orada. Duyuyor musun? Sesini duyabiliyorum. Gülüyor. Bu olamaz. Ondan kurtulmuştuk." Onun bu ani korkusunun şiddeti Seth'i ürküttü. Kadın titriyordu. Korkudan bembeyaz olmuştu ve Seth onu tutuyor olmasa çoktan yere yığılmıştı. Tahta iskeletli bir kukla gibi.

"Geri gelmiş olamaz. O olamaz. Biri bizimle oyun oynuyor. Ondan kurtulmuştuk. Buraya gelmesine izin vermedik. Aç şu kapıyı. Kapıyı ve ışıkları aç. Görmek istiyorum. Buna inanmıyorum."

Ne yapacağını bilemeyen ve odanın içindeki gücün farkında olan Seth tereddüt etti. Kapının yanında dikilip durmak onu geren bir beklenti hissine yol açsa da korku Bayan Roth'un aklını başından almıştı. Titriyordu. Ne duymuştu acaba? Onun güldüğünü duymuştu söylediğine göre. Ama Seth rüzgârın sesinden başka bir şey duymamıştı. Evet, uzaktan gelen bir rüzgârın sesi. İnanılmaz bir soğukluğun yaklaşıyor olduğu hissi, sanki kara bir denizden karşı konulmaz bir dalga üzerlerine doğru geliyordu. Aynı anda hem altlarında olan hem de tepeden üzerlerine gelen bir deniz.

"Hayır, güvenli değil burası. Gitmemiz gerek," diye fısıldadı kadına çaresizce.

"Aç şunu. Kapıyı aç. Görmek istiyorum. Bu olamaz. O geri gelmiş olamaz." Kadın kontrolden çıkmıştı. Saçlarının düzgün ve gümüş renkli topuzu dağılmaya başlamıştı. Derisinin yüzeyinden çekilmiş gibi görünen damarlarının içinde kalan kan ne durumdaydı acaba? Kadın yıkılmak üzere gibi görünüyordu. Cildi kül rengine dönmüş ve gözlerinin beyazı görünmeye başlamıştı.

Ama orada durup kadının çığlık atmasına izin veremezdi. Birilerini uyandırabilirdi. Şu anda biri Stephen'ın kapısını çalıyor veya aşağıyı arıyor olabilirdi. Daha da kötüsü polisi. Yine kontrolü kaybediyordu. Bu aptal ve panik halindeki yaşlı sürtüğe hâkim olamıyordu. Huzursuzluk ve korkunun yerini öfke aldı. Öfkenin faydası olabilirdi. "Tamam, tamam," dedi, sinirden dişlerini sıkmıştı. Uzandı ve soğuk kapı kolunu tuttu. Ama tam çevireceği sırada kol elinden ayrılıp kurtuldu. Kapı, ikisine de korkudan çığlık attıran bir güçle içeriden açıldı.

Seth masanın başına oturdu. Kımıldamıyordu. Giriş kapısının camına ve camın ardındaki koyu mavi şafağa bakıyordu. İçinden başlayan bir titreme tüm vücuduna yayılıyordu. Tavandaki ısınan lambalar cızırdamaya devam ediyordu. Dışarıda bir yerlerde güçlü bir araba hızlanarak uzaklaştı.

Zihnini berrak tutmaya çalışsa da masanın altında duran televizyon ekranındaki hareketi bile takip edemiyordu. Belirsiz hareketler, renkler ve anlaşılmaz seslerden başka bir şey algılamıyordu. Kafasındaki görüntüler çok daha ön plandaydı. Durmayı veya beklemeyi reddediyor, sürekli bir araya gelip üst katta yaşananları tekrar tekrar zihninde canlandırıyorlardı.

İçgüdüsel olarak karanlıktan, orta kapının arkasındaki boş dikdörtgenden geriye kaçtığını hatırladı. En azından ona öyle görünmüştü. Kapı içeriden gelen bir emirle elinden kayıp açıldığında odanın içinin somut bir halde olmadığını görmüşlerdi.

Sonra Bayan Roth'un düştüğünü gördü. Yavaşça, yana doğru. Ayağının altındaki mermer zeminin üzerine yığılmıştı. Kadın çığlık atmaya veya kendini korumak için kollarını kaldırmaya bile fırsat bulamadan düşüp kalmıştı. Yüzü kapıya dönük halde öylece yatıyordu. Şaşkın görünüyordu. Dudaklarını kımıldatmış ama ses çıkaramamıştı.

Seth odanın içine baktı. Koridordan gelen kırmızı ışık odanın bir bölümünü aydınlatıp uzaktaki bir aynayı ve karşı duvardaki uzun ve karanlık dikdörtgenleri ortaya çıkardı. Sanki somut ve dokunulabilir bir madde daha önce karanlık ve boş olan mekânın içinde kendini yeniden şekillendirmişti. Ve kaşla göz arasında bir şeyin kapının önünden geçtiğini fark etti. Sağdan sola doğru. Kambur. Acayip ve giderek yaklaşan rüzgârın içinde bile duyulabilen bir hışırtıyla hareket ediyordu.

"Çabuk, Seth. Çabuk. Anlaşmıştık, dostum. Söylemiştim sana. O yüzden acele et. Kadını içeri at. Fazla zaman kalmadı," diye seslendi başlıklı çocuk arkasından.

Bayan Roth da bir şey görmüştü. Gözleri yuvalarından öyle bir fırlamıştı ki yüzü alçıdan bir ölü maskına benzemişti. Kornealarının olduğu kısımlar dışarı taşacak gibiydi. Gözlerini hiç kırpmadan sadece açık olan kapıya bakıyordu. Ağzının kenarından yere salyalar akmaya başladı. Bir hayvan sesini andıran kısık bir inilti çıkarıyordu. Yaralı akciğerleriyle nefes almaya çalışan ama bir yandan da düşmanına hırlayan, korkmuş ve ölmek üzere olan bir hayvan gibi.

Seth ondan iğrendi. Gördüğü bu acizlik karşısında iğrenme duydu. Yerde iki büklüm yatan o bedenden uzaklaşmak istedi.

Onu dinlememişti. Söylediklerinin tek kelimesini bile. Hak etmişti bunu. Aptal sürtüğün oraya girmemesi gerekiyordu. Ona anlatmaya çalışmıştı.

"Seth, Seth," diye bağırdı çocuk telaşlı ve tıslayan bir sesle. "Haydi durma. Onu içeri at. Kurtul ondan. Elini çabuk tut. Uzun süre açık

kalmayacak. Kadın da ağır yaralı. Başın derde girecek yoksa. Seni suçlayacaklar. Hadi hemen yap."

Bu sözlerin ardından yaşlı kadının yanında diz çöktü. Onu dar ve sivri omuzlarından tuttu. Kadını bu odadan içeri atarsa tüm sorunlarının çözüleceği düşüncesinin verdiği güvenle hareket etti. Tek seferde her şey bitecekti. O da gerekeni yaptı.

Seth onu hareket ettirmeye çalışınca kadın inledi ama gözlerini bir an bile kapıdan çevirmedi. Geceliğinin altında bedeni çok cılız ve sertti. Geceliği açıldı. Bir yerinden kavramak zordu.

"Çabuk ol Seth. Çabuk. Onu içeri at ve kapıyı kapat. Yapman gerek. Hemen. Bitir şu sürtüğün işini."

Hissettiği bu korkuyu, şaşkınlığı, aklın ve mantığın yokluğunu bir an önce son erdirme gayesiyle kadını koltuk altlarından tutup havaya kaldırdı ve yüzünü kapıya doğru çevirdi. Kadın hiç kımıldamadan ve gıkını bile çıkarmadan, gözleri hâlâ açık halde, kollarında asılı durmuş odaya sunulmayı bekliyordu.

Düşmüş olan yaşlı birini asla hareket ettirmemek gerekir. Görevli odasında kendilerine verilen ilk yardım eğitimini hatırladı. *Şoka girebilir.* Kadının muhtemelen kalçası çıkmıştı ama Seth bunları düşünecek noktayı çoktan geçmişti.

"İşte bu kadar. At içeri. Gönder sürtüğü," dedi başlıklı çocuk, sesi heyecanla doluydu ve itici bir kahkahaya dönüşmeye başladı. "Yalnız yukarı bakma Seth. Sakın yukarı bakma."

Seth bu emre itaat etti. Kadının çıkardığı tüm sorunların bu şekilde sona ereceğini bilerek öne doğru yürüdü. Hiç durmadan ve yukarı, sağa ya da sola bakmadan odanın ortasına geldi. Sonra kadını yere bıraktı.

Sanki bir rüyanın içinde yürüyordu. Vücudunun hiç ağırlığı yoktu. Çevresindeki hava inanılmaz derecede yoğun ve ciğerlerini yakacak kadar soğuktu.

Bu mekânın kurallarına uyarak yapılması gerekenleri yaparken hiçbir şeyin anlamının olmadığını ve olmasının da gerekmediğini biliyordu. Tavanı yok olup korkunç bir hava girdabı ve yarım yamalak sesler haline gelmiş bir odada –bakmadan bile böyle olduğundan emindi– yapması gereken şeyleri yapıyordu sadece. Bulunduğu yere kilometrelerce uzaktaki bir yerden hızla gelen soğuk ve dipsiz bir türbülans başının üzerinde korkutucu bir hızla tersine dönüyor ve gittikçe yaklaşıyordu. Bu sesi daha önce de duymuş ve radyodan gelmekte olduğunu umut etmişti. Ama artık öyle bir şey olmadığını biliyordu. Bu, kırmızı duvarlardaki tablolarda resmedilmiş olan sonsuzluktu. Ve öyle bir güç ve enerjiye sahipti ki Seth kendini bir dünya harikasının karşısında ve olduğundan çok daha önemsiz hissediyordu.

Seth elinden geldiğince çabuk döndü ve kapıya, ardından dışarıdaki koridora doğru yürüdü. Bacakları titreyerek kapıdan geçti, koridora ancak onlar izin verdiği için dönebildiğini biliyordu. Sonra hiç vakit kaybetmeden kapıyı arkasından kapadı. Gözleri yere bakıyordu, o nedenle kapı kendiliğinden hareket edip çarptığında odanın içinden hızla gelip Bayan Roth'un üzerine kapanan şeyin ne olduğunu tam olarak göremedi.

Çığlığı kısa sürmüştü. Derinden başlayıp yükselmiş, titremiş ve birden kesilmişti. Bunu ani bir çatırtı ve ardından güçlü eller tarafından ezilen taze sebzeleri veya şömineye atılan kuru talaşları andıran bir dizi çatırtı takip etti.

Ve nedeni belirsiz bir girdap halindeki rüzgârın gürültüsü, statik parazitlenme sesi ve alınıp götürülenlerin feryatları öyle aniden yükseldi ki Seth, Barrington House'daki herkesin yataklarından fırlayıp sesleri dinlediğinden emindi. Böyle büyük bir gücün etkisiyle tüm camların parçalanmasını bekleyerek yerinde büzüldü.

Ama olmadı. Gürültü birden kesilmeden hemen önce, ahşap bir zeminde hareket eden toynak seslerine benzer sesler duydu. Sesler, hızla Bayan Roth'u bıraktığı yere doğru gidiyordu.

Sonrasındaki sessizlik de en az bundan önce elini ve ayağını birbirine dolaştıran gürültüler kadar dayanılmazdı. Çünkü huzur verici bir sessizlik değildi bu. Aksine gerilim doluydu. Sessizlik uzayınca Seth kapının diğer tarafında yapılmakta olan tüyler ürpertici işin nihayet sona erdirilmiş olduğunu düşündü.

Başlıklı çocuk, işleri idare ettiği yerden tekrar koridora dönmüştü. Seth'in yanına gelip durduğunda genç adam keskin barut ve yanık karton kokusundan yüzünü buruşturdu.

"Doğru olanı yaptın, Seth." Çocuk kıkırdadı ve parkasının başlığı içindeki –Seth'in göremediği– hareketle titredi. "O sürtük bunu hak etmişti. İhtiyar sürtük. O bunu yaptığın için memnun olacak, dostum. Ne zamandır bu yaşlı sürtüğü istiyordu. Şimdi içeri gir ve ortalığı temizle dostum. İşin daha bitmedi."

Tekrar içeri girip temizlik yapmak zorundaydı. Bütün vücudu korkudan titredi ve ağlamamak için alt dudağını ısırdı.

"Hadi Seth. Eğer acele etmezsen yakalanacaksın, dostum."

Seth, aynalı odanın kapısına dayanıp içeriyi dikkatle dinledi. Ahşap kapının arkasından içeride herhangi bir hareketin veya varlığın olup olmadığını anlamaya çalıştı. Eğer bir şey duyarsa kaçmaya başlayacak ve binadan çıkana kadar arkasına bile bakmayacaktı. Ama hiç ses yoktu. Yaşadığı korku ve şokun ağır ağır yatışmasıyla Bayan Roth tekrar aklına geldi. Asla adım atmaması gereken bir dairenin içinde, yerde yatan yaşlı bir kadın. Ağır yaralı veya daha beter halde bir kadın. Kapıyı açtı.

Kadını yerde yatar halde gördü. İki büklümdü, bıraktığından çok farklı değildi. Yüzü aynaya dönük, yan yatıyordu. Aynada onun yüzünü görebiliyordu. Yüzü korkudan öyle bir çarpılmıştı ki Seth kadının attığı çığlıkları yeniden duyar gibi oldu. Sonra Bayan Roth'un kıpırtısız bir yığın halindeki geceliğinin ve cılız uzuvlarının aynadaki yansıması üzerinde anlık bir hareket gözüne takıldı.

Aynanın içinde, aynanın karşı duvardaki bir diğer aynayla yüz yüze durmasıyla oluşan dikdörtgen biçimli yansımalar tünelinin içinde, bir şeyler projektörden yansıtılan bir filmin görüntüleri gibi kesik kesik hareket ediyordu. Ama Seth'in gördüğü şey her neyse iki adım atmasına kalmadan gözden kaybolmuştu. Burada görüp duyduğu onca şeyden sonra bile aynanın içerisinde uzun, soluk ve kırmızı kafalı bir şeyin hareket ettiği düşüncesi korkudan ödünü patlatıyordu. Ve o şey sanki yumrularla kaplı bir bileği tutup çekerek onu odadan uzağa, gittiği yerin derinliklerine götürüyordu.

Seth döndü ve etrafındaki üzerleri açık sekiz tabloya baktı; her duvarın ortasına konmuş olan aynaların iki yanında birer resim bulunuyordu. Sanki içindeki her şey birden çalışmayı bıraktı, sanki resimlerin neden olduğu saf korku yüzünden hepsi bir anda durmuştu.

Her tabloda aynı yüz vardı, ama yukarı doğru gerçekleşen korkunç bir hava akımının etkisiyle maruz kaldıkları parçalanmanın farklı aşamalarında görünüyorlardı. Hava akımının hızına bakılırsa eti kemikten ayırmada bir alev tabancası kadar etkili olmuştu. Sanki vücudun tepesindeki kafa bir anda paramparça olmuştu. Sekiz tabloda, vücut bir sandalyeye bağlıyken yüzün kademe kademe nasıl dağıldığı, parçalarına ayrıldığı ve sonra yukarı çekildiği gösterilmişti. Kafalarda kalan parçalardan bu yüzün sahibini tanıdı. Bu Bayan Roth'tu.

Seth gözlerini kapatıp düşündü. Yüzünü ovdu.

Yukarı bakma.

Bayan Roth'un soğuk bedeninin önünde diz çöktü. Kadını yoklayıp ona bir şeyler fısıldadı ama geceliğin içine yığılmış kaskatı vücudunun bir tepki vermediğini gördü. Gözleri hâlâ açıktı ama onlara bakmamayı tercih etti. Ne doğrudan yüzüne ne de aynadaki yansımasına baktı. Bu gözler, ağzından çıkmaya fırsat bulamayan dehşet dolu bir çığlığın etkisiyle ardına kadar açılmıştı.

Daha fazla zaman harcamadan bu kemik yığınını ve sallanan kafasını alıp hızla koridordan geçerek kapıdan dışarı çıktı. Üst daireye geldi, daire on sekizin kapısından geçip yatak odasına girdi. Ve kadının cesedini, dengesini kaybedip yere düşmüş gibi göstermek için, başını yere dayayarak yatağın dibine yerleştirdi. Çıkardığı seslere Imee bile uyanıp gelmemişti. Belki de canından bezmiş ve köle gibi çalışan kadıncağız ancak zil sesine tepki veriyordu.

Seth daha sonra gerileyip eserine baktı. Kadının bir ayağı yorganın içinde olan çekmiş ve pörsümüş bedeninin duruş şeklinden tatmin oldu, döndü ve hızla daireden çıktı. Kapıyı arkasından kapadı ve hem bıraktığı izleri hem de aynalı odadaki resimleri örtmek için daire on altıya indi. Hâlâ ıslak olan tablolarda resmedilmiş olan o korkunç yüze bu kadar yakın olduğu için gözlerini kapalı tutmaya karar verdi.

YİRMİ BEŞ

"Onu öldürmüşler Miles. Canına kıymışlar."

Ceketini çıkarmakta olan Miles durdu. "Kim? Kimden bahsediyorsun?"

Apryl nefes nefeseydi, söylediklerinin anlamsız olduğunu biliyordu ama Miles otel odasına girince kendini daha fazla tutamamıştı. "Büyük enişte Reginald, Bayan Roth'un kocası ve Tom Shafer. Orada, Barrington House'da yaşayan adamlar. Onu öldürdüler. Onunla rüyalar ve gölgeler hakkında konuşmaya gitmişlerdi. O adamın kendilerine musallat olduğunu düşünmüşler. Büyük teyzemin günlüklerinde yazdığı gibi. Her şey adam oraya taşındıktan sonra başlamış. Daha sonra başına bir kaza gelmiş ve her şey daha da beter olmuş. Sence bunlar mantıklı değil mi?"

"Hayır, değil. Neden bahsediyorsun sen?"

"Binanın sakinleri onu öldürmüşler. Dairesindeki resimleri görmüşler. Onları yakıp yok ettikten sonra onu da öldürmüş olmalılar. O ortadan kaybolmadı. Öldürdüler onu."

"Hayatım, lütfen otur. Lütfen. Sakin ol. Dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Aklın başında değilmiş gibi konuşuyorsun."

Ama Apryl odada ileri geri yürümeye devam etti. "Bana söylememeye çalışıyordu ama aslında söylemek istiyordu. Kadın çok yaşlı, Miles, ama bunamış filan değil. Kafası zehir gibi çalışıyor. Ne yaptığını gayet iyi biliyor. Tam bir kontrol manyağı. Ama anlaşılan vicdanına yenik

düşmüş. O yüzden sefil bir cadaloz haline gelmiş. Suçluluk duyuyor ve birine itirafta bulunmak istiyor. Onu zayıf bir anında yakaladım, uyandığı zaman. Henüz kendine gelmemişti –nasıl bir şey olduğunu anlarsın bunun– ve içindekileri boşaltmak istiyordu.

"Hâlâ çocuk gibi şımarık," diye devam etti. "Ama fazla zamanı yok ve bunun farkında. Korkunç şeyler yapmış ve bunlar zamanla içinde birikmiş. Lillian da bunun bir parçası. Hep birlikte yapmışlar ve üzerini örtmüşler. Şimdi ise herhalde daha fazla dayanamadı ve Felix Hessen'in binaya geri döndüğünü iddia etmeye başladı. İntikam veya öyle bir şey için olmalı, bilmiyorum. Dairesinden onun sesini duyduğunu söyledi. Daha önce yaptığı gibi alt katta gezinip duruyormuş. Hemen bir üst dairede yaşıyor. Merdivenler, daha önce de olduğu gibi, tekrar karanlığa gömülmüş. Onun yıllar önce beraberinde getirdiği karanlığa. Tekrar sesler duyup bir şeyler görmeye başlamış. Tıpkı Lillian gibi. Bulaşıcı bir şey bu. O kadar rahatsız edici bir yer ki... Yani... Ben bile tekrar bir şey gördüğümü sandım. Ama sanki... Sanki sonunda vicdanına teslim oldu. Çok korkunç, ama Hessen'in ve tablolarının başına gelenleri de açıklıyor."

"Sen aklını mı kaybettin?"

"Dinle beni." Apryl adamın yanına oturdu ve iki eliyle kolunu sıkıca kavradı.

"Ama..."

"Sadece dinle. Lütfen. Bana bir iyilik yap Miles ve sadece dinle." Apryl, Bayan Roth ile görüşmesini ve ondan öğrendiklerini daha sakin bir şekilde anlattıktan sonra Miles yatakta geri yaslanıp dirseklerinin üzerinde durdu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle kıza baktı.

"Anladın mı?" dedi kız, gözleri ve elleri hâlâ heyecandan kıpır kıpırdı.

"Tanrım, ne korkunç bir hikâye..."

"Evet. Hessen'in kayıp yıllarının hikâyesi ve resim yaptığının ispatı."

"İhtimal. Sadece bir ihtimal."

"Yapma Miles."

"Sakin ol tatlım. Biraz kendine gel. Bir karara varmadan önce ben de Bayan Roth'la konuşmak istiyorum."

"Seninle görüşmeyeceğinden eminim. Beni de bir daha kabul etmeyecektir, hiç şüphem yok."

Miles kaşlarını kaldırdı. "Peki onca şeyi nereden çıkardın? Karanlık, daireden gelen sesler. Bana sorarsan hepsi çok korkutucu şeyler ve Lillian'ın yazdıklarına da aynen uyuyor."

Apryl gülümsedi, o kadar heyecanlıydı ki çığlık atmak istiyordu. "Değil mi? Günlüklerin hepsini okudun mu? Öyledir umarım."

Adamın alnı kırıştı. "Okudum. Anlaşılabilir olanların sonuncusunu da bugün öğleden sonra işteyken bitirdim. Hatta bazılarını iki kez okudum. Ama tatlım, sanırım Bayan Roth aklını kaçırmış. Tıpkı bana anlattığın, Dostlar'ın toplantısında Hessen'i tanıdığını iddia eden Alice gibi. Ve büyük teyzen..."

"Lillian, Alice gibi değil." Apryl ardından durdu ve ellerini yanaklarına vurdu. "Aman Tanrım Alice. Alice de kaza hakkında aynı şeyi söylemişti. Hessen'in bir kaza geçirdiğini bildiğine göre onu mutlaka tanıyor olmalı. İkisi de savaştan sonra onu görmüşler. Sanırım adam kendi kendine zarar vermiş."

"Tamam, sakin ol."

"Neden? Uzman olan sen değil misin? Van Gogh kendi kulağını kesmedi mi? Hessen orada yalnız başınaydı ve gördüğü hayaller yüzünden ızdırap içindeydi. Deli gibi çalışıyormuş. Kendi kendini yok eden bir akla sahipmiş. Kimseninkiyle kıyaslanamayacak bir akıl. Bunu sen söylemiştin. Her şey birbirini tutuyor. Kendi kendine konuşup bağırıyormuş. Oturduğu yerlerden atılmasına neden olacak ayinler yapıyormuş. Tanrım, orada iyice delirip sonra kendi yüzünü yakmış olmalı. Kendi güzel yüzünü."

"Apryl lütfen bu kadar ileri gitme. Lütfen. Elimizde delil olmadan kafamızdan böyle şeyler kurmayalım. Bir grup yaşlı ve yarı deli kadının söyledikleriyle hüküm veremeyiz. Bana Barrington House'da yaşayanların Agatha Christie tarzı bir cinayet planladıklarını söylüyorsun. Bayan Roth, elinde şamdanla yemek odasında."

"Miles, eğer bana güleceksen git buradan."

"Hey, dur bakalım."

"Ciddiyim. Büyük teyzemin ardında bıraktığı ipuçlarını izleyerek bu noktaya vardım. Adam kendi evinde öldürülmüş ve nedenini bilmiyoruz. Kim bilir onlara neler yapmıştır? Binada pek çok Yahudi olduğunu ve onun da faşist olduğunu bildiklerini söylediler. Bayan Roth da Yahudi, yani adına bakılırsa. O yüzden pek çok sebepleri var."

"Bunlar hiç de sağlam nedenler değil. Oswald ve Diana Mosley'nin de savaştan önce ve sonra Yahudi arkadaşları vardı. Birbirleriyle sürtüşmediler. Tepede kurallar farklıdır. Birbirlerinin kusurlarına karşı çok daha müsamahalı olurlar. Ama... Apryl, şüphelerine hiç tahammülü olmadığını gösteren bir ifadeyle ona baktı "...eğer gerçekten de öldürüldüğüne inanıyorsan duruma polisin el koyması gerekir."

Kız başını salladı. "Evet ama daha fazla şey öğrenmem gerekiyor."

"Nasıl?"

"Geri dönüp Shaferlarla konuşmam gerekecek. Hepsini onaylatmam lazım. Hâlâ hayattalar. Gerekirse yoldan bile çeviririm onları. Hâlâ Reginald'ın nasıl öldüğünü bilmiyorum. Sorma fırsatım olmadı ama bu işle bir ilgisi olduğundan eminim." Dönüp Miles'a baktı. "Hikâyenin tümünü öğrenmek istiyorum. Lillian için."

YİRMİ ALTI

Endişe, uykusuzluk ve karşısında hiçbir savunmasının olmadığı şeyleri görmekten harap olan Seth, odasındaki şömine rafında duran aynadan kendine bakan korku dolu gözlerini bile tanıyamadı. Başını çevirdi. Kafasının içinde bir kalabalık korkuyla dalgalandı.

Nefes almakta zorlanıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, aşırı terliyordu. Yerinde duramadığı için sürekli volta atıyor, duvarlara ve pencerelere bakıyordu. Hasta olabileceğini düşündü.

Çok geçmeden ufukta kaybolacak olan ikindi güneşinin mat ışığı perdenin turuncu kumaşındaki yıpranmış yerleri beyaza çevirdi.

Ne yapmıştı?

Sıcak radyatörün yanında titreyerek kendine bir sigara daha sarıp yaktı. Son dakikalar içinde altıncı sigarasını yakıyordu. Sigarayı yarısına kadar kül ve izmaritle dolu olan tabağın içinde söndürdü. Bu görüntü onu daha fena yapıyordu.

En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Günlerdir çay ve sigara ile ayakta duruyordu. Çok fazla tütün, kafein ve kirli havaya maruz kalmıştı. En son ne zaman camı açtığını bile hatırlamıyordu.

Bulanık loş ışık, iki duvarın üzerine çalınmış olan kırmızı siyah renkleri aydınlattı. Bu görüntü karşısında midesi kalktı. Nasıl bu hale gelmiş, nasıl bu kadar dibe batabilmişti? Aklını mı kaçırmıştı? Yoksa yaşlı bir kadını öldürmeden önce duvarlara yüz ve vücut parçaları çizen yeni bir akıl mıydı bu?

Tanrım, gerçekten öldürmüş müydü onu?

Ne yaptığından emin değildi. Dün gece olanları hatırlamakta güçlük çekiyordu. Kafasından geçenleri bir an için yavaşlatmayı başarabilse belki o zaman ne yaptığını, o dairede ve o duvarlarda neler gördüğünü hatırlayabilirdi.

Bunların ne kadarı gerçek olabilirdi, bilemiyordu. Ama elleri hâlâ onun sıska bedenini taşır gibiydi. Çarpılmış yüzü ve açık gözleriyle yerde yatan Bayan Roth'un görüntüsünü de aklından çıkaramıyordu. Aynalı odada hızla hareket ederek kadının üzerini kaplayan gölgeyi de. Bir tapınağın sunağına kurban taşıyan rahip gibi kadını o odanın ortasına taşımıştı. Daha sonra kadının kendi odasında yatan -onun oraya koyduğu- bedenini hatırladı, yatağının dibindeydi, hareketsiz ve darmadağın bir haldeydi. Bugün onu bulacakları yerdeydi. Hemşiresi çoktan görmüş olmalıydı. Her an Stephen ya da polis kendisini arayabilirdi.

Aynada... Aynada ne görmüştü? Kırık kanatlı, cılız bir kuş gibi bir şey görmüştü. Yüzü tuhaf görünümlü kırmızı bir şeyle kaplıydı. Ve o şey kadını yansımanın derinliklerine doğru çekmişti.

Hafızasına güvenemezdi. Gerçekle kâbusu bile birbirinden ayıramıyordu. Hayır, mümkün değildi. Haftalardır halüsinasyon görüyordu. Önce rüyalar, sonra da o çocuğun görüntüsü. Tüm bunlar hasta aklının kuruntularıydı. Uzun süre tek başına kalınca böyle şeyler olurdu. Uykusuzluk, yetersiz beslenme, bunalım ve anksiyete, bir bilinci kendi kendine düşman edebilirdi. Uzun zaman önce yoldan çıkmıştı ve şimdi geri dönemiyordu. Artık bunun için çok geçti.

Seth tekrar oturdu ve gözlerini kapadı. Dişlerini sıkarak zihninde yeniden beliren Bayan Roth'un yüzünü ve aynalı odadaki tablolarda gördüğü diğer yüzün görüntüsünü bastırmaya çalıştı. Paramparça olup kemiklerine kadar soyulmuş ve hâlâ ıslak olan tablolardaki o yüzü bastırmaya çalıştı.

Londra'dan gitmesi gerekiyordu. Bu harap ve pis odadan çıkmalıydı. Daire on altıdan ve oranın kendi üzerindeki etkilerinden uzaklaşmalıydı. Kendisini kuşatan şehrin sefaletinin, saldırganlığının ve umursamazlığının ablukasından kurtulmalıydı.

Vardiyalarını tamamlamıştı ve birkaç gün tekrar işe gitmesi gerekmiyordu. Eğer sorarlarsa annesini görmeye gittiğini söyleyebilirdi. Eğer kendisinden şüphelenilirse, şehirden gidişi Bayan Roth'un ölümüne neden olduğunun bir itirafı gibi görülmeyecekti.

Bu mantıktan güç alarak ayağa kalktı. Bacakları onu güçlükle taşıyordu ve uykusuzluktan gözlerini açık tutmakta zorlandığından bir köşeye yığılmış olan giysilerini yoklayarak sırt çantasını buldu. Kirli kıyafetlerini çantanın içine tıktı. Sonra paltosunu, anahtarlarını, cüzdanını aldı ve gitmeden önce odasını kilitledi. Kuruntu, cinnet ve faydasızlığın mekânıydı burası. Bir daha asla adım atmayacağı bir yer.

New North Yolu'nun trafiği hiç bitmezdi. Kaldırımın kenarında bekledi, bu soluk ışıkta bile yanabilen gözlerini kırpıştırdı. Soğuk rüzgâr üç farklı yönden üzerine doğru esiyordu. Tozlu ve dumanlı hava yüzünde gezindi.

Sonunda yeşil ışık yandı. Essex Yolu'ndan Islington'a doğru devam etti. Angel metro istasyonuna gidiyordu. Ardından King's Cross'a geçip devam edecekti. Yürürken aynı anda hem terleyip hem titriyordu. Ateşinin tekrar yükselmesinden korkuyordu. Kendisini iyi hissetmiyordu. Yayalara çarpmamak için sağa sola sendelerken ya bir yere çakılıp kaldığını ya da geri gittiğini hissediyordu.

Gökyüzü çok alçaktı. Kederli ve griydi, en yüksek binaların sadece birkaç yüz metre yukarısındaymış gibi duruyordu. Yağmur, çamurla kirlenmişti ve çirkin kırmızı tuğlalı binalara yağıp beton binaları kirletiyordu. Uzağı görmek mümkün değildi.

Ve burada insanlar hastalıklı bir ırkın son temsilcilerini andırıyorlardı. Tuhaf şişko bedenlerinin yükleri altında ayaklarını sürüye sürüye yürüyorlardı. Kalabalık kaldırımlarda yürürken birbirlerine omuz ve dirsek atıyor, oflayıp pufluyorlardı. Seth, çevresindeki yüzlere bakmamaya çalıştı. Şehir onları ne hale getirmişti? Hepsi midesini bulandırıyordu.

Burada her şey bozulmuştu. Bazıları ise kendisi gibi bu konuda daha ileri gitmişti. En ağır hasarlılarla uzun süre bir arada olmanın ise faydası yoktu. Hele ki unutulmuş küflü köşelere düşüşünü kendi kendine hızlandırdıysan. Pis yataklar, ıslak yollar, ağaç yetişmeyen ve rüzgârın sürekli trafiğin öfkeli haykırışlarını taşıdığı labirente benzer beton blokların arasına...

Tüm bunlardan uzağa gidiyordu. Bir faydasını görmediği bu yerden kendisini çekip çıkarmalıydı. İçinde yaşayanların sefaleti sayesinde sonsuz kirliliğini yenilemeyi başaran bir şehir. Bu şekilde beslenmenin yolunu bulmuştu. Umutları yok edip zihinleri dağıtıyor, fakirliğin şoku ve zenginliğin baskısıyla kriz ve çözülme getiriyordu. Maninin boğuculuğu ve nevrozun bağlayıcılığı, çaresizliğin ve mutluluktan uçmanın sonu gelmez döngüsü, çok yakın oturan kural bozucuya karşı duyulan ölümcül öfke, otobüs camlarındaki ölü yüzler, yeraltının sessizce hazmedilişi ve suskunca aşağılanışı, ihmalkârlık ve içki, bencil bir ısrarla şakıyan binlerce farklı dil... Lanetliler şehri. Son derece çirkin ve çılgın. Hepsi de her daim kapalı bir gökyüzünden süzülen beyaz güneşin altında. Lanetlilerin yutularak kim olduklarını unuttukları yer. Oradan tiksiniyordu.

Korkusu onu teşvik etti. Nefesi kesilmiş ve çantası yüzünden rahatsız edici derecede terlemiş olmasına rağmen daha hızlı yürüdü. Dükkânların ve kafelerin donuk pencerelerinde kendi yansımasını gördü; perişandı ve eski bir çuvalı sırtlamış bir dilenci gibi iki bük lümdü. Yüzünü gördüğünde ise anormal derecede beyaz olduğunu fark etti. Korkudan beyazlamış, kaygıdan keskinleşmiş, sefaletten sarkıp

uzamıştı ama gözleri uykusuzluktan muzdarip bir adamın şaşkınlığıyla doluydu. "Tanrım," diye fısıldadı. Diğer mırıltıları içinde ezberlemiş olduğu gidiş yolunu defalarca tekrar etti: "Northern City Line'dan King's Cross'a. Birmingham'a bir bilet al. İlk trene atla..."

Milletin önünde oturduğu bir binanın camlı cephesinin yakınında Angel istasyonuna doğru son bir gayretle gitmeye başladı. Kavşağa yaklaşmıştı ve hava çığırından çıkmıştı. Sanki bir el onu göğsünden tutup ilerlemesini engelliyor, bacakları ise batan iğnelerle uyuşuyordu. Bu noktada aklında bir sürü hayal belirdi. Kalp atışından daha hızlı bir şekilde bir görünüp bir kayboldular. Lanetliler her yerdeydi.

Bankta oturan iki serseri ona defolup gitmesini söyledi. Kendi hayallerinden kaçmak için içki içiyorlardı.

Burası ancak delilerin görebileceği bir yerdi. Ama çılgınlar onunla o kadar yüklüydüler ki sadece durup bakıyor ya da unutulmuş peygamberler ve tahttan indirilmiş krallar gibi dolaşıp söyleniyorlardı.

"Orospunun dölü!" dedi ayağı kaldırıma takılınca. "Ağzına sıçtığımın çocukları!" diye bağırdı hızla geçen arabalara. Tadilat dolayısıyla kapalı olduğunu gördüğü metro istasyonu da küfürlerden payını aldı.

Şehri yok edecek güce sahip olabilmek için dua etti.

Yaya devam etmek zorundaydı. Pentonville Yolu'ndan King's Cross İstasyonu'na geçecekti. Öfkesi onu ayakta tutuyordu. Hiç kimse onu geri döndüremezdi. Ne kırık dökük kaldırımlar, ne bir türlü yanmayan yeşil ışık, ne yolunu değiştirmesine neden olan yol çalışmaları ne de yalvarır gibi bakan ve korkunç ağızları binaların bodrumlarındaki karanlıkta kımıldanan sarı suratlar ona engel olabilecekti. İnce bacaklı, yengece benzeyen bir şey tozlu küçük bir çalının ardında hareket etti. Seth gözlerini kapadı.

Saatlerce sürmüştü sanki. Gözlerine dolan teri silmek ve omurgasını sıkatlamak üzere olan sırt çantasını düzeltmek için sıklıkla durmuştu.

Görüş alanının çevresinde beyaz ışıklar belirmeye başlamıştı. Sesler yavaşlıyor ve uzuyordu.

King's Cross'ta istasyonun önündeki yolun büyük kısmı açıktı ve turuncu plastik örgülerle çevrilmişti.

Asfalt, toprak ve kilin üst üste yığıldığı katmanlarda çalışan kimse yoktu. İşaretler devrilmişti. Herkes üstlerinden geçiyordu. Oyuklu teneke yüzeye çarpan topuklarının çıkardığı ses kafasının içinde yankılandı. Beyninin tepesi uyuşmuştu ve karanlığı gözlerine doğru sürüyordu.

İstasyonun ana girişinin yakınına iki polis arabası park edilmişti ama polisler görünürde yoktu. Tasmalı altı köpek ana girişi tutmuştu. Sahiplerinden birinin karnına kadar inen gri ve örgülü bir sakalı vardı. Diğeri ise zayıf bir adamdı, sivilceli suratı ve cılız bacakları ile *Big Issue* dergisi satmaya çalışıyordu. Köpeklerini zapt etmek için tasmalarını çekip birbirlerine küfrettiler. İş güç sahibi insanlar büfeden aldıkları sandviçleri yiyerek ve cep telefonlarıyla konuşarak geçip gittiler. İstasyonun içinde biri bağırdı, "Çek pis ellerini üzerimden. Uzak dur benden, pis maymun." Üç polis memuru siyah bir kadını sürükleyerek istasyondan dışarı çıkarıyorlardı. Kadının ayakkabıları yoktu. Polislerin de şapkaları düşmüştü.

Siyah kadın kimsesiz ve evsiz birine benziyordu ve uyuşturucudan kafayı yemişti. Bir elinde yarısı yenmiş bir tavuk butu tutuyordu. İki Çinli kadın mücadeleyi izledi. Bir yemek firmasına ait kırmızı beyaz üniformalardan giymişlerdi. Yüz ifadeleri aynıydı. Sessiz bir kayıtsızlık.

Eğer bir silahı olsaydı Seth o an ateş etmeye başlamakta pek tereddüt etmezdi. Yolunu köpeklerden ve soysuzlardan temizlemek için. Ama içindeki öfkenin ateşi kendini daha zayıf hissetmesinden başka bir işe yaramadı. Bayılmak üzereydi.

King's Cross İstasyonu'na girmeyi başardıktan sonra hareket saatlerine baktı ve yanlış yerde olduğunu fark etti. Kings Cross'tan Birmingham New Street'e tren gitmiyordu. Olması gereken yer Euston'dı

Elleri dizlerinde ve başı önde hem öfkesini bastırmaya hem de uykusuzluğuna direnmeye çalıştı. Londra'dan bir günlüğüne bile ayrılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Birmingham'a gitmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Nasıl gidileceğini unutmuştu. Ama gitmek zorundaydı. Gerekirse bütün gün, yere yığılana kadar yürüyecek ve bu cehennemden çıkmanın bir yolunu bulacaktı.

Euston Yolu üzerinde batıya yöneldi. Euston İstasyonu uzakta değildi. Tabelalar öyle söylüyordu. Tepesindeki gökyüzü beyaza dönmeye başlamıştı. Ya da gri örtünün arasından kendini gösteren beyaz bir parlaklık görüyordu. Yüzünü ateş basmış, görüşü bulanıklaşmıştı. Yollar, binalar, araçlar, bodur ağaçlar, yol levhaları ve yayaların tümü çevresinde dönüyordu ve belli belirsizdi. Eğer uzanırsa sızıp kalacaktı.

Yavaş yavaş istasyona giden uzun ve beyaz tünele doğru yürüdü. İçinde beliren bir umut dalgasıyla çimlerin üzerinden Euston'ın ana kapılarına koştu.

Ama istasyonun içine girince kendini daha kötü hissetti. Etkisi hızlı olmuştu. Paniğe kapılmaya başladı. Beyaz ışıklar ve sesler, kalabalığın itiş kakışı, çarpışan çantalar ve valizlerin tekerlek gıcırtıları arasında kalınca içinde tekrar dışarı kaçma isteği belirdi.

Tam olarak ne dediğini anlamadığı yankılı bir anons tüm gecikme ve iptalleri duyurdu. Listede Birmingham adını göremedi. Güç bela açık tuttuğu gözleriyle listeye bakmaya devam etse de sonunda gözlerinin acısına dayanamayacak hale geldi.

Yardım aramaya çalışsa da etrafında yardım isteyebileceği pek kimsenin olmadığını gördü. Bilet satıcısına sormayı düşündü ama gişenin önünde yılan gibi kıvrılarak uzanan kuyruğu görünce tuvalete gitmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Sonra ana koridorda kalabalığın arasında ilerlerken birden durdu. Burger King'in sarı kırmızı tabelasının önünde başlıklı çocuk duruyordu. Ellerini parkasının ceplerine sokmuştu ve karanlıkta görünmeyen yüzünü Seth'e çevirmişti.

Arkasından gelen bir adam kendisine çarpınca dengesi bozulan Seth, paltolar ve kravatlardan oluşan bir selin içinde özür dilemek için değil, surat yapmak için döndü. Seth başlıklı çocuğu gördüğü yere tekrar baktı ama çocuk gitmişti.

Onu görmenin verdiği şokla nefes nefese kalmıştı ve kendi kendine bunun bir halüsinasyon olduğunu söyledi. Fakat az sonra güneş gözlüğü ve saat satılan bir tezgâhın arkasından okul pantolonu ve küt topuklu ayakkabılar giymiş birinin hızla geçtiğini gördü.

İmkânsızdı bu, çocuk bu kadar hızlı hareket edemezdi. Etrafta başka çocuklar da vardı. Onlardan biri olmalıydı. Paranoyak olmuştu; paranoyak ve hasta. Bir grup Fransız turistin arasından geçip bilet gişesine yöneldi.

Belki de çocuk buraya onun gitmesini önlemek için gelmişti. Green Man'den çıktığından beri karşısına sürekli engeller çıkıyordu. Sanki bütün şehir onu belli sınırlar içerisinde tutmak için el ele vermişti.

Sırada beklerken çocuğu görmek istemediğinden başını öne eğip gözlerini kapattı. Kendisine hâkim olup paniğe kapılmamak için sıcak havayı ciğerlerine çekti; içinde yükselen panik boğazından yukarı doğru çıkmaya ve tiz bir çığlığa neden olacak kadar onu tehdit etmeye başlamıştı. Kıyafetlerini parçalamak ve kalabalığın arasında deli gibi koşmak istiyordu.

İçinden bir ses doğuya, Green Man'e doğru giderse kendisini daha iyi hissedeceğini söylüyordu. Biri ona bu şehirden çıkmasına izin verilmeyeceğini söylüyordu. Daire on altının kapısını açtığı gece kendi rızasıyla işbirliği yapmaya başladığı bir şey öyle söylüyordu.

Sonunda cam panonun önüne geldi. Camın arkasında kırmızı ceketli biri duruyordu. Seth konuşmayı başararak Birmingham'a bir bilet istedi.

Adam bezgin bir ifadeyle ona baktı. "Anonsu ya da ilanları fark etmediniz mi? Bugün Birmingham'a gidiş yok."

"Ne?"

"Euston'dan gidiş yok."

"Peki, Birmingham'a nasıl gideceğim?"

"Marylebone. Chiltern Demiryolları. Ya da Victoria'daki otobüs terminali."

Bu uzak yerlerin isimlerini duymak bile –bu tıklım tıklım dolu şehirde öyle uzakta kalıyorlardı ki– ruhundaki ateşten geriye kalan son kıvılcımları da söndürdü. Elleri çürüyüp kemikleri toz olana kadar duvarı yumruklamak istedi.

"Sıradaki müşteriye yer verir misiniz?" dedi kırmızı ceketli adam.

Seth gişeden uzaklaştı. Metronun veya otobüslerin onu istediği yere götüremeyeceğini biliyordu ve daha fazla yürüyecek gücü kalmamıştı. Vücudunda kalan son enerji kırıntılarını da panik halinde harcamıştı. Bir sonraki istasyona varmayı başarsa bile bu hastalıktan kurtulması mümkün değildi.

Eve gidip yatması, uyuması gerekiyordu. Belki biraz uyuduktan sonra tekrar deneyebilirdi. Şu anda başka hiçbir şey düşünemiyor, hatta başlıklı çocuğun bilet gişesinin dışında kendisini beklediğini ve istasyondan çıktığında yanına geldiğini bile inkâr ediyordu.

Ertesi gün güneye gitmeyi denedi ama bir umumi tuvalete kustuğu Strand'den öteye gidemedi.

Kuzey ise aşılmaz bir labirent gibiydi. Tuğla duvarlar, sivri kara çatılar, demir parmaklıklar, sert hava, kendisine binalardan seslenen ve evlerin bodrumlarında sıçanlardan bile hızlı hareket eden beyazımsı şeyler yüzünden kafası karışıyordu. Kaçmak için ne kadar çabalasa da sonunda merkeze dönmüş ve akşama doğru açlık ve yorgunluktan bitkin düşmüş halde kendisini Camden ile Euston arasında bir yerde bulmuştu.

Üçüncü gün, doğu tarafında, ön bahçeleri ıvır zıvırla dolu gri balkonlu evlerin arasında az daha havasızlıktan boğulacaktı. Titredi ve ağladı, garip kılıklı Pakistanlı çocukları izledi. Sonra eve döndü. Bu bulantıdan, sıcak ve soğuk terler dökmekten, havasızlıktan ve sarı yüzleri ve açık ağızlarıyla pencerelerden kendisine seslenen kemikli şeylerden kurtulabileceği tek yöne doğru gitti.

Ertesi akşam işe gitmesi gerekiyordu.

YİRMİ YEDİ

Shaferların dairesinin önü buram buram Barrington House kokuyordu: ahşap cilası, halı şampuanı, pirinç temizleyici ve toz. Bir şey daha vardı. Hafif bir kükürt kokusu. Kısa süre önce yanmış bir şeyin kokusu, barut gibi.

Asansörlerin iki tarafından inen ve çıkan merdivenler elektrik lambaları ile aydınlatılıyor olsa da ortam loştu. Zayıf ışıkta çekilmiş bir fotoğraf gibi yarı karanlıktı. Bu durum karşısında Apryl huzursuz, ama aynı zamanda ilginç bir şekilde kayıtsızdı. Sürekli hareket halinde olmasa veya belli bir işle uğraşmasa burada uzanmış veya oturmuş halde sessizce ve tek başına beklediği aklına gelebilirdi. Ama neyi bekliyordu?

Shaferların kapısını çalma düşüncesi bile gerilmesine yetiyordu. İkisi de yaşlı ve sorunlu tiplerdi ve rahatsız edilmek istemiyorlardı. Stephen ve Piotr öyle söylemişti. Apryl'ın görüşme talebini reddetmeleri, Hessen ile olan alakalarına ve ona –büyük enişteşi Reggie'nin liderliğinde– yaptıkları şeye dayanıyordu. Bayan Roth, ancak duygusal baskı altında kendisine açılmıştı. Belki kendi sonunun da yakın olduğunu düşündüğü için yapmıştı bunu. Betty Roth'u canlı olarak gören son kişi olma ihtimali Apryl'ı rahatsız etmişti. Sabah geldiğinde olanları Stephen'dan dinlemişti.

Ama yaşlı kadın yeterince şey anlatmıştı ve Lillian da yarım yüzyıl önce yaşanmış korkunç olaylar hakkında pek çok ipucu vermişti.

Zaten çok şey anlatmış olan Bayan Roth'u daha fazla rahatsız etmek istemediği için ona Reginald'ın ölümünü soramamıştı. Lillian bile bu detayları paylaşmamıştı, çünkü o zaman yaşananlarla ilgili gerçek, Bayan Roth ve büyük teyzesinin hatırlamak bile istemedikleri kadar rahatsız ediciydi. Sonuç olarak Hessen'in doğaüstü güçleri uyandırması, korkunç sesler, iğrenç resimler ve onunla doğrudan yüzleşmekle bile silinmeyen kâbuslarla ilgili pek çok fikir kafasındayken oradan ayrıldı. Kendisi de bir şeyler görmüştü ve bu şeylerle loş koridorlarda, tüm gölgelerin kusurlu olduğu ve tüm aynaların mevcut olmayan bir varlığı hissettirdiği yıkık dökük odalarda bir kez daha karşılaşmak istemiyordu. Etrafına baktı, bakışları sahanlıktaki aynadan geçerken endişelendi.

Bir çatışmanın yaşandığı ve bunun Hessen için kötü sonuçlandığı ortadaydı. En azından bundan emindi. Yıllarca sır olarak sakladıkları bir cinayetti bu. Onları birbirlerinden koparan, yalnızlığa ve deliliğe sürükleyen bir sır. Ama bu onun tarafından tekrar anlatılması gereken bir hikâyeydi. Reginald'ın nasıl öldüğünü ve Hessen'in nasıl öldürüldüğünü öğrenmeliydi ve bunu o gün, öğleden sonra yapmalıydı.

Elini kaldırdı.

İşaret parmağı kapı zilinin soğuk pirinç yüzeyine değdi.

Yavaşça zile bastı, çok yavaşça. Ses çıkmadı. Daha sıkı bastırdı ve bir süre basılı tuttu.

Ne yaptınız burada?

Önce bir şey olmadı, sonra zil parmağının altında titredi. Bununla aynı zamanda kapının ardından gelen zayıf zil sesini duydu.

Merdiven boşluğundaki pencerenin griye çalan camındaki zayıf güneş hiç kaybolmayan bulutların arkasında daha çok saklanmış olmalıydı, çünkü çevresindeki havanın soğuduğunu ve karardığını hissediyordu.

Geri adım attı ve bekledi. Beklemeye devam etti. Çünkü kapıyı açan yoktu. Öne eğildi ve zile tekrar bastı. Sonra tekrar.

Ardından üst kattan, ortak merdivenlerden hızla inen ayak seslerini duydu ve bir çocuk gibi kaçıp gitmek istedi. Beklemek, azmini ve inancını tüketmeye başlamıştı. Duvara bir gölge düştü ve dönüp bu hızla gelenin kim olduğuna baktı. Böylesine heves ve hızla hareket ettiğine göre bir çocuk olmalıydı. Ama bir çocuğun böyle bir gölgesi olabilir miydi?

Sağ tarafındaki dairenin içinden nihayet sesler gelmeye başladı. Sesler zil sesinin etrafında toplandı. Tiz ve kulak tırmalayıcı bir kadın sesiydi. Ama Apryl kelimeleri anlamıyordu. Sonra ses daha da yaklaştı. Sonunda kapının tam diğer tarafında olacak kadar yakına geldi ve yaşlı bir adamın sesi yükseldi. "Bakalım, göreceğiz." Ses tonu kaygılı ve içerideki koridordan seslenen kadına cevap veriyordu.

Apryl dönüp merdivene baktı. Gölge büyüdükçe zayıflamış ve tavana vardığında kaybolmuştu. Merdivendeki ayak sesleri kesildi. "Merhaba," dedi Apryl cılız bir sesle. "Kim var orada?"

"Kim o?" dedi yaşlı adam. Shaferların kapısının diğer tarafından gelen bu ses şaşırtıcı derecede güçlüydü. Amerikan aksanı hâlâ belli oluyordu ama Londra'da geçen uzun yıllar boyunca değişmişti. Sesi ona hitap ediyordu, öyleyse adam kapının dürbününden ona bakıyor olmalıydı. Adamın hareket etmenin verdiği yorgunlukla çıkardığı hırıltıları duyabiliyordu.

Başını merdiven boşluğundan çevirdi, birden yaşlı çiftin yaşadığı bu daireye girme isteği belirdi içinde. "Merhaba, adım Apryl. Ben..."

"Kim? Duyamadım?"

Apryl bezginlikle iç çekti. "Apryl Beckford, efendim! İçeri girebilir miyim, acaba?"

"Duymuyorum." Ardından dairenin arka tarafındaki kadına bağırdı. "Duyamadığımı söyledim. Öyleyse nereden bileyim? Karışmasan

da ben halletsem nasıl olur? Kalkmana gerek yok. Sana ihtiyacım olmadığını söyledim."

"Ben sadece..." diye söze başladı Apryl. Ama faydası yoktu çünkü adam dinlemiyordu ve dinlese de dediğini duyamayacaktı.

Yaşlı parmaklarıyla kapı mandalını sanki ilk kez kullanıyormuş gibi kurcaladı. Tom Shafer'ın nefes sesi daha da yükseldi, sanki ağır bir şey kaldırıyordu.

Kapı biraz açılınca Apryl çok kısa boylu olan adamın öne doğru çıkan yüzünü görmek için aşağı doğru baktı. Adamın kirli beyaz sakallı, kırışık ve sarkık derisi, dudakları çoktan kuruyup çekilmiş olan ıslak bir ağzı çevreliyordu. Ağzının kenarındaki çatlağın içinde ağzından akan suyun parladığını gördü. Kalın gözlük camları sulu gözlerini çok daha büyük gösteriyordu. Gözleri koyu renkliydi ve rengi solmuş olan beyaz kısmın içinde siyah gibi görünüyordu. Adamın küçük kafasının üzerinde gelişigüzel yerleştirilmiş bir beyzbol şapkası duruyordu.

"Evet?" Sesi, bir puro tiryakisi gibi göğüs kemiğinin olduğu yerden geliyordu sanki. Akışkan ve aynı zamanda beklenmedik bir şekilde derin ve kuruydu.

"Merhaba efendim. Beni tanımazsınız." Apryl yüksek sesle konuşuyordu, ama içeride olan ve Bayan Shafer olduğunu zannettiği kadının duyacağı kadar da yüksek değildi sesi. "Ben daire otuz dokuzdaki Lillian'ın küçük yeğeniyim ve sizinle konuşmam gerekiyor. Sadece birkaç dakikanızı alır." Kapı yarı açıktı ama Apryl her an kapanabileceğini seziyordu. Gergin bir halde son bir kez omuzunun üzerinden merdivene baktı. O gölgenin sahibi olan ve o kadar hızlı hareket eden şeyin saklandığı yerde onu beklediğini ve dinlediğini düşünmek tüylerini ürpertiyordu.

Arada bir gözlerini kırpan Tom Shafer sessizce ona baktı. Adamın yüzünde hiç geçmeyecek gibi duran endişeli bir ifade belirdi.

Yaşlı adam yavaşça dönüp arkasına baktı, sanki karısının kendisini izlemediğinden emin olmak ister gibi bir hali vardı. Sonra da tekrar kıza döndü. "Teyzene çok benziyorsun. Ama seninle görüşemem, üzgünüm. Stephen'ın bunu sana söylemesi gerekirdi." Adam kapıyı kapatmaya başladı.

Apryl öne adım attı, bu hareketine kendisi bile şaşırdı. "Lütfen, efendim. Büyük teyzem ve enişteme ne olduğunu bilmek istiyorum. Onlar sizin komşunuz ve dostunuzdu."

Adam yüksek sesle nefes verdi. "Hepsi uzun zaman önceydi. Hiçbir şey hatırlamıyoruz."

"Felix Hessen'den haberim var."

Bu ismin geçmesiyle adam başını kaldırdı, ıslak gözlerine yeni bir ışık geldi.

"Sadece büyük teyzemin yazdıklarının doğru olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum. Hepsi bu. Yaşadığı hayata dair bir şeyler öğrenmek istiyorum. Lütfen efendim, sadece ben ve annem için. Kimseye anlatmayız."

Tom Shafer gözlerini kısarak ona baktı. Kalın camlı gözlüğünü yukarı itti. "Hanım kızım, büyük teyzenizin aklı başında değildi. Siz de bana onu hatırlatıyorsunuz. O da aynı şekilde kapımıza gelirdi. Bunların hiçbiriyle uğraşmak istemiyoruz."

Nelerin? Ne demek istemişti? Lillian hakkında ileri geri konuşmasına çıkıştı. "Sorunları vardı. Biliyorum. Ama nedenini siz de biliyorsunuz. Bayan Roth anlattı bana. Ölmeden önce bana olan biteni anlattı."

Kapı tekrar ve bu kez daha fazla açıldı. "Betty hayatta bir şey söylemezdi. Başka pek çok şey yapabilirdi ama dedikodu yapmazdı." Pörsümüş bedeni ve kocaman şapkasıyla komik görünen küçük kafasına rağmen adamın güçlü sesi Apryl'ı bir kez daha şaşırttı. Kız bir anda kendisini yaramazlık yaparak büyükleri rahatsız eden bir çocuk gibi aptal ve suçlu hissetti.

Apryl boğazını temizledi. "Bayan Roth bana her şeyi anlatmadı. Ama ölmeden önce çok korkuyordu ve birine açılmak istiyordu. Tehlikede olduğunu düşünüyordu. Geçmişte olan bir şeyin karşılığıymış tüm bu olanlar. Bana resimlerden, Hessen'in başına gelen kazadan ve burada yaptıklarından bahsetti. Her şeyi nasıl değiştirdiğinden. Büyük teyzem de günlüklerinde ondan bahsetmiş. Günlükler sayesinde çok şey öğrendim. Mesela Hessen'in buraya dönüp size yeniden eziyet etmeye başlaması gibi."

Tom Shafer bir süre konuşmadı ama gerginliği açıkça görülüyordu. Adam birden zayıf ve kırılgan göründü, yığılıp kalacakmış gibi bir hali vardı.

"Sadece birkaç dakikanızı istiyorum. Hepsi bu. Öğrenmek zorundayım."

"Yapamam. Kusura bakmayın. Karım...

Bu yaşlı ve kırılgan adam ona birden Lillian'ı hatırlatmıştı. Yalnız, korkmuş, terk edilmiş ama hafızasında yaşayan ve her gününü zehir eden hayaletlerden kaçmaktan bir gün bile vazgeçmeyen Lillian. Hiç pes etmemişti. Acizlikleri, zavallılıkları ve hemşireleriyle kendilerini ölene kadar buraya kilitleyen Bayan Roth veya Shaferlar gibi değildi. Apryl yanaklarından süzülen yaşları sildi.

Tom Shafer, kızın gözlerine bakmaktan utanır gibi ona bakmadan kapıyı açtı ve karanlık koridora çekildi. Bir iki dengesiz adımdan sonra durup başını yana çevirdi. "Ee, gelmiyor musun?"

Burnuna hafifçe dokunan Apryl adamın arkasından yürüdü. Ama içeri girdikten sonra onun söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğinden emin olmamaya başlamıştı.

"Sesini yükseltme," dedi. "Karımı rahatsız edersen gitmek zorunda kalırsın."

Apryl başını salladı ve adamın bunu karısını korumak için mi yoksa ondan korktuğu için mi söylediğini merak etti.

Koridorun boş ve kirli koridorlarından büyük oturma odasına kadar adamı takip etti. Görünüşe göre yaşlı çift buranın sadece bir köşesini kullanıyordu. Televizyon, iki eski koltuk ve üzeri küçük su şişeleri, mendil, şeker, yarı yenmiş üzüm salkımları ve ilaç kutularıyla kaplı tekerlekli küçük bir masanın iç içe durduğu bölümdeydiler. Odanın kalan kısmında eski bir büfe, üzerine karton kutular yığılmış bir yemek masası, eski havlular ve kırışık yatak örtüleri dışında bir şey yoktu. Barrington House'un yarı karanlık ve perişan köşelerinden biri daha... Onca paraları olmasına rağmen bir odanın ufacık bir köşesinde yaşıyorlardı. Yerdeki halının üzeri kâğıt parçaları ile doluydu. Duvarlarda ayna ya da resim yoktu. Sadece önceden orada asılı olan resimlerin izleri vardı, koyu renkli dikdörtgen ve karelerin kenarlarındaki kâğıt beyazlamıştı.

İki sandalyeden birinin üzerine *Financial Times* örtülmüştü. "Otur. İçecek ikram edemiyorum. Mutfağa gidip gelmem bir saat sürer. O kadar vaktimiz yok."

"Lütfen, hiç gerek yok. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Buraya davetsiz geldiğimi biliyorum. Birkaç kelimeden başka bir şey istemiyorum. Bir açıklama. Sadece..." yutkunarak boğazındaki düğümü çözdü. Buraya geldiğimden beri çok şey öğrendim. Hiç bilmek istemediğim şeyler. Ama Lillian'ın hikâyesinin kalanını da öğrenmeden eve dönemem."

Sandalyeye oturup nefesini toparladıktan sonra Tom Shafer başını kaldırıp ona baktı. Yaşlı yüzü sakindi, bakışları tereddütsüz ve dingindi. Çevresindeki dağınıklıktan rahatsız olmuyordu. "Lilly'ye çok benziyorsun," dedi ve sonunda gülümsedi. "Çok güzel bir hanımdı."

Apryl'ın yüzüne duyduğu şeylerden dolayı bir sıcaklık yayıldı. Adam kendisini çekici bulduğundan değil, onunla Lillian arasındaki bağlantıyı doğruladığından böyle hissetti. "Teşekkürler. Gerçekten de öyleydi, değil mi? Onun ve Reginald'ın resimlerini gördüm."

Tom Shafer gülümsemeye devam etti. "Kimi zaman onlara bakmak insanın içini acıtıyor. Onlar bir başkaydı." Adam başını çevirdi, belli bir yöne bakmıyordu. Sadece her gün yaşadığı bu pasaklı odaya çevirmişti gözlerini. "Ama hayat geçiyor. Sahip olduğun şeylerin keyfini çıkar. Başına bela arama." Bu bir ikaz gibi geldi Apryl'a. Adam tekrar ona baktı. "Duyduğuma göre Lilly'nin dairesini satacakmışsın. Sana tavsiyem bunu hemen yapıp derhal gitmendir. Burada gereğinden bir dakika fazla durma."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Bildiğini zannediyordum."

Apryl gözlerini kaçırdı ve kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. "Bazı şeyleri biliyorum ama her şeyi değil. Parçaları henüz birleştiremedim."

"Ve bunu yapabileceğini zannediyorsun, öyle mi?"

"Ama siz buradaydınız. Önceden."

Adam başını iki yana salladı. "Ama ne olduğunu kim bilebilir? Ne ben bilebilirim ne de Betty ya da Lilly bilebilirdi. Diğerleri de artık aramızda değil zaten. Bir insanın hayatının normal akışında denk geleceği türden şeyler değildi onlar. Ne hazırlıklıydık ne de olanlarla başa çıkabilirdik. Hiç olmaması gerekirdi öyle şeylerin. Tüm bunlar fırsatımız olduğu halde aptallık edip kibrimize yenilmemizden geldi başımıza, kaçmayıp yakalandık."

"Neye yakalandınız?"

Adam derin bir iç çekti. "Artık kimin bildiğinin bir önemi olduğunu zannetmiyorum. Betty'nin sana bir şey söylediğine inanmıyorum. Buna inanamam. Ama bizim gibi ihtiyar ahmakların anlattıklarına kim inanır? Lilly'nin yazdıklarına dair bir fikrim de yok. Uzun zamandır kendinde değildi. Benim de aklım bir türlü ermiyor ama bir şeyler olduğu kesin. Hepimiz hak ettiğimizi çektik. Hepimiz."

Apryl tekrar önüne baktı, içinde aşina olduğu bezginlik ve çaresizliğin tekrar belirmeye başladığını hissetti. "Ama bana Reginald'ın nasıl öldüğünü söyleyebilirsiniz. Lillian'ın yazmaya yüreği yetmemiş."

Tom Shafer ona baktı. "Hayatımda Lilly ve Reggie kadar birbirini seven iki insan görmedim. Reggie öldükten sonra yaşayabileceğine hiç ihtimal vermedik ve bu düşüncemizde haklı çıktık sayılır."

"İyi de nasıl öldü?"

Adamın bakışları sertleşti. "Kendini öldürdü. Dairesindeki oturma odasının penceresinden atladı." Bunu söylerken ne duraklamış ne de gözünü kırpmıştı.

"Güllerin olduğu yerden," dedi Apryl. "Gülleri oraya onu anmak için koyuyormuş." Tom Shafer'ın gözlerinin içine baktı. "Hessen yüzünden. Ona eziyet edip sonunda onu delirtti. Ama bunu nasıl başardı?"

Tom Shafer başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Bilmeniz gerek. Büyük enişte Avrupa semalarında görev yapmış bir savaş kahramanıydı. Madalya sahibiydi. Savaştan sağ çıkmayı başarıp hayatının aşkına geri dönmüştü. Sonra bir komşuyla olan kavgası yüzünden mi kendini öldürdü? Ve bunu yaparak karısının da kahrından delirmesine mi neden oldu? Bunu neden yaptığını kimsenin bilmemesini aklım almıyor. Onunla çok yakındınız."

Tom Shafer başını iki yana salladı. "İşte şimdi neden bu konudan konuşmadığımızı ve konuşmayacağımızı anlamaya başladın. Ayrıca büyük teyzen işin peşini hiç bırakmadı. Belki de bizden daha fazla sebebi olduğu için. Nasıl anlatabilirim ki? Orada olmadan anlaman mümkün değil. Kendini öldüren sadece Reggie değildi. Bayan Melbourne de canına kıydı. O ilkti. Çatıdan atlayıp parmaklığa çakıldı. O parmaklıktan ancak keserek çıkarabildiler onu. Betty'in kocası Arthur da kendini öldürdü."

"Olamaz."

Tom Shafer başını salladı. "Kalp krizi, aşırı doz diye yalanlar uydurup üstünü örttüler."

"Peki ama neden kimse binadan taşınmadı? Gidemediniz mi? Lillian bunun için çabalarken ölmüş. Aklım almıyor."

Tom Shafer'ın sesi öfkeyle yükseldi. "Denemedik mi zannediyorsun? Denedik ama başaramadık! Hiçbir yönde bir sokaktan öteye gidemedik ve hiçbirimiz de nedenini bilmiyoruz."

"Tablolar. Hessen'in tabloları. Hepsi onların yüzünden. Büyük teyzem de onlarla ilgili olduğunu yazmış."

Tom Shafer'ın ufak bedeni büyük sandalyeye daha da gömülmüş gibi göründü. Üzeri gömlek ve eşofmanla örtülü bir deri ve kemik yığını gibi görünüyordu. Sandalyenin kollarını tutan eğri büğrü elleri titredi. Gözlerini kapadı ve az sonra tüm vücudu titremeye başladı. Apryl, Betty Roth'un yanındayken de olduğu gibi, yanına gidip ona sarılmak istedi. Bu yorgun ve perişan adamın yanına gidip Lillian'ın bulamadığı teselliyi ona vermek istiyordu. "Keşke onları hiç hatırlamamak elimde olsa," diye mırıldandı.

"Lillian, rüyalarında o resimlerin içindeki şeyleri görüyormuş. Sonra da onları etrafında da görmeye başlamış."

"Hepimiz gördük. Her nasılsa o lanet olasıca resimlerin içinde durmuyorlar."

"Reginald ve diğerleri bu yüzden intihar ettiler."

Tom Shafer başını salladı. "Belki de bu işten kendilerini sıyıracak cesareti buldukları için asıl şanslı olanlar onlardır. Biz de az çekmedik. Bu yüzden çocuğumuz olmadı. Karım her seferinde çocuğunu düşürdü."

"Çok üzüldüm."

Bulundukları tozlu küçük köşeye bir sessizlik çöktü. Tom Shafer kendi kendine konuşur gibi söze girerek bu sessizliği bozdu. "Karım hâlâ burada durursak güvende olacağımıza inanıyor. Tek bildiği bu.

Ben de onu üzme riskine giremem. Burada olmaz. O yüzden birazdan gitmen gerek."

"Onları yaktınız."

Tom Shafer ne bir şey söyledi ne de başını salladı.

"Ve Hessen'i öldürdünüz. Birlikte. Bunu yaptığınızdan eminim. Siz, Arthur Roth ve Reggie. Bu konuda başınıza iş açmak istemiyorum. Sadece Lillian'ın neden bizim yanımıza gelemediğimi öğrenmek istiyorum. Günlüklerinde bunu istediğini yazmış. Ama burada kocasının kendini öldürmesine neden olan bir şey olmuş. Onu da ölene kadar burada tutan bir şey. Felix Hessen'in öldükten sonra tüm bunları nasıl yapabildiğini öğrenmek istiyorum. Bunu bana söyleyebilir misiniz?"

Tom Shafer çaresiz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "O adamın nasıl biri olduğunu hayal bile edemezsin. Betty'nin neden sana söylediğini bilmiyorum ama o şeyleri buraya o getirdi. Ne olduğunu ve nasıl yaptığını bilmiyorduk. Hâlâ bilmiyoruz. Lilly'nin bazı çılgın tahminleri vardı ama bizim pek aklımıza yatmadı. Ama her ne ise bizden çok daha güçlüydü. İster ayrı ister bir arada olalım. Bunu çok geçmeden öğrendik ve bu da Reggie ve diğerlerinin hayatına mal oldu. Teyzenin ve şimdi de Betty'nin hayatına. O kadının çok sağlam bir kalbi vardı. Kalp krizi geçirdiğine hayatta inanmam. Geriye sadece ben ve karım kaldık." Sustu ve yutkundu. Alnındaki terler parlamaya başlamıştı ve adam loş ışığın altında hasta gibi soluk görünüyordu.

"İyi misiniz?" Elini adama uzattı.

"Aşağıdakilerin söylediği hiçbir şeye inanma," dedi fısıltıyla. "Burada bir acayiplik var. Bizim de zamanında yapmamız gerektiği gibi en kısa sürede buradan git."

Tom Shafer başını iki yana salladı ve kötü haberleri isteksizce kabul edermiş gibi iç çekti. Apryl'ın bir insanın ağzından duyduğu en bezgin sesle konuştu. "Tüm bina onun dairesinden gelen bir sarsıntıyla titrerdi. O taşındıktan bir yıl sonra başladı böyle şeyler. Yanlış

anlama, bu olaylar başlamadan önce de manyağın tekiydi. Bir kez bile apartmandan çıktığını gören olmadı. Merdivenlerde ya da görevlilerin yaşadığı yerlerde onunla karşılaşırdık, resim çizer gibi havada garip işaretler yapardı. Kendi kendine konuşurdu ama söyledikleri hiçbir dile ait değildi sanki. Kapıcılar sürekli ona rastlar, onu izlerlerdi. Kimse ondan hoşlanmamıştı.

Geceleri dairesinde yaptığı şeyler yüzünden binanın ta diğer ucundaki ışıklar bile kararırdı. Betty'nin dairesindeki havayı görülmeyen ama hissedilebilen bir şeyle doldururdu. Dikkatli dinlediğinde sesleri de duyabilirdin. Senin benim konuşmamız gibi değil de yüzlerce kişi konuşuyormuş gibi. Hepsi o adamın çevresinde döner dururdu.

Biz o sesleri ilk kez Betty'nin dairesinde duyduk. Akşam yemeği yiyorduk ve aşağıdaki daireden sesler geldiğini işittik. Hessen'in dairesinden. O şeyleri bir kez duydun mu bir daha duymaktan kurtulamıyorsun.

Orada her ne vardıysa dışarı çıktı. Oradan çıkıp çevrede ne var ne yoksa onlara da bulaştı. Duvarların arkasına, aynaların ve resimlerin içine sindi. Hepsinin içinde daha önce orada olmayan şeyler görmeye başladık. Bir odada tek bile olsan, aynaya baktığında artık yalnız olmadığını anlıyordun. O *şeylerden* bazen bir tane, bazen birden fazla olurdu. Hareket ettiklerini görürdük. Daha sonra uykularımıza sızıp rüyalarımızda görünmeye başladılar.

Nasıl yaptığını bilmiyorum. Wall Street'te yüz milyon kazandım. Görüp açıklayabildiğim şeylerde iyiyimdir. Ama bu şeye karşı hiçbir savunmamız yoktu. Onun da öyle."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Yüzünü aşağıda kaybetti. Aşağıda gezinen şey her neyse onun yüzünü ve aklını kaybetmesine neden oldu. Başlattığı ama kontrol edemediği bir şey."

Apryl yutkundu. "Yüzüne ne oldu?"

Tom Shafer gözlerini yerde tuttu. Bir süre düşündükten sonra yutkundu. "Arthur, Reggie'yi, o da beni aradı. Betty ve Arthur çığlıklar duymuşlardı. Hessen'in çığlıklarını. Biz de baş kapıcıyla birlikte dairesine gidip içeri girdik. Onu oturma odasında bulduk. O ve duvarlardaki örtüler dışında hiçbir şey yoktu ortada. Ama yüzünün halini görebiliyorduk. Soğuk ısırması geçirmişti sanki, Reggie'nin dediği gibi. Kararmış ve yanık gibi görünen yüzündeki et gitmiş, geriye sadece kemik ve gözler kalmıştı. Ama ortada ne ateş, ne kimyasal bir madde ne de kan vardı. Hepimiz isterdik ama Kuzey Kutbu'na gidip gelmiş de değildi. Aldığı yaraların neden kaynaklandığına dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Onu ambulansla götürdüler. Her şeyin sona erdiğini düşündük. Ama ölmedi ve geri dönüp her şeye tekrar başladı. Bütün o dönüp dolaşan gürültüler. Girdap gibi. Hepsi onun dairesinde oluyordu." Tom Shafer susup Apryl'a baktı. "Betty nasıl öldü?"

"Stephen uykusunda olduğunu söyledi."

Adam başını iki yana salladı. "Yalan."

"Betty onun geri geleceğini söylemişti. Sence de geri gelmesi mümkün mü?" Apryl onu teşvik ediyordu, Betty'nin yaptığı gibi konuşmayı bitirmesinden korkuyordu.

"Geri gelmek mi? Hiç gitmedi ki. Bizi buraya bağladı ve her şeyi yeniden başlatacak bir şeyler bekledi. O hâlâ burada, bizimle. Sırf böyle bir şeyi söylemek bile bizim de en az Lilly kadar deli olduğumuzu gösterir. Doğru anı bekledi. Şu ana kadar bir resim ya da aynanın yanına gittiğimizde ödümüzü koparmaktan fazlasını yapamadı. Ya da binayı terk etmeye kalktığımızda hepimizi hasta etti. Ama her şey yine değişti ve bambaşka bir hal aldı. Sanki bir yerlerden yardım alıyor."

Apryl sesinin tonunu kontrol etmeye çalıştı. "Ve Reginald... Hepiniz birlikte Hessen'i öldürdünüz."

Tom Shafer başını iki yana salladı. Sesi güçlükle duyulabiliyordu. "Ortada adam öldürme filan yoktu. Reggie adamı onunla birlikte oraya koydu. Ona engel olmak için hiçbir şey yapmadık. O manyak da bir daha oradan çıkmadı."

"Neyle birlikte koydu?"

"Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyor. Ama sesi, duvarlardaki tablolarda bulunan ya da bir futbol sahası kadar büyük olan odayı dolduran şeyin sesiyle aynıydı."

"Anlamadım...

Tom Shafer, sesli bir şekilde yutkundu. "Oraya ikinci kez gittiğimizde baş kapıcının kasasından anahtarları aldık. Reggie yanına tabanca da almıştı. İçeri girdiğimizde Hessen'in bizi koridorda beklediğini gördük. O kadar zayıftı ki iki bacağı üzerinde güçlükle duruyordu adeta. Üzerinde uzun sabahlığı, yüzünde de bir maske vardı. Başının üzerinden kukuleta gibi uzanan ve yakasından içeri giren kırmızı bir şeyden yapılmıştı. Ama yine de ardını görebiliyorduk. O delinin perişan yüzünü görebiliyorduk.

Reggie ona ne yaptığını sordu. Odadaki bütün o gürültüyü yapan şeyin ne olduğunu sordu. Oturma odasında. Hessen ise sadece güldü bize. Sanki hepimiz birer hiçtik. Sanki hiçbir önemimiz yoktu. İnsana kendisini böyle hissettirirdi.

Sonra Reggie sinirlerine hâkim olamadı. Onu yakasından tuttu ve itip kakmaya başladı. Adamı oradaki sandalyenin üzerine fırlattığı gibi sandalye parçalandı. Biz de duvarlardaki resimlere bakmamaya çalışarak enişteni zapt etmeye çalıştık. Ama güçlü bir adamdı, bizi geri savurup bir kolundan tuttuğu Hessen'i koridorda sürüklemeye başladı. O odaya kadar gelip kapıyı açtı."

Tom Shafer konuşmayı bırakıp titremeye başladı. Apryl adamın su şişesine uzandığını görünce hemen davranıp şişenin kapağını açtı.

"İşte o zaman Hessen çırpınmaya ve yüzünü kaybettiği zamanki gibi çığlık atmaya başladı. Ama Reggie onu karanlık boşluğa attı. O soğuğun ve boşluğun içine. Hep bir ağızdan konuşan ve yardım isteyen seslerin içine. Üzerinde işaretler olan zeminin küçük bir kısmı dışında hiçbir şey göremiyorduk. Voodoo büyüsü gibi bir şeydi herhalde, hemen kapının ardındaydı. Ama sonsuza kadar öyle kalacak bir yer gibi görünüyordu. Reggie, Hessen'i oraya attı. Oyuncak bir bebek gibi. Onu tuttu ve o kapıdan içeri fırlattı.

Sonra hep birlikte kapıyı üzerine kapattık.

İçeride bir süre daha dövündüğünü duyduk. Çığlık atıyor, kapıya vuruyor, açmamız için bize yalvarıyordu. Sonra sanki hiç gücü kalmamış gibi kendini kapıya çarpmaya başladı. Sonunda durdu. Her şey durdu.

Sanki diğer seslerle birlikte soğuk ve rüzgârın içinde kaybolup gitmişti. Ne olduğunu bana sorma. Hiçbirimiz anlamadık zaten. O gün hepimiz yirmi yıl yaşlanmış gibi hissettik kendimizi."

Apryl yutkundu. Konuşmaya başladığında sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Hessen öldü mü?"

Tom Shafer omuz sikti. "Kapıyı açtığımızda oda boştu. İçeride kimse yoktu. Sadece dört tane ayna ve yerdeki işaretlerin ortasında hâlâ yanmakta olan mumlar vardı. Yemin ederim ki bunlardan başka bir şey görmedik. Adam yoktu. Kaybolmuştu. Pencerelerden de gitmiş olamazdı, çünkü hepsi kapalıydı. Zaten sekizinci katın penceresinden istese de gidemezdi."

"Resimler... Siz..."

"Hepsini... Koridorlardaki ve yatak odalarındaki tüm resimleri toplayıp yaktık. Hepsini çerçevelerinden söktük ve yere yaptığı işaretlerle birlikte yok ettik. Burada eskiden bulunan kömür kazanının içine attık."

Odanın dışındaki koridordan gelen tiz bir ses bir anda fısıltılı sohbeti kesti. "Orada biri mi var? Sesiniz duvardan geliyor ve beni deli ediyor!" Sesi gözyaşları ve hıçkırıklar takip etti.

Tom Shafer hikâyeyi anlatırken girdiği trans halinden hemen çıktı. Panik içinde olduğunu yüzünden okumak mümkündü. Kapının mandalı döndü. Adam ayağa kalkmaya çalıştı. Apryl da hemen doğrulup yüzünü kapıya döndü, rahatsızlığının yerini korku almıştı. Bu evde bu duygu bulaşıcıydı. Kapı açıldı.

Kocaman bir beden odayla koridor arasındaki eşiği doldurdu. Bayan Shafer'ın yüzü çok yaşlıydı ama derisi, üzerine ince bir plastik tabaka geçirilmiş gibi garip bir parlaklığa sahipti. Bir tür yüz kremi olmalıydı. Siyah saçının bukleleri, gevşek bir şekilde bağlanmış olan mavi eşarbının altına yığılmıştı. Saçının bir tarafının dümdüz olması o yanına yattığını gösteriyordu. Küçük siyah gözleri öfke doluydu.

Bayan Shafer sanki evinde bu yabancıyı görmenin neden olduğu şokla bir yerden destek almak ister gibi kapının iki yanına tuttu. Dudakları titremeye başladı, ama bunun öfkeden mi yoksa üzüntüden mi olduğu belli değildi. "Neler oluyor burada?"

Tom Shafer cılız kollarını kaldırıp küçücük bedeninin önünde salladı. "Hayır, sakın sinirlenme."

"Ben... Ben... Ben..." Kadın hayretle kocasına baktı, sanki hayatlarının en büyük ihanetini o an ortaya çıkarmıştı. "Sana söylüyorum, o kız derhal gidecek! Hemen gitmesini istiyorum. Gözlerime inanamıyorum. Ne akla hizmet bu süprüntüyü evime sokuyorsun?"

Kadın delinin tekiydi. Apryl bunu görür görmez anlamıştı. "Hanımefendi, özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Kadın, sanki Apryl'a bakmaya tahammül etmesi mümkün değilmiş gibi, gözlerini bir an için bile kocasından çevirmeden, çığlığından bile daha ürkütücü olan derin ve kontrollü bir sesle konuşmaya başladı.

"Seni burada istemiyoruz. Stephen'a söylediğim halde sen yine bir yolunu bulup içeri girdin. Bu zavallı yaşlı adamdan yararlandın."

"Tatlım, onun..."

"Sana söylemiyorum!" diye bağırdı beyzbol şapkalı zayıf adama, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Seninle uzun bir süre konuşmayacağımdan emin ol!"

"Bu onun hatası değil. Kötü bir niyetim yoktu."

"Derhal terk et burayı! Böyle... Böyle şeyleri evimde istemiyorum. Bu ne cüret?! Ne cüret! Stephen'ı arıyorum hemen."

"Kimseyi aramayacaksın!" dedi Tom Shafer bir anda karısına kükreyerek.

Apryl kapıya doğru gitti. "Müsaadenizle ben gidiyorum," dedi hâlâ kendisine bakmaktan kaçınan Bayan Shafer'a.

"Özür dilerim," dedi Tom Shafer koridordaki Apryl'ın peşi sıra giderken. "O kendinde değil. İyi değil bugün. Her şey ona çok zor geliyor."

"Sizi arayabilir miyim?"

"Hayır arayamazsın! Buraya da bir daha gelemezsin!" diye bağırdı Bayan Shafer. Kadın onları takip etti, durdu, sonra biraz daha takip edip elleriyle ağzını kapadı. Apryl, Bayan Shafer'ın uzanıp kocasını yakalayacağını ve onu çiçek desenli ve lekeli geceliğinin örttüğü koca karnına bastırdıktan sonra çekip götüreceğini hayal etti.

Tom Shafer dış kapının yanında elini uzatıp Apryl'ın bileğine dokundu. Kız döndü ve adamın korku dolu gözlerine baktı.

"Bunun hâlâ sürdüğüne inanamıyorum!" diye bağırdı Bayan Shafer toparladığı sesiyle. "Acaba daha ne kadar böyle devam edecek!" Ağlamaya başlayan kadının koca cüssesi ufak kocasının tepesinde koruyucu ve tehditkâr bir edayla dikilmişti.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı Tom Shafer kendi kendine. Sonra da dönüp bağırdı, "Şu çeneni bir kapasan olmaz mı?"

Apryl irkildi ve bu berbat yerden bir an önce çıkıp gitmek istedi ama yaşlı adamın çarpık parmakları onu kolundan tuttu. Adam öyle hızlı soluyordu ki Apryl onun her an ölebileceğini düşündü. Dudakları kımıldıyordu. Duymak için ona doğru eğildi.

"Onlara güvenme," dedi. "Aşağıdakilerin hiçbirine güvenme. Ona yardım ediyorlar." Bunu dedikten sonra kızın kolunu bıraktı ve ağlayan karısına döndü.

YİRMİ SEKİZ

"Kalp krizi. Çok şiddetli." Stephen, Bayan Roth'la ilgili bilgileri aktarmada gecikmedi. Baş kapıcı, Seth'in akşam mesaisi için gelmesini beklemişti. Piotr, Stephen'ın yanında duruyor, yüzü gülüyordu. Hemşiresi Imee her zamanki gibi sabah saat altıda kahvaltısını götürdüğünde kadının cesedini bulmuştu.

Seth, o gece neler olduğuna dair kendisine hiçbir şey sorulmamasına çok şaşırdı. Ne kadının aşağıyı arayıp aramadığını ne de başka bir şeyi sormuşlardı ona. İş arkadaşları da pek üzülmüş gibi görünmüyorlardı. Bir daha rahatsız edilmeyeceklerini bildiklerinden aslında rahatlamışlardı. Stephen ıslık bile çalıyordu ki Seth onun sadece yüklü bir bahşiş aldığında ıslık çaldığını görmüştü. Seth'in omuzuna vurdu. Bunu da daha önce hiç yapmamıştı. Sonra acil çıkış kapısından geçip merdivenden kendi dairesine indi.

Doksan iki yaşındaki bir kadının gece vakti odasında yalnızken kalp yetmezliğinden ölmesi ne kimsenin dikkatini çeker ne de bir soruşturma gerektirirdi. Son birkaç gündür her yolu deneyerek Londra'dan kaçmaya çalışırken sürekli kendine söylediği şey de bu değil miydi? Bu gece artık anlıyordu ki yaptığı yanına kalmıştı.

Rahatlaması kısa sürdü. Polis korkusu yerini çabucak daire on altıda olan şeyin, onun yapabileceklerinin ve bir dahaki sefere kendisinden isteyebileceği şeylerin korkusuna bıraktı. Çünkü "hayır" diyemezdi. O şey onu değiştirmişti. Onun sayesinde kim olduğunu unutabiliyordu,

resim yaptığı zaman olduğu gibi. Onun aracı, suikastçısı olmuştu. Bunu şimdi anlıyordu. O parka giyen leş kokulu piç de aynısını söylemişti. Onu büyük bir sanatçı yapacaklar, yaşadığı cehennem hayatından kurtaracaklardı. Onlar için bir şeyler yapması şartıyla. Cinayet gibi şeyler. Evet, cinayet.

Piotr eve gittiğinde Seth resepsiyondaki vızıldayan ışıkların altında saatlerce bekledi. Beklemek kolay değildi. Yerçekimi bina içindeki gücünü artırırken bilincinin geriye kalan kısmı da ona eşlik etmeye devam ediyordu. Bir şeylerin olacağı beklentisi çok yoğun bir şekilde hissediliyordu. Uykuda da olsa uyanık da olsa burada bir şeyler dönüyordu. Hem de kendi elinde olmayan kurallara göre.

Zaman zaman kendisinden harekete geçmesi istenecekti. Hep burada olmalıydı. Kendisiyle yeniden hayat bulan bir intikamın alınması için. Barrington House'da uzun zaman önce başlamış ve yarım kalmış bir iş. Bunun altında yatan nedenlere dair fikir yürütemediği gibi sonuçları üzerinde de bir etkisi bulunmuyordu. Ama burada bazı insanların ölmesi gerekiyordu. Yaşlı insanların. Belki de pek çoğunun. Bir zamanlar daire on altıda oturan adama zarar vermiş olan adi moruklar.

İmkânsızdı. Akıl almaz bir şeydi. Ama şu anda gerçekleşiyordu.

Kâh oturduğu deri koltukta kımıldanıyor kâh holde aşağı yukarı yürüyordu.

Saat on bire kadar 12,5 gram tütün sarıp içmişti. Esneyemeyecek kadar yorgundu, güvenlik kameralarının ekranlarına baktı, yeşilimsi görüntü hiç değişmiyordu. Hiçbir şey göremedi. Dünyayı duvarlar üzerinde kırmızı, koyu sarı ve siyah renklerle yeniden yaratma isteği kaybolmuştu. Böyle bir ilhamın bedelinin çok ağır olacağını biliyordu. Yeni yeteneğine sahip olmasının tek nedeni bu binadaki bir şeyle işbirliği yapmış olmasıydı. Bu şehri terk etmesine izin vermeyen bir varlıkla.

Tanrım.

Her şeyin üzerindeki kontrolünü yitirene kadar neden beklemişti ki? Rüyaları, eylemleri ve şimdi de hareketleri artık ona ait değildi. Ve bu gece yine buraya sürüklenmişti. Buraya çağrılmış ve sağlığındaki bu çabuk düzelmeyi sağlayan durum üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Mide krampları, baş dönmesi ve bulantısı geçmişti. Hem de tamamen.

Belki de hiç olmamışlardı. Evet, geri dönmelerinden korkuyordu. Bir daha öyle hissetmemek için ne gerekiyorsa yapardı. Seth başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapadı. Gözlerini tüm bu olanların imkânsızlığına kapamıştı.

Saatler, yoldaki kayıtsız yayalar gibi yanından geçip gittiler. Altı buçukken birden gece yarısı oldu. İyi de başının belası neredeydi? Canı istediğinde rüyalarına giren, Londra'da ve bu binanın içinde onunla birlikte dolaşan başlıklı çocuk neredeydi? Belki de şu an buradaydı ve onu gözlüyordu. Düşüncelerini okuyordu ve her türlü niyetinden haberdardı.

Belki de Seth şizofrendi ve halüsinasyon görüyordu. Çocuğu ondan başka gören olmamıştı. Kendi gözlerine kırmızı ışıklarla aydınlanmış olarak görünen o dairenin içinde Bayan Roth hiçbir şey görememişti. Şehri de hiç kimsenin göremediği bir şekilde görüyordu. Ama kafalarının içindeki sesler yüzünden öldürenlerin durumu da böyleydi. Belki kendilerine görünen ölülerin emirlerine, televizyondan veya radyodan duydukları mesajlara göre cinayet işleyenlerin başına da aynı şeyler gelmişti. Belki de artık teslim olmanın zamanıydı. Yetkililere teslim olmalıydı. Bunu nasıl yapacaktı? Onların gelmesi gerekirdi. Onlara ulaşmaya çalışırsa yine hastalığı baş gösterirdi. Onu bu hayattan kurtaracak bir doktora veya polise ulaşamadan perişan olurdu. Hem tüm bu şeylerin herhangi birini açıklayabilir miydi?

Tüm vücudu titredi. Boğazı düğümlendi. Yüzünü tuttu ve ağlamamaya çalıştı. "Tanrım, Tanrım, Tanrım," dedi. Uyku ve uyanıklık arasındaki sınır ortadan kalkmıştı. Gerçek olanla olmayan arasında hiçbir ayrım yoktu. Hepsi bir olmuştu. Ondan çıkmış ve ona girmişlerdi.

"Haydi Seth. Sana bir şey gösterecekler." Başlıklı çocuğun sesi onu saat ikide uyandırdı ve burnu kükürt, soğuk kış havası, ucuz kıyafet ve kıyafetlere yapışmış yanık et kokusuyla doldu.

Çocuk dönüp resepsiyon masasından uzaklaşırken parkası hışırdadı. Ne zamandır orada durmuş onu izliyordu? Başlıklı şey asansörün yanına gitti ve durup elleri paltosunun cebinde Seth'in gelmesini bekledi. "Oyalanma Seth. Anahtarları al."

"Hadi, Seth. Bak. Kadın orada. Ait olduğu yerde. Aşağıda diğerleriyle birlikte."

Kollarının, yüzünü örtmeye çalışan ellerinin ve çözülmek üzere olan bacaklarının titremesine engel olamadı.

Koridorun sonundaki duvarda Bayan Roth asılıydı. Parlak yağlı boya ile resmedilmişti. Onun kim olduğunu anlamasıyla saati, nabzı, damarlarında akan kanı ve düşünceleri durmuştu. Ama bu daire on sekizin eski sahibinin gerçekçi bir tablosu olamazdı. Daha ziyade onun bir tasviriydi. En son anlarında yaşadığı ızdırabı aktarıyordu. Hem oraya atılması hem de başına gelecekleri anlamasıyla yaşadığı bir ızdıraptı bu, çünkü farkındalığının sonu olmayacaktı.

Yüz derisi kafatasının etrafında çevrilmişti. Görünmeyen eller tarafından çekilmiş gibiydi. Sulu gözlere yeniden şekil verilmişti. Artık başının başka yerlerindeydiler ama ona ait oldukları kesindi. Şaşkınlıkla parlarken başka bir duyguyla kocaman açılmışlardı. Etleri sıyrılmış ince kemikler yukarı doğru çıkan siyah akıntıyı kavrayabilmek için uzanmıştı. Kadın bu akıntının içinde hem gidiyor hem asılıyor gibiydi. Kırılgan, çöpten bir figür alınıp götürülüyordu. Tamamen ve hiç gecikmeden.

"Olamaz," diye mırıldandı Seth.

Yine buradaydı. Kırmızı duvarlar arasında durmuş, en son yaldızlı bir çerçeve içindeki çarpık bir şeklin önünde diz çöktüğü zaman burada bulunmayan bir tabloya bakıyordu. Bu yeniydi. Ve Bayan Roth'un ölüm gecesinde gördüğü tüm görüntülerin toplamından daha kötüydü. Çünkü bu resim ona kadının şu an nerede olduğunu söylüyordu. Kendisinin onu nereye koyduğunu. Karanlığa doğru itilen bir gece elbisesinin içindeki kemiklerden oluşan bu resmin karşısında kendini her zamankinden daha aciz hissetti.

"Dahası var Seth, hadi," dedi çocuk ve aynalı odanın önünde durdu. "Hepsini bitirmen gerek, Seth."

Seth yüzünü tablodan çevirdi. Hareket edebilmek için uzuvlarının nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı, çocuğa ve aynalı odaya yöneldi. Kendini çığlık atmaya hazır hissediyordu ama bir an için bile başlıklı çocuğun iradesine karşı koymayı düşünmedi. Tekrar kendi sınırlarına dayanıp bu yaratımların ruhsal baskılarına tahammül edebilmek için daha fazlasını görme yönünde duyduğu nahoş bir arzu onu aynalı odaya yöneltti.

Orada kendisi için yeni bir sergi düzenlenmişti. Parçalanan yüz serisi gitmişti. Onların yerine beş tane boş tuval gelmişti. Hiçbir iki boyutlu resmin veremeyeceği bir derinlik duygusu veriyorlardı, önlerinde ise girdiği kapının hemen yanından başlayan bir üçlü tablo vardı.

Çerçevelerdeki üç yeni tablo yeni bitirilmiş gibi pırıl pırıldı. Diz çöktüğü yerden boyanın kokusunu alabiliyordu. Kımıldamadan ve göz kırpmadan izlediği bu resim dizisinde bir hikâyenin anlatıldığını gördü. İlk iki resim, üçüncüden karşı duvardaki diğer eşinin karşısına konmuş bir aynayla ayrılıyordu. Bu iki ayna, karşılıklı sonsuza kadar devam eden gümüş rengi bir koridor yaratıyordu.

İlk resmin arka planındaki yer Barrington House'un merdivenlerini andırıyordu. Devriyeleri sırasında oralardan yüzlerce kez geçtiği için arka planı da görür görmez tanımıştı. Ama burada duvarlar kurumuş kan renginde resmedilmişti. Karanlık köşeleri aydınlatan

turuncu küreler, Seth'in ustaca olduğunu düşündüğü bir teknik ve renk karışımıyla yapılmıştı, ön planda ise üç figür vardı. İrkilmesine yol açan korkunç şeyler.

Soyulmuş kafaları, âptal bir ifadeyle açık duran iri sarkık dudakları ve üzerlerinde gece kıyafetleriyle üç adam, tam şekil almamış ya da çerçevenin dibindeki grilikten tam olarak ayrılmamış bacaklarıyla yukarı çıkıyorlardı. Bu üç figür sanki aynı kaynaktan türemişti ve tek bir kola sahipti. Kolun ucunda çok büyük ve kaba saba bir el vardı, çekiç veya tabancaya benzer metal bir aleti tutuyordu.

Bir sonraki resimde de kanlı elbiseler ve çıplak uzuvlardan oluşan yığın o aleti kullanıyorlardı. Dördüncü bir figür olabilirdi bu. Yüzleri iğrenç bir coşkuyla ışıldayan üç tuhaf figür ise onu yok etmekle meşguldü. Kurbanı sarmalayan kanlı örtülerin arasından hiçbir yüz seçilemiyordu. Devam etmekte olan kıyımın karmaşasından sadece iki cılız bacak dışarı çıkmayı başarmıştı.

Üçüncü ve son resimde ise sadece dördüncü figür, kurban, vardı. Adam mavimsi şeffaf duvarlarıyla zara benzeyen bir şeyin içinde duruyordu. Ama kurban şu anda kemik üzerinde bulunan yaş eti andırıyordu ve kanla kaplı bir tür platformun üzerine uzanmıştı. Yüzü olmayan ve kafaya benzer şey yandan sarkmıştı, düz ve şekilsizdi ve bir tane olan gözü kapalıydı. Uzun bir gölge, akan kan gibi ondan uzaklaşıyor ve resmin alt kısmını tümden örtüyordu. Yattığı yerin hemen yanında bir tür maske veya içi boş kukuletaya benzeyen ve ön kısmında bir yüze ait kabarıklığın hâlâ görüldüğü kırmızı bir bez parçası duruyordu.

Sonra bir kımıldanma oldu. Önündeki aynada, hızlı ve geri geri bir hareketlenme gördü.

Bir figür vardı. Kayıtsız ve kırmızı yüzü daha önce de olduğu gibi iki büklüm olup göründüğü hızla kaybolup gitmişti. Geride sadece Seth'in, aynanın gümüş renkli koridorlarında oturur haldeki şaşkın yansıması kalmıştı.

"Diğerleri de arkadaşımıza yaptıklarının bedelini ödeyecekler Seth. Sen de buna yardım etmelisin," dedi başlıklı çocuk. Başlığının kenarlarını çevreleyen kürkün içerisinde yüzü görünmüyordu.

"Hayır," dedi Seth, kapıya doğru emeklerken başlayan titremesini durduramıyordu. "Artık istemiyorum. Yeter. Artık yapmak istemiyorum."

Çocuk hızla gelip kapıyı tuttu. Genzine yanık et ve kumaş kokusu dolan Seth yüzünü buruşturdu. "Shaferları buraya getir. Onlara seslen ve buraya gelmelerini söyle," dedi çocuk. "Bize borçlusun. Bir anlaşma yaptık."

Aynı anda arkasından ve yukarısından gelen ve yüzünün rengini attıran bir ses duydu. Uzaktan esen bir rüzgâr. Saatin tersi yönünde, aynalı odanın tavanının ötesinde dönüyor ve bu türbülansın içinden dehşetin verdiği körlük ve akılsızlıkla yükselen sesler duyuluyordu.

"Ve elini çabuk tut. Uzun süre açık kalamaz. Yoksa bir sürü şey dışarı çıkar. Kapanmadan önce ihtiyar Shaferları içine atmak istiyoruz."

"Yangın mı? Ne yangını?" dedi açık kapıdaki asık yüzlü Bayan Shafer. Kadın daha sonra dönüp pis koridordan, kocasının hâlâ yatmakta olduğu, ilerideki yatak odasına baktı ve bağırdı, "Ne dediğini anlamadım, canım... Yangınla ilgili bir şeyler herhalde."

"Kimmiş?" diye bağırdı Bay Shafer güneyli aksanıyla.

"Şey..." Bayan Shafer adını hatırlayamadı. "Kapıcı."

"Biraz bekle bakayım. Gözlüklerimi alayım." Bay Shafer, kafası meşgul ve nefes nefese gibiydi. Yataktan kalkmaya çalışıyor olmalıydı.

Tüm bu heyecandan karısının alt dudağı titriyordu ve gözleri yeni kalktığı uykudan dolayı hâlâ şişti. "Emin misin?" diye sordu Seth'e. Ses tonundan bir histeri krizine yakın olduğunu anlamak zor değildi.

Seth başını salladı. "Ne yazık ki öyle hanımefendi. Binayı boşaltmak zorundayız. Hemen." Kimse ne yaptığını görmeden ya da duymadan onları evlerinden çıkarıp daire on altıya getirmek zorundaydı. Üst

katta oturanlar vardı ve Bayan Shafer sesini biraz daha yükseltirse yukarıdaki kapının açıldığını duymak Seth'i şaşırtmazdı.

"Ama... Giyinmem gerek. Baksana şu halime." Üzerinde gece elbisesi vardı; bol ve kırmızı elbisesinin üstünde de erkekler için yapılmış gibi duran eski bir ekose sabahlık. Kafasındaki her neyse –eşarbın altında bir peruk ya da siyaha boyanmış gerçek saç– kulaklarının üzerine dökülüyordu. Bu insanlar milyonerdi –Stephen bir keresinde servetlerinin yüz milyonun üzerinde olduğunu söylemişti– ama evsizler gibi giyiniyorlardı. Seth'in midesini bulandırıyorlardı.

"Vakit yok, hanımefendi," dedi sesini yükselterek. "Gidin ve kocanızı da getirin. Hemen."

Bayan Shafer derhal içeri koştu. Seth ise kadının kendisine sorun çıkardığı pek çok gece onun karşısında böyle kararlı davranamamış olmasına hayıflandı. Ama o aynaların arasından bir kere geçerse bir daha Seth'in başına aynı dertleri açamayacaktı. Onların, gümüşi beyaz derinliklerin içinde görülen ve başının üzerinde dönen şeyin düşüncesi bile Seth'e kendini öyle zayıf hissettirdi ki kapının kenarına dayanıp alnındaki teri silmek zorunda kaldı. Teni buz gibiydi. Kendini iyi hissetmiyordu.

Bayan Shafer koridorun ucunda tekrar göründü, kocasını kolundan tutmuş yatak odasından çıkarıyordu. Diğer elinde siyah bir baston olan Bay Shafer başını kaldırıp gözlerini kırptı. "Nerede o? Kimmiş, hayatım?"

"Orada!" diye tersledi yaşlı adamı. "Tam karşında. Yangın yüzünden evi terk ederken bana bu soruları mı soruyorsun? Tanrı aşkına, zamanı mı şimdi?"

Her zamanki gibi Bay Shafer'ın sesi çıkmadı. Tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Yürürken içini çekti, yüzü de çektiği zahmetten kasılmıştı.

"Asansöre binelim." Seth sesinin tonunu korumaya çalıştı. Yapmak üzere olduğu şeyin iğrençliği yüzünden nefesi kesiliyordu. Yangın yalanıyla uykudan kaldırdığı yaşlı insanları *orada* kendilerini bekleyen tüyler ürpertici bir sona doğru götürüyordu.

Asansörün kapısını açık tuttu ve içeri girişlerini izledi. Sonra peşlerinden girdi ve Bayan Shafer'ın söylenmesini duymazdan geldi.

Asansörü sekizinci katta durdurdu, aşağı inmek yerine yukarı çıktıklarını fark etmemiş gibi görünüyorlardı. "İşte geldik," dedi Seth. "Tamamdır," diye de ekledi. Kolunu tutarak Bayan Shafer'ın sahanlığa çıkmasına yardımcı oldu.

Ardından onları açık olan daire on altının kapısına doğru götürdü. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi. "Binayı bu daireden boşaltıyoruz. Alt katlar kapatıldı," dedi. Söylediği bu saçma şeyden şüphelenmemeleri için dua etti. Binada dış yangın çıkışı yoktu ve sekizinci kattaydılar, on altı ve on yedi numaralı dairelerin arasında. Burada tahliye yapılabilecek bir yer yoktu.

"Genç adamın dediğini yaparsak daha iyi olacak sanırım," dedi Bayan Shafer kocasına, ona doğru eğilip yüzüne bağırarak.

"Hımm, tamam, peki itfaiyeciler nerede?" diye sordu kadına. "Bu adam yetkili değil. İtfaiye şefiyle konuşmak istiyorum. Hiç duman kokusu aldın mı? Oradayken sanki gelmişti burnuma," dedi karısına. Ama yine de gösterilen yolda yürümeye devam etti.

Bay Shafer ancak dairenin kapısını geçip kırmızı koridora girince durdu. "Bırak, tatlım. Bırak beni. Bunda bir terslik var. Neredeyiz biz? Kapının üzerinde daire on altı diyor. Bu o daire tatlım. Bizi *o* daireye götürüyor."

Anladığı belliydi. Seth kaskatı kesildi.

Şaşıran Bayan Shafer kocasının cılız ama kararlı kolunu çekiştirmeye başladı ve kapı üzerindeki rakamı görene kadar etrafına bakındı. "Ne. Burası mı? Buraya giremeyiz." Sesi tekrar yükseldi.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Bay Shafer, sesinin seviyesi ve gücü artmıştı. Bir iş adamının sesi, o milyonları kazanırken işine yarayacak bir ses.

"Bakın. Ben... Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi Seth, ama onlar konuşmaya devam ettiler.

Bay Shafer karısının koca cüssesini aşarak dışarı yöneldi. Başını kaçma azmiyle öne eğmişti. "Hemen Stephen'ı ara. Bu işin başında kim varsa onunla konuşmak istiyorum. Saçmalık bu."

Seth tekrar sesinin kontrolünü kazanmaya çalıştı. "Başka yol yok. Bu taraftan çıkmak zorundayız."

"İtfaiye şefini görene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Kenara çekil." Yaşlı adam bastonuyla Seth'in karnını dürttü.

Onu bastonla dürtmemeli, ona dokunmamalıydı. Seth nefes alamıyordu. Gözlerinin kararduğını hissetti. Ayrıca mantığının sakinleştirici görevini yapmasına imkân vermeyecek kadar ateşi başına vurmuştu.

Bayan Shafer hâlâ kapıdaki pirinç rakama bakıyordu. Sonra karanlık koridora, ondan sonra da ağzı açık bir şekilde ve gözlerinde çılgın bir ifadeyle Seth'in tekme atarak bastonunu elinden düşürdüğü kocasına baktı.

Baston duvara çarptı.

Bayan Shafer çığlığı bastı.

Yaşlı bankeri geceliğinin yakasından ve sırtından tutan Seth, adamı yerden kaldırdı ve hızla kapıya doğru yürüdü. Bay Shafer'ın ayakları yere değmiyordu.

"Çekil yolumdan," dedi Seth, Bayan Shafer'a, dişlerini sıkmıştı. Kadının yana çekilmesine şaşırdı. Hiçbir şey yapmadan çekilip ona yol vermişti. Seth sanki gezinti sırasında yaramazlık yapmış bir çocuğu aile arabasına taşıyordu.

Bay Shafer'ın gıkı çıkmadı. Tek kelime etmemişti. Seth'in ellerinde asılı halde koridor boyunca tanışırken hiçbir direnme göstermedi.

Ancak aynalı odanın yarı açık kapısının önünde durup içeriden esen aşırı soğuk rüzgârı yüzlerinde hissettiklerinde Bay Shafer konuştu. "Tanrım, hayır. Orası olmaz," dedi.

Seth kapıyı tekmeleyerek açtı.

Işıklar kapalı olabilirdi ama odanın boş olmadığı belliydi. Oda rüzgâr yüzünden canlı ve elektrik yüklüydü ve yerde göremedikleri bir şey hareket ediyordu. Üstelik odanın kenarlarından, dönüş sesinin arasından duyulabilen hareket seslerini de seçebiliyorlardı.

Seth, sobaya odun atar gibi Bay Shafer'ı odaya fırlattı. Adam, başı önde, karanlığa doğru uçtu. Yere düştüğünde hiç ses çıkarmadı, sanki karanlığın içinde bir şey onu tutmak için bekliyordu. Seth'in durup ne yaptığını ya da kurbanının başına gelenleri düşünecek vakti yoktu. En iyisi hiç düşünmemekti. Dikkatini koridorun girişinde sessizce bekleyen Bayan Shafer'a çevirdi.

Kadını tutup zorla yürütmeye başladı. "Tamam. Tamam. Hadi, az kaldı," dedi kendi kendine, içinden durması için haykıran sesi bastırmak amacıyla.

Kadın fazla direnmedi. Sadece sızlandı. Uğradığı şokun etkisiyle donup kalmıştı, hatta fazla zorlamaya gerek kalmadan kocasının peşinden odaya girdi. İçerisi gürültülüydü. Karanlıkta sanki tavan açılmıştı ve binlerce ses hep bir ağızdan haykırıyordu Ama birbirlerine haykırmıyorlardı. Sanki birbirlerini göremiyor, korkunç ve karanlık bir karmaşada iç içe sokulmuş halde duruyorlardı.

Seth kapıyı üzerlerine kapattı. Sonra dizleri üzerine çöktü ve kemik gibi bembeyaz kesilmiş eliyle kapının kolunu, hiçbir şeyin dışarı çıkmaması için sıkıca tuttu. Rüzgârın içinden çıkıp gelen ve odanın içini dolduran seslere kulaklarını tıkamaya çalıştı.

İçeriden biri dengesini kaybedip düşerek kapıya çarpmış gibi bir ses geldiğinde ellerini pirinç kapı kolundan çekip kulaklarını kapamak istedi ama kapının kolunu bırakmayı göze alamadı. İçeriden gelen

seslerin arasından, çarpma sesinin geldiği kapıya yakın bir yerden, bir köpeğin dişleri arasındaki bir şeyi parçalarken çıkardığına benzer bir sesin öne çıktığını duydu ve kendini koruma içgüdüsü daha da kuvvetlendi. Diğer taraftan birisi dışarı çıkabilmek için kapının kolunu çevirmeye çalıştığında, Seth ahşap zeminin üzerinde hareket eden pençelerin çıkardığı sesleri duydu.

Rüzgâr ve sesler kesilmiş, kırmızı ışıklar açılmıştı, tüm resimlerin üzeri tozlu örtülerle kaplıydı ve Bay Shafer ölmüştü. Seth bunu tam karşısında görebiliyordu; adamın gözleri geri gidip beyazları ortaya çıkmıştı, ağzı ardına kadar açıktı, elleri kasılmıştı ve bacakları açıktı. İnsan hayattayken böyle bir şekle giremezdi.

Ama karısı hareket ediyordu. Kapının karşısındaki duvarda asılı olan aynanın dibine kıvrılmıştı. Dizlerinin üzerindeydi. Hafif hafif sallanıyor ve aynaya bakıyordu, sanki onun içinde bir şey kaybetmişti. Dudakları da kımıldıyordu ama ağzından ses çıkmıyordu.

Seth onun için tekrar gelebileceklerini düşünerek kadını daire on altıya kilitledi, kocasından geriye kalanları da yukarıdaki dairelerine taşıdı. Bir zamanlar Bay Shafer olan şeyi yatağa yatırıp yorganını çenesine kadar çekerek örttü. Bu sırada adamın yüzüne bakmamaya özen gösterdi. Sonra Bayan Shafer'ı –ya da ondan geriye kalmış olan şeyi– almaya gitti.

Kadın hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve hafifçe ileri geri sallanıyordu. Beyni sigorta gibi yanmış olmalıydı. Seth kendisini ayağa kaldırıp daireden çıkarırken ve asansöre götürürken hiç direniş göstermedi.

"İşi bitti, Seth," dedi başlıklı çocuk. Seth Bayan Shafer'ı odadan çıkarırken tekrar belirmişti. "Tek kelime etmeyecek. Aklı gitti. Asıl istenen kocasıydı. Bastonu unutma. Onu da yukarı çıkar. Gittiği yerde ona ihtiyacı olmayacak. İyi iş çıkardın. Dostumuz memnun olacak."

"Artık yapmak istemiyorum. Bu sondu. Söyle ona."

"Yoo, olmaz. Sen bize bir şey söyleyemezsin. Biz sana ne yapacağını söyleriz. Bence bu kadar şey başardığın için küçük bir hediyeyi de hak ettin. Bu morukların yerine yakında güzel bir şeyler gelebilir."

Seth, Bayan Shafer'ı dairesine götürürken kendisini takip eden bu başlıklı ve leş gibi kokan şeye baktı. Kadını dizlerinin üzerinde, yatağın yanına koymaya karar verdi. Shaferların sadece arada bir uğrayan bir hemşireleri vardı, ama her sabah erkenden dışarı çıkıp alışveriş yapmaya Motcomb Caddesi'ne giderlerdi. Piotr çok geçmeden onların yokluğunu fark ederdi. Onları kontrole gelmesi uzun sürmezdi.

YİRMİ DOKUZ

"Apryl, lütfen. Sakin ol. Kendi iyiliğin için. Beni endişelendirmeye başladın, çok ciddiyim." Miles masasının üzerine eğildi, parmaklarını sıkıca kavuşturmuş, Apryl'ın korku ve heyecan dolu gözlerine bakıp onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü gözleri etrafında fır dönüyor ve kafasından akıp geçen düşüncelerin hızında kırpılıyordu.

"Kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Tanrım." Apryl, Miles'ın karşısındaki sandalyesinden tekrar kalktı. Olduğu yerde duramadığı için ofisin kapısına doğru yürümeye başladı. Sonra durdu ve ellerini yanaklarına vurdu. "Mecburdum, Miles. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Çekip gidemezdim. İnsanlar ölüyor. Lillian da onlara yardım etmek istedi ama onu dinlemediler."

"Tüm bu söylediklerinin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrin var mı? Yani Hessen'in hâlâ orada... Yani farklı bir şekilde hâlâ o binada olduğunu ve ta kırklı yıllarda kendisine kötülük yapmış kişileri teker teker öldürdüğünü söylüyorsun. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Saçmalık bu."

Apryl düşüncelere dalmıştı ve Miles'ın bu söyledikleri karşısında omuz silkmekten başka bir şey yapmadı. Ellerini yanaklarından çekti ve dar etekli kalçalarına vurdu. "Bu gece oraya gitmeliyim. Tüm bunların gerçekleştiği ve insanların tehlikede olduğu sırada. Ayrıca ona yardım eden biri var. Bay Shafer ölmeden önce öyle söyledi. Daha doğrusu öldürülmeden önce. Önce Bayan Roth, şimdi de o. Sorum

lusu da benim." Miles'a döndü, gözleri yaşlıydı. "Anlamıyor musun? Onları konuşmaya zorladım ve ikisi de öldüler."

Miles başını ellerinin arasına gömdü ve parmaklarını yavaşça yüzünden aşağı doğru çekti. "Ağzından çıkan şeylerin hiçbirini aklım almıyor. Eşcinsel bir arkadaşım tüm kadınların özünde deli olduğunu ve bu deliliklerinin zamanla ortaya çıktığını söylüyordu. Şu an onun sözlerini kanıtlıyorsun adeta."

Apryl oturdu ve burnunu çekti, sonra mendille gözlerini sildi. "Ağlamayaca..." Kelimenin son hecesi ağzından çıkmadan boğazı düğümlendi ve ağlamaya başladı. "Sıçtığımın göz kalemi, her yere bulaşıyor," dedi ve tekrar burnunu çekti.

Miles masanın arkasından kızın yanına geldi. "Tamam, kendine yüklenme bu kadar. Son zamanlarda çok baskı altındasın. O kahrolasıca daireyi sat ve tüm bunları geride bırak. Tamam mı?"

Kız onun kollarından uzaklaşıp başını iki yana salladı.

"Yapamam. Lillian aklımdan çıkmıyor. Yıllarca tek başına yaşamış, Miles. O iğrenç şeyin korkusuyla. Her gece. En çok sevdiği insanı kaybedip onun yokluğuyla geçen yıllar boyunca bir de bunlara katlanmış. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum Miles, çünkü onu ben de gördüm."

"Ne?"

"Sen bu tür şeyleri anlatabileceğim biri değilsin."

"Bak şimdi, bu hiç olmadı."

"Değilsin ama. Ben ne gördüğümü biliyorum. O bodrumdan getirdiğim aynanın içinde gördüm onu. Ayrıca Lillian ve Reggie'nin resminin içinde ve başka yerlerde. O binada olduğum zaman boyunca Hessen beni izliyordu. Beni korkutup kaçırmaya çalışıyordu sanırım. Çünkü gittikçe yaklaşıyordum ona. Saklanıp sonlarının gelmesini bekleyen diğerlerine yaptığı gibi beni de izledi. Lillian onlar gibi değildi. O cesur kadın elli yıl boyunca her gün kaçmayı denemiş. Her gün, Miles. Kocası dayanamayıp o pencereden atladıktan sonra her gün."

Gözünün ucuyla Miles'ın yüzündeki hayret ve acıma yüklü ifadeyi gördü. "Sen onu görmedin, Miles ve bu yüzden çok şanslısın." Bunu öyle güçlü bir şekilde söyledi ki kendisi bile şaşırdı. Miles arkasına yaslanarak ondan uzaklaştı.

"Daha Betty Roth ve Tom Shafer ile tanışmadan önce aynı şeyi görmüştüm. Hessen'di o. Aynaların ve resimlerin içinde. Aklıma başkaları sokmadı bunu. Bunu çok daha önce kendim gördüm. Çünkü ben gelince tekrar harekete geçti. Tom Shafer'ın dediği buydu. Shafer da en az senin benim kadar aklı başında biriydi. Binada birinin Hessen'e yardımcı olduğunu söyledi. Öldürmesine yardım ediyormuş, Miles. Bu dehşet içindeki insanları öldürmesine yardım ediyormuş. Hessen, Lillian ve diğerlerini orada tutmayı başarmış ve Girdap'ta yaşayan varlıkları –ya da oraya her ne getirebiliyorsa onları– kullanarak insanlara eziyet etmiş ama şu ana kadar onları öldürmeyi başaramamış. Şimdiyse işler değişmiş, çünkü binadaki birisi –belki de çalışanlardan biri– onun emirlerini yerine getiriyormuş. Belki de hepsi birden. Piotr, Jorge, Stephen. Bu sabah Stephen bana Shaferların başına gelenleri anlatırken üç yaşlı insanın –Hessen'i tanıyan üç kişinin– böyle birbiri ardına ölmesi konusunda onu biraz sıkıştırdım. Betty Roth ve Tom Shafer'ın, Hessen'in hâlâ binada olduğuna dair söylediklerini ima etmeye çalıştım. Bu konudan son derece rahatsız oldu. Çok ketum biri. En başından beri benden uzak durmaya çalışıyor. Bir de henüz tanışmadığım bir adam daha var. Sadece gece vardiyasında çalışıyor. Kim bilir, belki de tüm bunların arkasında başka bir apartman sakini vardır? Hepsi işbirliği yapıyor da olabilir."

"Öyleyse polise haber ver."

"Saçmalama."

"Asıl saçma olan senin anlattıkların. İpe sapa gelmez ve hiçbir dayanağı olmayan şeyler. Kafana göre birilerini cinayetle suçlayamazsın."

Apryl ona döndü, yüzü gergin ve öfke doluydu. Miles susmasını işaret eder gibi elini, avuç içi ona dönük halde, havaya kaldırdı. "Sakin

ol da bitireyim. Bayan Roth ve Shaferlar doksanlı yaşlarındaydılar. Doksanın üzerindeydiler, Apryl. Bu bir gerçek. Doksanını geçkin insanlar her an ölebilirler. Bu da bir gerçek. Büyük teyzen uzun zamandır hastaydı ve o da seksenini geçmişti. Bu ölümlerin hiçbirinde sıradışı görünen bir durum yok. Bu da bir gerçek. Kalp yetmezliği, kalp krizi, hepsi doğal sebepler. Hepsinin Hessen'i tanıyor olduğuna şüphem yok. Onun topluma aykırı davranışlarının ve ortadan kaldırdıkları tablolarının da onları fazlasıyla etkilemiş olması mümkün. Onu ve eserlerini bir türlü akıllarından çıkaramamışlar. Onu öldürüp delilleri yakmış olabileceklerine ben de inanmaya başlıyorum. Yaşlandıkça akılları... Yani hafızaları zayıflamaya başlamıştır. Sonuç olarak işledikleri suçun travması ve bugüne kadar devam eden etkileri bu hayalet hikâyesinin ortaya çıkmasına neden olmuştur."

Apryl sessizce oturdu ve yere baktı. "Peki Barrington House'dan neden bir türlü ayrılamadılar? Bunu açıkla."

Miles omuz silkti. "Bir fikrim yok. Zenginler genelde şatoda yaşar gibi bir araya toplanmayı severler. Her yerde görebileceğin kapalı topluluklara bak. Sayıları fazla olunca kendilerini güvende hissederler."

"Saçma. Hiçbiri elli yıl boyunca bir sokaktan daha ileri gidememiş. Elli yıl, Miles."

Miles bir süre sessizce önüne baktı. Gözleri yarı kapalı, dudakları mühürlüydü. Sonunda konuştu, "Tamam, tamam. Bir de şu açıdan bakalım. Senin bakış açından. Sadece farazi olarak konuştuğumu da aklından çıkarma. Sakın bu söyleyeceklerimi senin dediklerini kabul..."

Apryl bezgin bir şekilde elini salladı. "Tamam, tamam. Söyle gitsin."

"Bir an için Hessen'in, Barrington House'un içine bir şey çağırdığını varsayalım. Bunu da Crowley'den öğrendiği ayinlerle yapmış olsun. Girdap da binanın herhangi bir yerinde mevcut olsun. Eğer gerçek buysa bile senin elinden ne gelir ki?"

Hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Ama yine de gerçeği öğrenmek; Stephen'ı, diğer görevlileri, bu işin içinde olduğundan şüphe ettiği herkesi huzursuz etmek için gidecekti. Bir şekilde bu olanlarla ilgili delil de bulacaktı. Eğer mecbur kalırsa içeride neler döndüğünü bizzat görmek için daire on altıya bile girecekti. İçeride Hessen'in mevcudiyetinin devam etmesini mümkün kılan bir şey olmalıydı. Zamanında büyük eniştesi ve diğerlerinin gözden kaçırdığı bir şey. Betty ölene kadar geceleri Hessen'in sesini duymaya devam etmişti. Her şeyin yine kötüye gitmeye başladığını söylemişti. Gürültüler ve insan sesleri duyuyordu. Hepsi de o daireden, her şeyin başladığı o yerden geliyordu.

Orada kötü bir şeyler dönüyordu. Ne kadar düşünürse düşünsün bir türlü akıl erdiremediği, çok ters giden bir şeyler vardı. Bu da şimdiye, Betty ve Tom ölene kadar devam etmişti. Lillian'ın ölümünden bu kadar kısa süre sonra bunların olması tesadüf olamazdı. Kendisi ve eserleri ortadan kaybolan Felix Hessen hakkında bilgi sahibi olan insanlar ölüyordu. Belki de o korkunç bina içinde kısılıp kalmış başkaları da vardı. Eğer orada hesap sormak için öteki dünyadan gelen bir varlık bulunuyorsa, intikam için doğru zaman gelene kadar Lillian ve çevresi gibi esir tutulan, takip edilen ve eziyet gören başka insanlar olabilirdi. O manyak herif onun akrabalarını, büyük teyzesiyle eniştesini öldürmüştü. Kim bilir, belki de ölümlerinden sonra bile hâlâ bu binanın içinde tutuluyorlardı? Hessen gibi. Lillian da buna benzer bir şey dememiş miydi? Arafta kalmış gibi orayı asla terk edemeyecekti. Onun resmettiği o korkunç şeylerle birlikte, o rezil yerde.

Ama Miles'ın Tate'deki ofisinden esen rüzgâr ve dört bir taraftan gelip duvarları koyu griye boyayan karanlık eşliğinde uzaklaşırken, gece vakti tekrar Barrington House'a adım atacak olma korkusunun kendisini ele geçirdiğini hissetti. *Acaba*, diye sordu kendi kendine otobüs durağına bir elini dayayıp destek alırken, *acaba ben de orada kısılıp kalabilir miyim?*

OTUZ

Ertesi gece Seth çağrıyı bekledi, bu sırada resepsiyonun sıcak olmasına rağmen titremesine engel olamadı. Başlıklı çocuğun masasının önünde belirip sırada kimin olduğunu söylemesini bekliyordu. Sadece ölümüne değil, ölümden sonra gelen çok daha kötü bir şeye götüreceği kişinin kim olduğunu söyleyecekti çocuk ona.

Ama acaba ilk gelen çocuk mu olacaktı? Yoksa son iki haftada ölen yaşlılarla ilgili o sırada görev başında olan kapıcıyı sorgulamak isteyen polisler mi gelecekti?

Stephen'ın onu yalnız bırakmasının üzerinden sadece iki saat geçmişti. Baş kapıcı, Seth'in gelmesini beklemiş ve ona "çok kötü haberleri olduğunu" söylemişti. Bay Shafer gece ölmüştü ve karısı da bir tür sinir krizi geçirmişti. "Herhalde inme indi. Zavallı kadın kocasının ölüsünü görünce sıyırmış olmalı. Çok yakınlardı. Her zaman iyi anlaşmazlardı. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama hiçbir şey onları ayıramazdı."

Bu kez Stephen az kalsın Green Man'i arayıp onu çağıracak ve kendisine devriyesi sırasında Bayan Shafer'ı nasıl görmediğini soracaktı. Sabah saat altıdan önce daire beşteki Bayan Benedetti, Bayan Shafer'ı ilk katın sahanlığında bulmuştu. Sanki kadın gece boyunca ağır ağır en alt kata inmeye çalışmıştı. Bulunduğunda üzerinde hâlâ geceliği vardı, elleri ve dizleri üzerinde duruyordu, şok geçiriyordu ve aynanın önünde korkuyla büzülüp kalmıştı. Sanki tepesinde dikilen

birine bakıyordu. Ama daha sonra Stephen, Bayan Shafer'ın haline bakarak kocasının Seth'in saat ikideki son devriyesinden sonra öldüğünü, kadının da aklını kaçırıp kimseye haber vermediğini düşündü.

"Dehşet içindeydi. Aklı başında değildi," demişti Bayan Benedetti resepsiyona, Piotr gidip bakmadan önce. Bir ambulans çağrılmış ve Shaferların dairesine çıkan Stephen kapının açık olduğunu görmüştü. Yatak odasına girdiğinde Bay Shafer'ı bulmuştu, adam hâlâ Seth'in onu bıraktığı yerde yatıyordu. "Yüzünü görmeliydin, Seth. Sonu çok kötü olmuş herhalde. Belki de kadın o yüzden aklını kaçırdı."

"Muhtemelen," diye mırıldanmıştı Seth, öyle gergindi ki zihninin çok gerilmiş bir lastik gibi kopmasını bekliyordu.

"Hani derler ya Seth, ölüm üçlü gelir. Sence sırada kim var?" demişti Stephen, Seth'e nefes almayı bile unutturacak kadar rahatsızlık veren bu muhabbeti biraz daha katlanılır hale getirmeye çalışmıştı. "Belki de Lillian ilkti, ha? Bu da Shafer'ı üçüncü yapar. Kim bilir? Yine de dikkatli olmak lazım, değil mi?" diye eklemişti her zamanki ağırbaşlılığıyla çelişen bir gülümsemeyle.

Acaba bundan da yakayı kurtarmış mıydı? Henüz karar vermek için çok erkendi. Ama eninde sonunda yakalanacağını düşünüyordu, çünkü görevi henüz tamamlanmamıştı ve kendi mesaisi sırasında gerçekleşecek bir ölüm daha tüm şüpheleri onun üzerine çekerdi. Üst kattaki varlık tarafından kendisine verilen görevden azledildiğini gösteren bir belirti yoktu henüz. Kendisi de bu intikam planının bir parçası olmuştu. Cinayetle alınan bir intikamdı bu ve kendisinden istenenleri yapmamak gibi bir seçeneği yoktu. Geriye kimin kaldığını düşündü; daire on altıdaki dâhiye başka kim kötülük yapmıştı? Oturdu ve kendisine verilecek görevi bekledi.

Peki bu korkunç görev tamamlanınca ona ne olacaktı? Bunu düşünürken midesinin kasıldığını hissetti, sonra duyduğu kaygıdan kalbi hızla çarpmaya ve başı dönmeye başladı.

Kendisinden çok fazla şey isteyen bu kötü varlığı korkulu bekleyişi sırasında bile elleri kara kalemle kâğıt üzerine bir şeyler çizmeye devam etti. Sanki ellerinin anlatacak bir şeyi vardı ve uyanmanın mümkün olmadığı bu kâbustaki gelişmeleri kaydetmek istiyorlardı. Eskiz defteri üzerinde çalışırken çıkardığı hışırtılar çok geçmeden tüm resepsiyonu kaplamaya başladı.

Geçen zamandan habersiz ve tuvalete gitmesini gerektiren idrar torbasındaki sızıdan belli belirsiz haberdar olan Seth, kendisini dünyanın yeni baştan şekillendirilebileceği bir yere doğru çekti. İlk defa Claridges'dan Bayan Roth'a akşam yemeği getiren kişiyle, Glock'un taksi için açtığı telefonla ya da Bayan Shafer'ın gariplikleriyle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Önündeki saatleri ve elindeki sayfaları sadece kendisinin ve daire on altıdaki varlığın görebileceği şeylerle doldurmasına izin verilmişti.

Saat dokuzu gösterirken çalışmasını bölen kişi başlıklı çocuk olmadı; Barrington House'un resepsiyon masasının önünde bekleyen güzel bir kız yapmıştı bunu.

Hoş bir kızdı. Hatta güzel sayılırdı. Değişmemişti. Seth'in işe geliş gidişlerinde veya yiyecek almak için Hackney'e gittiği nadir zamanlarda yolda rastladığı, boya küpüne düşmüş gibi görünen kızlardan çok farklıydı. Bu zarif ve bakımlı bir kızdı ve yürüyüşünde bir asalet vardı.

Onunla hiç karşılaşmamıştı ama onu güvenlik kameralarında, doğu bloğunun arka kapısından girerken görmüştü. Amerikalı bir kızdı. Siyah bir takside ruhunu teslim eden Lillian'ın yeğeni filan olmalıydı. Piotr'un peşinde olduğu ve adı her geçtiğinde gözlerinin fırıl fırıl dönmesine neden olan kızdı bu. Neden öyle olduğunu Seth şimdi anlayabiliyordu.

Siyah deri ceketli, dar kalem etekli ve yüksek topuklu, saçları kırklı yılların film yıldızlarını andıran kız karşısındaydı. İri siyah gözleri vardı. Arka kapıdan tek başına veya karşısındakinin hakkında bir şey biliyormuş da onu utandırmamak için bildiğini kendine saklıyormuş gibi bir yarı gülümsemeyle bakan o adamla beraber girerken yine o gözlerle kameraya bakmıştı.

Ama bu kez batı kanadındaki kapıdan tek başına ve *onunla* konuşmak için resepsiyona gelmişti. Seth'in gözleri kızın çizmelerinin parlayan yeni derisine ve güzel bacaklarından yukarı tırmanan siyah çoraplarına kaydı. Sonra bakışlarını kızın güzel kıvrımları, açık tenli boynu ve sevimli kalkık burnuna çevirdi. Çok da güzel kokuyordu.

İçinde uyanan arzuyla vücudunun ısındığını hissetti. Kendisine bu kadar uzak ve aykırı bir duygunun böyle aniden ortaya çıkmasıyla sersemledi. Glock'un kendisi için çağırdığı eskort kızların boyalı ve kokulu güzellikleri de onun üzerinde aynı etkiyi yaratırdı. Bir kadın bedeninin kendisine verebileceği zevkleri unutalı çok olmuştu.

Seth, hem tüm ziyaretçilere yaptığı gibi onu karşılamak hem de vücudunun güzelliği masanın arkasında kaybolup gitmeden onu görebilmek için doğruldu.

Gülümsemesinin ardında kızın gergin olduğu belliydi. Güzel rujlu dudakları ve bembeyaz dişleriyle, "Merhaba," dedi. Seth bir anda kendini pis ve hırpani bir varlık gibi hissetti. Üniforması kırış kırıştı. Gömleği pis, yakası ise kararmış ve yağlıydı. En son ne zaman yıkandığını ya da tıraş olduğunu hatırlamıyordu. Ya da böyle şeylere önem verdiğini.

"İyi akşamlar, hanımefendi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

OTUZ BİR

Uzun zamandır ilk kez biri ona "hanımefendi" diyordu. Apryl'ın yüzündeki gergin gülümseme biraz daha yumuşadı.

Bakışları ve bir şeyle meşgulken rahatsız edilmiş gibi görünen şaşkın şaşkın ifadesine rağmen bu adam diğerlerinden daha genç ve çok daha az özgüvenliydi. Apryl onu daha önce görmemişti ama belli ki onu tedirgin ediyordu; adam sürekli boğazını temizliyor ve göz temasını uzun süre koruyamıyordu. Bu bakışı, kendisinden etkilenen erkeklerin yüzlerinde daha önce de pek çok kez görmüştü.

"Sizi bu geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama emlakçılara daireyi göstermek için geri gelmiştim ve bu sabah giderken binanın önünde bir ambulans gördüm. Bir uğrayıp önemli bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim. Bayan Roth'un başına gelenler beni biraz tedirgin etti." Konuşmaya devam edecekti ama görevlinin yüzünde aniden beliren kaygılı ifade onu durdurdu. "Durum ciddi mi?"

Kapıcı boğazını temizledi. "Evet. Biri öldü."

Başka biri daha, demek geldi Apryl'ın içinden. "Çok üzüldüm. Ölen kim?"

Seth boğazını temizledi. "Çok yaşlıydı. Bay Shafer uzun zamandır iyi değildi zaten."

"Aman Tanrım. Ambulanstaki o muydu? Peki ne zaman oldu? Onunla daha geçen gün görüş..."

"Oturmak ister misiniz, hanımefendi?" oturması için bahçe penceresinin önündeki hasır sandalyelerden birine yönlendirdi onu. "Size ne ikram edebilirim?"

"Hayır, teşekkürler. Ben sadece... Biraz sarsıldım. Bayan Roth'a olandan sonra. Peki ya karısı Bayan Shafer'a ne oldu? O iyi mi?"

"Pek sayılmaz. Olaydan çok etkilemiş ve şimdi hastanede."

Apryl başını iki yana salladı. "Çok üzüldüm. Ben de sırf kendimi düşünüyorum. Sizin için de zor olmalı. Bu apartmandaki insanların birbirlerine ne kadar yakın olduklarını biliyorum. Stephen sizin de artık ailenin bir parçası olduğunuzu söyledi. Tanıdık iki kişiyi böyle yakın zamanlarda kaybetmek zor olmalı."

Bunu söylediğinde genç adamın gözlerindeki ifade tekrar değişti ve Apryl onda utanma ve suçluluk belirtileri gördüğünü düşündü, çünkü hâlâ kendisiyle göz göze gelemiyordu. Çok utangaç olmalıydı ve muhtemelen hayatta istediği yere gelememişti. Genç olup böyle bir binada gece vardiyasında çalışmak zor olmalıydı.

Yavaşça bacak bacak üstüne attı ve pürüzsüz bacaklarının üzerinden kayan etek ucunu düzeltmekte acele etmedi. "Lütfen, siz de oturun. Bana neler olduğunu anlatın. Belki konuşmak sizi rahatlatır. Hem daha kendimi tanıtmadım. Ben Apryl. Lillian'ın yeğeninin kızıyım. Lillian Archer... O da yakın zamanda vefat etti."

Seth boğazını temizledi. Gözlerini kızın yüzünden bacaklarına, tekrar yüzüne ve sonra yere çevirdi. "Seth." Onun karşısındaki sandalyenin tam uç kısmına tünedi ve el ve ayaklarının yerini birkaç kez değiştirdi. "Sanırım Bay Shafer fazla acı çekmemiş. Kalp krizi dediler. Onu bulduklarında burada yoktum. Ben geceleri çalışıyorum. Bu gece geldiğimde haberim oldu. Gördüğünüz gibi hanımefendi..."

"Apryl. Apryl diyebilirsin bana."

"Apryl. Burada oturanların çoğu çok yaşlı. Tabii çok acı bir kayıp ama çok sık yaşadığımız bir şey. Yani pek sıradışı değil."

Apryl başını salladı. "Ben de öyle duydum. Ama üç kişinin böyle yakın zamanda ölmesi garip değil mi? Demek istediğim, hepsi uzun zamandır birbirini tanıyormuş. Bunu biliyor muydun?"

Seth başını hemen yerden kaldırdı ama bir şey demedi.

Apryl başını salladı. "Büyük teyzem her şeyi yazmış. Bayan Roth da bana birkaç şey anlattı. Hepsi de burada tehlikede olduklarına inanıyorlarmış."

Seth'in yüzünün rengi uçmuş, bir eli de seğirmeye başlamıştı. Elini bacağının altına sakladı. "Sen ve..." durdu ve boğazını temizledi. "Sen ve Bayan Roth yakın mıydınız?"

"Büyük teyzemle ve bu binayla ilgili yaptığım bir araştırmada bana yardım ediyordu. İkisi de uzun süre burada yaşamışlar." Apryl durdu, Seth'in nasıl telaşlandığını fark etmişti.

"Araştırma mı?" dedi Seth aceleyle, sonra yutkundu ve kızın dediği bir şeyi kaçıracağından korkarmış gibi öne doğru eğildi.

"Evet. Çünkü Barrington House'da bir sanatçının yaşadığını çok az kişi biliyor."

"Hmm," dedi ve yüzü öyle solgun bir hal alıp seğirmeye başladı ki ona bakmak bile rahatsız edici olmaya başladı.

"İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelmiş ve hepsi onu tanıyormuş. Bayan Roth, büyük teyzem ve Shaferlar. Adam ortadan kaybolmuş, bunu biliyor muydun?" Apryl, Seth'in yüzündeki ifadeyi dikkatle izleyerek yalan söyleyip söylemeyeceğini anlamaya çalıştı.

"Hayır," dedi Seth birdenbire. Sonra sesinin kontrolünü tekrar ele aldı. "Adamın adı neydi? Şu ressamın? Ben güzel sanatlar okudum da."

Sanatçının erkek ve ressam olduğunu varsayması ilginçti. Vücudu ve endişe yüklü gözleri onu ele veriyordu. Bir şeyler biliyordu. Bütün gece buradaydı; bir sürü şey görmüş veya duymuş olabilirdi. Apryl geceleri bu koridorlarda nelerin dolaşmış olabileceğini düşününce ürperdi. O boş ama hâlâ etkin olan, Bayan Roth'un sadece sustura-

bilmek için satın aldığı yerden kim bilir neler çıkıp gelmişti? Stephen kadının orayı aldığını ve elli yıldır boş tuttuğunu söylemişti. Piotr ve Jorge kendilerini Betty Roth ve Shaferlar hakkında sıkıştırdığı zaman neden bahsettiğini anlamamışlardı. Oysa Stephen gerilmişti. Seth'in ise eli yüzü seğirmeye başlamıştı.

"Felix Hessen." Seth'in yüzünü dikkatle incelemeye devam etti.

Seth uzaklara baktı ve bu ismi hatırlamaya çalışırmış gibi gözlerini kıstı. "İsmi tanıdık geliyor ama bildiğim bir ressam değil."

"Sadece çizimleri kalmış. Siyasi görüşleri nedeniyle de gözden düşmüş. Faşistmiş ve her türden acayip şeyle uğraşıyormuş. Okültizm gibi. Ceset gibi şeyler çizermiş. Gerçekten garip. Sonra buraya taşınmış ve ortadan kaybolmuş. Başına ne geldiği bilinmiyor. Bunu biliyor muydun?"

Seth hemen ayağa kalktı. Kusacak gibi görünüyordu. Ağzını ovdu ve gözlerini kapadı, sonra hızla masasına gitti. Bir kalem ve kâğıt aldı. "Felix Hessen dedin, değil mi?" Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Alman herhalde."

"Avusturyalı-İsviçreli."

"İnanılır gibi değil," dedi kendi kendine ve ismi not defterine yazdı.

Dişleri çok kirliydi. Kahverengimsi. Apryl bu adamın neler yaşadığını bilmiyordu ama bakımsız, bunalımlı ve gergin haline bakılırsa depresyon gibi bir şeyle boğuştuğu belliydi. Belki de bipolar bozukluğu vardı. Annesinde ve eski oda arkadaşı Tony'de de mani belirtileri gördüğü için bunu anlayabiliyordu.

"Peki neden burası?" Bu soruyu sormadan duramadı.

Seth'in aklında başka bir şey vardı, sanki kız orada değilmiş gibi koridora bakıyordu. "Affedersin, ne dedin?"

"Neden bu işi yapıyorsun?"

Seth birden kızardı. "Şey... Ben... Ben de bir sanatçıyım."

Apryl birkaç saniye kımıldamadan oturdu. "İyi de bir ressam neden bütün gece burada durur ki? Siz ressamların çalışmak için doğal ışığa filan ihtiyaç duyduğunuzu zannederdim."

Seth mahcup görünüyordu. Onu rahatsız eden diğer bir soruydu bu. "Burada sadece basit çizimler yapıyorum. O da her zaman değil, arada bir. Bazı fikirler. Üstelik bu çok uygun bir iş. Sessiz ve sakin. Gece yalnız kalmak filan... Bu yüzden bir sanatçı aramışlar, iş için uygun olacağını düşünmüşler."

"Kimler?"

"Bina. Yani yönetim. Gördüğüm reklamda işin bir güzel sanatlar öğrencisi için ideal olduğu yazıyordu. Ama daha sonra pek de öyle olmadığını gördüm. Yine de..." yine dikkati dağılmış gibiydi, gergin ve huzursuzdu.

Apryl, masanın arkasındaki deri sandalyenin üzerinde büyük beyaz bir defter ve bir kalem kutusu gördü. Ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. "Çizimlerin bunlar mı?" Buraya geldiğinde işini bölmüş olmalıydı. Adam bir şeyler çizmişti ama Apryl ne olduklarını hâlâ göremiyordu. Bulunduğu yerden görmesi zordu. Öne doğru eğildi, gözlerini kıstı ve daha iyi görebilmek için başını yana yatırdı.

Kızın çizimleriyle ilgilendiğini fark eden Seth defteri kapıp onun görmemesi için göğsüne bastırdı. Ama Apryl yine de bir şeyler görmeyi başarmış ve gördükleri karşısında bir an için şaşkına dönmüştü.

Seth nefes nefeseydi ve terliyordu. Apryl onun alnının parladığını görebiliyordu.

"Lütfen bırak, bakayım. Görmek istiyorum, izin verir misin?" Kız kendine hâkim olamıyor, resimleri görme isteğini gizleyemiyordu.

Elini deftere uzattı. "Lütfen izin ver, bakayım."

Adam göğsüne bastırdığı defteri aşağı indirdi. "Kusura bakma ama çizdiklerim pek hoş şeyler değildir. Yani henüz bitirmedim. Tamamladığım zaman memnuniyetle gösteririm."

Ardından soluna baktı ve yutkundu. Sanki birden nahoş, hatta tehditkâr bir şey görmüştü. Apryl da onun baktığı yere baktı ama sadece duvarı ve geniş yaprakları tertemiz halının üzerine dökülen bir saksı bitkisini gördü.

"Durma Seth. Göster güzel kıza. Resimlerin çok güzel. Dememiş miydim sana?"

Rutubetli kül, yanık kimyasal ve erimiş kumaş kokusu, çocuğun gelişini ortaya çıkmasından hemen önce haber vermişti. Ama bu uyarı bile Seth'in onu gördüğü zaman yaşadığı korkuyu hafifletmedi. Seth başlıklı şeye her zamankinden daha büyük bir tiksintiyle baktı. Onun varlığı yaklaşan ölümün habercisiydi. Başını iki yana salladı.

"Çekinmene gerek yok, dostum. Göster yaptıklarını. Onlara bayılacak. Burnunu her şeye sokuyor bu kız. Onları arıyor. Göster de korksun."

Çocuk güldü ve başlığının sallanışı Seth'in midesini bulandırdı. "Teyzesi de aynı haltı yedi. Haddinden fazla şey görmüştü."

Seth tekrar yutkundu, boğazını temizledi ve başını iki yana salladı, Apryl'ın dikkatle kendisini izlediğinin farkındaydı.

"Hadi, Seth." Çocuğun sesi kısık, rahatsız edici ve taviz vermez bir hal almıştı. "Sana ne deniyorsa onu yap, dostum."

Apryl yüzünde bir gülümsemeyle doğrudan onun gözlerine baktı. "Seth, az önce gördüğüm şey... Güzeldi. Lütfen, izin ver de bakayım."

Seth sanki aralarında bir tür sessiz haberleşme varmış gibi görünen saksıdan başını çevirdi ve başını eğip çizdiği şeylere baktı. Buruşuk bir suratla ve tereddüt içinde defteri Apryl'a uzattı. Kızın ojeli tırnakları kâğıda dokunur dokunmaz Seth ellerini ceplerine sokup yere bakmaya başladı, utangaç ve içine kapanık bir çocuk gibiydi.

Apryl masadan geri çekildi ve bir araya gelerek kambur, suratsız ve acı çeken yaşlı bir adamdan geriye kalan şeyleri gösteren çizgi, gölge, renk ve karalamalara baktı. Bir diğerinde çubuklardan oluşan ve insandan çok hayvana benzeyen bir şey vardı ve şeffaf bir küp ya da dikdörtgenin içine hapsedilmişti. Çabucak sayfayı çevirdi.

Seth itiraz etmek için bir şeyler söyledi ama kız onu duymadı, çünkü gördüğü kuşa benzer ve ellerinde son derece sıska bir şeyi tutan kukla benzeri bir şekle bakmakla meşguldü. Hızla sayfaları çevirmeye devam etti, kalbinin ne kadar hızlı attığının farkında bile değildi. İşkencenin, zulmün ve çaresizliğin bu korkunç tasvirlerine bakarken göğsünün nasıl hızla inip kalktığının farkında değildi. Kapıcının çizdiği bu şeylerin ne kadar ürkütücü gözlere ve sarkık ağızlara sahip olduğuna bakarken bunların beynini nasıl işgal ettiğini ve kendisinden istenenin dışında bir şey düşünmesini ya da hissetmesini imkânsız kıldığını fark etti. Son sayfaya geldiğinde aklını başına toplayabilmek için kendini başını kaldırmaya zorladı. Tarzlar arasındaki benzerlik su götürmezdi. Bunlar pekâlâ Hessen'in eserlerinin taklitleri olabilirdi. "Neden Hessen'i tanımadığını söylediğini anlayamadım."

Sesindeki suçlayıcı ton Seth'i incitmiş gibiydi.

"Çünkü bunlar tıpkı Hessen'in çizimlerine benziyor. Eserlerini görmüş olman lazım."

Seth'in gözleri saklanacak bir yer arar gibi sağa sola kaydı. Yalan söylemişti. Belki de Bayan Roth ve diğerlerinden Hessen hakkında bir şeyler öğrenmiş, sonra da hakkında araştırma yapıp tarzını taklit etmeye başlamıştı. Sanki bunları Hessen'in kendisi çizmiş ya da ona hocalık etmişti.

"Seth, kusura bakma ama benim kafam karıştı. Bunlar Felix Hessen tarafından bile çizilmiş olabilir. Ben resim konusunda uzman değilim ama bunlar onun resimlerine çok benziyor. Az bakmadım onlara. Geride bıraktığı resimlere yani." *Yakılmamış olanlara.*

"A... Adını bilmiyordum. Belki bir kez bir yerde...

Seth korkmuştu. Söyledikleri onu gerçekten korkutmuştu. Eğer dikkat etmezse konuyu kapatacaktı. "Lütfen Seth, bunu neden söylediğimi anla. Bu binada Hessen'in çizimlerinin taklitlerini yapan bir güvenlik görevlisine rastlıyorum. Ama sen onu tanımadığını söylüyorsun. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani, nasıl tanımazsın onu?"

Seth konuşmaya başladı. Sonra sustu. Tekrar denedi ama yine vazgeçti.

"Ne oldu? Söyle bana. Bir şey demek üzereydin."

Seth başını iki yana salladı. "Bir şey gördüm." Sonra kıza baktı ve başını çevirdi. "Ama onun Hessen'in eseri olduğunu bilmiyordum. Yani her hoşuma giden bir şey gördüğümde kime ait olduğuna bakmam."

Yine yalan söylüyordu. Eğilip bükülüyor ve göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Nerede, Seth? Nerede gördün? Burada mı yoksa?"

Bunu duyan Seth ne diyeceğini bilemedi. Yutkundu ama konuşamadı, gözleri ise çok şey anlatıyordu. Apryl'ın ihtiyaç duyduğu cevap da buydu zaten.

Kızın kafası iyice karışmıştı. Hessen'in eserlerinden bazıları hâlâ Barrington House'daydı. Tom Shafer hepsini yok ettiklerini söylemişti. O, Arthur Roth ve Reginald "o süprüntüleri" alıp bodrumdaki kalorifer kazanında yakmışlardı. Belki onlarla birlikte sanatçıyı da. Ama demek ki her şey yanıp kül olmamıştı.

Shafer'ın, Hessen'in kayboluşu ile ilgili anlattığı hikâye onu korkutmuştu. Ama mantığı ona Hessen'in bir illüzyonist gibi aynalar ve ayin sembolleriyle dolu kilitli bir odadan kaybolup gitmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Kendisine gün boyunca bunun bir yalan olduğunu söyleyip durmuştu. Bu saçmalıkları adamın aklına sokan o deli karısı olmalıydı. Aynı şey Bayan Roth için de geçerliydi, çünkü o da itiraf edilmesi pek mümkün olmayan ve açıkça söylenemeyecek

kadar korkunç şeyler anlatmıştı. *Cinayet* gibi. Hepsinin sorumlu olduğu bir cinayet.

Ama Barrington House'a girer girmez bunlara inanması zor olmamıştı. İçgüdüsel olarak hiçbirinin yalan söylemediğini anlamıştı. Ne Lillian, ne Betty Roth ne de Tom Shafer yalan söylemişti. Ama Stephen söylemişti. Şimdi de Seth söylüyordu. İkisi de bir şeyi gizlemek için ona yalan söylüyordu. Güçlükle nefes alıyordu.

Ancak Felix Hessen Dostları gibi çatlaklar böyle şeylere inanırdı. Ama şu anda, pek çok şeyin yapılmış olduğu ve unutulmaya karşı direndiği Barrington House'da, Seth karşısında duruyordu; gergindi, kekeliyordu ve endişeliydi. "Hâlâ burada, değil mi? Yani resimleri."

Seth'in elleri titriyordu ve bir ayağını hızla yere vurdu.

Apryl gülümseyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Adamın korkudan ödü patlıyordu. Her ne kadar korkmuş ve zayıf görünüyor ve bir tehdit oluşturmuyorsa da Apryl onun tehlikeli olup olmayacağını düşünmeden edemedi. Bildiklerini itiraf edecek kadar dengesiz biri de olabilirdi.

"Diğer çizimlerini de görmek istiyorum. Ciddiyim. Ayrıca ilham aldığın diğer eserleri de. Burada gördüğün resimleri. Merak etme. Kimseye söylemem. Aramızda kalır. Ben de seninle bir şey paylaşırım. Felix Hessen hakkında çok şey biliyorum. Burada, Barrington House'da bir miras bırakmış. Başka kimse bilmiyor bunu."

Seth konuşmadı. Sanki konuşamıyordu. Yutkunmaya devam etti.

Çizim defterini masanın üzerine koydu. "Konuşmamız gerek, Seth. Burada olmaz..." Apryl temkinli bir şekilde etrafına baktı. "Yarın sana uygun mu?"

"Bilmiyorum."

Uzanıp adamın eline dokundu. "Seni kullanmaya çalışmıyorum, Seth. Güzel bir akşam yemeği yer ve konuşuruz. Karşılaşmamız ka-

der gibi. Bu gece buraya geldiğimde bunların olacağı aklımdan bile geçmezdi."

Seth dudaklarını yalamaya başladı. Konuşmak istese de bunu başaramıyordu.

"Sana numaramı vereyim," dedi kız. Masanın arkasından defteri aldı ve cep telefonu numarasını en üst sayfaya yazdı.

OTUZ İKİ

Öğle yemeği vaktinden sonra ve işten çıkanların gelmesinden önceki bu vakitte boş olan barın pencere kenarındaki bir masasına oturan Seth, sandalyesinde kımıldandı ve tedirgin bir halde sokaktan kızın görünmesini bekledi.

Haftalardan beri ilk kez yıkanıp bulabildiği en temiz kıyafetlerini giydikten sonra Seth odasının duvarlarına göz attı ve Apryl'ın gördükleri karşısında etkileneceğini düşünerek memnun oldu. Özellikle de gördüklerinin sadece büyük bir projenin küçük bir kısmı olduğunu söylediğinde etkileyecekti onu.

Yerleri de temizlemişti, bu sayede kız rahatça dolaşıp eserlerine farklı açılardan bakabilecekti. Şu anda üç duvar doluydu. Ne parçalı güneş ışığı ne de ampulünün aydınlığı onların karanlığını yok etmeye yetiyor ya da zeminden kirli tavana kadar yükselmelerine engel olabiliyordu. Duvarların buluştuğu köşeler bile dikkatli bakılmadığı sürece görülmezdi.

Fakat bu yalın ışıksızlıktan figürler doğuyordu. Bakanları şaşkına çevirecek bir derinlikten. Kız bunu nasıl yaptığını soracaktı. Böyle bir derinlik hissini vermek nasıl mümkün olabilirdi? Ve izleyeni avucunun içine alan o korkunç soğukluk hissini? Hiçbir fikri yoktu.

Mutfaktaki küçük merdiveni kullanarak figürlerin boşluk içinde asılı olduğu algısını artırmak için eserini daha da yukarı taşımıştı. Ama figürlerinde hareket etkisini nasıl yaratabildiğini o da bilmiyordu.

Çünkü eserin *tümüne* hâkim olan bir hareket vardı. İçinde sonsuza kadar acı çektikleri uçsuz bucaksız ve soğuk bir karanlık, şimdi garip dalgalar halinde dışarı taşmaya başlamış gibiydi.

Kimi zaman eserleri onu hazırlıksız yakaladığında onların artık duvarlarda değil de başka bir mekâna açılan, sonuna asla erişilemeyecek kadar derin ve büyük bir boşlukta olduğuna inanırdı. Odanın ışığının cazibesine kapılmış gibi yerin dibinden çıkan ve farklı açılardan çizilmiş olan figürler hâlâ her görüşünde onu şaşırtmaya devam ediyordu. Sadece birkaç dakikalığına uzaklaşmış, tuvaletten filan dönüyor olsa bile kendini dili tutulmuş halde yaptığı eserlere bakarken buluyordu.

Onlara, orada kendi başlarına duran veya zorla tutulan şeylere alışmak imkânsızdı. Çizgileriyle uzuv tasvirlerinin direnç ve gerginliklerini ya da dehşetle açılmış bir gözdeki mükemmel nüansı veya çaresiz bir çığlıktan sonra dudakta beliren kıvrımı aktarabilmeyi başarmıştı.

Hepsinin üzerinden geçilmiş, hepsi tekrar çizilmiş ve her biri için en doğru duruş ve açı elde edilene kadar çalışılmıştı. Dişler çılgınca birbirine çarpana kadar, ağızlar insanın duyar gibi olduğu çığlıklarla açılana kadar ve gözler sinirleri altüst eden bir acıyla kıpkırmızı olana kadar çalışılmıştı.

Apryl nedeniyle bu sabah her zamankinden iki kat fazla uğraşmıştı. Bu kez daha dikkatli olan elleri, içinden çarpık figürlerin ıslak ve uluyan bir halde doğduğu koyu kırmızı ve siyah yığınların üzerinden bir kez daha geçmişti. Sanki artık ispatlaması gereken bir şey vardı, sanki kendisini tanıyan bir hayranı için bir sergi düzenliyordu. Eğer kız çizimlerini beğendiyse resimlerine hayran olabilirdi.

Kız tehlikede değildi. Olamazdı. Başlıklı çocuk ve daire on altıdaki arkadaşının bu kızla hiçbir dertleri olamazdı. Binada sadece beş dakika durmuştu. Roth ve Shaferlar meselesini uzatmanın da bir anlamı yoktu. Onları yakından tanıyor olması mümkün değildi. Tanıyor olsaydı başlarına gelene üzülmezdi zaten. Eski bir hesap görülmüştü. Ve belki de şu an bunun karşılığını, ödülünü alıyordu.

İstedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Aklı darmadağınken güzel bir kızın hayatına girmesi gibi; eserlerine hayran olan ve onu tanımak isteyen biri. Tüm parçaları bir araya getirip yeniden bir bütün yapabilecek biri. O başlıklı ucube bunu ima etmiş, kendisine "tatlı bir hediye" getireceklerini söylemişti.

Acaba bunu mu kastetmişlerdi? Aynaların içine bıraktıkları karşılığında bu kız mı kendisine ödül olarak sunulmuştu? Apryl onun içinde uzun zamandır uyuyan hayati bir şeyi uyandırmıştı. Dağınık ve yabani görünümüne karşın kız onda bir şey görmüştü. Onun sahip olduğu bir şey kızın dikkatini çekmişti; çizimlerini gördükten sonra kız bunun kader bile olabileceğini söylemişti. *Bir bağlantı.* Şimdi de çalışmalarından daha fazlasını görmek istiyordu. Onunla yemek yemek ve vakit geçirmek de istiyordu. Bu eşsiz güzellikteki kadın evine gelip duvarlarındaki resimlerine bile bakabilirdi. Bu duvarlar onun sınavı olacaktı. Sanatı, kıza kendisiyle ilgili her şeyi anlatacaktı. Kız da ona hocası ile ilgili daha fazla bilgi verecek, onun uzun zaman önce kendisine kötülük yapmış kişilerden intikam almak için neden geri döndüğünü söyleyecekti. Kızın önerdiği şey bu değil miydi?

Belki de cinayetler bitmişti ve onun sanatı gelişmeye devam edecekti. Belki de baş kapıcılık konumuna yükselecek ve seksi Apryl da yanında olacaktı. *Onlar* her şeyi yapabilirdi. İnsanı dehşet içinde dizlerinin üstüne çöktürebilir, buz gibi bir hiçliğin içine bir yığıntı gibi savurabilir ya da hayretten ağzını açık bırakacak harikalarla yüz yüze getirebilirlerdi. Her şey düzeliyordu. Ödüllendirilmişti; en azından kısa bir süre için buna inanana kadar, kendisine tekrar tekrar söyledi bunu. Ama her şeyin kendi lehine gelişmesi için çaba göstermeliydi, çünkü henüz hiçbirinin üzerinde kontrol sahibi değildi.

O geldiğinde sinirlerine hâkim olmalıydı. Soğukkanlılığını korumalı, sakin olmalıydı.

Ve sonunda kız göründü. Yavaş yavaş yürüyerek binaların isimlerine bakıp kendisiyle buluşacağı yeri arıyordu. Vücudu hoş bir ürpertiyle

titredi. Kız güzeldi. Buraya onun için, bir sanatçı için, gelmişti. Evet, o bir sanatçıydı. Sonunda bir sanatçı olabilmişti.

Kız bara girerken onu karşılamak için ayağa kalktı. Hoş ve çarpıcı kokusu başını döndürdü; bir parfümün gerçek potansiyeli ancak güzel bir kadının üzerinde olduğu zaman ortaya çıkıyordu. Ahşap zemine vuran yüksek topuklarının sesi öyle baştan çıkarıcıydı ki barmen bile dönüp bakmıştı.

Kız, Seth için giyinmişti. Ona hoş görünmek için seçmişti bu kıyafetleri. Kaliteli ve pahalı görünen bir yünden yapılmış uzun bir paltonun altına sade ama zarif siyah bir elbise giymişti. Elbisesinin boyun kısmının bir bölümü göğüslerinin beyaz yumuşaklığını sergilemek için kesilmişti. Makyajı tamdı ve kusursuz yüz hatlarına özenle uygulanmıştı. Siyah ve mavi arasında bir tonla parlayan saçı, başının üzerinde itinayla toplanmıştı. Ve Seth'in görebildiği kadarıyla incecik çoraplar giydiği bacakları, siyah yüksek topuklu ayakkabılarına doğru giderek inceliyordu.

"Merhaba, Seth. Seni tekrar gördüğüme memnun oldum," dedi Apryl ve onu iki yanağından öpmek için öne doğru eğildi. Kız yaklaşırken Seth bir an için kendini onun rujunun ve teninin kokusuna bıraktı. Söylemeyi düşündüğü şeylerin tümünü unutmuştu. Ama gözleriyle kızın gururunu okşuyordu. Başını iki yana salladı ve gülümsemeyi başararak konuştu, "Vay..."

OTUZ ÜÇ

Apryl güldü ve çabalarının sonuç verdiğini hissetti. Bu gece biraz fazla şık giyinmişti, ama bu gecenin Seth'in unutamayacağı bir gece olması için özellikle yapmıştı bunu. Güvenini kazanmak zaman alabilirdi. Fazla içmemeye dikkat etmeliydi. Bu gecenin kahramanı Seth'ti ve söyleyeceği şeyler çok önemliydi. Hem Apryl, erkekleri etkileme girişimlerinin ters tepmesine alışık değildi.

Midesi kasılıyordu ve sakinleşmek için, Seth'in bardan almaya gittiği şarabın ilk kadehine güveniyordu. Seth'le tanıştığından beri dikkatini toplaması kolay olmamıştı. Gün boyunca kafasını dağıtmak için emlakçılarla görüşüp alışverişe çıkmış, ardından –eserleri yakıldıktan sonra kendi oturma odasında kaybolan Felix Hessen'le ilgili öne sürdüğü komplo teorilerini kabul etmekte yine zorlanan– Miles ile görüşmüştü. Apryl'ın, Hessen'in hâlâ Barrington House'da etkisini sürdürdüğü yönündeki görüşü ve Seth'i sorgulama isteği karşısında Miles, hem onun için endişelendiğinden bembeyaz olmuş hem de böyle şeylere inanabildiğini gördüğünden büyük hüsrana uğramıştı.

Fakat Seth'in Barrington House'da Felix Hessen'in eserlerini gördüğünden Apryl'ın hiç şüphesi yoktu. Tom Shafer yanılıyor olmalıydı; demek ki tabloların bazıları kurtulmuştu ve hâlâ binanın bir yerindeydi. Belki de hâlâ daire on altıdaydılar ve Seth onları bulmuştu. Bunun

nasıl olduğunu er ya da geç öğrenecekti. Bu akıl almaz bir şeydi ama Miles haksız, Felix Hessen Dostları haklı çıkmıştı.

Seth'in çizimlerindeki Hessen temalarını ve üslubunu fark etmemek imkânsızdı. O çizimler aynı zamanda Hessen'in bir ressam olarak neler yapabilecek olduğunun da göstergesiydi. Seth yetenekli bir sanatçıydı. Hessen'in gerçek eserlerinde –çizimlerindeki dehşeti bir adım ileri taşıyan yağlı boya tablolarında– gördüğü vizyonu taklit edebilecek kadar yetenekliydi. Miles, Seth'in çalışmalarını görüp aradaki benzerliği doğrulasa belki de ona inanacaktı.

Hatta dikkatli hareket ederse imkânsızı gerçekleştirerek Miles'a sağlam kalmış orijinal bir tablo gösterebilirdi. Garip ve yalnız bir gece görevlisinin o sefil binada keşfettiği bir şey olabilirdi. Belki de Hessen'in orada devam eden varlığı tarafından ona gösterilmiş bir şeyler... Ya bu sanatçının ellerine rehberlik edip ona yol göstermiş ya da onu yaşlı sakinleri öldürmek için bir maşa olarak kullanmıştı. Bu cılız ve içe kapanık adamı şiddetle ilişkilendirmek ona zor geliyordu. Ama birileri o binada Hessen'den arta kalan şeye yardım ediyordu. Birileri elli yıldır bu binaya çöreklenmiş olup varlığını hissettiren kötülükle işbirliği içindeydi. Şu anda Stephen kendisinden uzak durduğu için bir numaralı şüpheli Seth'ti. Bir şekilde bu işin içindeydi ve nasıl olduğunu bu gece öğrenecekti. Ama nasıl ve neden dâhil olduğuna dair bir fikri yoktu ve bir tahmin yürütmeden önce de çok daha fazla şey öğrenmesi gerekecekti. Bu noktada Miles haklıydı.

Seth elinde büyük bir beyaz şarap şişesi ile bardan döndü. Apryl onu sorulara boğmamak için kendini zor tutuyor, istediği bilgiyi elde edebilmek için temkinli olması gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Betty Roth ve Shaferlarla konuşurken yaptığı gibi dikkatli olmalıydı. Onları tatlı sözlerle kandırmıştı. Kendisiyle konuştukları zaman kazanacakları hiçbir şey yokken kaybedecekleri çok şey vardı. Ya da öyle görünüyordu. Sohbeti Seth'in başlatmasına izin verdi.

"Bana şu Felix Hessen'den biraz bahseder misin?" dedi Seth, gergin bir şekilde içkisinden yudumlar alırken.

"Bu konuda uzman filan değilim ama senin çizimlerini gördükten sonra asıl senin bana onun hakkında bir şeyler anlatabileceğini düşündüm. En azından üslubu hakkında."

Seth masanın üzerinde sigara kâğıdıyla oynayan ellerine baktı. Onu yine germeye başladığını fark eden Apryl hemen taktiğini değiştirdi. "Bu kitabı ödünç alabilirsin. Yazarını tanıyorum, Miles. Hessen üzerine yayımlanmış tek kitap bu." Miles'ın kitabını çantasından çıkardı ve masanın üzerinden ona uzattı. "Miles'ın da senin çizimlerinden etkileneceğini tahmin ediyorum. Tate'te çalışıyor."

Seth kızardı ve hızlıca başını salladı. Kitabı aldı ve kucağına koydu. "Çok hoş şeyler söyledin. Bugünlerde pek teşvik aldığım söylenemez," diyerek gergin bir şekilde güldü. "Ama şimdi işler değişiyor. Çok iddialı bir şey üzerinde çalışıyorum. Evimde. Kendi odamda. Daha ziyade bir atölye sayılır." Gözlerinde aniden beliren ışık Apryl'ı şaşırttı. "Belki tuvale aktarmadan önce şu Miles denen adama da gösterebilirim."

Apryl, üst üste attığı bacaklarını Seth'in görebilmesi için yavaşça masanın altından çıkardı. Ardından ona kendisi, geçmişi, nerede okuduğu ve ailesiyle ilgili sorular sordu. Seth bu sorular karşısında birden garipleşti ve suskunlaştı. Belki de bu konuların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Son yaptığı çalışma dışında hiçbir şeye ilgi duymuyor gibiydi, o konu açıldığında heyecanla konuşuyor ama çok az açık veriyordu. Ya da Apryl'ın şüphelendiği gibi kendisinin de ne yaptığına dair pek bir fikri yoktu.

Apryl üçüncü içkilerle masaya geldiğinde –kendisi ikinciden itibaren kola içiyordu– Seth daha çok konuşmaya başlamıştı. "Artık yeni çıkan her şeyi incelemeyi bıraktım, Apryl. Bir faydası yok. Ama ta kendi içimde doğru bir noktaya temas ettiğime inanmaya başladım. Onun dışarıdaki bir şeyle de ilişkisi var. Belki de tüm bunlardan,

yani hayattan sonra gelecek olan şeyle. Fakat o ilişki ancak imgelerle kurulabiliyor. Onu ifade edecek bir dil yok. Açıklayabileceğim bir şey değil."

Apryl onun hızla hâreket eden gözlerini, devamlı sigara içmesini ve kıpırdanmasını dikkatle inceledi. Ama Seth'in yaptığı işle ilgili bilgi vermekten kaçınarak gizemli bir hava yaratmaya çalıştığı gibi bir izlenime kapılmadı. Başka bir şey vardı. Seth'in yaptığı işten dolayı, onu yapma isteğine rağmen, korkuyor olmasa da fazlasıyla endişeli olduğunu fark etti.

Seth, Londra ve insanlar hakkında epeyce konuştu ve ikisi hakkında da iyi bir şey söylemedi. "Burası berbat bir yer, Apryl. Her şey çok zor burada. Her geçen gün bir şeyler ufalanıp gidiyor. İnsanları değiştiriyor bu şehir. İçinde kalan herkesi değiştiriyor. Hiç iyi bir enerjisi yok. Bana yaramıyor. Buraya geldiğimden beri bunu çözmeye çalışıyorum." Miles'ın Hessen üzerine yazdığı kitabın kapağına vurdu. "Bence o da bunun farkındaydı."

Kimi zaman Seth'in söylediklerinin nedenini ve anlamını çözmek zordu. Aklında bir sürü fikir vardı ve hepsi aynı anda çıkış yolu arıyordu. Sanki yüksek sesle karşısındakiyle konuşarak kendi çılgın mizacına bir anlam vermeye çalışıyordu. Apryl çok yorulmuştu ve Seth'in içtiği üçüncü kadehin ardından yemeğe gitmelerini önerdi. Aksi halde genç adamın çok sarhoş olabileceğinden ve ona istediklerini söyletemeyeceğinden korkuyordu.

Akşam yemeğinden sonra Barrington House ve daire on altıyla ilgili sormak istediği şeyleri daha rahat sorabilirdi. Çenesi iyice düşmüştü ve Apryl'ı etkilemek istiyordu. Ona gördükleri, bildikleri ve yaptıklarıyla ilgili sorular sormak için uygun olan zaman hızla yaklaşıyordu.

Herhalde çoktandır bir kadınla vakit geçirmemişti. Apryl onun rahatsız edici bir dikkatle kendisini süzdüğünü fark etti. Mesele sadece güvenini kazanmak için onu baştan çıkarmak değildi artık, yaptığının

sonuçlarına da dikkat etmesi gerekiyordu. Fakat gittikleri küçük Hint restoranında Seth'in tavırları değişti. Yemek siparişini vermelerinin ardından sanki gözü dışarıdaki bir şeye takılmıştı. Apryl onun baktığı yere baktı ama şehrin her yerindeki kaldırımlarda gördüğü sıradan kalabalıktan başka bir şey göremedi.

"Ne oldu? Tanıdığın birini mi gördün?" diye sordu.

OTUZ DÖRT

Oradaydı, oturdukları yerin tam karşısındaki bir ara sokakta duruyordu.

Siluet, tozlu gölgelerden ve barın içinden sızan turuncu ışıktan çıkıp gelmişti; elleri ceplerindeydi, başlığının oval ağzı bulundukları yere dönük, onları izliyordu. On dokuz numaralı otobüsten inen yolcuların arkasında kısa bir süre gözden kaybolduktan sonra yeniden belirdi. "Barrington House" dediğini duydu Apryl'ın. Bu isim, başlıklı çocuğun ortaya çıkıp mahremiyetlerine gölge düşürmesi için bir işaretti sanki.

Artık kız da bakmaya başlamıştı. Birden çöken ve detayları yutan karanlığa bakıyordu. Karanlık tuğla, beton, araba, yol ne varsa birbirine karıştırıyor, yürüyen bacakları yutuyor ve renkleri soldurup Londra akşamının belirsizliğinde görünmez hale getiriyordu. Ama Seth, güzel gözleri ne kadar keskin olursa olsun kızın kendilerini gözleyen kişiyi göremeyeceğini biliyordu. Çocuk oradaydı, tek başına izliyor ve bekliyordu.

"Ne oldu? Tanıdığın birini mi gördün?"

Seth başını iki yana salladı, yüzünün rengi solmaya başlamıştı. "Hayır, öyle sandım." Dikkatini tekrar Apryl'a çevirdi ama gözleri sürekli olarak sokakta kendisini bekleyen çocuğa kaydığı için bir türlü onun dediklerine odaklanamıyordu.

"Bana Felix Hessen'den bahset," dedi Seth. Birden ciddileşmişti ve masaya gelen, biri cızırdayan ve biri tüten iki tabağın farkına varamamıştı. "Lütfen."

Yemeğine dokunmadan kızın Hessen'le ilgili anlattıklarını dinledi. Apryl, adamın yağlı boya tablolarından hiçbiri ortada olmadığı için tasavvurunun tam olarak gerçekleşmediğini söylüyordu. Ama ona her şeyi anlatmıyordu. Sürekli kendisini tutuyordu. Ona anlatırken atladığı bazı detaylar vardı. Özellikle de onunla ilgili topladığı gayriresmi bilgilere dair detaylar. Ona Bayan Roth, Tom Shafer veya Lillian'ın binadaki değişimlerle ilgili söylediklerini ya da onların Hessen'in gelişinin ardından rüyalarında neler gördüklerini anlatmamıştı. Aynalarda, tablolarda ve merdivenlerde gördükleri ve onun kapısının arkasından duydukları şeyleri de. Bunların hiçbirinden bahsetmeyip Hessen'i yanlış anlaşılmış, sıradışı, münzevi bir karakter olarak göstererek Seth'in onu kendisiyle özdeşleştireceğini ve konuya ilgi duyacağını düşünüyordu.

Seth daha doğrudan ve belli sorular sormaya başladı. Ona Hessen'in okült araştırmaları, kayboluşu ile ilgili teoriler, fikirleri hakkında bilinenler, ölüm takıntısı, onun hayatından bahseden dergi ve kitaplar, neden anatomi çalıştığı ve amacının ne olduğu hakkında sorular sordu. Onun doymak bilmeyen bilgi açlığını gidermeye çalışan Apryl Girdap'tan bahsetti.

Seth'in yüzü şok veya korkunun etkisiyle kaskatı kesildi. Çılgına dönmüş gözlerle ve titreyen bir sesle kıza Girdap'la ilgili bir sürü soru sordu. Hessen'in onun içine bakma çabasına açıklık getirmek çalışıyordu. Başka kitapları da var mıydı? Büyük teyzesinin günlüklerini okumuş muydu? Bunun önemli olduğunu söylemiş, hatta elini masanın üzerinden uzatıp kızın bileğini tutmuştu. "Bilmem gerek, Apryl," dedi, sokağa baktı, kendi kendine mırıldanırken alt dudağı titredi. "Lütfen, benim ve işim için çok önemli bu. Bana yardım eder misin?"

"Neden Seth? Nedir önemli olan?" dedi Apryl, gülümseyip onu rahatlatmaya çalıştı.

"Nedenini söyleyemem. En azından şimdilik. Belki daha sonra."

"Sana gerçekten yardım etmek istiyorum, Seth. Elimden geleni yaparım çünkü çalışmaların çok ilgimi çekti. Miles da ilgilenir. Ne kadar yetenekli olduğunu gördüğünde sana yardımcı olacağından eminim. Hem Hessen'i de sana benden çok daha iyi anlatır. Ben akademisyen değilim."

"Sen gayet iyisin." Seth tabağına baktı. Çatalıyla biraz basmati pirinci aldı. Gözlerini birkaç saniye kapadı. Sonra müsaade isteyip tuvalete gitti ve orada on dakika kaldı.

Geri döndüğünde bir eli titriyordu. Apryl bunu fark etmemiş gibi yaptı ama ona neden yemek yemediğini sordu. Seth bu soru karşısında gergin bir şekilde gülerek sigara içmeyi tercih ettiğini söyledi. Sonra tekrar dışarı, yolun karşısındaki o gözlerini bir türlü alamadığı yere baktı.

Apryl onun üzerindeki etkisini kaybetmeye başladığını gördü. Adam perişan görünüyordu. Davranışları anormalleşmişti ve bir panik atak geçiriyormuş gibi nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Her an izin isteyerek kalkıp gitmesi mümkündü.

Apryl uzanıp onun elini tuttu. "Bir terslik var, Seth. Çekinme. Çok baskı altında olduğunun farkındayım. Senin mekânına gitsek kendini daha iyi hisseder misin? Hem bana çizimlerini de gösterirsin."

"Özür dilerim," dedi adam. "Sadece... Ben... Ben..." ama cümleyi bitiremedi.

"Hesabı alayım. Sonra daha rahat edeceğimiz bir yere gideriz."

Dışarıda Seth, Apryl'ın topuklu ayakkabıları ile yetişemeyeceği kadar hızlı yürüyünce kız ondan yavaşlamasını istedi.

"Kusura bakma, Apryl, gerçekten özür dilerim," dedi üç kez.

"Tamam, önemli değil," dedi kız. Hava çok soğuktu. Kuru ve tozlu bir rüzgâr arkalarından esiyordu.

"Bazen... Ben bazen... Anlatması çok zor."

"Öyleyse zorlama kendini. Eve gidelim."

"Çok iyisin. Çok mahcup hissediyorum kendimi."

"Saçmalama. Bir şey ister misin? Şarap mesela?"

"Buzdolabında bir şeyler olacaktı. Odamda pek bir şey yok. Bir buzdolabı bir de yatak. Daha çok çalışmak için kullandığım bir yer. Yalnız çok dağınık, haberin olsun."

"Önemi yok, Seth. Sen bir de benim eski evlerimi görecektin..."

"Öyle mi?" Ama Seth'in yine dikkate dağıldı ve aklı başka tarafa gitti. Geçenleri izliyor, caddenin karşısındaki karanlık kapı diplerine ve ara sokaklara bakıyordu.

Upper Caddesi'nden yaşadığı yer olan Hackney'e gelene kadar atmosfer değişmişti. Apryl bunu fark ettiği kadar hissediyordu da. Sokaklarda daha az insan vardı ve dükkânlar kapalıydı. Bahisçilerin, eski barların ve pencerelerinde ev yapımı reklam panoları olan fast food restoranlarının önünden geçtiler. Demir parmaklıklarla çevrili belediye evlerinin büyük dikdörtgen binaları, iç içe geçmiş Viktorya dönemi binalarının üzerinde yükseliyordu.

"Umarım fazla ısrarcı olmuyorumdur. Rahatsızlık vermek istemem."

"Hayır. Hiç de değil," dedi Seth. Aklı başka yerdeydi, sonra omuzunun üzerinden baktı. "Ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyorum. Senden daha çok göstermek istediğim kimse yok, Apryl. Sanırım beni anlarsın."

"Neden?"

"Hessen'in vizyonu ile ilgili söylediğin onca şeyden dolayı. Sanırım ben de aynı şeyin peşindeyim."

OTUZ BEŞ

Apryl karanlık ve eski merdivenleri çıkarken resimleri görmek için ısrar etmemiş olmayı diledi. Ama Seth'ten korktuğu için değil. Onun zararsız olduğunu düşünüyordu. Gergin, duygusal ve hassastı ama saldırgan değildi. Yine de bu adamın henüz fark etmeye başladığı bir yanı daha vardı. Seth'in içine kapanıklığı ve sürekli değişen ruh hali, aceleci ve heyecan dolu monologları ve tekin olmayan görünüşü buradayken restoranda olduğundan çok daha rahatsız edici bir hal almıştı. Çünkü Apryl onun bu halini şimdi daha iyi görebiliyordu. Sanki genç adam onu kendisinin de korkması gereken bir şeye doğru çekiyordu.

Fakat onun bu eski barın üst katında, duvar kâğıtları soyulmuş, halıları ve karanlık koridorları leş gibi kokan, pis camları bakımsız bahçelere ve hurdalıklara bakan odada yaşadığını görünce Seth'e ve onun yaşadığı sefil hayata karşı beslediği sempati daha da arttı. Geceleri Barrington House'un resepsiyonunun parlak beyaz ışıkları altında çalışıp gündüz arızalı, tehlikeli ve marjinal tiplerin yaşadığı bu muhitteki odalardan birinde uyuyor, bir yandan da soyut ve azap verici bir tasavvuru gerçekleştirmeye çalışıyordu. Tüm bunlar bir insanı delirtmeye yeterdi. Ama sonunda asıl amacıyla arasına giren bu doğal empati duygusuna bir son verdi. Buraya o korkunç şeyle, hâlâ Barrington House'u terk etmemiş olan o cani güçle olan ilişkisinin boyutunu öğrenmeye gelmişti.

Leş gibi erkek teri, kızarmış yemek ve radyatör üzerinde kurutulmuş nemli kıyafet kokan bu binada Seth'in peşi sıra merdivenleri çıkmaya devam etti. Bitmek bilmeyen merdivenleri çıkarken ve karanlıkta kaybolup giden veya kırmızı kapılarla sonlanan koridorların köşelerini dönerken tüm bunların yüzünden sürekli yüzünü buruşturdu.

Sonunda merdivenden ayrılıp eski dolaplar, masalar ve kırık sandalyelerle dolu bir sahanlıktan geçip dar bir koridordan Seth'in odasına geldiklerinde Apryl çoktan tükenmişti. Seth kapıyı açarken o da karanlıkta neye sürtündüğünü merak ederek bacaklarına baktı. Çorabı üç yerinden kaçmıştı.

"Ortalık çok dağınık. Lütfen anla, burası sadece çalışmak için. Normalde böyle yaşamıyorum."

"Hiç önemli değil. İzin ver, içeri gireyim. Burada durmak istemiyorum," dedi Apryl sesinde hafif bir kızgınlıkla. O sırada az önce geçtikleri koridora omzunun üzerinden bakıyordu. Burası kapatılmalıydı. Bir insan burada nasıl yaşayabilirdi?

Normalde böyle yaşamıyorum.

Aklı başında olan kim böyle yaşayabilirdi ki?

Duvarları resimlerle kaplamıştı.

Odanın duvarlarının dörtte üçünü, çoğu psikiyatristin delilik göstergesi olarak kabul edeceği resimlerle kaplamıştı. Sonu olmayan karanlıkta asılı duran figürler, görme dışındaki tüm duyularını kapatmıştı. Çocuksu bir basitliği vardı. İlkelliği çiğ ve belirgindi. Bildik portre çiziminden kaçınmasıyla bakan kişide çarpıklığın verdiği bir şoka ve ruhsal bir paniğe neden oluyordu.

Apryl oturmak zorunda kaldı. Yatağa oturup duvarlara bakakaldı. Sonsuzluğun ve ışıksızlığın önünde çığlık atan ve sırıtan çarpık şeylere baktı.

"Burası sadece fikirler ve figür çalışmaları için bir alan. İlk taslaklar hemen arkanda. Çoğunu geceleri yaptım. Şu çantanın ve dosyaların içinde daha bir sürü var. Sadece duvardaki renkleri yakalamaya çalışıyorum. Arka plandaki dokunun bileşimi gerçekten de... İnsanı bırakmıyor."

Doğru söylüyordu. Eğer Hessen tablo yapmışsa eserleri kesinlikle böyle olmalıydı. Kız gözlerini duvardan çevirip kâğıtlarla, boya ve yağ izleriyle kaplı yere baktı. Odanın bir köşesine kıyafetler yığılmıştı. Terli yatak ve eski, sararmış buzdolabı dışında odada hiçbir şey yoktu. Duvardan ve onun üzerindeki şekilsiz, çarmıha gerilmiş, derisi yüzülmüş ve olduğu yere çivilenmiş şeylerden gözlerini ayırıp bakabileceği hiçbir şey yoktu.

Acı çeken ve işkence görenlerin konuşması ya da bir şeyler anlatması gerekmiyordu; sadece kendilerine bakanı etkilemek için oradaydılar. Apryl'ı bir korku yumruğuyla vurmuş ama aynı zamanda soğuk bir farkındalık şokuyla kendine getirmişlerdi. Sanki bakan kişi için en iç karartıcı ve acı verici deneyim buydu. Şüphe ve çaresizliğin felç edici anları, kendinden iğrenme, nefretin boğuculuğu, matem ve korkunun bağlayıcılığı... Hepsi bu varlıklarda hayat bulmuş gibiydi. Hessen'in 1938 yılında başladığı eserindeki yarı şekil almış, ızdırap içindeki ve parçalanmanın şiddetine dayanmaya çalışan aynı hastalıklı varlıklardı bunlar. Ama Seth bu fikirleri bir adım öteye taşımıştı, Hessen'in çalışmalarını dayanak olarak kullanıp onun vaat ettiği her şeyin daha büyük bir tuvalin ve yağlı boyanın sağladığı zenginlik içinde resmedilmesini sağlamıştı.

"Seth, onun resimlerini bir yerde görmüşsün. Bundan hiç şüphem yok. Söyle bana. Bu yüzden o binada çalışıyorsun. Eminim."

Seth başını iki yana salladı ve Apryl'ın duvarda gördükleri karşısındaki şaşkınlığını izlerken durduğu pencere kenarından uzaklaştı. "Hayır. Hayatım boyunca adını bile duymadım. Brueghel, Bosch, Dix ve Grozs öğrendim. Hepsi de bana hitap ediyordu. Belki beni buna

yönlendiren ve çalışmaya devam etmemi sağlayan da budur. Londra ise bu yeteneği ortaya çıkarmak için mükemmel bir ortamdı. Bölünme burada daha zayıf. Hiçbir şey gitmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Apryl, anlar gibi olsa tahmin yürütmek istememişti.

"Bana rüyalarımda bir şey oldu. İşte ve burada. Rüyalarımdan bazı parçalar uyanıkken de zihnime girmeye başladı. İşte öyle zamanlarda dünyayı şimdi olduğundan farklı gördüm. Delirdiğimi zannettim. Bir şeyler görmeye başladım, Apryl. Daire on altıdan gelen seslerden sonra oldu bunlar. Sanki dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Ben de içeri girdim ve tabloları gördüm. Daha önce gördüğüm şeylerin ne olduğunu anladım. Rüyalarımda bana bir ustanın gösterdiği şeylerin ne olduğunu."

Sustu. Kızın yüzündeki ifade onu susturmuştu. Daire on altıdaki tablolardan bahsettiğinde Apryl tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Tablolar mı? Hessen'in tabloları hâlâ o dairede mi?" Ayağa kalktı. "Bana doğruyu söyle Seth. O dairede hâlâ tablolar var mı?"

Seth kafasını çevirdi ve sanki biri içeri girmiş gibi yüzünü buruşturdu, sonra da "Siktir git," dedi.

"Ne?"

"Özür dilerim. Sana demedim."

"Seth?"

Seth başını iki yana salladı. Ağzı kımıldadı, kapıya doğru bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra kafasını çevirdi ve elleriyle yüzünü örtüp iç çekti. "Güvenli değil... Bu güvenli değil."

"Güvenli değil mi? Ne demek istiyorsun?"

Seth kendini yatağın üzerine attı ve başını ellerinin arasına aldı. "Söylesem de inanmazsın. Oraya girmemeliydim. Yasaktı. Kimseye söyleme. Sadece duyduğum sesler ve gelen telefon yüzünden birinin oraya gizlice girip girmediğinden emin olmak istemiştim. Sonra o şeyleri gördüm. Tablolar. Tanrım, o tablolar."

Konuşmayı bitirdiğinde, birisi kapıyı çalmış veya diğer taraftan seslenmiş gibi tekrar odanın kırmızı kapısına baktı.

"Benimle konuşurken laflarına dikkat et, it herif. Resimleri ona da göstereceksin. Dostumuz öyle söylüyor. Küçük sürtükle o da tanışmak istiyor. Burnunu her şeye sokarsa böyle olur. Yaşlı teyzesi de öyleydi. Eğer doğru yerlere gidersen görecek çok şey bulursun, değil mi? Sen herkesten daha iyi bilirsin. Kızı merdivenlere getir. Neresi olduğunu biliyorsun.

O sonuncu olacak Seth. Bitirmene az kaldı. Sonra hak ettiğine kavuşacaksın. Dostumuz senin için her yolu açacak. Her şeyden kurtulacaksın. Gelip orada bizimle birlikte yaşayacaksın. Resim yapıp alt katta bize yakın yaşayacaksın. Sürekli bir arada olacağız. O yüzden şimdi söyleneni yap ve kızı yukarı getir."

"Ne resmi? Hessen'in resimleri mi?"

Seth derin bir iç çekti. Sonra yutkundu. Gözlerini kapıdan çevirip Apryl'a baktı. Apryl onun kendisine acıyarak baktığını düşündü. "Anlaman gerek. Daha önce hiçbir şey bana bu kadar çok fikir vermemişti. Hiçbir sanatçı bana böyle hitap etmemişti. Bana her şeyi en baştan öğretti. Bana kendi sesimi bulmayı öğretti Apryl. Ama.. "

Apryl'ın başı dönmeye başlamıştı. Bu mantıksız konuşmalar ve Hessen'in tablolarının hâlâ varlığını koruduğunu öğrenmek ona fazla gelmişti. Lillian'ın günlüklerini en baştan okur gibi olmuştu. Üstelik onların gerçek olduğu da artık doğrulanmıştı. Gözleri uykusuzluktan kararmış olan bu gergin ve saplantılı genç adam ona ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi görünmeye başlamıştı.

"Bir şeyler içmem lazım." Apryl, Seth'in buzdolabındaki ucuz ve keskin beyaz şarabı kafasına dikti. Hiç değilse şarap soğuktu. Sonra tekrar yatağa oturup sakinleşmeye çalıştı. "Seth, daire on altıda hâlâ ne olduğunu bilmek istiyorum."

Seth yüzünü buruşturdu, kirli bir bardağa şarap doldurdu ve bir sigara daha yaktı.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum, Seth. Büyük teyzeme ve diğerlerine. Onları öldürenin o olduğunu biliyorsun. Hâlâ binada olduğunu da biliyorsun, değil mi?"

Yatağın kenarında oturan genç adamın vücudu sönmüş gibi görünüyordu. Başını bacaklarının arasına doğru eğince kemikli omurgası belirginleşti, ince gömleğinden her eklemi görülebiliyordu. Apryl öyle bir hızla bacak bacak üstüne attı ki havada bir hışırtı duyuldu. "Ona yardım ettin mi?"

Seth başını kaldırdı. "Kandırıldım."

"Nasıl? Bunu nasıl yaptın?"

Apryl'a baktı, soluk yüzü ve gözleri vahşi ve hayvansıydı. "Sadece geri gelmesine neden oldum. Bilmiyorum..." Yutkundu, kapıya baktı, gözleri dolmuştu. "Anladığımda çok geç olmuştu."

Apryl elini onun kolunun üzerine koydu. Seth başını öne eğip ağladı.

Apryl, Seth ile olduğu kadar kendi kendine de konuşuyordu. "Zaten kimse bildiğimiz, sadece bizim bildiğimiz şeyler konusunda bize inanmaz." Ardından Apryl'ın gözlerinde onu korkutan bir kararlılık belirdi. "Ama onun geri gönderilmesi gerekiyor, Seth. Bunu sen de biliyorsun. İçinden geçip geldiği şey her neyse onu kapatmak zorundayız. O benim ailemden birilerini öldürdü ve sen de ona yardımcı oldun. Şimdi ya bana yardım edersin ya da başın belaya girer. Arkadaşım Miles'a da olan biten her şeyi anlattım. O yüzden daire on

altıya girip o şeyi kapatmaya çalıştığım sırada başıma bir şey gelmese iyi olur. Anladın mı beni?"

Odanın dışında birisi karanlıkta tökezledi ve İrlanda ağzıyla küfretti. İkisi de yatağın üzerinde otururken irkildiler. Apryl bir elini göğsüne götürdü.

Seth yutkundu. "Sorun o değil. Seni oraya götürebilirim. Çok kolay. Sorun o değil."

"Ne peki?"

Kapıya bakıp fısıldadı, sanki birinin kendisini duyacağından ödü kopuyordu. "Güvenli değil."

Apryl derisinin çekildiğini ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Neden?"

"Daire. Orada her şey değişiyor. Orayı görmek güvenli değil. O resimleri... Herkes... Herkesin... Görebildiğini... Zannetmiyorum..." Bunu öyle kendinden emin bir ifadeyle söyledi ki Apryl, beyaz ve boyası soyulmuş pencerelerin altından soğuk bir rüzgâr esmiş gibi titredi.

Duvarı işaret etti. "Bunlar onun yaptıklarının yanında hiçbir şey değil. Sadece birer kopya. Ama onun resimleri... Onlarda bir gariplik var. Gerçek gibi değiller. Değişiyorlar. Canlılar." Sonra Apryl'ın korku dolu yüzüne daha fazla bakamıyormuş gibi gözlerini çevirdi. "Hessen hâlâ o dairede. Yalnız da değil."

OTUZ ALTI

Nihayet merdivenlerden inip zemin kattaki evine gideceği saat gelmişti. Yorgun beyni, sırtı ve bacaklarıyla tüm vücudu tükenmiş olan Stephen, başı önde karısının yanına gidiyordu. Saat birdeki yarım saatlik öğle yemeği arasında ve akşam saat altı otuzdan sonra onun yanına giderdi.

Bugünlerde Janet'ın görüştüğü tek kişi Stephen'dı. Duyduğu tek gerçek ses onunkiydi ve o da bu aralar pek konuşmuyordu. Binanın sakinleri konuşan kişinin kendileri olmasını isterler, onu da söylenenleri dinlediği ve kendilerini hiç rahatsız etmediği için severlerdi. Bu taktiğin bazı avantajları vardı. Ne kadar az konuşursan hayat o kadar kolay olurdu.

Bodrumun halıylakaplı tek bölümünden kendisine ait olan daireye ulaştı. Asansörün motorunun bulunduğu odadan gelen gürültüleri duyabiliyordu. Motorun yüksek sesi kalorifer kazanınınkini bile bastırmaya yetiyordu. İnsanın dikkatini verdiğinde burada sürekli duyacağı seslerdi bunlar. İşi kabul edip buraya taşındıklarında Stephen ve Janet bu bitmek bilmeyen gürültüye tahammül edip edemeyeceklerinden emin değildiler. Ama Stephen, Barrington House'un baş kapıcısı olarak her türlü şeye alışmanın ve nelerin değiştirilemeyeceğini anlamanın mümkün olduğunu öğrenmişti.

Anahtarı kilide sokarken Janet'ın binanın devamlı çalışan ekipmanlarından ve oturdukları dairenin bir üstündeki yoldan geçen ara-

balardan gelen gürültüleri fark edip etmediğini düşündü. Bugünlerde kendisi onu bir yere götürmedikçe dairesinden hiç çıkmıyordu. Bu gezileri de herhangi bir yönde bir kilometreyi geçmemekteydi.

Dairenin içinde, eğilmeye imkân vermeyecek kadar dolu olan küçük koridorda ayakkabılarını çıkardı. Hasta olan Janet'ın sıcak ve kokan nefesini hissetmesi uzun sürmedi. Daire, iki kişi şöyle dursun, bir kişi için bile küçüktü. Ama Janet pek hareket etmediğinden idare ediyorlardı.

Elini uzatıp koridorun oturma odasına açıldığı yerdeki ışığın düğmesine bastı. Eski perdeler ve ucuz halılar yüzünden daire turuncu renkte görünüyordu ve bu renk içeriyi küçük de gösteriyordu. Burada zaman geçirmeyi pek sevmediğinden akşamları çabucak uyurdu. Böylece sefaletle geçen bir günü daha sona erdirirdi.

Janet'a televizyonu açmak için akşam yemeği vaktinde aşağı inememişti. Bu akşam meşguldü; üst katta yapılması gereken bir sürü iş çıkmıştı. O yüzden Janet bütün gün ve akşamın ilk saatleri boyunca burada tek başına oturmuştu.

Sandalyesinde sessiz ve kımıldamadan, sabah onu bıraktığı şekilde oturmaya devam ediyordu. Üzerinde pembe bir gecelik, bacaklarının üzerinde de ekose bir battaniye vardı.

Stephen sidik kokusunu alabiliyordu.

Susamış da olmalıydı; kadının kolunun yanındaki küçük masanın üzerinde duran ve içinde pipet olan bardak boştu.

Ama pislememişti. Sabah işe başlamadan önce onu tuvalete götürmüştü.

Küçük odalarını havalandırmak için camı açmayı çok isterdi. Kazana yakın oldukları için ısı dayanılır gibi değildi. Ama pencere tam Janet'ın arkasındaydı ve Stephen onun üşütmesini istemiyordu.

Kendisine Devon'da kiraladıkları karavanları hatırlatan mutfaktaki buzdolabını açtı. Mutfaktaki yüzeylerin tümü formikaydı ve her şey

bir çocuğun oyun evi için yapılmış gibi minyatürdü. Tam yaşanacak yerdi doğrusu.

Buzdolabı uğuldayıp titremeye başladı. Üç tane hazır yemek kalmıştı. Lancashire güvecini seçecekti. Bütün gün Piotr'un koltuk altını kokladıktan sonra köri yemek istemiyordu. Stephen yemeğini bitirdikten sonra Janet fırında peynirli makarnasını yiyebilirdi. Ama önce yeterince soğuması gerekiyordu. Janet yemeğin sıcak olduğunu ona söyleyemezdi; bunu anlamak için Stephen onun gözlerine bakmalıydı.

Mikrodalga fırın çalışmaya devam ederken Stephen salondan geçip kumandayla televizyonu açtı. Hemen sesini kıstı. Gümüş rengi kravatını yavaşça çıkardı. Sonra kol düğmelerini açıp kollarını yukarı sıvadı. Janet onu izliyordu.

Şöminenin üzerindeki küçük dolaptan Bay Alfrezi'nin geçen Noel'de kendisine verdiği malt viskiyi çıkardı. Son şişeydi, ama bina sakinleri Noel'de çok cömert olurlardı. Siz onlara bakarsanız onlar da size bakar, derdi emrindeki personele. Bu daireyi kendisine devrettiği zaman Seth'e de aynısını söyleyecekti. Basit talimatlar ve nasihatler aktaracaktı ona. Bunu yapmayı on yıldan uzun zamandır bekliyordu. Artık vakti gelmişti.

Stephen şişeyi iki kez peş peşe kafasına dikti ve içki boğazını yakarak aşağı inerken yüzünü buruşturdu. Evet, iyi bir Noel olmalıydı.

Geçen Noel'de bahşişlerden üç bin sterlin kazanmış, onun yanında dört şişe şampanya, iki şişe iyi kırmızı şarap ve sekiz şişe malt viski almıştı. Bu yıl daha da iyi olmalıydı. Karısı çok hastaydı ve hepsi bunu biliyordu. Ayrıca Bayan Roth ve Tom Shafer'ın ölümleriyle de –Bayan Glock'un deyimiyle– "kayda değer bir hassasiyetle" ilgilenmişti. Betty Roth'un kızı da gözyaşları içinde onun iki elini tutup benzer şeyler söylemişti. Anlaşılan annesi Stephen'ı pek seviyordu ama nedense bunu hiç göstermemişti.

Gidip Janet'ın sandalyesinin yanındaki koltuğa iç çekerek oturdu. Sonra ayağını küçük minderli taburenin üzerine koydu. Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovdu.

Janet sandalyesinin önündeki yere baktı. Yüzü ifadesizdi. Bugünlerde pek bir şeye tepki vermiyordu. Ama bir şey vardı ki onu her zaman uyandırmaya yeterdi.

Stephen şişeden bir yudum daha aldı ve beğeniyle iç çekti. "Orada, o dairenin içinde gördüğün şeyi görmediğim için çok mutluyum, biliyor musun hayatım? Seth geceleri oraya gidip çocuğun istediklerini yapıyor. O küçük ateş parçasını da oraya götürecek. Lil'in eski mekânını miras alan kızı. Yeğeniymiş. Sonra gideceğim buradan. Temelli."

Janet yere bakmaya devam ediyordu. Stephen ondan gerçekten bıkmıştı artık. Zaten karısı ona hiçbir zaman iyi bir eş olamamıştı. Ama evlendikleri zaman bunu nereden bilebilirdi ki? Bugünkü gençlerin sahip oldukları fırsat ve seçeneklerin hiçbirine sahip değildi. Olacakları bilseydi pek çok şeyi farklı yapardı. Ama hâlâ bir şansı vardı. Dışarı çıkıp hayatını yaşayabilmek için bir fırsatı kalmıştı. Bu iç karartıcı kibrit kutusunun içinde durup Glock ve Betty Roth gibi zengin ve beş para etmez tiplerle uğraşmak zorunda değildi.

Janet'a doğru başını salladı, söylediklerini vurgulamak için kaşlarını kaldırdı. "Ve gidip oradaki şeylerle uğraştığında neler olabileceğini ikimiz de çok iyi biliyoruz, değil mi? Daha önce söyledim ve tekrar söylüyorum, ölüler ölü olarak kalmalı. Onları geri çağırmak ancak bela getirir. Ama beni dinlemedin, değil mi?"

Mikrodalga fırının sesini duyan Stephen ayağa kalkıp mutfağa gitti. Güvecin üzerindeki ıslak ve tüten kapağı açarken omuzunun üzerinden konuştu. "İhtiyar Lill ile oraya gidip oğlumuzu aramaya kalktın. Oraya onu bulmaya gitmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı. O yüzden bunların hepsi senin suçun. Ciddiyim. Sevgili oğlumuzu, artık her nerenin altını üstüne getiriyorsa oradan geri getirmeye kalkışmasaydın ihtiyar Roth ve Shaferlar Barrington House'daki herkesin

canına okumaya devam ediyor olacaklardı. Biz de ölene kadar burada kısılıp kalmayacaktık. Bunu biliyor muydun? Hı? Tabii ki biliyordun, canım."

Tezgâhtan tepsinin üzerindeki yemekle döndü. "O küçük canavarın bizim çocuğumuz olduğuna inanmak çok zor." Başını iki yana salladı. "Tanrım, hâlâ Seth'i kullanarak yaşlı Shaferlar ile Betty'nin icabına bakmış olmasını aklım almıyor. Aslında neden şaşırıyorum ki? Yıllar önce ben İrlanda'da ülkeme hizmet ederken o hergelenin sonunda ıslahevini boylayana kadar canının istediğini yapmasına izin verdin. Beladan uzak durmuyordu. Sonunda yaktı kendini. Yüce Tanrım. Ölüsü dirisinden çok daha beter çıktı."

Sebzeleri ve buharı tüten küp şeklindeki etleri borcama boşalttı ve tepsinin yanındaki çatalı aldı.

Yemeğe üfledi ve ardından hızla yemeye başladı. Arada konuşmayı sürdürdü. "Benim yaptığım gibi Seth'in de görevini yerine getireceğini tahmin etmeliydim. Gerçi ben üstüme düşen görevi ondan daha doğru bir şekilde yerine getirdim ve bundan gurur duyuyorum. O hep kapıları açık bırakıyor. Hiç düşünmüyor. Çok aceleci. Arkasını ben topluyorum. Bu boktan yerde hep yaptığım gibi. Yöneticiler dekorla ne kadar oynarsa oynasın, çocuğumuzun bana gösterdiği gibi sembollerin hep resimlerin arkasında kalmasına dikkat ediyorum. Bütün o yeni resimleri aldıklarında batı bloğundaki merdivenlerde de üzerime düşeni yaptım. Çocuğun uğraştığı dairelerin dış kısımlarında da her şeyin olduğu gibi kalmasını sağlamak ve bazı kişileri ölene kadar burada tutmak için çok hızlı davranmam gerekti. Seth onu işe aldığımda kendisinden beklemediğim bir verimlilikle işleri halletmeye başladı. Dolayısıyla oğlumuz ve onunla gezen *diğerlerinin* yaptıklarımızdan memnun olduğunu düşünüyorum. Ama piç kurusu çok çekingen. Hem de çok. Annesine çekmiş."

Arkasına yaslandı ve dudaklarını yaladı. Dilini diş etlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama sana yukarıda geçirdiğin gece gösterdikleri gibi

Seth'e de bir şeyler gösterdiklerini sanıyorum." Sözlerini vurgulamak için çatalıyla işaret etti. "Ressam olan Seth görmek istediği şeyleri gördü. Bilirsin, ilham almak için ressamların buna ihtiyacı vardır. Onu son gördüğümde çocuk da aynı şeyi söylemişti. Seth'in midesi o gördüğü şeyleri kaldırabildi. Diğerleri veya senin gibi çıkmadı. Şu haline bir bak. Her şeye burnunu sokarsan olacağı budur. Apryl'ı neyin beklediğini de merak ediyorsun, değil mi? Çocuğa Seth'le hangi konuda anlaştıklarını sormadım ama kızın beklemediği bir şey olduğunu düşünüyorum."

Yemeğinin kalanını da sessizce bitirdi. Çok açtı ve tabağını son bezelye tanesine kadar temizledi. "Mm, şimdi sana fırında makarna vereceğim, tatlım. Sen severdin ama bana sorarsan tadı da kokusu da leş gibi."

Mutfakta yemeğin kutusunu çöp tenekesine attı, sonra tabağını lavabonun içindeki mavi bulaşık kabının içine koydu.

Janet'ın yemeği hazır olduğunda kadının sandalyesinin önünde diz çöktü ve tabağın daha soğuk olan yan tarafından bir çatal aldı ve emin olmak için üfledi. "İşte, tam kıvamında."

Janet adamın gözlerine bakmadan çataldaki lokmayı aldı, biraz çiğnedi ve yuttu.

"Ama o kız..." dedi. "Hâlâ canım sıkılıyor. O yüzden içmek istedim. Bu gece o şişenin dibini görürüm. O yüzden şimdiden bu gece sorun çıkarmamanı rica ediyorum."

Kocasına bakan Janet'ın gözleri büyüdü.

"Çok güzel bir kız, Janet. Sana daha önce de söylemiştim. Hem çok güzel hem de hanımefendi bir kız. Dövmeleri olsa da en az Lillian kadar nezaket sahibi biri. Bana ihtiyar Lil'i hatırlatıyor. Gerçekten." İç çekerek başını iki yana salladı ve Janet'a üç çatal daha yedirdi. Dizleri ağrıyor ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

"Betty'nin ve Tom Shafer'ın yüzünü görmek kötüydü ama Apryl gibi genç ve güzel bir kıza neler yapacaklarını hiç görmek istemiyorum. Başına talihsiz bir kaza geleceğinden eminim. Yanlış zamanda yanlış yerde olacak. Senin gibi burnunu olmadık bir yere sokacak. Ve tıpkı senin orada gördüklerinden sonra olduğun gibi o da bir daha asla eskisi gibi olamayacak. Orada *onlarla* birlikte olan hiç kimse bir daha eskisi gibi olamaz. Bunu en iyi sen bilirsin. O kıza inme inmezse iyidir. Umarım kalpten gider de sonu senin gibi olmaz."

Çatalı tabağın içine koydu. "Bu kadar yeter. Yine şişmanlamanı istemiyorum. Zaten egzersiz yapamıyorsun. Bu şey de yağ dolu." Homurdanarak ve Janet'ın sandalyesinden destek alarak doğruldu. "Bir bez getireyim. Hep çenene bulaştı."

Elinde ıslak bir bezle geri döndüğünde Janet ağlıyordu. Stephen onun çenesini sildi.

"Eğer beni rahatsız edersen seni yine yatak odasına koyar ve kapıyı kapatırım. Zaten yorucu bir gün geçirdim. Şu önümüzdeki birkaç hafta daha birbirimize ayak bağı olmamaya çalışalım. Sonra her şey bitecek zaten. Bayan Roth'un kızının iki daireyi de satacağını tahmin ediyorum. Sen de ben de bu binadaki dairelerin satılmasının zor olmadığını biliyoruz. Ardından buradaki işim bitiyor. Her şey bittikten sonra bir ay bile beklemeyi göze alamam. Çünkü birisi daire on altıya taşındığında ben yine sıkışıp kalacağım ve her şey yeniden başlayacak. Senin sayende. Zaten şimdiden riske girdik bile. İki kişi öldü, Bayan Shafer delirdi ve kızın başına da kötü şeyler gelecek. O yüzden her şeyi Seth'e devredip ilk fırsatta buradan gideceğim. Tıpkı söz verdikleri gibi beni serbest bırakacaklar. On yıldır Hyde Park'a bile gidemedim."

Bir süre dişlerini emdi ve tavana baktı. "Hem benim için de iyi olabilir. Aslında düşünürsen fena görünmüyor. Ben enine boyuna düşündüm. Siz yufka yürekliler gibi değilim. Son zamanlarda yaşadığım olayların ve yıllardır sakat karıma bakma zahmetinin ardından dul

kalıyorum. Kim beni istifa ettiğim için suçlayabilir ki? Eşyalarımı alır ve hayata doğru yol alırım. Bence bir sorun çıkmaz."

Janet tekrar inlemeye başladı. Göğsünden bir hırıltı yükseliyordu. Bir çıkış yolu arıyormuş gibi gözleri dönmeye başladı.

Stephen ona aldırmadı. O duymasa da kendi kendine konuşurdu zaten. Hepsini kafasında planlamıştı ve yüksek sesle söyleyince rahatlıyordu. Burada herkes çokça yapardı bunu.

"Benimle bir dertleri yok. Üzerime düşeni yaptım ve artık gidebilirim. Çocuğumuz bize, artık her karışını ezberlediğim bu bir kilometrelik alanın içinde tutan şeyi nasıl ortadan kaldıracağımızı gösterecek. Sıra Seth'e geldi. Bir ressam istediler, ben de istediklerini getirdim. Ama onun onlarla olan anlaşması farklı. Ben direndim ve o ihtiyarları öldürmedim. Gerçi buradan çekip gidebilmek için düşünmedim değil. Ama Seth hiç düşünmeden yaptı. Tanrım, ne soğukkanlılık...

Ona iki hafta daha zaman vereceğim ve sonra seni de oraya çıkaracağım. Son kez. Bir kez daha gitmen yeterli olacaktır. Sana gitmeden önce haber veririm ama tam tarihini ben de bilmiyorum. Bir süre duruma göre hareket edip sabırlı olmalıyım. Sonra sen ve oğlun dilediğiniz kadar birlikte vakit geçirebilirsiniz."

Janet sandalyesinden kalkmaya çalıştı. Gözleri harcadığı çabadan dolayı yerinden çıkacak gibiydi ve Stephen ona bakmaya bile zahmet etmeden elini göğsüne koyup onu geri itti. Kadın nefes verdi ve tekrar kımıldamadan oturdu.

"Sonrasını benim kadar sen de tahmin edersin. Benimki sadece bir teori, çünkü yukarıda farklı kurallar işliyor. Ama Seth'in buradan uzaklaşabileceğine hiç ihtimal vermiyorum. Onun cezası müebbet. Ölene kadar bu dairede yaşayacak. Senin durumun farklı, tatlım. Sen çocuğumuzun, ihtiyar Roth ve Shafer'ın olduğu yere gideceksin. Belki orada diğerleriyle yeniden arkadaş olursunuz. Bunlar olurken

ben ortalıkta olmak istemiyorum. Burada birlikte geçirdiğimiz bunca zaman yetti de arttı bile. O yüzden seni bir de aynalarda, tablolarda ve merdivenlerde görmek istemiyorum. Sinirlerime iyi gelmez, tatlım. Sanırım hepiniz bunu anlayışla karşılarsınız."

Stephen kadının yanına oturdu ve şişeden bir yudum daha aldı. Janet devamlı bir hıçkırık sesi çıkarmaya başladı.

"Yaygara yapmanın anlamı yok. Sen bu işleri başımıza sarana kadar bunlarla hiçbir ilgimiz yoktu."

Tekrar ayağa kalktı ve kadının sandalyesine yaklaştı. Janet irkildi. Stephen tekerlekli sandalyenin gri kauçuk tekerleklerinin frenlerini açıp onu yatak odasının kapısına doğru götürdü. "Siz kadınların ne derdi var, anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Üstünüze vazife olmayan şeylere burnunuzu sokarsınız. İşler boka sarınca da ağlayıp sızlanmaya başlarsınız."

Tekerlekli sandalyeyi küçük yatak odasına getirdi ve yatağın yanındaki köşeye koydu. "Şimdi biraz kendime zaman ayırmak istiyorum. Bütün gün ayaktaydım. Altını sabah değiştiririm. Şu an uğraşacak sabrım yok."

Baş kapıcı kapıyı kapattı ve karısını karanlıkta bıraktı. Tekrar koltuğuna yerleştiğinde ise apartman sakinlerinin Noel'de Barrington House'un baş kapıcılığından istifa ettiğini öğrendiklerinde çok cömert olacaklarını düşündü. Tabii bu sadece bir tahmindi.

OTUZ YEDİ

Apryl gece birde geldiğinde Barrington House rutubetli bir karanlıkla çevrelenmişti. Dairelerinin çoğunun ışıkları sönüktü. Sadece merdiven ve koridorlardaki soluk ampuller sarı ışıklarıyla ortak alanları aydınlatıyordu. Ama bu ışıkların rahatlatıcı ve ısıtıcı bir yanı yoktu ve dışarıda ıslanan biri bile bu ışıkların olduğu yere sığınmak istemezdi.

Akşamüstü geldiği resepsiyon salonunun başında duran Seth, Apryl'ın ana kapıdan içeri bakışını izledi. Siluetinin çevresindeki gece, iç ve dış dünyaların birleşimini andıran silik bir yansımadan ibaretti. İki farklı alan, ince bir cam tabakasının üzerinde bir araya gelmişti.

Kız uzun ve siyah bir palto giymiş, saçlarını da bir eşarpla örtmüştü. Seth onun kokusunu, o güzelim kokuyu alır gibiydi. Kız daha kapının diğer tarafındayken ve şifreyi kullanıp içeri girmemişken bile onun tadını alabiliyordu sanki.

Apryl'ın zarif vücudunun arkasından siyah bir taksinin geçip gittiğini gördü. Taksiyle mi gelmişti yoksa? Ona öyle yapmamasını söylemişti. Bu gece apartmana girdiğini kimsenin görmemesi gerekiyordu. Nereye gideceğini de kimseye söylememeliydi. Anlaşmışlardı. Yukarıda neler olacağını kim bilebilirdi? Düşüncesi bile ödünü patlatıyordu.

Tavana baktı. Oradaki şeyler Barrington House ve içinde yaşayanlar daha gençken aynalı odadan kaçmış olmalıydı. Bina bütün bu olanlarla, şu an tuğla gövdesinin içinde saklı olan şeylerle eskimeden evvel.

Tüm bunların hayatın kendisiyle başladığını ve bu binanın da büyük plan içerisinde sadece bir anahtar deliği rolü üstlendiğini düşünmeye başlamıştı. Fakat onun etkisinin yayıldığı görülmez yan yolların neler olduğunu tahmin bile edemezdi. Hessen bunu kendisine müttefikler bulup düşmanlarını yok etmek için kullanmıştı. Kendi varlığına ve görünür olmak için delilik ve kâbuslardan yararlanan o korkunç topluluğun varlığına yakın olanlardan müttefikler yaratmıştı. Ve o topluluk ancak Hessen gibi adamlar tarafından o yerlere getirilebilirdi. Hem de geri gönderilmemek üzere.

Hessen birinin kendi işini yapması için elli yıl beklemişti. O, Seth'ten üstündü ve Seth onun iradesine karşı çıkamazdı. Hocası bu fırsat için uzun zamandır bekliyordu. Beklediği bu zaman boyunca Bayan Roth ve Shaferları da hep yakınında tutmuş, asla unutmamış, affetmemişti. Bir sanatçıda olması gerektiği gibi saf bir amaca sahipti.

Seth masadan kalkıp Apryl'ı karşılamaya gitti. "Taksiyle gelmişsin. Sana öyle yapmamanı, kimseye görünmemeni söylemiştim."

"Yapmadım zaten. Taksiyle Sloane Caddesi'ne geldim ve dediğin gibi buraya kadar yürüdüm." Uzandı ve Seth'in kolunu tuttu. "Bana güvenebilirsin Seth. Güvenmeni istiyorum."

Kızın güzel gözlerine bakan ve sonra bakışını beyaz teniyle zıtlık oluşturan parlak kırmızı dudaklarına çeviren Seth'in ona inanması zor olmadı. Taksiler bu saatlerde hep geçer ve zengin müşteri ararlardı. Boşuna telaşlanmıştı.

"Anahtarlar sende mi?" diye sordu kız.

Seth anahtarları cebinden çıkarıp kızın gözünün önünde salladı. "Unutma herhangi biri seni görürse, baş kapıcı filan seni görürse kesinlikle daire on altıdan bahsetmeyeceksin. Bu saatlerde ortalıkta olmaz ama yine de dikkat et. Tamam mı?"

"Tamam." Apryl gergindi ama gözlerinde heyecan vardı. Bu Seth'in hoşuna gitti. Kız oraya girmeden önce onu öpmek gibi aptal

bir istek duydu. Ama gideceği yer aklına gelince yutkundu ve paniğe kapılmamak için elinden geleni yaptı.

"Çağrı cihazını alayım. Sonra üst kata çıkarız. Asansör çok gürültü yapıyor ve bazen takılıp kalıyor. İşi şansa bırakmak istemem."

"Seth. Ne yapıyorsun? Bunun bir son bulması gerek. Biliyorsun. Birlikte son vereceğiz buna. Getirdiğin şeyi bir şekilde geri göndermenin yolunu bulacağız."

Kızın kendisine bakışı içinde garip bir his uyandırdı. Ta derinlerde. Hoş bir titreme hissetti. Biraz da sersemlemişti. Böyle bir kadına bakmaktan hiç sıkılmazdı.

Ama Apryl'ın bundan hiç haberi yoktu.

OTUZ SEKİZ

Apryl, Seth'in peşi sıra merdivenleri çıktı, mavi ceketli dar omuzlarının ve kırışık flanel pantolonlu ince uzun bacaklarının arkasından ilerliyordu. Genç adam hızla çıkıyordu ve bir sonraki merdivenlere geçmek için her döndüğünde Apryl onun yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark ediyordu. Ayrıca kendi kendine mırıldanırken hızla hareket eden dudaklarını görüyordu.

Nefes nefese kalan Apryl, kalın yeşil halıyla kaplı ve sonu gelmez gibi görünen merdivenlerden çıkmaya devam etti. Korkusunu kontrol altında tutmaya çalışarak Seth'in peşinden giderken çizmelerinin yüksek topukları yüzünden iki kez dengesini kaybedecek gibi oldu. O daireye gireceğini düşünmek bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Ne Hessen'in ne de eserlerinin yok edilişinde parmağı vardı ama yine de Hessen'in bu tür bir tehdit veya müdahaleye karşı nasıl tepki vereceğini düşünmeden edemiyordu.

En azından Miles dışarıdaydı ve harekete geçmek için onun işaretini bekliyordu. Ona ön kapının şifresini vermiş ve daireyi nasıl bulacağını tarif etmişti. Eğer bir tehdit hissederse hemen onu çağıracaktı. Miles onun buraya gelmesini engellemeye çalışmış, başaramayınca da en azından onunla beraber gelmeyi teklif etmişti.

Sonunda Seth durdu. Hızla döndü, yüzü sinirden gerilmişti ve ellerini kavuşturmuştu. "Geldik," diye fısıldadı, sesi ya yorgunluktan ya da sınırı aşacak olmanın verdiği korkudan zayıflamıştı.

Apryl, Seth'in omuzunun üzerinden meşe kapının üzerindeki pirinçten on altı rakamına baktı. Hessen burada yaşamış ve çalışmıştı. Burada ilhamının kaynağı olan şehirden soyutlanmaya çalışmıştı. Burada acı çekmiş ve neredeyse modern sanatın gidişatını değiştirmişti. Yine burada görünmeyen dünyayla akıl almaz yollardan bir bağlantı kurmayı başarmıştı. Yine burada yüzünü kaybetmiş ve günlüklerde dolambaçlı şekillerde anlatıldığı gibi Apryl'ın kendi akrabaları tarafından ortadan kaldırılmıştı. Ama artık burayı kapatmak için kilitli bir kapıdan fazlası gerekiyordu. Hessen'in erişimine izin veren şey her ne ise bulunmalı, 1949'da girişilen denemeden daha etkili bir şekilde yok edilmeliydi. Bunu nasıl yapabileceğine dair bir fikri yoktu ama en azından daireyi inceleyerek işe başlayabilirdi.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Seth.

Apryl başını salladı.

"Sen bekle, önce ben gireyim. Çağırdığımda gelirsin."

"Tamam," demeye çalıştı ama sesi o kadar kısık çıktı ki sıcak havanın içine gömülüp yere doğru kaybolup gitti.

Seth temkinli bir şekilde kapının kilidini açtı.

Kapı Seth'in arkasından kapanır kapanmaz Apryl cep telefonunu açıp usulca konuştu. "Benim. Evet, evet, iyiyim. Dairenin önündeyim. O içeri girdi. Olan biteni duyman için telefonu açık bırakıp elimde tu tacağım. Tamam... Merak etme."

OTUZ DOKUZ

Seth içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Koridorda ışıklar açıktı. Uzayıp giden koridor, ışıkların arasında kalan bölümlerin karanlık olduğu kanlı bir geçit gibiydi. Hiç ses yoktu. Buraya en son yanında başka biriyle geldiği zamanki gibi tüm resimlerin üzeri örtülerle kaplıydı. Geçmişi hatırlamamaya çalışarak kan rengi koridordan aynalı odaya doğru yürüdü. Çevresindeki havanın farklılığını hemen derisinde hissetmişti. Sanki huzursuz bir enerji, kendisi burada değilken bile bu odaların içinde yoğunlaşıyordu.

Bu gece aynalı oda sakin görünüyordu. Kapının diğer tarafından ne feryatlar yükseliyor ne de tavandan rüzgâr sesi geliyordu. Vurma, yürüme veya sürükleme sesleri de yoktu. Hiçbir şey. Sadece buz gibi bir havada bekleyen üstü örtülü resimler vardı.

Durdu. Başının dönmesi yavaşladı. Kendisini görebileceği, bu gece onunla paylaşabileceği şeylere ve güzel Apryl'ın başına gelebileceklere hazırlamaya çalıştı. Orada, o odada. Apryl *sonuncuydu.* Çocuk öyle demişti. Daha sonra bu yaptıklarıyla yaşamayı öğrenecekti. O Miles denen herif ortalığı ayağa kaldırsa bile ne olurdu ki? O veya bir başkası neyi ispatlayabilirdi? Kızın ölü bir ressamı kafaya taktığı için kendisini daireyi göstermeye zorladığını söyleyebilirdi. Sadece sinirlerine hâkim olup *onlar* istediklerini alana kadar kapıyı kapalı tutması yeterliydi. Ama sonrasında Bayan Shafer gibi hâlâ yaşıyor olacak mıydı? Öyle

olması gerekirdi. Yoksa ölü bir kızı ne yapacaktı? Çocuk neredeydi? Apryl'ı içeri koymadan önce çocukla konuşması gerekiyordu.

Yutkunarak kapıyı açtı, soğuk ve karanlık odaya baktı. Boş aynalar, örtülü resimler ve çıplak ahşap zeminden başka bir şey yoktu. Rahatladı. Kim bilir, belki de bu gece hiçbir şey olmayacaktı? Ama bu tür şeylerle uğraşırken neler olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Elini kapıdan içeri uzatıp yoklayarak ışığın düğmesini buldu ve ortalık kızıla çalan bir ışığa boğuldu. O görünmez küratör yine resimleri örtmüştü ama birbirine bakan dört aynayı açık bırakmıştı. Aynaların gümüş rengi koridorları birbirlerini yansıtıyor, ışığın ve görüntünün en uzak noktalarına kadar uzayıp gidiyorlardı. Dikkatlice odanın ortasına yürüdü, aynaları izleyerek bir hareket aradı. Apryl'ı isteyenin orada olup olmadığına baktı.

Ama sadece kendisini gördü.

Seth bir kez daha bu gece aynaların içinde göreceği şeylere karşı kendini hazırladı. Onları ortaya çıkaracak olan kendisi miydi? O ilk adımı attıktan sonra gerisi kendiliğinden mi hallolacaktı?

Misafirini içeri alma vakti gelmişti.

Ama yüzünü kapıya dönerken sağ tarafında, boş şöminenin üzerinde duran aynada ani bir hareket gözüne çarptı. Bakmak için döndüğünde ise aynada kendi hırpani yansımasından başka bir şey yoktu. Omuzları çökmüş, yüzü gergin ve soluktu.

Bir şey yoktu. Sadece hayal görmüştü.

Ama yine gözünün ucuyla, bu sefer sol taraftaki diğer aynada bir hareket daha fark etti. Hızla dönüp baktı ve yine kendi görüntüsünden başka bir şey göremedi.

Aynaların yansımaları vasıtasıyla birbirlerine bağlı olduklarını anladı. Sanki içlerinde dolaşan şeye bir geçiş yolu sağlamak için kar şılıklı duruyorlardı. Aynı geçiş daha sonra içeri alınan şey için bir çıkış sağlıyordu.

Dairesel bir hareket bekleyerek dikdörtgen şeklindeki odanın başındaki aynaya baktı. Ve gümüş rengi karenin ortasında, yansıma tünelinin yarı yolunda ama aynanın yüzeyine her zamankinden daha yakın bir konumda, soluk bir şekil gördü. Bu kez kırmızıydı, aynanın dibinde bir an için görünüp kaybolan kırmızı bir leke. Sanki üzerinde renkli bir yüz olan iki büklüm bir beden, Seth'in tek başına durduğu odaya doğru geliyordu.

O kadar korkmuştu ki hemen arkasında duran aynanın yüzeyine ne kadar yaklaştığına dönüp bakamadı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Gözlerini aşağı ve sağa çevirdi ama başını tümüyle çeviremedi. Onun yerine gözlerini ahşap zemine dikti ve sesleri dinledi.

Işıklar vızıldadı. Başka ses yoktu. Belki de vardı, uzakta. Perdelerin, pencerelerin ve duvarların ötesindeki dünyadan, uzaktan gelen trafiğin sesiydi bu belki de. Belki de Barrington House'a yaklaşırken çatıyı, sokaklardaki taş kaldırımları ve yolları kaplayan bir fırtınanın sesiydi.

Hayır. İleri doğru gitmiyordu, aşağı doğru uzaklaşıyor, sesi gittikçe azalıyordu.

Vücudunun her yerini panik sardı ve birden kapıya doğru koşmaya başladı. Fakat başlıklı çocuk kapının eşiğinde onu bekliyordu. Elleri cebinde ve yüzü başlığının karanlığının içinde konuştu, "Kız için geldiler, Seth. Ona sonraki parçayı göstermek istiyorlar. Teyzesini ele geçiremedi ama kız onun olacak dostum. Hiç şüphen olmasın."

Çocuğun bahsettiği şeyin iğrençliği nefesini kesti. Seth başını iki yana salladı. Gergin gülümsemesi yüzünden kendisini aptal gibi hissediyordu. "Hayır, istemiyorum." Çocuğa doğru bir adım daha attı.

Çocuk başını iki yana salladı. "Hayır. Kızı hemen buraya getireceksin. Sana daha önce de söyledim. Uzun süre açık kalmaz. Kızı hemen buraya getir ve kapıyı da arkandan kapat. Nasıl yapacağını biliyorsun, dostum. Bu işi kapıyorsun. Sakın şimdi bir aptallık edeyim deme. Kız seni kullanıyor. Senin serserinin teki olduğunu düşünüyor.

Her şeyi berbat etmeye çalışıyor. O yüzden kız ortadan kalkacak. Bu geceye özel bir şey var, Seth. Kız kenardan ta aşağı düşecek, dostumuzun yanına."

"İyi de cesedi ne yapacağım? Onu öylece yatağa bırakıp gidemem. Bir adam daha var ve burada olduğumu biliyor."

Başlıklı çocuk aynalı odanın kapısını kapatınca ikisi de içeride kaldı. Başını kaldırdı. "Bu kadar korkak olma. Dostumuz istediğini yaptıktan sonra kızdan geriye bir şey kalmayacak. Tıpkı onun gibi kız da kenardan aşağı düşecek. Yıllar önce olduğu gibi. Geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Ama..."

"Geliyor! Harekete geçti, dostum." Çocuğun sesi gergindi. Küçük ellerini ceplerinden çıkardı ve birbirine yapışmış parmakları ortaya çıktı.

Tepelerindeki ışık titredi. Sonra zayıfladı. Güneşin önüne bir bulut geçmiş gibiydi. Odayı gölgeler kapladı ve gözlerinin önündeki hava karardı. Odanın ötesinden, bu mekânın parçası olamayacak kadar uzak bir yerden, bir ses geldi. Onun adını çağıran bir ses: "Seth? Seth? Beni korkutuyorsun? Neredesin?"

Bu Apryl'dı. "Apryl, hayır!" diye bağırdı Seth. "Sakın içeri girme. Dur!"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı çocuk ona, sonra onunla dövüşecek miş gibi güdük kollarını kaldırdı.

Isı bir anda kemikleri titretecek kadar düştü. Odadaki her şey –duvarlar, zemin, süpürgelik, başlıklı çocuk, somut ve görünebilir olan her şey– öyle hızla karanlığa gömüldü ki Seth artık ayaklarının dibini bile göremiyordu.

İçgüdüleri ona kaçmasını, kapıya doğru koşup Apryl'la birlikte binadan çıkıp gitmesini söylüyordu. Ama bir seçeneği olmadığını biliyordu. Bu şehre geldiğinden beri hep kısıtlanmıştı ve artık seçim yapmak gibi bir lüksü yoktu. Belki de hiç olmamıştı.

Bu buluşma zaten kaçınılmazdı. Rüyalarına yerleşen, onu uzaktan izleyen ve gözlerini dünyaya açan varlık nihayet kendisini gösteriyordu. Sonunda bunun olacağını tahmin etmişti.

Hafızasının ona kapının olduğunu söylediği yöne doğru iki kararsız adım attı, vücudundaki bütün kaslar şiddetli soğuktan ve yukarıdan gelen, daireler çizen, soğuk hava akımıyla paramparça olmuş çığlıklar yüzünden titriyordu.

Arkasında birinin iç çektiğini duydu. Soğuk odayı dolduran hırıltı, bir insanın göğsüne sığamayacak kadar büyük akciğerlerden geliyor gibiydi. Ses uzun bir nefesle devam etti, soğuk bir gaz gibi odanın dört bir yanına dağıldı, zemin boyunca ilerleyerek Seth'in gözüyle seçebildiği son ayrıntıları da yuttu.

Başlıklı çocuğa dair hiçbir iz yoktu. Ne ondan ne de sıcaklıktan eser vardı. Dünyanın var olduğuna dair de bir iz yoktu.

Ve sonunda diğerleri de yukarıdan, çığlıklar ve feryatlar halinde, geldiler. Ona doğru öyle hızlı geliyorlardı ki göremediği yere kapanıp korkudan kendini kaybetmek istiyordu.

Belli belirsiz hissedebildiği birkaç adım attı, karanlıktaki herhangi bir şeye dokunursa kalbinin duracağından ve kanının donup bin parçaya ayrılacağından emindi.

Arkasından, çok yakından gelen ve sert zemin üzerinde hareket eden ayak sesleri duydu. Bu sesler, tepesinden gelen ve korkudan yukarı bakıp da inişini görmeye cesaret edemediği girdapla yarışır gibiydi.

Bu karanlık mekânı kuşatan iç çekme sesi, beklentinin ve heyecanın arttığını gösterecek şekilde yükseldi. Seth, korkusundan sesin kaynağını anlayamadı. Doğru dürüst düşünemiyor, olan biteni takip edemiyordu. Ne yöne dönük olduğunu, ayaklarının hâlâ yere basıp basmadığını ve vücudunun bir zamanlar zemin olan yere doğru düşüp düşmediğini bilemiyordu. Yönlerin veya yerle göğün olmadığı bir yerde bu kadar uzak bir mesafeyi nasıl görebildiğini bilmiyordu. Belki de

gördüğü şey burnunun dibindeydi. Ama gözünü kırparken kırmızı bir şey gördü ve dikkatini ona vermeye çalıştı. Görmesiyle kırmızı bir kumaşla sarılı küçük bir kafaya baktığını anlaması bir oldu. Yüzünün sert kıvrımları kırmızı kumaşın altından rahatlıkla görülebiliyordu. Ve açık bir ağız gibi görünen şeyden bir inleyiş yükseldi.

Soğuk yüzünü yakmaya başladığında Seth eliyle gözlerini kapattı.

KIRK

Seth beş dakikadır içerideydi. Apryl ise gergin bir şekilde daire on altının kapısı önünde beklemeye devam ediyordu. Bir yandan dairenin içinden herhangi bir sesin gelip gelmediğini anlamak için dikkatle içeriyi dinlerken diğer yandan paltosunun cebindeki çakmağını arıyordu.

Bir ara Seth'in hızla kapıya doğru geldiğini duyar gibi oldu, sanki koşuyordu. Ama kapı açılmadı. Üstelik ayak sesleri de bir adama değil, bir çocuğa ait gibiydi.

"Seth? Seth?" diye seslendiğinde ayak sesleri durdu. Başka bir kattan veya daireden gelen bir ses duymuş olabileceğini düşündü.

Ardından dairenin içinden bir kapı kapanma sesi duyduğunu sandı. Uzaktan geliyordu, duvarların ve ahşabın ötesinden. Ama yine de ses binanın başka bir yerinden geliyor olabilirdi. Pek anlaşılmıyordu.

Ama dışarıda daha fazla bekleyemezdi. Hem Seth'in dönmesi neden bu kadar zaman almıştı ki? Acaba Miles haklı mıydı? Bu kendisi için kurulmuş bir tuzak mıydı? Böyle devam edemezdi. Ellerini ceplerinden çıkardı.

"Alo. Benim."

"*Apryl. İyi misin?*"

"Evet."

"*Neler oluyor?*"

"Bir anlayabilsem...

"*İçeride misin?*"

"Hayır. Hâlâ dışarıdayım. İçeri girdi ve çıkmak bilmiyor. Ne yaptığını bilmiyorum. Bana beklememi söyledi. Tüm gece beklemem mi gerekiyor?"

"*Bundan hiç hoşlanmadım. Ben de geliyorum.*"

"Hayır, gelme. Her şeyi berbat edersin. Ona söz verdim."

"*Tuzak olabilir.*"

"Hayır. Söyledim sana... O zararsız biri," dedi Miles'ı sakinleştirmek için. Ama artık kendisinin de buna inandığından emin değildi.

"Onun *zararsız olduğunu mu düşünüyorsun? Tanrı aşkına, Apryl!*"

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum. O yüzden içeri gireceğim. Kapı kilitli değil. Sana her ihtimale karşı telefonu açık bırakacağımı söylemek istedim."

"*Apryl sakın içeri girme. Bunu yapmanı istemiyorum, hata ediyorsun. Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor.*"

"Güven bana, sorun çıkmayacak. Sadece kulağın telefonda olsun. Fazla kalmayacağım. Yalnızca içeride ne olduğunu görmek istiyorum. Birkaç dakikaya çıkarım."

"*Bu işten bıktım artık. Çok aptalca. Sana da saçma gelmiyor mu?*"

Apryl kapıyı itti.

Menteşeleri gıcırdayan kapı içeri doğru açıldı ve karanlık koridor göründü. Apryl sahanlıktan sızan ışık sayesinde bu terk edilmiş dairenin ana hatlarını az çok seçebiliyordu. "Seth," diye fısıldadı karanlığa doğru. "Seth. Seth."

İçeri girip ışığın düğmesini aradı. Sonunda büyükannesinin tereyağı tabağının ters çevrilmiş haline benzeyen eski seramik düğmeyi buldu. Düğmeye bastı ama duvarlardaki gösterişli lambalardan bir tepki gelmedi.

Sadece sahanlıktan sızan ışığın rehberliğinde boş koridorda yürümeye devam etti. Ayaklarının altındaki döşeme tahtaları gıcırdıyordu. İçerisi toz ve ağırlaşmış hava kokuyordu.

"Seth," dedi tekrar, bu kez daha yüksek sesle. "Seth. Neredesin?"

İki ışık düğmesi daha buldu. İkisini de açtı ama bir faydası olmadı.

Sahanlıktan gelen ışık artık yetmiyordu. Apartmanın karanlığı, ön kapıdan içeri giren sarı ışığı yayılmasına fırsat vermeden yutuyordu. Sonra Apryl birdenbire ortalığın daha da karardığını hissetti.

Omuzunun üzerinden baktığında ön kapının ağır ağır yarısına kadar kapandığını gördü, kapı kendi ağırlığıyla üzerine kapanıyordu. Topuklarının döşeme tahtaları üzerinde fazla ses çıkarmamasına dikkat ederek geri döndü ve kapıyı ardına kadar açtı. Sonra tekrar koridorun ortasına geldi.

Bu sefer yanından geçtiği kapılara daha çok dikkat etti. Beyaza boyalı küçük kapıların ardında dolapların olabileceğini düşündü; diğerleri ise Lillian'ın dairesindeki gibi odalara açılıyor olmalıydı. "Seth," dedi. Sesinin tedirginlikle karışık otoriter tonu sessizliği böldü.

Çakmağını çıkarıp yaktı ve daha iyi görebilmek için havaya kaldırdı.

Duvarlar çirkin bir kâğıtla kaplanmıştı. Apryl zaman içinde kararmış olan duvar kâğıdına parmak uçlarını sürdüğünde kâğıdın pürüzlü olduğunu hissedebiliyordu. Diğer dairelerde olduğu gibi bu duvarlardan da her şey –sanki onlara güvenilmiyormuş gibi– indirilmişti. Seth'ten de kendisine göstereceğine söz verdiği tablolardan da eser yoktu.

"Seth? Seth? Beni korkutmaya başladın. Neredesin?"

Birkaç adım sonra dışarıdan gelen çok cılız bir ışık ve elindeki çakmak dışında kendisine yol gösterecek bir şeyi kalmamıştı. Parlak ama çok küçük bir alanı aydınlatabilen çakmağın ışığı sayesinde sol tarafındaki kapalı kapıyı görmeyi başardı. Büyük teyzesinin dairesiyle

kıyaslarsa burası oturma odası olmalıydı. İçeriden de derin bir ses geliyordu. "Seth? Sen misin?"

Duyduğu sesler sanki çok uzaklardan geliyordu. "Apryl, hayır! Sakın gelme. Dur!"

Kapının altından gelen soğuk hava yüzüne vurdu. Çakmağının ışığı titreyerek maviye döndü ve söndü. İmkânsız gibi görünse de Seth çok uzaklardan bağırıyor gibiydi. Apryl kımıldamadan duruyordu, sinirleri yay gibi gerilmişti. Dinledi.

Odanın içinde bir ses daha vardı. Evet, bir ses duyuyordu. Hayır, birden fazlaydı. İçeride televizyon mu vardı? Yoksa radyo mu? Kapıya yaklaşıp kulağını ahşap yüzeye dayadı. Ses uzaklardan geliyordu, sanki bir maç sırasında Yankee Stadyumu'nun yanından geçiyordu. Binanın dışından geliyor olmalıydı.

Birden aklına Bayan Roth ve Shafer çiftinin binanın içinde duydukları seslerle ilgili söyledikleri geldi. Telefonu kulağına kaldırdı ve kapıdan uzaklaştı. "Miles?"

"*Evet. Dinliyorum. Ne oldu?*"

"Bilmiyorum. Burada ışıklar sönük. Fazla bir şey göremiyorum. Ama sesler geliyor. Dışarıdan mı, değil mi anlayamadım. Sen bir şey duydun mu?"

"*Ne gibi?*"

"Kalabalık sesi gibi."

"*Nasıl yani?*"

"Dışarıda rüzgâr var mı?"

"*Ne?*"

"Rüzgâr. Dışarısı rüzgârlı mı?"

"*Hayır. Soğuk ve nemli ama hiç rüzgâr yok. Neden bahsediyorsun sen?*"

"Bir şeyler duyuyorum." Ya duyduğu sesler ya da işitme yetisi her saniye artıyordu. Sesler bir fırtınayı andırıyordu. Ya da uzak, şiddetli ve pek ahenkli olmayan bir gürültüydü. Kapının altından gelen soğuk hava etkisini artırıp onu bir adım daha geri gitmeye zorladı.

"Apryl? Apryl?" Miles'ın telefondan gelen sesini duydu.

"Seth? Ne yapıyorsun?" dedi kapıya doğru. Çakmağı yüzünün önünde tutup çaktı ama çakmak rüzgârdan dolayı yanmadı.

"Yerdeyim," diye bir ses geldi içeriden, kapının hemen arkasından. En azından onun sesine benziyordu. Gerçekten de Seth miydi?

"Ne?" telaşla çakmağını çakmaya devam etti. Telefonunu kaldırdı. "Karşımdaki odadan birinin sesi geliyor."

"Apryl. Endişelenmeye başlıyorum. Neler oluyor orada?"

Apryl çakmağı havaya kaldırdı. Çaktı ama yine yanmadı. Bir sonraki denemesinde yakmayı başardı. Kapıya doğru temkinli bir adım attı, çakmağı yüzünün yakınında tutuyordu. Kalbi deli gibi çarparken odada neler olduğunu ve Seth'in ne yaptığını görmeye karar verdi. İçeride olmalıydı. Yanında biri daha vardı. Yoksa kendi kendine mi konuşuyordu? Kapının koluna dokundu.

Kapı birden açıldı.

İçeriden çekilerek açılmıştı. Apryl nefesini tuttu. Odadan dışarı püsküren soğuk hava ve karanlık, çakmağın ışığını anında söndürdü. Sonra uzun süredir hapsedilen bir basıncın açığa çıkmasını andıran bir gürleme duydu. İçerisi canlıydı. İçerideki hava o kadar canlı ve çığlıklarla doluydu ki Apryl dengesini kaybetti.

Sahanlıktan gelen ışığın da sönmesiyle görüş alanındaki her şey –pis duvar kâğıtları, tavanın belli belirsiz silueti, pervaz– yok oldu. Hiçbir şey göremiyordu. Çevresindeki her şey son derece yoğun ve karanlık bir şey tarafından yutulmuş ve geriye sadece ısı algısı kalmıştı.

Saçları kafasına yapışmış ve göz kapakları kutup rüzgârının ani darbesiyle titremekte olan Seth çıkageldi. Beraberinde getirdiği ulumalar öyle acı dolu ve vahşiydi ki kızın kendi çığlığının da onlara katılması uzun sürmedi. Ama en azından onun çığlığı bir canlının ağzından çıkıyordu.

KIRK BİR

Seth kapının diğer tarafındaki koridora yığıldı, nefes nefeseydi ve ağlıyordu. Başını kaldırdığında sol tarafında, bir metre ötede başlıklı çocuğu gördü. Keyifsizdi, başını Seth'ten Apryl'a çevirdi. Kız olduğu yerde kalmıştı. Bir metre kadar sağındaki duvara yaslandı, tek ayağı artık ağırlığını taşıyamayarak garip bir şekilde döndü. Koridorun diğer ucundan dairenin kapısı açıldı.

"Seth! Seth!" diye telaşlı bir çocuk sesi yükseldi titreyen başlığın içinden. "Hemen kızı içeri sok. At onu içeri. Hemen yap, yoksa pişman olursun. Onun yerine seni yanına alır. Ya o ya sen. Dediğimi yapsan iyi olur."

Apryl dehşet içinde Seth'e bakmaya devam ediyor, konuşamıyordu.

"Seninle görüşmek istiyor," dedi Seth, sesi kendi kulağına bile acınası gelmişti. "Orada."

Apryl başını iki yana salladı ve kaçmak için döndü.

"Seth!" diye bağırdı çocuk ve kızın peşinden koştu. "Onu içeri getir. İçeri getirebilirsen sana ben de yardım ederim. Sadece buraya getir, gerisini biz hallederiz. Çabuk!"

Seth ayağa kalkıp kızın peşine düştüğünde ağladığını fark etti.

"Apryl. Apryl." Kızın paltosunun yakasını tutup geriye çekti. Ayakları yerden kesilen Apryl ona doğru uçtu ve sert döşemelerin

üzerine düştü. Seth'in yüzü ağlamaklıydı. Apryl belini yere çarpmış, canı yanmıştı. Seth ondan özür dilemek istedi.

"İşte. Tamam. Yakaladın onu," diye bağırdı çocuk, kızın çırpınan bacaklarının ucundaki sivri topuklar tahta döşemeyi çiziyordu.

Seth geri geri yürüyerek yakasından tuttuğu kızı yerde sürüklemeye başladı. Apryl pürüzsüz yüzeye ellerini koyarak, içinde heyecanla onu beklermiş gibi uğuldayan bir fırtınanın olduğu odaya doğru gidişini yavaşlatmaya çalıştı. Kızın paltosunu çıkarmak için çırpındığını gören Seth tuttuğu paltonun yakasını burarak kızın kollarının hareketini kısıtladı. Kendi nefes alış verişi kulaklarında uğulduyordu. "Üzgünüm, üzgünüm," dedi kıza ağlamaklı bir sesle.

Onları koridorda takip etmekte olan başlıklı çocuk kısa kollarını havaya kaldırdı. "İçeri. İçeri. İçeri." Sesi cıyaklamaya dönmüştü.

"Aman Tanrım. Seth, lütfen," diyerek ağlıyordu Apryl, yüzü kıpkırmızıydı ve göz kalemi akmıştı. Dönüp sürüklenmekte olduğu kapıya doğru baktı. İçeriden gelen dondurucu soğuk, kendisini almak için bekleyen siyah ve sonsuz boşluğa dair bir ipucu veriyordu ona.

Seth bir elini uzatıp kapının kolunu tuttu. Yakası biraz serbest kalan Apryl deli gibi çırpınmaya başladı ve az kalsın ayağa kalkmayı başarıyordu. Ama Seth ayağına tekme atarak onu yere yıktı. Kızın deri ceketi yüzünü ve boynunu tamamen örttü. Artık ceketini bir halat gibi kullanarak onu çekip içeri atabilirdi.

Başlıklı çocuk, tavşan deliğinin önünde bekleyen bir gelincik gibi, büyük bir şevkle onların mücadelesini izliyordu. Kızın peşinden karanlığa gitmeye hazırlanan çocuk heyecandan ayaklarını yere vururken kara başlığının içinden kişnemeyi andıran sesler yükseldi.

Kapının ardına kadar açılmasıyla, büyük bir dalganın denizde bata çıka ilerleyen bir gemiye çarpması gibi, çok soğuk bir hava etraflarını sardı. Kapının hemen ötesinde sayısız ses bir araya toplanmış gibiydi, Seth'in göremediği ağızlardan yükselen seslerdi bunlar. Yukarıdan

çığlık atıyor, aşağıdan uluyorlardı. Dört bir yandan yükselen çığlıklarla kapıya doğru son sürat gelmeye başladılar, sanki ışığın bu beklenmedik görünüşüyle onlara tekrar hayata dönmeleri için bir şans tanınmıştı.

Seth tüm gücünü toplayarak karanlığın ve rüzgârın içine bir adım attı. Sonra bir adım daha. Kızı da çığlık çığlığa yanında sürüklüyordu.

KIRK İKİ

"Apryl! Apryl! Hay böyle işin..." Miles telefonu kulağından çekti ve Barrington House'un ön kapısına doğru koşmaya başladı. Merdivenleri üçer üçer çıkıp geniş cam kapının önündeki parlak mermerin üzerine geldi. Kösele tabanlı ayakkabılarıyla hemen kapının yanında durdu, duyduğu çığlıkların verdiği korku ve panikten adeta nefes almayı unutmuştu. Kızın dehşet dolu sesi şiddetli bir rüzgâr uğultusunun içinde karışıp gitmiş, sonra kesilmişti. Tuş takımına uzanıp paslanmaz çelik düğmelere bastı. Bir. Dokuz. Dört. Dokuz.

İki cam kapıyı bir arada tutan pirinç kilidin içinden gelen sesle kapı açıldı. Açılan kapıdan geçip kendisini halıyla kaplı uzun koridora attı. Ancak resepsiyon masası, sandalyeler, sehpa, dergiler ve vazoları içinde kurumuş bitkilerin bulunduğu yere gelince nefes alabildi. Fazla harekete alışık olmayan ciğerlerini ihtiyaç duyduğu ılık havayla doldurdu.

Yangın çıkışlarından, demişti Apryl. Bu yangın çıkışlarından. Oradan da merdivenlere ve asansöre. Kızın söylediği ve içinde *daire* ve *asansör* geçen sayısız cümle bir türlü kontrol altına alamadığı beyninde dönüp durmaya devam etti.

Merdivenlerden yukarı fırladı. Sonra durdu. Bacakları titrerken paniğe yenilmek üzere olan mantığı ona dairenin sekizinci katta olduğunu ve sadece resepsiyonda koşunca bile nefesinin tükendiğini hatırlattı. Asansör vardı. Onu kullanmalıydı. Hem de şu anda zemin

katta durduğunu görebiliyordu. İçinde bir ayna, ahşap paneller ve sarı bir ışık vardı.

Asansörün içine girdiğinde elleri titriyordu. İşaret parmağı yanlışlıkla önce beşinci, sonra dokuzuncu kata bastı. Beş rakamı yanık kaldı. Dokuz da öyle. "Ha siktir!" diye bağırdı kendi kendine. Sonra parmağına hâkim olarak, on altı ve on yedinci dairelerin bulunduğu sekizinci katın düğmesine bastı.

Bu manyak Seth ne haltlar karıştırıyordu? Ona saldırıyor muydu? Yoksa daha kötü bir şey mi oluyordu?

Ne kadar sürecekti bu? Asansör yukarı, Apryl'a doğru çıkmaya başlamadan önce bile tam bir dakika geçmiş gibi geldi ona.

Şimdi ne yapacaktı? Ancak koşmayı ve düğmelere basmayı bırakıp kımıldamadan beklemek zorunda kaldığı zaman ne yapması gerektiğini düşünecek fırsatı bulabilmişti. Eğer gerekirse dövüşebilir miydi? Pek emin değildi. En son öğrenciyken kavga etmişti, uzun yıllar önce.

"Ah, Tanrım," dedi gece boyunca yaşanan tüm bu saçmalıkları düşünürken. Apryl hangi akla hizmet yapmıştı bunu? Asansör beşinci katta gereksiz yere durduğunda kız için duyduğu endişe öfkeye dönüştü. Saçma hikâyeler, cinayetlerle ilgili uçuk teoriler, amatör bir casus gibi bir güvenlik görevlisinin peşine takılıp gizli işler çevirmeler. Bu işe sürüklenmesine izin verdiği için kendi kendine küfretti. Bu kızın da teyzesi kadar manyak olabileceğini düşünmekten bir an bile vazgeçmemesi gerekirdi.

Asansör nihayet sekizinci katta durdu. Şimdi de bu kadar yaklaşmışken dışarı çıkmak istemiyordu. Asansörün kapısındaki küçük camdan bakarak dışarıyı kontrol etti. Kimse yoktu ama bir dairenin ön kapısı açıktı. Daire on altı olmalıydı.

"Neyse artık." Elinden geldiğince temkinli hareket ederek asansörün kapısını açıp ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmak için

yanlara baktı. "Apryl!" dedi kısık bir sesle. "Apryl." Sonra asansörden yarı çıkmış halde cevap bekledi.

Ses yoktu.

Asansörden çıkıp daire on altının içine, karanlık ve bakımsız koridora baktı.

Kapının eşiğinde durup iki kez daha kıza seslendi. Gözlerini ovalayıp tekrar karanlığa baktı ama içerisi çok karanlık olduğundan hiçbir şey göremedi. İçeri girmesi gerekiyordu.

Bunu yaptığına hâlâ inanamıyor olsa da yavaş yavaş içeri girmeye başladı. Yabancı bir binada, başkasının dairesine giriyordu. Daha iki adım atmıştı ki hemen yere çömeldi ve yüksek sesle, "Tanrım!" dedi.

Şimdi kendisi de duyabiliyordu. Kalabalık. Fırtına. Sesler. Kızın kendisine duyup duymadığını sorduğu şeyler. Hepsi koridorun sol tarafındaki bir odanın ortasında dönüp duruyordu. Apryl'ın büyük eniştesinin Hessen'i attığı yerde.

Odanın dışında beklerken kapının koluna dokunacak cesaretinin bile olduğundan emin değildi. Ama sonra kızın sesini duydu. Uzaktan geliyordu. İçeriden. Oradan. Çığlık atıyordu. Tüm o uğultunun ve bir leopardan kaçıp ağaca çıkmış bir maymun ailesinin çıkardığı seslere benzeyen gürültünün içinden Apryl'ı duydu.

"Tanrım!" Miles kapıya doğru atıldı.

Ve hiçliğin, yokluğun içine düştü.

Burası sadece dondurucu soğuğun ve binlerce çığlığın olduğu bir yerdi. Fakat Miles göremediği sert bir zemine düşmüş, ellerini de bir yere çarpmıştı. Çığlık atan kızı görmek için döndüğünde bacaklarının bir uçurum kenarından öteye uzanıp kaybolduğunu gördü. Öncekinden daha soğuk ve sert bir rüzgâr –sanki bir dağın yamacına çarptıktan sonra gidecek başka yer olmadığı için– bu kenardan yukarı doğru esiyordu.

Cehennemden çıkıp gelen korkunç bir şeye ait gibi görünen kalem gibi ince, kemik gibi sert ve parmağı andıran şeyler onu ayak bileğinden yakalamaya çalıştığında emekleyerek içine düştüğü şeyin kıyısından uzaklaşmayı başardı.

Dizleri üzerinde doğruldu, zifiri karanlıkta göremediği ve üzerine kapandığını hissettiği boşluğun içine uçmamak için kollarını iki yana açtı. Rüzgârdan gömleği şişmişti ve kravatı köpek kuyruğu gibi sallanıyordu. "Apryl!"

Bir o yana bir bu yana savrulan kızı gördü, tepesine dikilmiş iki kişinin arasından kollarını yukarı uzatmıştı. Kurtulabilmek için tüm gücüyle bacaklarını savuruyordu. İçine düştüğü kapının arkasından gelen zayıf ışıkta ayakkabılarının gümüş topuk uçlarının parladığı görülebiliyordu.

Miles elleri ve dizleri üzerinde bu mücadeleye doğru emekledi. Bir çocuk gördü. Parka giyiyordu. Parkalı ve başlıklı bir çocuk kızın yüzüne vurmaya çalışırken kız darbeleri savuşturmak için kafasını yanlara çeviriyordu. Daha sonra kızı yerinden oynatabilmek için çocuk ona tekme atmaya başladı. Onu Miles'ın az önce bacaklarını kaptırdığı yere doğru götürmeye çalışıyordu. Şiddetli rüzgârda güçlükle ayakta durabilen diğer adam ise kızın kollarını tutarak çocuğa yardım etmeye çalışıyordu.

Ayağa kalkan Miles, bir sarhoş gibi sendeleyerek onlara doğru iki adım attı. Soğuktan donmuş vücudunu kenardan aşağı atabilecek güçteki rüzgârın soğuğuna karşı ellerini gövdesine doladı. Ama mücadele eden kişilerin yakınındaki ışıksız boşluktan çıkan ve tekrar kaybolan şeyler gördüğünde durdu.

Etsiz yüzler, kemik üzerinde şekil değiştirmiş çiğ etler ve etrafına çifteler savuran arka ayaklar gördü. Çeneleri yüzlerinden iyice ayrılmış ve biçimsiz varlıklardan oluşan bu kitlenin önünde, kırmızı suratlı ve anormal derecede dar omuzlarından çıkan kahverengi kollarıyla diğer üçüne uzanan biri bulunuyordu. Sanki görünmez bir dizginle

çekilmiş gibi birden geri gidip ışıktan uzaklaştı. Sonra bu hareketi tekrarladı. Her seferinde hem Apryl'a hem de rüzgârla hırpalanan ve kenardan aşağı giderlerse bir daha geri dönemeyecek olan siluetlere biraz daha yaklaşıyordu.

Başlıklı çocuk tam dönüp Miles'a bakmıştı ki Miles gövdesinin orta yerine tekmeyi indirdi. Rüzgârın da yardımıyla bir uçurtma gibi geri uçtu ve karanlıkta çırpınmaktan başka bir şey yapamayacak kadar ince ve güçsüz uzuvların kıpırtısı içinde gözden kayboldu. Miles çocuğa tekme attığında onu hissetmişti, gerçek bir çocuk gibi somut ve ağırlığı olan bir canlıydı. Diğerlerinin tırmanmakta olduğu uçurum kenarından aşağı gitmişti.

Zayıflayan duyuları ve nefes almak için verdiği mücadele arasında Miles, beyaz gömlekli, yüzü ve kaşları donmak üzere olan kişinin Seth olduğunu anladı. Bu korkunç manzarada, aklını kaçırmış olan gece bekçisi tek koluyla bileğinden tuttuğu Apryl'ı son gücüyle kenardan aşağı, boşluğun içine atmaya çalışıyordu.

Kız karnının üstüne düştü. Kafası ve omuzları kenardan dışarı çıkarak onu yakalamaya çalışan soluk beyaz ellere biraz daha yaklaştı. Kırmızı kafalı şey yine hızla onlara doğru geliyordu.

Miles öndeki ayağından güç alarak öne atılıp Seth'in göğsüne bir omuz attı.

Bu keşmekeşte onları tutan tek şey olan görünmez platformun üzerine yarısı içeride yarısı dışarıda olacak şekilde düşmeden önce Miles, Seth'ten yükselen tiz çığlığı duydu. Ve düşerken yukarı doğru bakan gözleriyle, cılız ve kırmızı bir şeyin Seth'in savrulan bedenini bir yengecin yiyeceğini ağzına taşımasını andıran ürkütücü bir hareketle yakaladığını gördü.

Miles'ın kafası o anda sivri sopaları andıran şeylere çarptı ve ardından soğuk ve ölü etlere değdi. Hemen kenardan geri çekilip yeniden platformun üzerine gelmeyi başardı.

O anda Apryl'ın ancak belden aşağısını görebildiğini fark etti. Kalan kısmı kenardan aşağı sarktığı için görülmüyordu. Kız sadece belli belirsiz bir ışığın sızdığı boşluğa doğru, bir şeyler tarafından çekiliyordu. Dizleri üzerinde giderek ve farkında bile olmadığı çığlıklar atarak kızı ayak bileğinden yakaladı. Uyuşmuş parmaklarıyla önce bir, sonra iki bileğini tutup onu hâlâ göremediği sert yüzeye çekti. Korkunç soğuktan yüzünü elleriyle örtmüş olan Apryl bir şey göremiyordu, sersemlemişti ve sağa sola savruluyordu.

Miles avazı çıktığı kadar bağırarak tüm gücüyle kızın bileklerini tutmaya devam etti ve onu yavaş yavaş geriye doğru çekmeye başladı. Işığa ve açık olan kapıya doğru gidiyordu.

Miles kapıyı arkalarından kapatarak soğuğu ve sesleri geride bıraktıktan sonra karşı duvara yaslanmış olan Apryl da onunla birlikte yürümeye başladı. Diğer tarafta, oda gibi görünen şeyden gelen rüzgârın sesi ve çığlıklar kesilip yerini tam bir sessizliğe bırakmıştı.

Ardından Apryl'dan başka bir hareket ve ses daha geldi. Ağlıyordu. Miles, kızın paltosunun ve karanlığın içinde kıvrılıp yattığı yere geldi. "Apryl, Apryl, Apryl," diye onun için olduğu kadar kendisi için de mırıldandı. Bu uğursuz mekâna biraz gerçeklik hissi katmak istiyordu. "Benim tatlım, yanındayım." Koluna dokunmak için uzandı ama Apryl tüm uzuvlarını paltonun içine çekmişti. Yüzünü gizlemeye devam ederek ağlamayı sürdürdü.

"Canım yanıyor." Sesi hıçkırıklarla karışık çıktı.

"Apryl, benim. Miles. Her şey yolunda tatlım. Yanındayım."

Ama kız cevap vermedi ve duvara yaslanmış halde paltosunun altında titremeye devam etti.

Miles karanlıkta etrafına bakıp tüm kapıların kapalı olup olmadığını kontrol etti. İçinde bir öfke kıvılcımı parladı ve yayıldı. Dizleri

üzerinde doğruldu. "Polis yolda," diye bağırdı dairenin içine doğru. "Duydunuz mu beni?"

Apryl bir yandan ağlarken bir yandan da sancısı varmış gibi öne arkaya sallanmaya başladı. Etrafını daha iyi görmeye başlayan Miles kızın kollarını gövdesine doladığını, başını da öne eğmiş olduğunu fark etti. Canı yanıyordu. Onu buradan çıkarmalıydı. Hemen.

Apryl fazla zorluk çıkarmadan yerden kalktı. Kendisine yardım edilmesine alışıkmış gibi kalkıp yürümeye başladı. Ama kollarıyla gövdesini sarmaya devam etti ve daireden çıkıp asansörün kapısının önündeki sarı ışıkla aydınlanan sahanlığa kadar da başını önünden kaldırmadı. "Göster bana Apryl. Neren acıyor, göster," dedi ona Miles. Ancak o zaman kız yaralarını gösterdi.

Apryl'ın elleri ve bilekleri kapkaraydı, sanki bir şeyi kendisinden uzak tutabilmek için mücadele ederken almıştı bu yaraları. O güzelim beyaz elleri kangren olmuş gibi kapkaraydı. Üstelik parmaklarının da hepsi yerinde değildi.

Narin kollarını önüne salıp yüzünü kaldırdı. Ona soluk ve göz-yaşlarıyla yıkanmış yüzünün hâlâ güzel olan kısmını gösterdi, saçının bir bölümü yok olup gitmişti.

Miles onu göğsüne bastırıp yutkundu. Kendilerini kapının eşiğine kadar takip eden şeyin zihnindeki son görüntüsüne karşı gözlerini sıkı sıkı kapattı. Dört ayak üzerinde duran ve Apryl'ı kapı eşiğinde tutmaya çalışan şey. Ta ki kız ona bir tekme savurana dek. Aklının ve gücünün sınırlarındayken çizmesinin topuğunu o şeye doğru savurmuş, onu bir çubuk demeti gibi fırlatıp atmıştı. Adam gözden kaybolan o şeyin, kaynayan karanlığın içine geri çekiliyormuş gibi çırpınan Felix Hessen'den geri kalan son şey olduğunu biliyordu. Hessen kemikten gibi görünen çok ince ve uzun kollarıyla kızı almak için uzandığında onu tanıyabileceği kadar yakından görmüştü ve belki ömrünün sonuna dek her gece görecekti.

KIRK ÜÇ

Stephen daracık oturma odasında volta atıyordu, pantolonunun paçaları Janet'ın kucağına örtülmüş ekose battaniyenin altından çıkan hareketsiz ayak parmaklarına sürtünüyordu.

"Seth de ortadan kayboldu. Herhalde onu da aldılar. Ne harika değil mi? Şu olanlara bak. Bu sabah kamera kayıtlarını silip değiştirmeden önce hepsini kontrol ettim. Binadan hiç çıkmamış. Üçüncü kamerada Apryl denen o kızla asansöre binip yukarı çıktığı görülüyor. Sonrasında ise hiçbir şey yok. Aşağı inmemiş. İnanabiliyor musun? Aşağı inmemiş.

"Ama daire on altıda da yok. Karış karış aradım içeriyi. Bomboş. Anlaşılan gelenler istediklerini alıp tekrar ortadan kaybolmuşlar. Polis Seth'i görmek istiyor ama onu bulacaklarını hiç sanmıyorum." Stephen güldü ama gülüşünde neşeden eser yoktu.

On yıldır kullanılmaktan aşınmış olan kanepeye oturdu. "Kız ambulansla gitti. Durumu da pek iyi değildi." Elindeki içki şişesinden bir yudum daha aldı ve boğazı yanınca yüzünü buruşturdu. Sonra şişeyi hareketsiz ve sessizce durmuş, dikkatle kendisine bakan karısına doğrulttu. "Anladığım kadarıyla işler plana göre yürümedi, tatlım. Erkek arkadaşı mıdır nedir, o herif beni gece vakti uyandırdığında vaziyeti anlamıştım. Dün gece işlerin planladığım gibi gitmediğinden eminim."

Sonra karısına yanık ve çürük kokan bir şeyin kokusunu alıp almadığını soracaktı ama ön kapının önündeki küçük koridorda, lamba ışığının hemen dışında duran küçük bedeni görünce sormaktan vazgeçti.

Kımıldamadan duruyordu, oturma odasına girecek gibi bir hali de yoktu. Bu ikisini de memnun etti. Etrafını saran pis havaya bakılırsa açıktaki kafası hâlâ tütüyor olmalıydı.

Stephen ayağa kalktı ve yutkundu. Janet göğsünden hırıltıya benzer sesler çıkarmaya başladı. Pencerenin yanında duran tekerlekli sandalyesinde, daire on altıya girip ölü oğlunu ilk kez gördüğü gece art arda geçirdiği ve sinir sisteminin yüzde doksanını çalışmaz hale getiren üç felcin ardından hâlâ işleyen karın kaslarını kullanarak ileri geri sallanmaya başladı.

"Tanrım." Stephen sırıtan şeyi görünce bir adım geri gitti. "Yüce Tanrım."

"Çok beklersin," dedi kararmış kafa.

Artık yüzünü örten bir başlık yoktu. Başlığı parkasından yırtılıp kopmuş gibi görünüyordu. Parkasının bir kolu da içindeki kolla birlikte kopup gitmişti. Koptuğu yerde karanlık bir şey ışıldıyordu. Parkanın geri kalanı kararmıştı ve üzerinde uzun ve çirkin lekeler vardı. Sanki ıslak elleri olan kişiler ellerini onun üzerine silmişlerdi. Ama Stephen'ı en çok korkutan ve elindeki şişenin düşmesine neden olan şey sesin geldiği yer olan kafasıydı.

Gözlerinin ve acıyla sırıtan dişlerinin beyazı onları çevreleyen katran karası etle iğrenç bir tezat içindeydi. "Size haberlerim var."

"Artık duymak istemiyoruz. Yeter artık." Stephen yutkundu ve gözlerini kapının eşiğinde duran ucubeden çevirmeye çalıştı. "Bitti artık. Duydun mu beni? Benden istenen her şeyi yaptım."

"Hayır. İşler değişti."

"Beni ilgilendirmez. Anlaşma yapmıştık."

"Gece her şey berbat oldu. O kızı geri getirip o şeylerle aynı odaya koymadığın sürece hiçbir yere gidemezsin. Ama buraya bir daha gelmek isteyeceğini sanmıyorum. Sen ne dersin?"

Stephen başını ağır ağır iki yana sallarken ölü oğlunun sözlerini de idrak ediyordu.

"Dert etme, hiç kimse senin olayla bir ilgin olduğunu bilmeyecek. Ama birinin duvarlardaki o işaretlerle ilgilenmesi lazım. Parkelerin altındakilerle de. Bu işi senden başka kim yapabilir?"

"Hayır. Artık olmaz. Seth'i aldınız. Anlaşmıştık."

Kavruk siyah kafa sırıttı. "Seth yok artık. İş sana kaldı."

Stephen dizlerinin üzerine çöktü ve yalvarır gibi ellerini kavuşturdu. "Söyle ona. Söyle o şeye... Yeter artık."

"Git, sen söyle istersen. Karanlıkta bekliyor. Daha demin oradaydım." Çocuk önce kopuk kolunun olduğu yere, sonra da pis parkasına baktı ve kıkırdadı. "Hiçbir yere gidemezsin, baba. Burada kalıp anneme bakacaksın. Mutlu bir aile gibi."

KAPANIŞ

"Hey yüce Tanrım! Olur şey değil," dedi Archie, başını kaldırıp duvarlara baktı. "Buna bir türlü alışamıyorum."

Yanında duran Quin konuşmadı. Sadece güneşe bakar gibi birkaç kez göz kırptı.

"Sence ne bu?" diye sordu Archie, elleri belindeydi ve boş odada, dağınık yatağın dibinde duruyordu.

Quin cevap vermedi. Ya da veremedi. Odanın kirası en son dört hafta önce ödenmişti ve o günden sonra hiç kimse Seth'i girerken, çıkarken ya da mutfağı kullanırken görmemişti. Onu aramaya gelen polislere de aynı şeyi söylemişlerdi.

Seth'le daha fazla ilgilenmesi gerekirdi ama hayatına burnunu sokmak istememişti. Herkesin Green Man'de kalmak için bir nedeni vardı. Sadece kendilerini ilgilendiren nedenler. Burada oturanların pek fazla seçeneği olmazdı ve Seth de hep iyi bir kiracı olmuştu. Kirasını zamanında öder ve kimseyi rahatsız etmezdi. O yüzden kiranın gecikmesine fazla aldırış etmemişti. Ama artık dört hafta geçmişti ve enayi yerine konmak da istemiyordu.

Bir ay önce Archie polisle birlikte odaya girdiğinde içeride hiç kimse yoktu. Ayrıca sonradan defalarca uğradığında da ona denk gelmeyi başaramamıştı. Bunu daha önce de yapanlar olmuştu. Burada bazen yıllarca oturur, sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolurlardı. Bodrum giden kiracıların bıraktıkları eşyalarla doluydu. Green Man'de

ne kayıt tutulur ne de soru sorulurdu. Güzel yanı da buydu. İnsan burada kafasını dinleyebilirdi. Haftada yetmiş sterlin ödediği müddetçe kimse bir kiracının canını sıkmaz ve ne yaptığına karışmazdı.

Ama Seth bir keresinde bir ressamdan bahsetmemiş miydi? Bir şeyler demişti sanki, ama hatırlayamıyordu. Ama buralara bazı resimler yapmaya çalıştığı ortadaydı. Duvarlara ve tavana.

"Peki, eşyalarını ne yapalım?" dedi Archie ve bir köşeye yığılmış kıyafetleri, kurumuş boyaları, sertleşmiş fırçaları, etrafa dağılıp tozlanmış çizimleri, sigara izmaritleriyle dolu tabağı ve buzdolabının yanındaki sırt çantasını işaret etti. "Quin?"

"Ha?"

"Eşyalarını ne yapalım, dedim."

Quin gözlerini baca çıkıntısının üzerindeki kırmızı boyalardan çevirdi. Bir otopsiye bakıyordu sanki. "Bodruma koy. Belki almak için gelir."

Archie başını salladı, ardından duvarlara baktı. "Herif rahatsızmış. Bir daha geleceğini hiç zannetmem."

Quin yandan Archie'nin yüzüne baktı. Ya konuyu biraz daha açmasını ya da kendisiyle göz göze gelerek anlaşmasını istiyordu. Ama sonra gerçekten ne istediğini bilemedi. Bu duvarlarda ne olduğunu veya onlara bakarken zihninde canlanan şeylerin ne olduğunu da bilemiyordu. Resimler onu huzursuz edip keyfini kaçırmıştı, sanki bir şey yüzünden ani ve aşırı bir kaygıya kapılmıştı. Yine de hâlâ neye bakmakta olduğundan emin değildi.

Archie başını iki yana salladı. "Ne bu, yüz falan mı? Belki de köpektir. Dişleri var sanki."

Şu an ışıkları ve perdeyi açtığında yaşadığı şoku hafifletmek için konuşuyordu. Duvarların hali yüzünden kızmalı ya da Seth'in manyaklığına gülüyor olmalıydılar. Duvarlara çizdiği şeylere baktıklarında ellerinde olmadan bunu yapan kişiye hayranlık da duymuşlardı. İnsanın

nefesini kesiyordu bu resimler. Fakat Quin şu anda kelimelerle ifade edemediği bir huzursuzluk ve şiddetli bir gözlerini kapama arzusundan başka bir şey hissetmiyordu. Daha fazla görmek istemiyordu onları. "Tozlu örtüleri bırak, kalsınlar. Bugün şunların üzerini kapat. Mutfaktan kalan beyaz boyadan iki kat atman gerekecek."

"Rulo fırça lazım."

"Ne lazımsa bul, şunlardan hemen kurtul yeter ki. Cumaya kadar bitmiş olsun. Kenny'nin kuzeni karısından ayrılmış, kalacak yer arıyor. Burayı tutabilir."

Archie başını salladı. Hâlâ duvarlara bakıyordu. Quin odadan çıktı.

"Tanrım," dedi Archie kendi kendine ve gözlüğünü çıkarmadan önce başını son bir kez salladı. Odayı boyarken gözlüklerini takmayacaktı. En azından duvarlara tırmanan ve tavanda sürünen şeyleri görmek zorunda kalmayacaktı. Ama üzerlerini kapattıktan sonra bile onları unutabileceğinden emin değildi.

EDGAR ALLAN POE GELENEĞİYLE STEPHEN KING'İN TARZINI BİRLEŞTİREN YENİ BİR YETENEK!

Londra'nın zengin bir muhitinde bulunan Barrington House'da boş bir daire vardır. Daire 16'ya elli yıldır kimse adım atmamıştır ve bunun bir sebebi vardır. Bazı şeylerin gizli kalması gerekmektedir. Fakat daha sonra Amerikalı genç bir kadın olan Apryl, büyük teyzesi Lillian'dan kendisine kalan mirası teslim almak için Londra'ya gelir. Apryl çok geçmeden Barrington House'un geçmişini araştırmaya başlar. Araştırmaları onu en sonunda daire 16'ya yönlendirir. Kapı aralandıktan sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır...

"Aynalarınızın üzerini örtün, gece lambalarınızı yakın ve tüyler ürpertici bir yolculuğa hazır olun."
hagel.rat.blogspot

"*Daire 16*'nın karanlık atmosferini her an üzerinizde hissedeceksiniz."
Rue Morgue

"Nevill'in bir dönem gece bekçisi olarak çalıştığı düşünülürse ana karakter Seth'in bu kadar gerçekçi olması şaşırtıcı değil."
fantasybookreview.co.uk

"Stephen King'in *O* romanını aratmayacak kadar başarılı. Kesinlikle okumalısınız."
Fantasy Book Review

"İlginç karakterler, ürpertici olaylar, dehşet anları ve sürpriz bir son... *Daire 16*'yı mutlaka okumalısınız."
horrornews.net

"Bu kitabı okuduktan sonra evinizdeki ışıkları söndürmek istemeyeceksiniz."
thefringemagazine.com

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-343-413-9

Kapak tasarım © www.blacksheep-uk.com Knightsbridge © van hilversum / Alamy